

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAT
MARTIN

Kara Melek

Kara Melek

**KAT
MARTIN**

BÖLÜM 1

İngiltere, 1069

Genç kız korkmuş olmalıydı. Birçok Sakson savaşçı, giydikleri korunaklı savaş kıyafetlerine rağmen Ral'in olduğu yerden uzağa kaçırdı fakat Ral, parlayan gri-mavi gözlerde, en ufak bir korku ifadesi bile görmemişti. Konik miğferinin altından, kendine doğru yürüyen genç kızı izledi; kızın küçük elinde bir buket çiçek vardı. Kız gülümsedi; Ral'in üzerindeki zincirli zırhı gölgelendiren kurumuş kana ya da kalkanına işlenmiş siyah ejdere aldırış etmiyor gibiydi.

Genç kız korkmuş olmalıydı, oysa yaklaştıkça, meraklı ama bir yandan da garip bir şekilde durgun, ilgili, neredeyse hevesli denebilecek bir şekilde, yeni bir arkadaş bulmuşçasına bir ifadesi olduğu ortaya çıktı.

Ral, kızın bu yaklaşımından tedirgin olmuş bir şekilde atının dizginlerini çekti. Altındaki devasa, siyah savaş atı ayaklarını yere vurdu, kulaklarını hareket ettirdi ve sonunda başını, yaklaşmakta olan siyah saçlı, sevimli kıza doğru çevirdi; kızın boyu atın boynuna denk gelecek uzunlukta idi.

Raolfe de Gere, hayatında daha önce bu kadar güzel ya da

daha sevimli gülümseyen bir kadın görmediğine yemin edebilirdi. Kız on sekiz yaşından daha büyük görünmüyordu. Vücutu bir erkek için yeterince olgundu. Yanaklarındaki parlaklık ve yüzündeki ifadeyle buna hazır gibiydi. Fakat genç kızın hisleri bambaşkaydı. Yuvasına kavuşacağı için mutluydu. Dökülen kan bitmiş, savaş sona ermişti.

Kız hiçbir şey söylemedi, sadece elindeki küçük buketi kaldırdı. Ral zırh eldiveni giymiş olduğu elini uzattı ve buketi aldı. Parmakları genç kızın kılere değdiğinde kızın yüzündeki gülümseme büyüdü; Ral de buna yorgun bir tebessümle karşılık verdi. Ral genç kızın konuşmasını bekliyordu. Onun sesinin nasıl olduğunu merak ediyordu ama bir yandan da anın büyüğü bozulmasını istiyordu. Genç kızın nereden geldiğini ve isminin ne olduğunu merak etti.

Kız kardeşi nereye gitmiş olabilirdi? Ivesham'lı Caryn büyük kalenin çevresini dolandı ve sağ tarafında sıralanan meşe ağaçlarının arasında aradı kız kardeşini. Tanrı aşkına, sadece bir an için onu yalnız bırakmıştı; Gweneth çok fazla uzaklaşmış olamazdı.

Caryn çayırılıkta ve yakındaki tepede göz gezdirdi. Rüzgarda yavaşça dalgalanan o soluk mavi tunik ancak Gweneth'e ait olabilirdi ama yanındaki adam... boğazının düğümlendiğini hissetti. Bu Kara Şövalye'ydi. Kan kırmızıya boyanmış bir yer ve siyah ejder. Acımasız Raolfe! Ve karşısında dikilmiş olan Gweneth, acınası bir şekilde her şeyden habersiz, elindeki çiçeği ona veriyor.

Caryn orman yeşili tuniğinin eteklerini topladığı gibi onlara doğru koşmaya başladı. Kalbi, sanki göğüs kafesinden fırlayacakmışçasına hızlı atıyordu.

"Gweneth!" diye bağırdı Caryn. *Tüm kutsal şeyler aşkına.*

"Gweneth!" Gweneth dönüp bakmıyordu; Caryn ise koşmaya devam ediyordu. Sonunda kardeşinin yanına ulaştı; gözlerini sert, karanlık ve heybetli görünen, iri siyah atının üzerindeki Normandiyalı şövalyeye dikti. Acımasız Ral, ülkenin bir ucundan diğerine her şeyi yakıp yıkan, Kral William'in emriyle isyanları bastırma görevini yürüten şövalye.

"Bırak onu!" Caryn ağlıyordu; savaş atının üzerinde oturan şövalyeye söylediği bu sözler biraz saçmaydı çünkü adam atının üzerinde oturuyordu. Şövalye hiçbir şey söylemedi. Tek yaptığı Gweneth'e bakmaktı; sanki Gweneth başka bir dünyadan gelmiş narin bir yaratılmış gibi... Zaten bir yönüyle de öyle sayılabilirdi.

"Sana yalvarıyorum," dedi Caryn, "kardeşimin kötü bir niyeti yoktu. O kendini korumayı düşünmez. Buna gerek duymaz. Anlamaz. O..." Gweneth hakkında ne söyleyebilirdi ki? Onun içinde yaşadığı dünya ve bir yandan da sevimliliği, narinliği? Ama Caryn, Kara Şövalye'nin yüzüne baktığında bunları onun zaten fark ettiğini anladı.

"O çok sevimli," dedi Ral hafifçe reverans yaparak, onunla aynı hayal dünyasına dalar gibiydi. Sonra atının sırtında iyice doğruldu; dik duruşuyla birlikte güneşin önünü kesiyordu. Miğferinin altındaki siyah saçları parladı. Caryn'in daha önce gördüğü Normandiyalıların çoğundan daha uzun görünüyordu; güçlü ve kemikli bir çenesi, esmer teni vardı. Dikkatini ilk defa Caryn'e yöneltti ve az önce takındığı o yumuşak tavır anında yok oldu.

"Burada olmamanız gerek. Bu orman size zarar verebilecek silahlı birçok erkek ve şövalyeyle dolu. Böyle bir zamanda burada olmanızın ne kadar tehlikeli olduğunu farkındasınızdır umarım." Adam bunları Sakson dilinde söylemişti; çok akıcı konuşmuştu söylenemezdi ama yeterince anlaşılırdı.

Kat Martin

Caryn manastırda yaşadıkları berbat bir günün ardından kaç-
tıklarını söylemek yerine, "Kasabaya, evimize dönüyorduk,"
diye ekledi yalandan da olsa. "Yolu karıştırdık ama şimdi nerede
olduğumuzu biliyoruz. Doğruca eve gitmek istiyoruz."
"Buralı olmadığınız belli. Elbiselerinize bakılırsa ikiniz de
asillerden olmalısınız."

Caryn kaskatı kesilmişti. "Bu sizi ilgilendirmez. Ben kar-
deşime yeterince iyi bakarım – herkesten daha iyi. İkimize de
göz kulak olabilirim!" Caryn, Gweneth'in kolunu yakaladı ama
Gweneth kolunu çekerek ondan kurtardı. Bir elini gülümseye-
rek, tepesinde öylece dikilen şövalyeye uzattı. İri şövalyenin de
uzanarak onun elini yakaladığını ve nazik bir şekilde tuttuğunu
gören Caryn şaşkınlığını gizleyemedi.

"Gidin," dedi şövalye yeniden Caryn'e bakarak. Sesi şiddet
dolu ve kabaydı. "Başınıza bir şey gelmeden evinize dönün. Ben
değil de karşınıza başka bir adam çıksaydı sizden arkadaşlığınız-
dan çok daha fazlasını isteyebilirdi."

Caryn yutkundu ve geriye döndü. Kardeşinin kolunu sımsıkı
tutarak onu yakındaki ağaçlık yere doğru çekti. Ormana girdikle-
rinde titriyordu. Gweneth ise biraz daha bahar çiçeği toplamakla
meşgul bir şekilde Caryn'in arkasında geziniyordu; atının tepe-
sinde öylece duran iri yarı şövalyeyi unutmuştu bile.

Caryn küçük kaçamaklarını düşünürken bir ağaca sırtını yas-
ladı ve rahat bir nefes aldı. Ne kadar iri bir adamdı! Bir yumru-
ğuyla karşısındakini öldürebilecek kadar güçlü görünüyordu. Za-
ten onun kıyıdaki birçok yeri talan ettiği ve düzinelerce Sakson
savaşçısını katlettiği söyleniyordu. Oysa Caryn bunun yerine dev
gibi bir Normandiyalı'yı kız kardeşinin elini kibarca tutarken ve
bir buket çiçeği alırken görmüştü.

Caryn kaşlarını çatı; olanlara anlam veremiyordu. Bugün
dışarı çıkmamalıydı. Aslında bunu biliyordu ama Normandi-

yalı'ların bu kadar yakında olacaklarını tahmin etmemişti; ayrı-
ca çok uzun süre manastırda tıkalı kalmışlardı.

Kara Şövalye'nin, Gweneth ile birlikte dikkatli olmaları ko-
nusunda yaptığı uyarıları hatırladı. Aslında, amcası onun nerede
olduğunu çoğu zaman bilmezdi; ayrıca Caryn, amcasının, ken-
disi ve Gweneth ayak altında dolaşmadıkları zamanlarda ne ka-
dar rahat olduğunu düşünüp işkillendi. Ne de olsa Ivesham'da
güvendelerdi. Hem de amcalarının krala karşı gösterdiği sahte
bağlılık ve Sakson kardeşleriyle gizliden yürüttüğü işbirliğine
rağmen.

Amcasının asilere duyduğu yakınlıktan kimsenin haberi yok-
tu. Onun konuşmalarına kulak misafiri olana kadar Caryn de
bundan habersizdi.

Kardeşinin elini bırakmış olan Caryn, göz alıcı parlaklığa sa-
hip sarı bir kadife çiçeğini koparmak için eğildi. Harika bir gün-
dü; güneşli ve sıcak. Bulutsuz, mavi gökyüzüne özlemle baktı.
Manastırda yapacak az da olsa iş vardı; kadınların yaptığı ama
Caryn'e sıkıcı gelen bazı işler. Caryn bez ayakkabısının burnuyla
yerdeki bir çakıl taşını ittirdi ve taşın, hemen yanındaki gölete
yuvarlandığını gördü.

Manastıra geri dönmeliydi – dönecekti – ama bir ya da iki
saat gecikmesinden ne kötülük gelirdi ki? Kara Şövalye gitmişti,
artık daha güvendelerdi ve etrafta başka kimse de yoktu. Gölette
eğlenebilir, güneşte biraz daha zaman geçirebilirlerdi; sonra da
Gweneth'le birlikte dönerlerdi.

Ral kızların gidip gözden kayboldukları ağaçların olduğu yere
doğru baktı. Gördüğü siyah saçlı güzel kız için duyduğu endişe
ve adamlarının yanına dönme gerekliliği arasında sıkışmış kal-
mıştı. Şimdiye kadar isyancılar bozguna uğratılmış olmalıydı as-
lında ama her zaman geri dönme ihtimalleri vardı. Eğer böyle bir
şey olursa adamlarının ona ihtiyacı olacaktı.

Güneş, migferinin ve zincirli zırhının altına zalimce işliyor, onu neredeyse bunaltıyordu. İri savaş atı ise yeri, sürekli artan bir rahatsızlık hissiyle çiğniyordu. Buna rağmen Ral'in aklı, onunla arkadaş olmaya çalışan, çok kısa bir an için bile olsa ona savaşın korkulu yüzünü unutturan o güzel kızdaydı. Sözünü dinleyip eve gitmiş olmaları gerekirdi ama küstah davranışlı, kumral saçlı kızın ona meydan okurmuş gibi görünen bakışlarını hatırlayınca bir an şüphe etti.

Aklından geçenler onu gülümsetmişti. Sonra da, tek başlarına böyle bir gezintiye çıkmış olmalarına kızarak kendi kendine söylendi. İki kız da ufak tefekti. Hele kumral saçlı olan o kadar inceydi ki, Ral onun biraz daha büyüyünce neye benzeyeceğini merak etti.

Gittikleri yöne doğru son bir kez baktı. Endişe etmesine lüzum yoktu. Yaşça daha küçük görünen kızın sesinde titreme dikkatinden kaçmamıştı. Onun eve gitmeleri konusundaki tavsiyesine kulak asmayacak kadar aptal olamazdı. Ral başını eğip elindeki çiçeklere baktı; çiçeklerin kokusu, hafızasında bir çift mavi gözün ve inanılmaz bir sevimliliğin canlanmasına neden olmuştu. İstemeyerek de olsa çiçekleri fırlattı ve atını sürerek adamlarının yanına gitmek için yola koyuldu.

"Ral! Döndüğünü görmek güzel. Yokluğun beni endişelendirmeye başlamıştı." Konuşan Odo'ydu; Ral'in en güvenilir savaşçısı ve çok eski arkadaşı, elinde mızrağıyla her zaman yanında olan adam.

"Neler oldu?" diye sordu Ral. "Gözcü askerlerimiz döndüler mi?"

Kızıl saçlı savaşçı başını salladı. "İsyancı kuvvetlerinin Montreale'in adamlarının olduğu yere doğru kaçtıklarının bilgisini getirdiler. Onlara isyancılardan daha önce ulaştık iyi olur."

Ral ile Malvern Kalesi Lordu Stephen de Montreale arasındaki rekabet efsanevi sayılırdı ve komutaları altındaki savaşçılar da birbirlerine aynı şekilde kin duyarlardı.

"Ne taraftan gittiler?"

Odo, tam da Ral'in geldiği yönü işaret etti. Ral o an, karşılaştığı iki genç kızı düşündü ve ensesinden aşağı doğru inen bir ürpeme hissetti. "Adamları topla. Zırhlarını kuşanmalarını söyle. Hemen yola çıkalım."

İki saat sonra küçük isyancı birliği bulunmuş, kuşatılmış ve bozguna uğratılmıştı. Yirmi Sakson savaşçısı esir alınmıştı; yirmi tanesinin de ya cesedi öylece yerde uzanıyordu ya da can çekişiyorlardı. Yine de isyan hâlâ sona ermiş değildi. Kralın, ihanet etmekte olan Saksonların varlığıyla ilgili açıklama yapması yakındı. Ve o zaman bu isyanı bastırarak, ihanete gereken cevabı verme görevi Ral'e düşecekti. William savaşın bozguna uğrattığı topraklarında bir kez daha barışı sağlamak istiyordu.

Ral ise kendi topraklarını istiyordu.

"Adamlarımız bugün çok iyi iş çıkardılar," dedi Ral, yenik düşmüş düşmanlarına ve savaş yorgunu adamlarına göz gezdiren. "Buraya çok yakın bir çayırılık var. Konaklamamız için iyi bir yer olabilir."

Kolunu kaldıracak hali olmayan Ral, Odo'nun yanında atını sürüyordu. İki genç kızla karşılaştığı büyük akçaağaçlarla çevrili çayırılığa doğru ilerlediler. Görünüşe bakılırsa kızlar buradan çoktan uzaklaşmışlardı; bu da Ral'i biraz olsun rahatlatı. Derken bir şeyler dikkatini çekti ve Ral durdu. Akan suyun şırıltısı arasında, Norman Fransızcası'yla konuşan erkek sesleri geliyordu. Neşelerine diyecek yok gibiydi.

"Durun!" diye seslendi Ral zırlı askerlerine. "Odo! Sen ve Geoffrey, Hugh ile Lambert'ı da alıp benimle geliyorsunuz."

Stephen'in adamları olmalıydı. Ral aslında kim olduklarını önemsemiyor olsa da, ne için orada olduklarını öğrenmeliydi.

Atlarını sessizce ağaçların olduğu yere doğru sürdüler. Yaklaştıkça adamların kaba saba konuşmaları da anlaşılır hale geliyordu. Tam o sırada Ral çok tiz bir kadın çığlığı duydu. O anda iri, siyah atını mahmuzladı ve bir sıçrayışla ileri atılan atı sayesinde sesin geldiği yere kısa sürede ulaştı. Düşündüğü şeyin başına gelmesinden korkuyordu. Atından hızlıca indi ve belindeki kınında duran geniş ağızlı kılıcını çıkardı.

"Siz - olduğunuz yerde kalın!"

Ral'in sesindeki sert ton adamların gülmelerinin bıçak gibi kesilmesine neden oldu. Kana bulanmış, savaştan yorgun düşmüş Stephen'in adamları başlarını ona doğru çevirdiler.

"Malvern, yağmacı ve başkalarının canına kast eden hareketlerinize ses çıkarmıyor olabilir ancak ben bunlara müsaade edecek değilim. Bu nedenle, eğer yaşamak istiyorsanız kadınları bırakın ve buradan uzaklaşın."

Adamlardan tıknaz olanı bir adım öne çıktı. "Bu kızlar savaş kurallarına göre bize aitler! Bu kuralı çiğneyip yerine koyabileceğin başka bir kural mı var?"

"Evet var." Ral, geniş ve keskin kılıcını kaldırdı, kılıç zayıflamakta olan güneş ışığında parıltıyordu. Omzunun üzerinde asılı duran kalkanına kazanmış kızgın, siyah ejderin yansıması adamların üzerine vurdu.

"Bu o," diye fısıldadı adamlardan biri. "Dikkat et Berbart, kafa tuttuğun adam Kara Şövalye. Eminim ismini daha önce duymuşsundur." Adam zorlukla yutkundu; Ral adamın boğazındaki düğümün bir aşağı bir yukarı hareketini görmüştü.

"Onlar da beş kişi, biz de... Onları haklayabiliriz bence!"

"Bırak şu küçük fahişeleri alsınlar," diye ısrar etti. "Neden hırs yapıyorsun? Biz zaten istediğimiz kadarına sahibiz."

Adamlardan biri buna güldü. Birer adım geri çekildiler; gömleklerini ve altlarına giydikleri zırhlı pantolonlarını düzelttiler.

Ral yerde perişan halde duran iki kıza baktı. İkisi de çıplaktı. Siyah saçlı olan öylece, sere serpe uzanmış doğrucu gökyüzüne, cennete bakıyor gibiydi. Kalçalarına kan bulaşmıştı, simsiyah saçları soluk renkli omuzlarının etrafında darmadağın olmuştu. Onun hemen yakınında, kumral saçlı olan kız başını kaldırdı; sanki kendine gelmek için mücadele ediyor gibiydi ama bilinci bir yerine geliyor bir kayboluyordu. Yara bere içindeydi; dudağı bir gözü kapanacak derecede şişmişti. Dudağının kenarından kan sızıyordu.

Ral'in, kılıcının kabzasını kavramış parmakları gerginleşti. "Son kez uyarıyorum, kızlardan uzaklaşın!"

Kirli saçlarıyla aynı tıknaz adam, kendini iyice geri çekti. "Sıska olanı Lord Stephen'dan hediye olarak kabul et," dedi ve küçümseyici bir şekilde sırtıttı. "Bekareti henüz bozulmadı. Belki istediğin şeyleri onunla yapabilirsin."

"Şu küçük fahişe bir harika!" dedi adamlardan bir diğeri. "Sırayla hepimiz tadına baktık."

Ral hızlı bir hareketle adamı gafil avladı. Zırh eldivenini takmış olduğu eliyle adamın boğazını yakaladığı gibi sıkmaya ve nefes almasını engellemeye başlamıştı; aynı zamanda adamı yavaşça havaya kaldırıyordu. Adam debeleniyor, kurtulmaya ve nefes almaya çalışıyordu ama Ral durmadan, onun boğazını giderek daha fazla sıkıştırıyordu. Adam son bir hırıltı çıkarıp hareketleri durma noktasına geldiğinde Ral içinden küfrederek adamı bir çöp yığınıymış gibi bir kenara fırlattı.

"Onu da alın ve gidin buradan!" diye bağırды komut verir gibi.

Adamlar kendi aralarında konuşup, baygın durumdaki arkadaşlarını da alıp uzaklaşırken, Ral'in diğer adamları da ormana doğru yol aldılar.

“Bir battaniye daha getir,” dedi Ral, Odo’ya, o sırada kendi atının semerindeki battaniyeyi çıkarıyordu. Malvern’in adamları uzaklaşmışlardı. Ral siyah saçlı kızın yanına çöktü ve battaniyeyi dikkatli bir şekilde kızın vücuduna sardı; sonra da kızı kaldırarak Odo’nun kollarına yerleştirdi. Kumral saçlı kızın yanına, onu da battaniyeyle sarmak için eğildiğinde kız onunla mücadele etmeye başladı. Kız yumruklarını Ral’in umduğundan daha güçlü bir şekilde ona doğru savunuyordu.

“Bırakın onu!” diye ağlıyordu kız; o sırada yumruklarından biri Ral’in çenesine denk gelmişti. “Onu incitmemeniz gerek!”

Ral kızın bileklerini yakaladı ve onu incitmeden durdurmaya çalıştı.

“Sakin ol, *ma petite**. Sen ve kardeşin güvendesiniz.” Caryn biraz daha mücadele ettikten sonra gevşeyerek kendini Ral’in kollarına bıraktı. Ral de onu kucakladı ve atlara doğru ilerlemeye başladı.

“Tam zamanında yetişmemiz iyi oldu,” dedi Odo. “Biraz daha geç kalsaydık iki kız da ölmüş olabilirdi.”

Ral başını salladı.

“Bu olanlar çok kötü.” Odo kollarındaki hafif yükü kaldırdı. “Siyah saçlı kız az rastlanır bir güzellikte, küçük olan ise bir kaplan gibi.”

“Cesur bir şekilde karşı koydu bence.”

“Onlarla ne yapacağız?”

Ral bir an için duraksadı. “Nerede yaşadıklarını bilmiyoruz. Eğer akrabaları Sakson isyancılarından çıkacak olursa, evlerinin dört duvarı arasında bile güvende olacaklarını söyleyemeyiz.” Ral kucağındaki yükünü, Odo’ya eşlik eden ve savaşçıların en genci olan on yedi yaşındaki Geoffrey’e verdi.

“Onları Holy Cross Manastırı’na götür. Ayıldıklarında nere-

* *Ma petite* (Fransızca): Küçüğüm. (Çev. N.)

den geldiklerini hatırlarlar ve böylece ailelerine haber gönderip yardım isteyebilirler.”

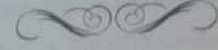
“Pekala, bu yapılacak en akıllıca şey.”

Ral hafifçe başını salladı. Stephen’in acımasız adamlarının, siyah saçlı bu güzel kıza yaptıkları şeyin ne kadar kötü olduğunu aklından çıkaramıyordu. Bir yandan da yüzü yara bere içinde kalmış, kardeşini korumak için tüm gücüyle mücadele etmiş diğer kız vardı.

Ral’in çenesi gerildi. Onların tam anlamıyla güvende olduklarından emin olmalıydı. Çok gençlerdi, çok masumlardı, çabuk inanıyorlardı. Ral, onların karşısına çıkabilecek tehlikeler hakkında fikir sahibiydi. Yapması gerekeni yapmış ve ilk gördüğünde onları uyarmıştı; emirlerine karşı gelmeye kalkıştıklarını da düşünmüyordu.

Ama yine de... kahretsin, kendini suçlu hissediyordu.

Adamlarıyla birlikte yeniden yola koyulduklarında kalbi bu yükü ağırlamış gibiydi.

BÖLÜM 2

İngiltere 1072

Sabahki ibadet vaktinin geldiğinin habercisi olan çan sesleri, manastırın tenha koridorlarında, ürkütücü bir şekilde yankılanıyordu. Siyah kıyafetlerinin içindeki rahibeler sıra halinde dizilmiş, taş zemin üzerine diz çökmüş, dua için hazırlanıyordu.

"Bu defa nereye kayboldu bu kız?" diye sordu başrahibe. Duaya hazırlanan rahibelerin ve sol tarafındaki rahibe adaylarının arasına göz gezdirdi.

Rahibe Agnes yanına geldi, o da aynı şekilde kızgın bir ifade takınmıştı. Dudaklarını başrahibeyle aynı şeyi düşünüyormuş gibi büzdü. "Ben de görmedim." Rahibe Agnes otuzlu yaşlarında, değnek gibi ince ama sert ve taviz vermeyen bir kadındı. "Bu sabah kahvaltıda da yoktu ayrıca bu hafta iki defa öğleden sonra duası sırasında uyuyakaldı."

"Bul onu," dedi başrahibe sert bir ifadeyle. "Onunla hemen konuşmak istiyorum."

İki saat sonra Ivesham'lı Caryn, sevimsiz bir kahverengi tunik, beyaz bir hırka ve örgülü saçlarıyla, Holy Cross Manastırı'nın başrahibesi Rahibe Terese'in önünde duruyordu.

Parmaklarını özenle birbirine kenetlenmiş, ciddi bir şekilde dua ediyor gibi görünmeye çalışıyordu.

Başrahibe iç geçirdi, böylelikle aralarındaki sessizlik kırılmış oldu. "İtaat etmeyi öğrenmek zorundasın," dedi ve az önceki azarlamasına devam etti. "Bu senin için zor olacak ama derslerini geçmek için daha fazla çaba göstermen gerek."

"Evet, Rahibe Terese."

"Yumuşak başlı ve saygılı olmayı öğrenmelisin," diye homurdanmaya devam etti başrahibe. "Ailen yok artık, onlar öldüler, Caryn. Ivesham Kalesi yıkıldı. Artık senin ailen kardeşin Gweneth ve manastırdaki diğer arkadaşların. Gweneth burada mutlu. Sen de bu yeni hayatını kabullenmek zorundasın."

Caryn sadece son söylenen cümleyi duymuştu. Dikkati, camın dışına düşmüş, cıvıldaşan kuşlardaydı. *Bu iç karartıcı hayatı kabullenmek mi,* diye düşündü. *Asla!* Ama bunu söylemeye cesaret edemedi.

"Bizlerden biri olmak için kendinden vazgeçmek zorundasın," diye devam etti başrahibe. "Bunu başarmak için yapman gereken şey sıkı disiplin altına girmekse bunu yapacaksın."

Caryn, uzun bacaklı bir örümceğin hareketlerini takip etmek için yere diktiği bakışlarını kaldırdı.

"Beni duydun mu, Caryn?"

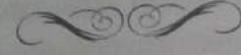
"Evet rahibe." Tanrı aşkına, bu yaşlı kadın ne söylemişti ki?

"Güzel, o zaman benim için tekrar eder misin?"

"N-ne?"

"Az önce sana söylediklerimi tekrar et."

Caryn rahatsız bir şekilde kımıldandı ve çirkin, kahverengi tuniğinin kenarlarını çekiştirdi. "Yumuşak başlılık ve saygı, bunlar öğrenmek zorunda olduğum şeyler." Bu cümleyi başrahibe sıklıkla söylediğinden tahmin edilmesi zor bir cümle değildi.

BÖLÜM 2

İngiltere 1072

Sabahki ibadet vaktinin geldiğinin habercisi olan çan sesleri, manastırın تنها koridorlarında, ürkütücü bir şekilde yankılanıyordu. Siyah kıyafetlerinin içindeki rahibeler sıra halinde dizilmiş, taş zemin üzerine diz çökmüş, dua için hazırlanıyordu.

“Bu defa nereye kayboldu bu kız?” diye sordu başrahibe. Duaya hazırlanan rahibelerin ve sol tarafındaki rahibe adaylarının arasına göz gezdirdi.

Rahibe Agnes yanına geldi, o da aynı şekilde kızgın bir ifade takınmıştı. Dudaklarını başrahibeyle aynı şeyi düşünüyormuş gibi büzdü. “Ben de görmedim.” Rahibe Agnes otuzlu yaşlarında, değnek gibi ince ama sert ve taviz vermeyen bir kadındı. “Bu sabah kahvaltıda da yoktu ayrıca bu hafta iki defa öğleden sonra duası sırasında uyuyakaldı.”

“Bul onu,” dedi başrahibe sert bir ifadeyle. “Onunla hemen konuşmak istiyorum.”

İki saat sonra Ivesham’lı Caryn, sevimsiz bir kahverengi tunik, beyaz bir hırka ve örgülü saçlarıyla, Holy Cross Manastırı’nın başrahibesi Rahibe Terese’in önünde duruyordu.

Parmaklarını özenle birbirine kenetlenmiş, ciddi bir şekilde dua ediyor gibi görünmeye çalışıyordu.

Başrahibe iç geçirdi, böylelikle aralarındaki sessizlik kırılmış oldu. “İtaat etmeyi öğrenmek zorundasın,” dedi ve az önceki azarlamasına devam etti. “Bu senin için zor olacak ama derslerini geçmek için daha fazla çaba göstermen gerek.”

“Evet, Rahibe Terese.”

“Yumuşak başlı ve saygılı olmayı öğrenmelisin,” diye homurdanmaya devam etti başrahibe. “Ailen yok artık, onlar öldüler, Caryn. Ivesham Kalesi yıkıldı. Artık senin ailen kardeşin Gweneth ve manastırdaki diğer arkadaşların. Gweneth burada mutlu. Sen de bu yeni hayatını kabullenmek zorundasın.”

Caryn sadece son söylenen cümleyi duymuştu. Dikkati, camın dışına üşüşmüş, cıvıldaşan kuşlardaydı. *Bu iç karartıcı hayatı kabullenmek mi,* diye düşündü. *Asla!* Ama bunu söylemeye cesaret edemedi.

“Bizlerden biri olmak için kendinden vazgeçmek zorundasın,” diye devam etti başrahibe. “Bunu başarmak için yapman gereken şey sıkı disiplin altına girmekse bunu yapacaksın.”

Caryn, uzun bacaklı bir örümceğin hareketlerini takip etmek için yere diktiği bakışlarını kaldırdı.

“Beni duydun mu, Caryn?”

“Evet rahibe.” Tanrı aşkına, bu yaşlı kadın ne söylemişti ki?

“Güzel, o zaman benim için tekrar eder misin?”

“N-ne?”

“Az önce sana söylediklerimi tekrar et.”

Caryn rahatsız bir şekilde kımıldandı ve çirkin, kahverengi tuniğinin kenarlarını çekiştirdi. “Yumuşak başlılık ve saygı, bunlar öğrenmek zorunda olduğum şeyler.” Bu cümleyi başrahibe sıklıkla söylediğinden tahmin edilmesi zor bir cümle değildi.

“Başka?”

“Başka mı?”

“Sorumu duyduğunu sanıyorum.”

“Disiplin. Disipline ihtiyacım olduğunu söylediniz.” Rahibe Terese’in çatık kaşlı görüntüsü, Caryn’in tahminlerinin iyi olduğu anlamına gelebileceği gibi, yanlış olduğu anlamına da gelebilirdi.

“Hatırlattığın için teşekkürler. Dua sırasında uyuduğun için ceza olarak, suyun içinde uzanırken altmış ilahiyi tekrar edeceksin. Böylelikle bir dahaki sefere uykun gelirse bu aldığın dersi hatırlar ve uyanık kalırsın.”

Bu cezanın düşüncesi bile Caryn’i titretmeye yetti. Manastır soğuktu ve sürekli cereyan yapıyordu. Isınmak için nadiren ateş yakılıyordu, ortalık rutubetliydi. Üzerindeki hırkayı ve tuniği çıkarmak zorunda kalacağına şüphe yoktu. Tuniği ıslanırsa, kaşınmasına neden olan yün hırkasını tek başına giymek zorunda kalırdı.

“Rahibe Agnes seni gözleyecek. İyi günler.”

Başrahibe kapıdan çıkıp giderken Caryn iç geçirdi. Belki de bu, o kadar da kötü olmayacaktı. En azından yerleri fırçalamaktan ya da bol bezelyeli ama karnını doyurmaya yetmeyecek kadar az konulan yemeğini iki üç gece kaçıracağı bir ceza almasından iyiydi.

“Beni salonda bekle,” dedi Rahibe Agnes tatmin olmuş bir sırıtmayla. Bu sırıtma Caryn’e, Rahibe Agnes’in de ceza alması gerektiğini düşündürdü. “Gidip senin için biraz su getireceğim, fazla sürmez, birazdan yanındayım.”

“Teşekkürler, sevgili Rahibe,” dedi Caryn alaycı bir gülümsemeyle.

Kendisine verilen çirkin cezayı çekmek için acelesi yoktu. Bu nedenle rahibe geri dönene kadar Gweneth’e bakmak istedi. Onu

küçük odasında nakış işlerken buldu. Caryn seslendiğinde Gweneth sıcak bir şekilde gülümsedi ama bütün ilgisini kucağındaki kumaşa iğneyi batırıp çıkararak işlediği nakışa vermişti.

İçinde bulunduğu duruma göre, hayat Gweneth için kolay, en azından huzurlu ve eğlenceliydi. Caryn tekrar iç geçirdi. Onun için hayat her zaman bir arayış anlamına geliyordu; bir şeylerin arayışı... Ama neyin arayışı olduğundan kendisi de emin değildi. Bir gün bunun cevabını bulabilirdi, hatta bulacağından emindi. İşte o zaman o da, kız kardeşi gibi huzuru ve mutluluğu gerçek anlamda hissedebilecekti.

Caryn elini hoşça kal dercesine salladı Gweneth’e. Cezasını çekmeye gidiyordu. Koridora geri döndüğünde Rahibe Agnes’in yere döktüğü suyun oluşturduğu daire şeklindeki küçük birikintiyi gördü. Rahibe Agnes sabırsız bir şekilde Caryn’in gelmesini bekliyordu.

“Tuniğini çıkar,” diye emretti Rahibe Agnes.

Caryn isteksiz bir şekilde kendisine söyleneni yaptı. Bir yandan da Agnes’a olan öfkelerini bastırmaya çalışıyordu.

“Belki bir dahaki sefere yapman gereken işleri savsaklamak istediğinde başına gelecekleri hatırlar ve vazgeçersin.”

“Kesinlikle öyle yapacağım, Rahibe Agnes.” Soğuktan titreyen Caryn, taş zemine yüzüstü uzanmak için eğildi. İçliği sırtı sıkılam olmuştu ve bu daha da fazla titremesine yol açıyordu. Cezasını tam olarak çekmek için, başrahibenin söylediği ilahileri hızlı hızlı saymaya başladı. Rahibe Agnes’in her birini teker teker saydığından emindi.

Bitirmesine yakın, cildi artık soğuktan morarmıştı ve her yeri zangır zangır titriyordu. Ayaklarının üstünde doğrulmaya çalıştı. Rahibe Agnes’a bakıp gülümsemek için kendini zorladı. Sonra da duruşunu bozmadan küçük odasına doğru yavaş yavaş ilerledi.

“Sen iyi misin?”
Caryn küçük odasından dışarı baktı ve Rahibe Beatrice’in kapıda dikildiğini gördü. Beatrice onun en iyi arkadaşıydı; arada sırada, Caryn’in yaptığı haylazlıklar karşısında yeşil gözleri ışıltılı bakan, ufak tefek bir kızdı.
Mısır kabuklarından yapılma yatağındaki Caryn, yünlü ve kaşınmasına neden olan battaniyesine biraz daha sıkı sarındı. “Üşüyorum.”

“Bu sabah neredeydin?”
Caryn omuzlarını silkti. “Bugün haftalardır gördüğümüz ilk güneşli gündü ve çiçekler de açmaya başlamıştı.” Gülümsedi. “Gweneth için biraz çiçek toplamak istemiştin.”
Beatrice de gülümsedi. “Çiçekleri çok seviyor. Küçük şeylerle mutlu olmasını biliyor.”
“Kesinlikle öyle. Bazen ben de onun gibi yapabilmek istiyorum.”

Beatrice, Caryn’in yanına sokuldu. “Öğreneceksin. Bir gün sen de her şeyi olduğu gibi kabul edeceksin.”

“Bir gün gideceğim, Beatrice. Göreceksin. Bir gün başımı alıp gideceğim.”

“Şu an için dua dersine gitsen daha iyi olur. Bir süre seni yakın gözetimde tutacaklar.”

Caryn iç geçirdi. “Sanırım haklısın.” Yatağından çıktı. “Rahibe Agnes ben hata yaptıkça içten içe eğleniyor gibi görünüyor.” Caryn battaniyesini kaldırdı ve kaba görünümlü tuniğini giyindi; bir yandan da tenini harap eden kaşıntının önüne geçmeye çalışıyordu.

Tam koridora çıkmış ilerliyorlardı ki meşeden yapılma kapıya vuran birinin sesi bir an için durmalarına neden oldu. Caryn merakla sesin geldiği yöne döndü. “Kim olabilir dersin?”

“Bizi ilgilendirmez. Hadi gidelim yoksa geç kalacağız.”

Caryn, Beatrice’i dinlemedi ve onu da yanında sürükleyerek kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açmak için acele eden ufak tefek rahibeden bile önce ulaşip kapıyı açtıklarında içeriye bir anda zırlı kıyafetleriyle bir sürü adam doluştu.

“Bu Malvern Kalesi’nin lordu Stephen de Montreale,” diye fısıldadı Beatrice şaşkınlıkla. Uzun boylu, sarışın, gösterişli kıyafetler giymiş bu adamı tanıdı. “Babam onunla sık sık görüşürdü, genellikle istemediği halde.”

Malvern. Caryn, lordu tanıyordu – her Sakson gibi. Onun Beatrice’in kasabasına yaptığı kanlı baskını da biliyordu ve bu Norman domuzunun yarattığı korkunun, Beatrice’in burada yaşamasının sebeplerinden biri olduğunu da... Malvern’den nefret ediliirdi, Caryn bunu biliyordu çünkü kendisi gibi Sakson olan birçok yakını da aynı şeyi düşünüyordu. Onun acımasızlığı dil-den dile dolaşırdı.

“Rahibe adaylarını almak için geldim,” dedi lord, karşısında kızgın bir şekilde duran başrahibeye. “Henüz yemin etmemiş olan kadınları istiyorum. Hepsini toplayıp bir seferde karşıma getirin.”

“Onları neden istiyorsun?” diye sordu başrahibe. Bir yandan da temkinli bir şekilde bakıyordu.

“Malvern’de yapılması gereken işler için. Benim çalışacak fazladan birilerine ihtiyacım var ve sizde de fazlasıyla yardımcı var.” Lord uzun boyluydu, kaslı ve sert bir görüntüsü vardı. Omuzları geniş, kalçaları sert, yüzü ise neredeyse mükemmeldi. Keskin bir sivrililiği olan burnu ve sert, erkeksi dudakları olmasaydı, yüzü için sevimli bile denebilirdi. Yine de tüm o merhametsiz havasına rağmen yakışıklı görünüyordu.

“Bu kızlar kilisenin koruması altındalar,” diye karşı çıktı başrahibe.

“Yakında benim korumam altında olacaklar.”

“Ama-”

“Dediğimi yapın.” Başrahibe bu cümlelerin üzerine hâlâ hareket etmeyince lord daha sert bir şekilde ekledi. “Hemen!” Rahibe Agnes bir grup rahibeyle birlikte yaklaşıırken Caryn de döndü.

“Neler oluyor?” diye sordu Agnes. “Lord Stephen neden burada?”

“Rahibe adaylarını almak için gelmiş.”

“Rahibe adayları mı? Onlarla ne yapacak ki? Hangi yetkiyle-”

“O Malvern,” dedi Caryn. “İstediği şeyi yapmak için kendisi dışında hiç kimsenin ona yetki vermesine ihtiyacı yok.” Caryn, Beatrice’e döndü. “Ne olursa olsun Gweneth’i uzak tutmalısın. Hâlâ küçük odasında. Güvende olduğundan emin olmalısın.”

Beatrice yavaşça lord ve adamlarına baktı, başını salladı ve hafifçe dönerek oradan uzaklaştı. O sırada Caryn onu kolundan yakaladı. “Eğer işler ters giderse, onu koruyacağına söz ver bana.”

“Ters giden ne olabilir ki-”

“Söz ver!”

“Söz veriyorum.”

Adamlar koridorun içine doğru yayılırken Beatrice de, kilisenin arka tarafına doğru koştu. Rahibe başlığı olmayanlar bir araya toplanmışlardı ve Caryn de onların arasındaydı. Gergin bir şekilde başını çevirerek koridorun arka tarafına baktı; ama ne Beatrice görünüyordu ne de Gweneth.

“Bu kadarlar,” dedi başrahibe Malvern’e, açıkça belli olan bir sinirlilik haliyle. “Sadece bu altı kız.” Başrahibe altı kız diyerek Gweneth’i onların dışında tutmuş ve bir nevi korumuştı. Caryn bunu anlayınca, daha evvel bu yaşlı kadınla ilgili düşündüğü kötü şeylerden pişmanlık duydu.

Kara Melek

“Altı tane yeterli,” dedi Malvern, hepsi on sekiz yaşından küçük kızları incelerken. Büyük, meşe kapının yanındaki şövalye ise kızlara beğeni dolu bir ifadeyle bakarak sırtıttı.

“Bunu nasıl açıklarım?” diye sordu başrahibe. “Aileleri ne der?”

Malvern’in yüzüne sert bir ifade yerleşti. Bir an için burnu, bir kuşun gagasını andırırcasına gerildi. “O lanet olası Saksonlar’a de ki, bu duvarların arasında neler döndüğünü çok iyi biliyoruz. Burada barınanların birçoğu, Saksonların, bizden intikam alacakları günün ateşiyle yanan kızlar. Böyle yerlerin varlığı beni rahatsız ediyor. Bu tip yerler kralın düşmanlarını barındırıyor ve onlara neredeyse sığınak oluyor. Şanslısınız ki William, dindar bir adam; o böyle olmasaydı şimdiye çoktan buranın yerle bir edilip yakılması için harekete geçilmiş olurdu.”

Başrahibe titremeye başlamıştı.

“Onları dışarı çıkarın,” diye emir verdi Stephen. Adamları, kızları dışarı doğru sürüklemeye başladılar.

Kızlardan bazıları ağlıyor ve adamlara karşı direniyorlardı. Caryn’in düşünebildiği tek şey ise, gidiyor olduğuydu. Malvern Kalesi’nde yapmak zorunda kalacağı onca angarya işin, manastırda geçirdiği onca yıldan daha kötü olamayacağını düşünüyordu.

Derken, o sırada Malvern’in şövalyelerinin, yıllardır öğrendiği Norman Fransızcası’yla kendi aralarında konuşmaya başladıklarını duydu. Kızlar hakkında, tuniklerinin altında neler giymiş olabilecekleri ve yeterince uzaklaştıklarında onları nasıl kıyafetlerinden kurtaracakları konusunu tartışıyorlardı.

Malvern adamlarını, gidecekleri yere varana kadar sabırlı olmaları konusunda uyardı. Braxton Kalesi’ne vardıklarında ziyafet başlayabilirdi.

Caryn titremesine engel olamıyordu. Yüce Tanrım, bu adam-

ların niyeti onları kullanmak mıydı yoksa? O anki korku dalgasıyla geriye doğru kaçmaya çalışan Caryn, güçlü ve kalın bir kolun beline dolandığını fark etti. O kol Caryn'i yukarı, atın eyerine çekmişti ve Caryn, soluk benizli, tel tel kahverengi saçları yüzüne dökülen şövalyeyle yüz yüze geldi.

"Korkma *demoiselle*" dedi şövalye, sözcükleri anlaşılabilirsin diye tane tane konuşuyordu. "Düşmene izin vermem." Göğsünün altına denk gelen el, Caryn'e fazla samimi bir şekilde dokundu ve sonra da şövalye, atını mahmuzlayarak ilerlemeye başladı.

"Tanrı yardımcınız olsun," diye sesleniyordu başrahibe arkadaşlarından. "Sizin için dua edeceğiz."

Uzun zaman sonra ilk defa Caryn, kendisi için dua ediyordu.

Raolf de Gere, yer yer buz tutmuş nehri geçti ve karşı kıyıya vardığında, adamlarını beklemeye koyuldu. Uzun bir gündü. Civarındaki tepelik bölgelerde gizlenen haydutlar konusunda endişeli birkaç baronla tanıştığı Pontefact ziyareti dönüşünün son ayağıydı.

Odo atıyla birlikte hemen yanındaydı. Odo ve Ral çocukluktan beri arkadaşlardı. İkisi birlikte, Ral'in amcasının yanında büyümüşlerdi. İyi bir şövalye olmak için birlikte çalışmaya başlamış, savaşlarda tecrübeler kazanmış, sonra da kral olmadan önce Dük William'a hizmet etmek için Normandiya'ya dönmüşlerdi.

"Ral, ne diyorsun? Burada geceleyelim mi yoksa eve doğru yola devam mı edelim? Yola devam edersek çok uzun zamandır ilerliyor olacağız ama iyi bir yemek ve ateş için değer."

"Bence de," dedi Ral. "Eve gitmeyi çok istiyorum." Braxston Kalesi evleriydi. Ral artık Braxston lorduydu; bu, William'a uzun yıllardır verdiği hizmet karşılığında ona sunulmuş bir hediyeydi.

Ral, kendi babası ve hatta büyükbabası gibi, lorduna karşı

bağlılık yemini etmiş ve bunun için gerekirse hayatını bile ortaya koymayı vaat etmişti. Ailesinin erkekleri şövalyelikleriyle tanınır hale geldiklerinden beri soylarına Gere ismi takılmıştı: Savaşmak için yaratılmış adamlar. Ral zaman zaman, kendi oğlunun böyle kanlı savaşlarda hayatını harcayacak bir şövalye olmaması için dua ederdi.

"O zaman gidiyor muyuz?" diye sıkıştırdı Odo.

"Evet." Ral sırtıttı. "Belki de Lynette hâlâ ortalıktadır. Böylece bu yorucu yolculuk yumuşacık kalçalarla ve daha zevkli bir uğraşla ödüllendirilerek biter."

Odo gülümsedi. "Tanrı biliyor ya Ral, yatakta ya da değil, bu akşam onun seni yorması daha iyi olacaktır."

Ral iyi huylu bir şekilde sırtıttı. "Herkesin nehri geçmesini bekleyelim. Biraz dinlenir, sonra yola koyuluruz."

Kaleye dönme konusunda istekliydi. Üç yıldır, yani William, önceden Ivesham'lı Harold'a ait olan, Braxton civarındaki yerleri ona hediye ettiğinden beri Ral, belli düzenlemeler yapmıştı ve artık orayı evi gibi hissetmeye başladığını düşünüyordu.

Aslında çocukluğundan beri ilk defa ait olma duygusu bu denli kuvvetliydi. Yıllar boyunca babasının elde ettiği toprakların hepsi, ağabeyi Alain'e gitmişti. Aslında Ral kendi payına düşen kısımları alabilirdi ama topraklar, ancak bir kişiye yetecek büyüklükteydi. Ral de kendine ait yerlere bir gün sahip olabileceği düşüncesiyle, bir şey talep etmekten vazgeçti. Zaten William da, Senlac'dan sonra Ral'e, eski Sakson soylularından aldığı topraklardan pay vermişti.

"Belki ben de beni isteyecek bir hizmetkar bulabilirim bu gece," dedi Odo atlarını sürmeye başladıkları sırada. "Mutfaktaki Bretta bir ya da iki gümüş para için bacaklarını seve seve açabilirmiş gibi duruyor."

"Yeterince seçici davranmamandan endişeleniyorum."

* Demoiselle (Fransızca): Evlenmemiş, genç hanım. (Çev. N.)

“Hayır, evleneceğim kadını seçerken daha dikkatli olabilirim,” diyen Odo gülümsedi. Ral’den bir yaş küçük olan, otuz yaşındaki Odo’nun çilli yüzü, onu olduğundan daha genç gösteriyordu. “Yatağımı ısıtması ve güçlü oğlanlar dünyaya getirmesi için daha güzel bir kadın bulabilirim tabii. Onu kış gelmeden bulacağıma emin olabilirsiniz. Sen de bu konuyu kendin için düşün, sen iyi edersin.”

Aslında Ral bunu zaten düşünüyordu. Artık bir kalesi ve toprakları vardı. Kendisine bağlı pek çok adam çalışıyordu ve kasaba halkını da unutmamak gerekirdi. William’ın en güvendiği adamlarından biriydi. Şu ana kadar sahip olduğu ve gelecekte sahip olacağı serveti miras bırakacağı, güçlü oğulları olabilirdi.

Bir an annesini düşündü. Nazik ve ilgi dolu, babasının dediklerini yapan, her şeyi yoluna koyan annesi... Sevgi dolu bir anne, bir eş... bir kadın. Kız kardeşleri de evlendikleri erkeklere aynı ölçüde bağlıydılar. Mutfakta kabiliyetli, nakışta becerikli, çocuklarına düşkün ve erkeklerine ihtiyaç duyan kadınlardı.

William onun evliliğini onaylardı ve kralın da yardımıyla evleneceği kadına iyi bir çeyiz verebileceği kesindi. *Evlilik... evet.* Ral’in dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kararını vermişti. Lynette kızacaktı belki ama baştan beri bir gün onun evlenebileceğini de biliyor olmalıydı. Ayrıca evlenmesi bir şeyi değiştirmeyecekti ki. Lynette yine de onun gizli aşığı olarak kalabilir ve yatağını ısıtmaya devam edebilirdi.

Ral daha geniş bir şekilde gülümsedi ve atını sürmeye devam etti.

Caryn ilerlemekte oldukları, ormana giden yolu çok iyi biliyordu. Yol onları, etrafında büyümüş otlarla sarılı bataklık alana, oradan da dağlara doğru götürecekti. Ivesham Kalesi’nin, yani çocukluğunu geçirdiği yerlerin olduğu bölgeye doğru gidiyorlar-

dı. O büyük ahşap bina ve etrafını çevreleyen keresteden yapılmış çitler artık bir enkaz yığınına dönüşmüş olmalıydı. Amcası, Kral William’a karşı başlattığı küçük çaplı başkaldırımın kurbanı olmaktan kaçamamış, annesi ve babası gibi ölmüştü.

Caryn amcasını en son, manastıra götürülürken görmüştü. Orada kalesine yapılan saldırıyı, amcası Harold’ın öldürüldüğünü ve isyanı yürüttüğü küçük gruptaki yürekli arkadaşlarının da teslim olduğunu öğrenmişti. O zaman Caryn, Kara Şövalye ismini duymuştu fakat başka bir güçlü şövalyeden de bahsediliyordu. Bir süre sonra da Braxston Kalesi için çalışmalar başlatıldı. Caryn hiç görmemişti ama artık orada evlerinin yerine, o kale yükselecekti.

Caryn, sanki o gece kötü bir şeyler olacağını hissediyor gibiydi.

“Az kaldı,” dedi onu tutan aksi şövalye. “Yakında soğuktan korunan bir yerde olacaksın.”

Soğuktan korunacaktı belki ama Malvern’in adamlarından birinin şehvet düşkünü sıcak ellerine düşmüş olacaktı. Yüce Tanrım, bunun nasıl bir şey olacağını tahmin edebiliyordu. Acımasız Norman kendini, kardeşinin bacakları arasından içeri iterken Gweneth’in çıkardığı acı dolu sesleri hatırlıyordu. Caryn onlara karşı koymuştu; elinden gelenin en iyini yapmaya çalışmıştı. Mecbur kalırsa yine karşı koyup savaşabilirdi; ama öncelikle onları zekasıyla alt etmeyi denemeliydi.

Atlar yollarına devam ederken Caryn de uyuma numarası yapıyordu. Ama gözlerini tam kapatmadığı için bütün olan biteni izliyordu. Görünüşe bakılırsa onu tutan aksi şövalye haklıydı. Gri taşlarıyla orada öylece dikilen, hisarları ay ışığının altında parlayan Braxston Kalesi hiç de uzakta değildi.

Lord Stephen ve iki adamı ilerlediler; kapıdaki nöbetçiyle konuşmaya başladılar. Geride bekleyen adamlar ise bir an evvel

köprünün indirilmesini umuyorlardı. Sonunda, beklenen işaret geldiğinde köprü indirildi ve Caryn gibi yorgun düşmüş atlar, meşeden yapılmış köprünün üzerinden geçerken korkutucu nal sesleri de ortalığı inletiyordu.

Caryn uyuşmuş gibiydi. Olan bitenin dehşeti ve soğuk hava birleşmiş, onu uyuşturmuştu sanki. Yine de aklını kullanmaya çalışıyordu. Artık onları bekleyen kaderin ne olduğu apaçık ortadaydı. Bir sürü sarkıntılık eden el ve kötü niyetli sözler. Diğer kızlar merhamet dilenerek ağlıyor ve yalvarıyorlar ama yine de karşılığında sert davranışlar görmeye devam ediyorlardı. Caryn sessiz kalmayı tercih etti, bu kadere kurban gitmeyeceğine, bir şekilde kurtulacağına emindi.

Taş yapı neredeyse otuz metre yükseklikteydi ve surlarının kalınlığı yaklaşık altı metreydi. Ahşap merdivenlerden ilerleyerek girişin olduğu ilk kata çıktılar, oradan da büyük salona yöneldiler. Salon iki katlıydı ve taş merdivenler üst kata uzanıyordu.

“Ne yazık ki Lord Raolfe henüz dönmedi,” dedi birisi Montreale’e; Fransızcasında ağır bir Sakson aksanı vardı. Caryn onu tutan adamın kolları arasında iyice sıkışmıştı. Bir an derin bir nefes aldı ve o sırada Pembroke’lu Richard’ı gördü. Richard, kum rengi saçlarıyla yirmili yaşlarındaydı ve; bir zamanlar Caryn’in amcasına da hizmet etmişti.

“Bizi misafir olarak kabul ettiği için ona şükranlarımızı iletin,” dedi. Lord Stephen, onu aldatıcı bir şekilde yakışıklı gösteren bir gülümsemeyle. “Adamlarım yorgun. Yiyecek ve içeceğe ihtiyaçları var. Yeterince dinlendikten sonra yola devam etmeliyiz.”

“Ne kadar kalacağınızla ilgili bize bilgi vermeniz mümkün müdür?” diye sordu Richard sert bir ifadeyle. Caryn, adamın Stephen de Montreale’den hoşlanmadığını belli eden tavrını hemen fark etmişti.

“İki gün, en fazla üç. Şimdi, yiyip için. Braxston zengindir. Adamlarımın iyice doymalarını istiyorum.”

“Peki ya kadınlar?” Richard onlara durumu iyi değerlendirdiğini gösterir bir bakış attı.

“Onlar seni ilgilendirmez. Adamlarımın eğlenceye ihtiyaçları var. Onlar da bu görevi yerine getirecekler.”

Richard kaşlarını çatı ama daha fazla konuşmadı. Oradan uzaklaşmak için harekete geçti ama sonra bir an durakladı ve Caryn’in tanıdık gelen yüzüne baktı; Caryn’in yüzünde renk kalmamıştı. Ama sonra Richard’ın ilgisiz ifadesi geri döndü ve yürümeye devam ederek mutfığa doğru ilerledi. Aslında adamın yapabileceği pek bir şey yoktu ama bir anlık duraklaması bile Caryn’e umut vermişti.

“Masaları hazırlayın,” diye seslendi mutfaktaki hizmetkar. “Misafirlerimizin karnı aç.”

Dakikalar içinde salon, hizmetkarların konaklama yeri olmaktan çıkıp, Lord Stephen’in adamlarının gürültüleriyle dolmuştu. Kadehler içkiyle doldu, yemekler hazırlandı. Koyun budu, bir sürü somun kara buğday ekmeği, kalıp kalıp peynirler, tabaklarca tavus kuşu eti...

Aksi şövalye Caryn’i masalardan birine doğru sürükledi ve sıraya oturması için onu zorladı.

“Ye bakalım güzelim, bu geceyi atlatabilmek istiyorsan gücünü toplamalısın – inan bana.” Şövalye kaba bir şekilde güldü ve Caryn’in göğsünü sıktı.

Caryn kendini geri çekti ama hiçbir şey söylemedi. Sadece mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalıştı. Yiyecek bir şeyler alır gibi yaparken salonu gözden geçiriyor ve kaçmak için kullanabileceği bir yer var mı diye bakıyordu. O sırada bir tanıdık yüz daha gördü. Bu da içinde kaban ikinci bir umut dalgası yarattı. Kadın, Caryn’in onu son görüşünden bu yana biraz daha kam-

burlaşmıştı ama onun Marta, yani Caryn'in süt annesi olduğuna şüphe yoktu. Bir zamanlar ona annesinden bile daha yakın olan süt annesi Marta... Caryn epeydir onun ölmüş olabileceğine inanıyordu.

"Marta," diye fısıldayacaktı ki Caryn, Marta'nın zaten kendisini fark etmiş olduğunu anladı. Kadın, Caryn'i uyarır bir şekil de işaret parmağını dudaklarına götürdü. Belki de Caryn burada, düşmanın kalesinde, bir zamanlar evim dediği yerde, gerçekten de ihtiyaç duyduğu yardımı bulabilecekti.

Yanıdaki kaba şövalyeye döndü. "Tuvalete gitmem gerek. İzin verirseniz—"

"Sadece yatağımı ısıtmama izin verebilirim, o kadar."

"Uzun bir yolculuktu, efendim. Siz ihtiyaçlarınızı karşıladınız. Şimdi ben de kendiminkileri karşılayamaz mıyım?"

Adam kaba bir şeyler mırıldandıktan sonra Caryn'i çekerek oturduğu sıradan kaldırdı. "Eğer gideceksen ben de seninle gelirim." Adam sırtıttı; o sırada Caryn adamın dişlerinden birinin eksik olduğunu fark etti. "Aslında diğerlerinden ayrılmamız iyi de olabilir. Sana ilk deneyimini yaşatırken kimsenin beni rahatsız etmesini istemiyorum."

Tanrı aşkına, ben ne yaptım? Caryn onu vazgeçirecek bir yol bile düşünemeden adam onu duvarların arkasındaki geçide doğru sürüklemeye başladı. Caryn sendeleyerek yolunu bulmaya çalıştı. Adamların gürültülü kahkahalarını ve kızlardan gelen gözyaşı dolu yalvarma seslerini duydukça, midesinin sıkıştığını hissediyordu.

Yüce Tanrım. Gözden uzaklaşıp köşeyi dönmeleriyle birlikte, Caryn'in susturulmaya çalışılan şövalyenin patırtılarını duyması bir oldu. Ne olduğunu anlayamadan bir el Caryn'i kendine doğru çekti.

"Gel bana küçüğüm," diyen Marta'nın rahatlatıcı sesi duyuldu. "Seni saklamanın bir yolunu bulmalıyız." Marta karanlığın

içinden çıktı ve Caryn de gözyaşlarıyla birlikte kendini onun kollarına attı.

"Öldüğünü sanıyordum," dedi Marta'ya. "Bu Tanrı'nın bir lütfu, seni yeniden bulmuş olmam..."

"Bu geceyi başına bir kötülük gelmeden atlatırsan asıl bu bir lütf olacak. Acele et, gitmeliyiz." Önce bir koridor, sonra bir diğeri... Marta, Caryn'i yönlendiriyordu. Mutfaktaki bir perdenin arkasına geçip, samanla dolu bir yığının içine gizlendiler. "Saklanmalısın, Caryn. Ne duyarsan duy, ne olursa olsun sakın dışarı çıkma."

"Peki ya diğerleri ne olacak?"

"Onlar için yapabileceğimiz bir şey yok; sadece Lord Raolf'un bir an evvel geri dönmesi için dua edebilirsin."

"Braxston Lordu'ndan mı bahsediyorsun? Onun bize yardım edeceğini mi düşünüyorsun?"

"O diğerlerine benzemez. Sizin gibi günahsız genç kızların zarar görmesini istemez."

"Yine de o bir Norman!"

"Sana dua et demedim mi!" Yaşlı kadının sert ifadesi yeniden yumuşadı. "Daha önce hiç yapmadın ama bu gece beni dinle, küçüğüm. Sadece bu gece, yalvarıyorum sana, itaatsizlik etme."

Caryn başını sallamakla yetindi. Daha önceleri Marta'nın dediği birçok şeyi yapmadığı zamanlar olmuştu. Kadınları ilgilendiren can sıkıcı işler yerine yaramazlığa kayıyordu aklı. Yine de Gweneth ile birlikte çayırlığa kaçtıkları gün, kaçmayıp yerlerinde dursalardı bile, Caryn'in kaderi o ankinden daha farklı olmayacaktı.

Caryn ürperdi. Bu gece Marta'nın uyarılarını dikkate alması gerekiyordu. Olduğu yerde kalmalı, aksi şövalye yokluğunu fark etmeden Lord Raolfe geri dönsün diye dua etmeliydi. Caryn alt dudağını çiğnedi. Diğerlerine yardım edebilmesinin tek yolu

buysa dua edecekti. Ellerini bir kule gibi, parmakları yukarıda birleşecek şekilde bir araya getirdi, bir dizini bükerek çöktü; içinde bulunduğu durumda, tam olarak dua eden biri gibi görünüyordu.

Ral, kalenin kapısındaki taş kulede bekleyen nöbetçinin koyduğu uyarı bayrağını gördü. Bu, kalede ziyaretçiler olduğu anlamına geliyordu. Ral, adamlarını kaleye sokmadan önce gelenlerin kimler olduğunu öğrenmeliydi.

Adamlarını geride bırakarak temkinli bir şekilde ilerlemeye devam etti ama herhangi bir şey dikkatini çekmemişti. Kapıya ulaştığında nöbetçiler Stephen de Montreale'in geldiğini ancak yanında her zamankinin aksine, az sayıda zırhlı adamı olduğunu söylediler.

Ral, Odo ve diğer adamlarına doğru dönerken rahat bir nefes aldı.

"De Montreale'miş. Richard onlara kalacak yer vermiş. Zaten başka şans da olmazdı."

"Malvern sadece üç günlük mesafede. Sen döndüğün için fazla uzun kalmaz."

Ral homurdandı. Stephen'la bir saat geçirmek bile ona fazla gelebilirdi.

"Adamlarımla konuşacağım. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde gireceğiz kaleye." Böylece Ral, istediği zaman Malvern ve adamlarını kontrol edebilir, adamları hemen ortaya çıkmak zorunda kalmazlardı.

Odo başını salladı ve adamları ilerletmek için önce kendisi harekete geçti. Kısa bir süre sonra tahta köprüye gelmişlerdi. Birkaç dakika içinde ahırların, ambarların ve birliklerinden birkaçının inşa ettiği barakaların olduğu kalenin dış avlusuna girmişlerdi. Uykulu hizmetkarlardan bazıları onların geldiğini görünce yardım etmek için koşuşturdular.

Adamlar işlerini bitirdiklerinde Ral salona doğru yürüdü; üzerinde gittikçe ağırlaşmaya başlayan zırhından kurtulacağı için memnundu.

Ral salonun kapısından içeri girer girmez umduğu gibi horlayan adamlar yerine, şehvet düşkünü kahkahalar atan ve homurdanan sarhoş adamlarla karşılaştı. Kuytu bir yere saklanıp gizlice onları izledi. Bir kadının ağladığını duyabiliyordu. Duvarlarda dalgalanan mum ışıklarının altında, bir genç kızın bacakları arasında gidip gelen Malvern'in adamını görmüştü. Kızın yüzü tanıdık değildi. Stephen, Ral'in hizmetkarlarından birine zarar vererek Ral'i kızdırma riskini göze almış olamazdı.

Stephen adamının eğlencesine bakarak ona cehennemde yatacağını söyledi.

"Lordum, benim... Marta." Yaşlı kadın karanlığın içinden Ral'e doğru yürüdü. Kadının aniden ortaya çıkması Ral'i sinirlendirmişti. "Sizinle konuşmalıyım, lordum."

"Bu da ne? Burada Malvern'le yeterince problemim olduğunı görmüyor musun?"

"Ben de bununla ilgili konuşacağım." Yaşlı kadının ince dudakları memnuniyetsizlikle büküldü. "Bu adam tam bir alçak."

"Kadınlar – onları daha önce buralarda görmedim."

"Malvern onları yanında getirdi. Bu kızlar daha çocuk sayılır. Manastırdaki rahibe adayları. Malvern onları çıkarmış oradan."

Ral yumruğunu sıktı. Bu tam da Stephen gibi bir adamın yapabileceği türden bir zalimlikti. "Onlara yardım etmek isterdim ama elimden pek bir şey gelmez. Kralla arası çok iyi ve güç olarak da benden üstün. Ama en azından yakında gideceğine sevinebiliriz; ben geldiğim için fazla kalamayacaktır."

"Ama, lordum—"

Salondan gelen itiş kakış sesleri bir anda dikkatlerini ora-

ya yöneltmelerine neden oldu. "Demek sonunda onu buldun!" Stephen'in sesi salonda yankılanıyordu. "Getir onu buraya!"

"Mutfakta saklanıyordu. Sürtük, bulaşıkçı kıyafeti giymişti ama bu büyük kahverengi gözleriyle kabarık, kumral saçlarını saklamayı becerememiş. Oradakiler arasında en güzel görünen o olduğundan hemen dikkatimi çekti."

Uzun boylu şövalye, kızı salona fırlattığında Marta fısıldadı. "Bu kız Leydi Caryn."

Malvern kızı kolundan yakalarken bir kahkaha attı. "Bizden kaçabileceğini mi zannettin?"

"Diğerlerini de kaçırmaya çalışıyordu," dedi şövalye Caryn'i yanına çekerek. "İkisi birlikte kaçmaya çalışıyorlardı, lordum."

Stephen kahkaha attı. "Küçük fahişemiz cesaretli çıktı ama kurnazlığı kendini kurtarmasına yetmedi. Bunu kendime alıyorum." Stephen genç kızın tuniğinin boyun kısmına uzandı; onu yakaladı ve tuniği kızın göğsüne kadar yırttı.

"Bırakın gideyim!" diye ağlayan kız bir süre debelendi. Stephen onu sert bir şekilde kendisine doğru çekti. Onu hırpalamaya devam ederek kıyafetini omuzlarına kadar sıyırdı.

Gölgelerin içinde öylece dikilmiş olan Marta, Ral'in kolunu yakaladı. "Size yalvarıyorum, lordum! Leydi Caryn eski baronun kızıdır."

"Harold'ın mı?"

"Hayır, Harold'ın kardeşi Edmund'ın. Bir zamanlar o da lorddu."

Ral yaşlı kadının söylediklerini tam olarak dinlemiyordu; akli ve dikkati genç kızın üzerindeydi. Zarif bir kızdı ama çitkırıldım da denemezdi, yetişkin bir kadın gibiydi. Ral ne olduğunu tam olarak bilmiyordu ama bu kızda ona tanıdık gelen bir şeyler vardı.

"Rahat ol," diyordu Stephen, kızın çenesini eliyle yukarı kal-

dırırken. "İlk erkeğin olmak için yeterince deneyimliyim. Kendini bana bırak, ben de yavaş olayım." Pis pis sırtıyordu. "Bana karşı koy da seni paramparça edeyim." Stephen kızın saçını, kıpırdıyamayacağı bir şekilde tuttu ve kafasını yana doğru çevirdi.

Stephen bunu yaptığı anda Ral'in kafasının içinde buğulu görüntüler belirmişti; genç kızın attığı çılgılık da o görüntülerle birleşince Ral her şeyi hatırladı.

"Yüce Tanrım," dedi Ral, "bu o." Bu çok iyi hatırladığı o kızın yüzüydü; son üç yıldır onu etkilemeyi başarmış iki kızdan birinin yüzü. Saklandığı karanlıktan çıkan Ral, salonun içine doğru uzun adımlarla ilerledi. Onun arkasından salona açılan ağır, meşe kapı aralandı ve Ral'in bir grup adamı göründü.

Ateşin karşısındaki Malvern, kollarındaki kızın faydasız çırpınışlarına gülüyor ve her seferinde onu biraz daha sıkı yakalayıp işi ileri götürüyor, kızın göğüslerine doğru iniyordu. Ral bunu görünce bir kasılma hissetti. O gün çayırdaki gördüğü kıza göre daha farklı bir şey vardı şimdi gördüğü kızda. Yüz hatları farklıydı. Yanakları yumuşak ve dolgun görünüyordu. Dudakları ise dolgun ve kırmızıydı. Ama yine de ne onun ne de kapkara saçlı, güzel kız kardeşinin o günkü görüntüsünü aklından hiçbir şekilde silemezdi.

"Dur, Stephen!" Ral, Stephen'a doğru yöneldi; o hareket ettikçe zırhlarından ses geliyordu.

"Ah... Braxston. Sonunda döndün. Seni gördüğüme sevindim demek isterdim ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz."

"Rahatın yerinde görünüyor, ki senden beklenen de bu. Adamlarına yetecek kadar kadın var burada. O yüzden elindeki kızı bırakmanı istiyorum."

Stephen'in, kızı saran kolu biraz gevşedi ama solgun mavi gözlerinde sert bir ifade vardı. "Bu kızlar düşmana yardım ediyorlar. Onları kral adına suçlu buldum." Genç kız titreyen eliyle

tonuğunu düzeltip göğüslerini örtmeye çalıştı. "Bu kız bu gece, burada benim yatağımı ısıtacak. O bana ait ve sahip olduğum şeylerden vazgeçmeyeceğimi sen de ben de biliyoruz."

"Kendine başka bir eğlence bul."

"Ama bu kız çok ateşli." Stephen parmaklarını yeniden Caryn'in saçlarına doladı ve onun başını geriye doğru çekti. "Onu altımda görmek istiyorum. O benim."

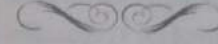
"Hayır!" dedi kız kendini geri çekmeye çalışarak. "Ben kimseye ait değilim."

Ral dişlerini sıkıyordu. Bakışlarını kızın üzgün yüzünden Stephen'a çevirdi. Stephen'ın adamları onların etrafında toplanmaya başlamışlardı; elleri kılıçlarının üzerindeydi. Ral'in adamları da daire şeklinde açılarak salona yayılıyorlardı.

"İkiniz de yanılıyorsunuz," dedi Ral. "O kız benim."

Malvern kızı sertçe uzağa fırlattı. "Bana karşı gelmeye cesaret mi ediyorsun?" Stephen geri çekildi ve elini bıçağına götürdü.

"Kız benim. O eski Sakson asillerinin kızı." Ral uyarı amaçlı sert bir bakış attı kızı. "Ivesham'lı Caryn benim nişanlım." Ral, Caryn'e gülümsedi ama bu, içten bir gülümseme değildi. "Öyle değil mi sevgilim?"

BÖLÜM 3

Caryn, tokat yemiş gibi sendeledi. Kara Şövalye'nin nişanlısı olmak mı? Asla! Caryn onu hatırlıyordu; zaten o mavi-gri gözleri ve koyu siyah saçları unutmaması imkansızdı. Yalnızca, saçları biraz daha uzun görünüyordu ve tarzı pek çok Norman erkeğine göre farklıydı. Miğferinin boyun kısmından çıkmış birkaç tutam bu farklılığı gösteriyordu. Yüce Tanrım, adam çıldırmış olmalıydı.

Caryn korkularını yenerek ona yaklaşmaya ve gözlerindeki uyarıcı ifadeyi okumaya çalıştı. Yakışıktı. Düzgün bir burnu, biraz geniş olan çenesine yakışan dudakları, çıkık elmacık kemikleri vardı. Geniş göğsü, kalın boynu, kaslarla çevrili kolları ve uzun bacaklarıyla heybetli bir adamdı.

"Öyle değil mi?" Bunu sorarken sesinin tonuyla Caryn'i uyarmaya çalışıyordu. Eğer bu yalana uygun hareket etmezse, Lord Stephen ve adamlarının ona da, diğer kızlara yaptıkları şeyi yapacaklarını ima etmek istiyordu.

Caryn yutkundu ve uzun boyuyla bir kule gibi yükselen Kara Şövalye'ye döndü. O ve adamlarının kız kardeşine yaptıkları şeyi unutmamıştı. Hayal meyal de olsa bu adamın yüzünü

en az diğerlerinininki kadar hatırlıyordu; aklındaki görüntüler net değildi; şiddetle, öfkeyle ve acıyla karıştı. Caryn bu adamın nasıl bir rol oynadığını tam olarak bilmiyordu ama o gün orada olduğundan emindi.

O da en az Malvern kadar kötüydü.

Ama yine de o an beklediği yardım Caryn'in ayağına gelmişti. Başka bir seçim şansı yoktu. Titremesini durdurarak konuşmaya çalıştı. "Evet lordum, öyle."

Malvern'in düzgün ve sarışın kaşları öfkeyle kalkmıştı. Kara Şövalye'nin yalan söylediğini biliyordu ama yapacak bir şeyi de yoktu. Elmacık kemikleri kızgınlıktan alev alevdi. Sonra yüzüne düşmanca bir gülümseme yerleşti ve dudakları yanlara doğru açılınca dişleri göründü. Bu haliyle ölümcül bir yırtıcı gibi görünüyordu.

Elini bıçağından uzaklaştırdı. "Bilseydim onu manastırda bırakırdım." Kötü bir gülümseme daha takındıktan sonra devam etti. "Geçmişte bu işlerden nasıl uzak durduğun düşünülürse, evlilik planı yapman beni çok duygulandırdı. Bu arada Ral, evlilik hazırlıkları nasıl gidiyor?"

"William'dan haber bekliyorum. Onun nikahla ilgili onayı geldiğinde her şey tamamlanmış olacak." Ral, Caryn'e doğru döndü. Sadece onun duyabileceği bir sesle sordu. "Kız kardeşin nerede? O da burada mı?"

"Gweneth manastırda, güvende." *Tanrı'ya şükürler olsun ki senden ve diğer tüm bu leş yiycilerden uzakta.*

İri şövalye bir şeyler daha söylemeye devam ediyordu ki merdivenlerden gelen gürültüler, dikkatini o yöne çevirmesine neden oldu. Bulundukları salona inen merdivenlerin tepesinden, eflatun renkli elbisesiyle bir kadın, gözlerini dikmiş adamlara bakıyordu.

"Lordum, siz neler söylüyorsunuz? Benim zavallı kulaklarım doğru mu duydu?" Kadın sarışındı, aslında narin ve barışçıl bir

görüntüsü vardı ama sert bir şekilde kıstığı dudakları ve öfkeli bakan yeşil gözleri tam tersini göstermekteydi. "Hayır, ben yanlış duymuş olmalıyım."

Kara Şövalye'nin çenesi gerilmişti. "Bu seni ilgilendirmez, Lynette. Odana geri dön."

"Ah, güzel Lynette," dedi Stephen. "Seni göreceğimi düşünmemiştim."

"Buna izin vermem, Ral. Bana bugüne kadar hiçbir söz vermemiş olabilirsin ama yine de bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Sana odana dönmeni söyledim! Deddiğimi yap yoksa senin için iyi olmaz!"

Bir an için Lynette karşı çıkacakmış gibi göründü. Ardından yüzündeki hiddetli ifade gitti ve yerine sert de olsa bir gülümseme geldi. "Affedin beni, lordum. Burada olmadığınız günlerde sizi özlediğim için öyle davrandım. Tutkulu ziyaretiniz için odamda bekliyor olacağım."

Caryn bakışlarını Kara Şövalye'den uzun boylu, açık tenli kadına çevirdi. Bu kadının Ral'in aşığı olduğuna şüphe yoktu. Durum böyleyken Ral onunla ne yapmayı düşünüyor olabilirdi ki?

"Yani – nihayet – Braxston Lordu bir gelin buldu." Malvern'in dudakları acı ve alay dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "William'a ben de bir mektup yazmalı ve senin evlilik konusunda ne kadar sabırsızlandığını anlatmalıyım. Kralın onayından sonra gereken işlerin hepsi iki haftada hallolur. Ne dersin, Ral? Bu çok iyi olmaz mı?"

Pislik herif diye içinden sövüyordu Ral; aynı zamanda kendini düşürdüğü duruma lanet ediyor ve Malvern bu durumun her saniyesinde alay ederek eğlendiği için sinirleniyordu. Onu harekete geçiren şey suçluluk duygusu olmuştu. O siyah saçlı genç kıızı kurtarmak konusunda başarısız olmuştu. O tatlı ve masum kız, Ral'in korumasını hak ediyordu; oysa Ral onu tehlikelerden uzak tutamamıştı. Şimdi tehlikede olan diğer kız

kardeşi koruyarak, yaptığı bu hatayı telafi edebileceğini düşünüyordu.

“Gerçekten çok iyi olur,” diyen Ral elbette Montreale ile savaşabilirdi. Adamları sayıca üstün olduğu için kazanacağı da kesindi. Ama iyi adamların kanı dökülecekti ve kral bunu ona pahaliya ödetirdi. Stephen’in babası, Kral William’in en yakın dostuydu. Stephen ile savaşırsa Ral kendisine verilen toprakları ve unvanını kaybedebilirdi; elde etmek için savaştığı her şey yok olurdu.

“William bu evliliği onaylayacaktır,” dedi Ral. “Bu bölgedekilerin onun emri altına girmeyi kabul etmesini istiyor. Norman-Sakson karışımı bir nesil bu işi çözebilir. O da buna ve bunun kısa sürede olacağına inanıyor.” Ral gülümsemek için zorladı kendini. “Böylesine güzel bir kadını yatağıma alma görevi tam da beklediğim şeydi.”

Evlilik, Ral’in içinde olduğu ikilemden tek çıkış yoluydu. Ral, bu işe kalkıştığı ilk andan beri biliyordu ki, bu kızı korumaya çalıştığını anlayan Stephen yüzünden kız, kale surlarının içi hariç hiçbir yerde güvende olmayacaktı.

Malvern, sanki hâlâ onun sahibiymiş gibi kıza gözlerini dikmişti. “Bu zevk belki de bana ait olmalı,” dedi. “Kıza doğru yürüdü, elini son kez kızın göğsünün üzerinden geçirdi. Ral bu hareket karşısında sinirlenmişti.

“Geri çekil, Stephen. Kral böyle bir şey için sana izin vermez.” Bu konuda Ral doğru bir tahminde bulunuyordu.

Malvern kıza gülümsedi. “Herhangi bir hareketim rahatsızlık verdiyse özür dilerim leydim. Üzerinizdeki eksi püskü kıyafetler yüzünden böyle bir hataya düştüm.” Malvern bakışlarını Ral’e çevirdi. “Onun için daha uygun kıyafetler bulmanı öneririm. Benim düştüğüm hataya düşecek başkaları da olabilir.”

Ral onun alaycılığını duymazdan gelmeye çalıştı. “Adamlarım çok yorgunlar. Bu gece bitmeden onların yeterince doy-

duğundan ve dinlendiğinden emin olmak zorundayım.” Ral, Caryn’e doğru ellerini uzattı, kolunu tuttuğunda onun ne kadar gergin olduğunu hissetti; onu yanına çekti ve birlikte yürümeye başladılar. “Yarın görüşürüz, Stephen.”

Caryn, biraz direndi ama sonunda uzun boylu Norman şövalyesinin kendisini merdivenlere doğru yönlendirmesine ve sonra da açtığı bir kapıdan içeri sokup, kapıyı arkalarından kapatmasına izin verdi. Ral odaya adımını atar atmaz Caryn’in gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı.

“Çıldırдың mı siz?”

İri yarı adam yüzünü Caryn’e çevirdi; ifadesi soğuk ve anlaşılmazdı. Mumlardan gelen ışık bir an için parlak siyah saçlarında ve gri gözlerinde dalgalanma yarattı. “Şu anda kesinlikle çıldırmışım gibi görünüyor.”

“Bunu neden yaptınız? Ne elde edeceğinizi sanıyorsunuz? Sizinle gerçekten evleneceğime mi inanıyorsunuz?”

Kara Şövalye sert bir ifade takındı. “Seni koruyacak şey ne ise onu yapacağımı sanıyorum.”

“Ben asla bir Norman’la evlenmem. Hele sizin gibi bir alçakla asla. Sizler canisiniz – hepiniz – çalışıyor, öldürüyorsunuz; evleri, tarlaları yakıp yıkıyorsunuz.”

“Söylediğin şeylerde doğruluk payı var. İki tarafta da böyle acımasız şeyler yapanlar oldu. Ama bunun adı ‘savaş’tı. Bunlar geride kaldı artık.”

“Siz bir Norman’sınız. Zaman, size karşı hissettiğim nefreti azaltamaz. Bu akşam burada olanların farkında değil misiniz? Arkadaşlarım, onlar incitildiler, tecavüze uğradılar. Yüce Mer-yem, onlar kilisenin kutsal kollarından alındılar!”

“Malvern’in yaptıklarından bahsediyorsun; benim değil. Onlara yardım edebilirim ama yapamadım.”

“Neden? Ondan korktuğunuz için mi?”

“Kraldan korktuğum için. William benim kralım. Onun emirlerini yerine getirmekle yükümlüyüm. Stephen da kralın adamı.”
 “Siz değil misiniz?”

“Malvern servetin çok büyük bir kısmını yönetiyor. Babası, William’ın en yakın dostlarından biri. Ona karşı gelecek kadar güçlü değilim.”

“O zaman korkağın tekisiniz!”

Ral, ürkütücü bir şekilde Caryn’e doğru bir adım attı. “Bu akşam olanları düşünmen için seni yalnız bırakayım. Ama seni uyarıyorum; ipe sapa gelmez konuşmalarını nerede kesmen gerektiğini bil. Benimle böyle konuşmaya kimse cesaret edemez. Bir dahakine sana anlayış göstermem.”

Neyi ifade etmeye çalıştığı belliydi. Kalın, siyah kaşları kızgınlıkla çatılmış, dudaklarına zalim bir ifade yerleşmişti.

“Rahibelik yemini edemedin,” dedi Ral onun kiliseden getirildiğini ima ederek. “Bunun için artık çok geç ama benimle evlilik yemini edeceksin. Bunu kabul etmezsen Stephen seni alacaktır. Bu kaleden dışarı adımını attığın anda alacaktır seni.”

“Hiçbir zaman bir rahibe hayatı yaşayabileceğimi düşünmemiştim. Manastırın soğuk ve nemli odaları yıllardır gördüğüm en iğrenç yerlerdi.” Caryn çenesini kaldırdı. “Şimdi bunlara bir de sizinle evlenme durumu eklendi.”

“Ben de çok meraklı değilim. Aslında gözümde bir hiçsin ama yine de bir kadınsın. Senin yerine daha farklı bir kadınla evlenmeyi tercih ederdim. Yine de seninle evleneceğim.” Caryn’in tüyleri diken diken olmuştu. “Aslında senin bize katabileceğin hiçbir şey yok ama artık bunları değiştirmek için çok geç.”

“Geç değil. Beni buna zorlayamazsınız, kabul etmem.” Caryn, Ral’e arkasını döndü ve içinde pencere olan kemerli, dar geçide doğru yürüdü.

Ral, Caryn’in kıyafetindeki yırtılmış yerlere bakıyordu ve

Caryn bundan hiç hoşlanmamıştı. Ral’in bakışları Malvern’in kilerden daha ateşli ve daha...arzuluydu. Sanki onun eş olarak yataktaki görevlerini yerine getirme konusunda ne kadar başarılı olacağını anlamaya çalışır gibi bakıyordu.

“Beni reddedersen,” dedi Ral, “Malvern seni kendine alır. Senden hevesini alınca da adamlarıyla paylaşmaya başlar. Bu gece Malvern’in neler yapabileceği konusunda yeterince şey görmüş olmalısın.”

Caryn, onun elinde hırpalanır, tecavüze uğrar ve belki de öldürülürdü. Ral’in fırtına gibi bakışları karşısında titriyordu. “Neden? Eğer ben bir hiç olarak görünecek kadar gereksizsem, neden benimle evleniyorsunuz?”

Ral, geniş omuzlarını silkti. Kollarındaki kaslar hafifçe seğirmişti. “Sana borçluyum. O gün çayırılıkta olanlar... onlar hiç olmamalıydı. Yapabilecek olsaydım geriye dönüp her şeyi değiştirdim ama bu imkansız. Oysa şimdi seni koruyabilirim.”

Demek koca canavarın bir vicdanı vardı. Caryn her ne kadar ondan ve adamlarından, yaptıkları şeyler yüzünden nefret etse de, Ral’in söyledikleri tuhaf bir şekilde içinin rahatlamasına neden oldu. Ve yine tuhaf bir şekilde Caryn, ondan korkmadığını fark etti. En azından Malvern’den korktuğu kadar değil.

“Sizinle birlikte olursam daha iyi olacağıma neden inanayım?”

“Karım olacaksın.”

Karım. Bu kelime ona manastırda geçirdiği yılları hatırlattı; o zaman bile bunu bir kurtuluş olarak görmezdi. Sahip olmak istediği statü kesinlikle bu değildi. O evlenmeyi değil, özgürlüğünü istiyordu. Son üç yıldır her gün olduğu gibi bugün de özgürlüğünü elde etmek için can atıyordu; hatta belki daha önceleri bile böyleydi. Hiçbir erkeğe tutunmak zorunda kalmadan kendi başına olmak, dünyayı ve onun mucizelerini keşfedip yaşamak

istiyordu. Bu elbette kolay olmayacaktı ama o, bunu yapacak bir yol bulacağına inanıyordu.

Tek ihtiyacı olan şey zamandı. Kaçış planını yapması için gereken zaman. Kendini gülümsemeye zorladı; planı aklında oluyormuş gibi yavaş yavaş.

"Belki de haklısınız, lordum. Geçmiş bugüne taşımak anımsız. Ayrıca, başka bir şansım da yok. Eğer siz hâlâ beni buna layık görüyorsanız, sizinle evlenmeyi kabul ediyorum." Yüce Tanrım, kelimeler neredeyse boğazında düğümleniyordu.

"Benim adım Ral."

Acımasız Ral. Kara Şövalye. Caryn, onun Braxston Kalesi'nin lordu olabileceğini hiç tahmin etmezdi. "Ben de Caryn."

"Marta seni tanıyor. Bundan sonra senin hizmetine o bakacak." Ral kapıya gitti ve kapıyı hızlıca açtı. Hizmetkarlara seslendi. İlk gelen Marta oldu.

"Leydiye odasını göster," dedi ona ve bakışlarını Caryn'e çevirdi. Soğuk mavi-gri bakışlarıyla Caryn'i inceliyor ve sanki ona nelerin yakışacağını hesaplamaya çalışıyor gibiydi. "Kasabada bir satıcı var. Gelirken gördüm. Yarın ona bir haberci gönderin. Bir leydiye yakışacak şeyler giymesini istiyorum."

Caryn tam karşı çıkacak ve lanet olasıca bir Norman'dan hiçbir şey kabul etmeyeceğini söyleyecekti ki kendini durdurdu. Onun yerine, yıpranmış bir kalkan ve deri kılıf içerisinde birçok okun asılı olduğu duvara dikti gözlerini. Kan kırmızıya boyanmış bir tarlanın üzerinde devasa bir siyah ejder... Caryn titredi.

Caryn bakışlarını tekrar Kara Şövalye'ye çevirdiğinde onun kendisini izlediğini, bakışlarını göğüslerinde bir yukarı bir aşağı gezdirdiğini gördü. Caryn'e dokunacak olursa, bunu Malvern gibi kaba ve acımasız bir şekilde yapmayacak; dokunuşu bir tüp gibi hafif ve yumuşak olacak gibi görünüyordu.

"Lord Stephen gidene kadar aşağıya inme," diye uyardı Ral. Caryn'i; Caryn de tam kapıya yönelmek için harekete geçmişti.

Bu uyarı üzerine durdu, dönüp Ral'in yakışıklı yüzüne baktı. "Artık tehlikede olmayacağımı söylemişsiniz."

"Bu konuda bana karşı gelme, *ma petite*. Yatağıma el değmemiş bir şekilde gelmek için ne diyorsam onu yapmalısın."

Caryn kıpkırmızı kesildi. Onun yatağına girmek gibi bir niyeti yoktu ama bunu söylemeye cesareti de yoktu. "Siz nasıl isterseniz, lordum." Caryn, Marta'nın peşine düştü aceleyle ve odadan çıktılar.

Ral onların gidişini izledi. Caryn küçük elleriyle kıyafetinin eteğini kaldırarak ilerliyordu, kumral saçları beline kadar iniyordu. Kardeşi gibi mavi gözlü bir güzel değildi belki ama oldukça çekiciydi. Çiçek açmış bir genç kız görünümündeydi. İnce ve zarif burnu, yay gibi kaşları, dolgun pembemsi dudaklarıyla, her erkeğin başını döndürebilirdi. Ayrıca Caryn'in kahverengi gözlerinde, kız kardeşininkilerde olmayan bir ışıltı vardı.

Ral, büyük, meşe ağacından yapılmış kapının kapandığını duydu; Caryn güvende olacağı odasına gitmişti. Stephen'le mücadeleden tek bir damla bile gözyaşı dökmemişti. Ral'e karşı gelmek istemişti belki; yine de sonunda kaderine razı olup giderken başı yeniden dimdikti. Ral'e boyun eğecekti, bunu belli etmişti.

Sahip olduğu ateşle Ral'in yatağını ısıtacağı da belliydi.

Bu düşünce Ral'in vücudunda karıncalanmalara yol açtı; aynı zamanda bu durumdan rahatsızlık da duymuştu. Daha önce hiç bu kadar ufak tefek ve buna rağmen kendisine karşı koymaya cesaret edebilecek bir kızla birlikte olmamıştı. Ral, Caryn'in iki katından daha büyük, iri bir adamdı. Ayrıca ona güçlü erkek evlatlar verebilecek, şehvetli kadınlarla birlikte olmuştu. Caryn o küçük bedeniyle Ral'i içine alabilecek miydi? Ral'in doğacak güçlü oğullarını karnında taşıyabilecek miydi?

Cevap ne olursa olsun Ral'in izleyeceği yol belliydi. Yakında evleneceklerdi ve Caryn kendini Ral'in altında bulacaktı. Ral, Caryn' in onu içine aldığı hayal etti; yumuşak bir alev gibi parıldayan saçlarını bir an gözünün önüne getirdi. Bu düşünceler onu tahrik ediyordu.

Birden başını iki yana salladı hızlıca ve aklındaki resmi dağıtmaya çalıştı. Kahretsin, epeydir bir kadınla birlikte olmamıştı. Bir küfür savurdu. Lynette duyduklarından dolayı çok kızmış olmalıydı. Ral, bu akşam Lynette'le uğraşacak durumda hissetmiyordu kendini. Onunla ertesi gün de konuşabilirdi. Ona, evlilik töreni yapılana kadar oradan ayrılmasını söylemeli ve aralarında ki ilişkinin aynen devam edeceğine onu inandırmalıydı.

Belki de ufak tefek, kumral saçlı kızla yaşayacağını düşündüğü sorunların çözümü bu olabilirdi. Onu yatağına alıp, fazla incitmeden kendisine bir erkek evlat vermesi için gebe bırakmaya çalışır, çocuk doğduktan sonra da gizli aşığına geri dönerdi. Yatakta her zaman güçlü ve şehvetli kadınları tercih etmişti. Caryn de belki ateşli olacaktı ama Ral, her seferinde onun bir yerine zarar vermekten korkarak hareket edeceğine emindi.

Ral iç geçirdi ve içeride volta atmaya başladı. Normalde asla tercih etmeyeceği bir kadını kendine eş olarak alacaktı ama sözünden dönemezdi. Caryn, onun ismiyle korunmalıydı; tabii bu sayede kız kardeşi de güvende olacaktı. Ayrıca kalede işlerin yürütmesi için Ral'in bir kadının yardımına da ihtiyacı vardı. Bu kadın da kısa sürede gereken her şeyi öğrenip, onun işlerini kolaylaştırabilirdi.

Ral bir gülümseme kıpırtısı hissetti yüzünde. Ağır zincir zırhını çıkarmasında yardım edecek olan adamına seslendi ve uzun adımlarla odasına doğru ilerlemeye başladı.

Stephen de Montreale iki gün sonra Braxston Kalesi'nden ayrıldı; ayrılırken, Lord Raolf'un düğünü için geri döneceğine dair

yeminler ediyordu. Caryn ise kendisine söylenen şekilde davranıyordu, yatak odasından çıkmadı. Malvern'in niyetleri onu korkutuyordu; ayrıca kaçış planını yapmak için de zamana ihtiyacı vardı.

O haftanın sonuna doğru Caryn, Ivesham Kalesi'nden ayrıldığından beri ilk kez bir leydi gibi giyinme fırsatı bulmuştu. Braxston, pahalı elbiselerle dolu bir gardırop sunmuştu ona. Bu konuda Ral'e karşı gelmek, o elbiseleri giymeye hiç niyeti olmadığı, dolayısıyla kalmaya da niyeti olmadığı gibi bir izlenim yaratabilirdi.

Seçtiği yeşil elbiseyi giyip beline de altın bir kemer bağladı Caryn. Günler sonra ilk defa odasından çıkıp alt kata indi.

"Leydi Caryn," dedi Ral ve elini kaldırdı. Caryn de o sırada salonun sonundaki gölgelik yere doğru ilerliyordu. "Bize tam zamanında katılıyorsunuz." Üzerindeki koyu mavi, kadife kıyafet omuzlarının genişliğini iyice ortaya çıkarmıştı. Yüksek arkalı ve oymalı ahşap sandalyesinden kalkıp, yanına oturması için Caryn'e yer gösterdi.

"Memnuniyetle, lordum." Kelimeler neredeyse boğazında düğümleniyordu. Braxston'ın bunu fark etmemiş olmasını umdu. "Ben de bir fırsatını bulmayı umuyordum." Caryn gözlerini kaldırıp Ral'e baktığında, onun şüpheli bakışlarıyla karşılaştı.

"Son konuştuğumuzda," dedi Ral, "benim yakınlarımda olmaktan memnuniyet duyduğunu söylemiyordun. Düşüncelerinin değişmesine sevindim."

Düşünmesi bile zordu ama Caryn gülümsemeyi başardı. "Basit bir kız olarak başka ne yapabilirdim ki? Yakında mükemmel bir Norman şövalyesinin eşi olacağım. Nazik teklifinize karşı çıkmak benim aptallığımdı. Size layık olmak için elimden gelen en iyisini yapacağım."

Lord Raolf hiçbir şey söylemedi. Sadece gri gözlerindeki kurnaz bakışlarla Caryn'i inceliyordu. "Yani şimdi beni memnun etmek istiyorsun öyle mi?"

"Elbette, lordum."

"Eş olarak böylesine tatlı ve uysal bir kız seçmem iyi olmuş."
Ral gülümsedi ama bu gülümseyiş arkadaşça olmaktan çok vahşi
bir gülümseyişti. "Böylesine istekli olduğuna göre bugün biraz
daha yakınlaşabiliriz demektir."

"Yakınlaşmak? Ne yakınlaşması, lordum?"

"Bir öpücük alabilirim belki."

"Ne!"

"Evlenmek üzere olduğum nişanlımdan bir öpücük. Anlaşma-
mızın mührü olabilecek bir öpücük. Aslında belki de böylesine
minnet dolu bir kadına bunu sormam gereksiz olmuştur."

"Lordum, öpebileceğiniz tek yer," - *kıçım, seni Norman do-
muzu* - "elim olabilir. Biz evlenene kadar bu kadarıyla yetinme-
lisiniz."

"Sadece elin, öyle mi?" Ral, Caryn'in küçük elini kendi bü-
yük ellerinin arasına aldı ve dudaklarına doğru götürdü. Dudak-
ları şaşırtıcı bir sıcaklıkla, Caryn'in hiç ummadığı bir şekilde
yumuşak ve çekici bir şekilde öptü elini. Caryn hızlıca ayağa
kalktı ve parmaklarını onun elinden çekmeye çalıştı. O sırada
Ral Caryn'i aniden kendine doğru çekince dengesini kaybeden
Caryn, Ral'in kucağına düştü.

"Gerçek bir öpücük daha iyi olurdu, leydim." Caryn karşı çık-
mak için ağzını açıyordu ki, Ral onun çenesini parmakları arası-
na aldı ve dudaklarını Caryn'in dudaklarıyla birleştirdi.

Dudakları hem yumuşak hem sertti. Sıcak erkek nefesinde
şarap kokusu vardı sanki. Caryn değişik duygularla doluyor ve
bir sıcaklık dalgası karnına doğru ilerliyordu. Ral dilini Caryn'in
ağızına kaydırdı, bu haliyle ona hakim oluyor, bir yandan öfkesini
iyice artırırken bir yandan da daha ateşli bir hale gelmesine ne-
den oluyordu. Sonunda Caryn'in boğazından bir ses geldi.

Caryn kendini geri çekerek kurtardı ama bir an için kontrolü-

nü kaybetmiş gibiydi. Ral'e tokat atmak için elini kaldırmıştı ki,
Ral onu yakaladı. O sırada Caryn, Ral'in yüzüne bakma fırsatı
buldu ve onun da en az kendisi kadar öfkeli göründüğünü fark
etti.

"Nasıl bir oyun oynuyorsun?" Ral oturduğu koltuğu geri itti,
ayağa kalkarak Caryn'i kendi başına bıraktı. "Söylediğin o tatlı
sözlerden sızan zehri fark etmeyeceğimi mi düşündün? Bu evli-
liğe boyun eğmeyeceğin, yüzünden anlaşılıyor. Beni aptal yerine
koyma, *cherie*. Ben böyle hilebazlıklara gelmem."

Demek kötü kalpli şeytan, Caryn'in güzel yüzündeki ifadeyi
çözmüştü. Caryn hiçbir zaman yalan söyleyebilen biri olmamıştı
ve Ral de kolay kandırılabilir biri değildi.

"Eğer doğruyu duymak istiyorsanız söyleyeyim. Elimde olsa
bu evliliğin olmamasını isterdim. Şimdi Malvern gittiğine göre
beni bırakmanızı isteyebilir miyim?"

"Habercileri William'a gönderdik bile. Onun onayını alaca-
ğım kesin. Tüm bunlar için artık çok geç; öyle olmasaydı bile bu
istediğini yapmazdım zaten."

"Beni sizinle evlenmeye zorlayamazsınız."

"Zorlayamaz mıyım?" Sinirden burnundan soluyordu Ral ve
burun deliklerinin açılmasıyla daha da korkunç bir görünüme bü-
rünüyordu. "Bir çocuk cüssesindeki bir kadının böyle bir konuda
beni caydırabileceğini mi sanıyorsun?"

"B-ben düşündüm ki, siz düşünme şeklinizin yanlış olduğu-
nu fark edebilirsiniz. Benim, evlenmeyi isteyeceğiniz türde bir
kadın olmadığım kesin. Bunu siz de söylediniz. Lynette diye
seslendiğiniz o sarışın kadınla evlenin. O daha fazla beğenebi-
leceğiniz birisi."

"Sen, benim küçük, ateşli kadını, seni de yeterince beğeni-
yorum."

"Sizinle evlenmeyeceğim."

Ral, Caryn'i kendine doğru çekti. "Benimle evleneceksin. Karşı çıkmaya devam edersen seni yatak odama sürüklerim ve hiç acımam olmadığımı orada sana kanıtlarım. Tohumlarımı o kadar derinine salarım ki, karım olarak hayatımda üzerine düşecek rolü oynamaktan başka çaren kalmaz."

"Lanet olsun sana! Sen tam bir canavarsın! Bana yeterince acı vermedin mi? Canımı daha da fazla acıtmak için uğraşmak zorunda mısın?"

Caryn'in sözleri Norman'ın bakışlarındaki sertliğin yumuşamasına neden oldu. Eliyle Caryn'in çenesine dokundu. "Beni iyi dinle, *cherie*. Ben, senin ve kardeşin için en iyi olanı yapıyorum. Benim himayem altında olmazsan Malvern seni yatağına atana, hatta daha da kötüsünü yapana kadar rahat bırakmaz. Gidebileceğin bir yer yok. Buradan başka hiçbir yerde güvende olamazsın."

"Ben sadece özgürlüğümü istiyorum. Manastıra girdiğim günden beri arzuladığım tek şey bu. Kendimi bildim bileli istediğim tek şey—"

"Bir kadın asla buna tam olarak sahip olamaz. Lord dediğin adama aitsindir. Çocuksan bu adam babandır. Şimdi de bu ben olacağım; ya da William, ya da başka biri. Ama dediğim gibi olacak. Kaderini kabullen."

"Cehenneme git."

Ral onun kolunu yakaladı. "Sana karşı şimdiye dek sabırlı oldum, Caryn. Ama benimle bu şekilde konuşmaya devam edersen, elimin ne kadar ağır olduğunu sana göstermek zorunda kalırım." Ral, Caryn'i kolundan çekerek sandalyesine oturttu ve o gelmeden önce yemekte olduğu yarısı dolu tahta tabağı ona uzattı. "Ye. Gücünü toplaman gerek."

Caryn sessizce başını eğerek tabağındaki et suyuyla ıslatılmış esmer ekmeğe ve kızarmış koyun etine baktı. Bir kupa da şarap vardı ve Caryn sakinleşmek için şaraptan bir yudum aldı. Kara

Şövalye, Caryn'e son bir uyarıcı bakış daha attıktan sonra onu görmezden gelmeye başladı. Caryn bir an için, varlığının önemsenmemesinden oldukça rahatsızlık duydu; ama sonra başını öne eğerek yemeğine devam etti.

Caryn'in yakınındaki Lord Raolfe adamlarıyla hararetli bir konuşmanın içindeydi. Ormanda saklanan bazı kanun kaçaklarıyla ilgili konuşuyorlardı.

Caryn birden aklına bir şey gelmiş gibi alarma geçti. Sakson isyancıları – bu saklanan kaçaklar onlar olmalıydı. Norman ve adamları onlara saldırmayı planlıyorlardı. Yarın atlarına atlayıp yola çıkacaklardı, Ral öyle diyordu. Kaçaklardan bir kısmının saklandıklarını düşündükleri Baylorn'a doğru harekete geçeceklerdi. Saldıracakları adamlar Caryn ile aynı soydan geliyorlardı. Keşke onlara yardım edebilseydi...

Caryn birkaç lokma daha aldı. Onları kurtarmaktan başka bir şey düşünemiyordu.

Bu, o kadar da zor olmamalıydı. Kalede birçok Sakson hizmetkar vardı. Mutfaktaki hizmetkarlardan biri bile kasabaya gitse, orada isyancılara haber vermenin bir yolunu bulacak birini bulabilirdi. Caryn, Marta'yla konuşmayı düşündü önce; ama sonra hemen bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Yaşlı kadın kesinlikle Norman lorduna bağlılık gösteriyordu. Caryn, Marta olmadan da bu işi başarabilirdi. O bir Sakson'du. Yapmak zorunda olduğu bu işi başarabilirdi.

Bir lokma daha aldıktan sonra Lord Raolfe'tan, kalkmak için izin istedi. Bugünlük bu kadar kavga yeterliydi. Ayrıca Caryn'in çözmesi gereken daha önemli sorunları vardı. Salondan çıkarken acele etmemeye çalıştı.

Ral iri gövdeli atının sırtında oturuyordu. Deri eldiven giydiği ellerini yumruk yapmıştı. İsyancıların gizlenip kamp kurdukla-

rı yerde her şey darmadağın bırakılmıştı; kamp ateşinin köz-
leri daha yeni söğümaktaydı. Yeni kaçtıkları apaçık ortadaydı.

"Aceyle kaçtıkları belli," dedi Odo. "Geleceğimizi önceden
öğrenmiş olmalılar. Ama bir ize rastlayamadık. Yine de kaçarken
iz bırakmış olmalılar."

"Geoffrey'i en iyi on adamımızla birlikte gönder. Geride bi-
raktıkları izler, takip etmemizi sağlayabilecek kadar yeni mi bir
bakalım."

"Onlar iz bırakmazlar; bıraksalar da rüzgar hepsini götürmüş-
tür. Bunu benim gibi sen de biliyorsun. Baştan beri bu şekilde
ilerliyorlar."

"Lanet olası eşkıyalar. Öldürüyorlar, soygun yapıyorlar ama
hâlâ bazı aptal Saksonlar onları uyarma işine kalkışıyor."

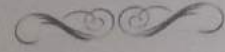
"Aslında kasaba hakının büyük bir bölümü onların ölmesini
istiyor. Yine de onlardan hiçbiri bizim buraya gelme planımızı
bilmiyordu. Sadece kaledekiler biliyor olabilirler ki onlardan
da Richard ve senin nişanlın dışındaki kimse dilimizi bilmi-
yor."

Ral, bu saldırıyı planladıkları sırada Norman Fransızcası'yla
konuşmaya özen göstermişti. Onlar konuşurken Richard yakın-
larda değildi; ayrıca o da haydutlardan en az Ral kadar nefret
ederdi. Ama Caryn... Düşmanca hisleri bile onun bunu yapma-
sına neden olmazdı herhalde... Haydutların kaçması işinde par-
mağı olduğunu anladığında Ral'in vereceği tepkiden ve başına
gelebileceklerden korkup böyle bir şey yapmaktan çekinirdi
mutlaka.

Ral, korkudan sinmiş şımarık kızı gözünün önüne getirmeye
çalıştı; ama gözünün önüne gelen şey bunun yerine, köşeye sıkış-
mış ama buna rağmen herkese meydan okuyan asi bir kedi yav-
rusu resmiydi. Bir an için zihnini zorlamış ve Sakson isyancılar
haber uçuran kişinin kim olduğunu bulmuştu.

"O Caryn," diye mırıldandı Ral atını döndürmeye çalışırken.
"Düşünmeyi bırakın. Adi haydutlar şimdiye kadar epey uzaklaş-
mış olmalılar. Onları başka bir gün avlarız."

O anda yapması gereken tek şey Caryn'i görmektir. Küçük fa-
hişe çok yakın zamanda aptalca davranışının bedelini ödeyecekti.

BÖLÜM 4

Caryn iri yarı Norman'ı, sinirden köpürmüş bir şekilde giriş-ten geçip, taş ve dik merdivenlere doğru ilerlerken görmüş-tü. Lord Raolfe zırhını çıkarmıştı ama kalın, deriden yapılmış, ağır yeleği hâlâ üzerindeydi. Adımları uzun ve hızlıydı. Yüzünde bariz bir öfke ifadesi vardı; kollarındaki kaslar gerilmiş, elleri ise yumruk şeklini almıştı.

Yüce Tanrım! Caryn'in karıştırdığı işleri nasıl bu kadar çabuk çözmüştü? Caryn sahanlıkta durduğu yerden, Ral'in, Richard'a dönerek kısa ve öz bir şekilde rahatsız edilmek istemediğini söyledikten sonra merdivenlere doğru ilerlemeye devam ettiğini gördü. Bunun üzerine hızlıca geri çekilen Caryn, acilen odasına girmek istiyordu. Ama Ral onun yanına varmadan evvel kendini odasına atabileceğini düşünerek yanılmıştı.

"Bırak beni!" Güçlü bir kol Caryn'i belinden yakalamış ve havaya kaldırmıştı. Kapıyı tekmeleyerek açtı ve Caryn'i içeri sürükledikten sonra ağır meşe kapıyı kapattı. Caryn'i ayakları üzerine indirerek tam karşısına aldı.

"O sendin değil mi? O haydutları uyaran sendin!"

"B-ben neyden bahsettiğinizi anlamıyorum."

"Anlamıyor musun? Berbat bir yalancısın."

Caryn çenesini yukarı kaldırdı. Ral'in devam etmesini bekliyordu; kalbi öylesine delice atıyordu ki, göğüs kafesinden fırlayacak gibiydi. Yüce Meryem, Ral ona ne yapacaktı? Caryn kendini sakinleştirmeye çalıştı ama elleri titriyordu. Ellerini eteğinin katları arasına saklamaya çalıştı.

"Eğer hoşunuza gitmeyecek bir şey yaptıysam beni affedin, lordum."

Öfke, Ral'in bütün yüzüne yayılmış, gözlerinin etrafını sarmış, onları, taş duvarlardaki gri renge dönüştürmüştü. Caryn'i omuzlarından tutup yukarı doğru çekti; Caryn parmak uçlarına yükselmişti. Ral'in çenesi öylesine sıkı kenetlenmişti ki, neredeyse zor konuşuyordu.

"Sen de biliyorsun ki yaptığın şeyi tarif etmek için hoşuma gitmedi demek yetmez! Neden yaptın bunu? Neden!"

Caryn güçlkle yutkundu. Bir korkak gibi davranamazdı. Çenesini yukarı kaldırmaya zorladı kendini. Böylece Ral'le yüzleşebilecekti.

"Çünkü ben bir Sakson'um. Çünkü onlarla aynı soydan geliyorum ve ben onlara sadakat borçluyum. Çünkü onlar savaşmak için geride kalan son insanlarımız."

"Seni küçük aptal!" Ral, Caryn'i bıraktığında Caryn bir an için dengesini kaybetti ve eğer Ral onu tutmasaydı düşecekti. "Bu adamlar isyancı değil. Onlar insanların boğazlarını kesen katiller. Kasabalardan sürülmüş eşkıyalar onlar. Normanlardan daha fazla Sakson öldürmüşlerdir."

"Ne!"

"Bunu bilmiyor muydun? Tabii ne de olsa üç yıldır bir manastıra tıklmıştın."

"Hayır, bu söylediklerin doğru olamaz."

"Doğru olamaz mı? Git de kasabadaki halka sor. Benden on-

ları korumamı istediler. Ben de kabul ettim; çünkü bu haydutlar-
dan kurtulmak hem onların hem de benim iyiliğime olacaktı.”
“Bu adamlar isyancılar değil miydi gerçekten? Bana doğruyu
mu söylüyorsun?”

Ral ona dikkatlice bakıyordu. Caryn’in yüzündeki üzgün ifa-
deyi gördükten sonra öfkesi dinmeye başlamıştı.

“Onların başlarında Ferret diye bir adam var. Hırsızlık, cina-
yet, kötü olan ne varsa yapar. Bugüne kadar gördüğüm en aci-
masız haydut. Hem Normanlar’ı hem de Saksonlar’ı korkutur.”

Caryn’in alt dudağı titriyordu. Yüce Tanrım, o ne yapmış
böyle? “B-ben sanıyordum ki... Ben hiçbir zaman...” Caryn su-
rutını dikleştirdi. “Özür dilesem de neyi değiştirebilirim ki? Ama
eğer bilseydim, asla böyle bir şey yapmazdım.”

“Bilseydin...” diye tekrarladı Ral ve parmaklarını, siyah, dal-
galı saçlarının arasından geçirdi. “Sana yapacaklarımdan kork-
madın mı? Kendini hiç önemsemiyor musun?”

Ral’in ses tonuna şaşırان Caryn onun yüzünü incelemeye
başladı. “Sonuçlarının ne olacağı önemli değildi. Onların be-
nim soydaşlarım olduğunu sanıyordum. Onlara yardım etmem
gerektiğini düşünmüştüm.” Caryn, Ral’in gözlerinde sert bir
bakış gördü. “Aslında ben olduğumu anlamazsın diye düşün-
müştüm.”

“Benim dilimi anlayan bir tek sen ve Richard varsınız.”

Caryn, Ral’in kolunu tuttu. “Richard’dan nasıl şüphelenir-
sin? Onun suç sayılabilecek bir şey yaptığı görülmemiştir. Böyle
bir şeyin içinde asla yer almaz.”

“Şimdi de kendin için değil Richard için endişeleniyorsun.”
Ral’in sesi hırıltılı çıkıyordu. “Pembroke’lu Richard bana bağ-
lılık yemini etti. Onun suçlu olduğuna inanmam. Geriye bir tek
sen kalıyordun ve sen de suçunu kabul ettin. Cezalandırılman
gerek. Sana ne yapmamı istersin?”

“Sen... bana mı soruyorsun?”

Ral’in dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “İstedğin ceza ye-
terince iyi olmazsa ben başka bir ceza seçebilirim.”

Caryn dişlerini alt dudağına geçirdi. Çekeceği cezanın işken-
ce verici bir şey olmasını elbette istemezdi. “Manastırda rahibe-
ler bana yerleri fırçayla ovma cezası verirdi.” Caryn kirpikle-
rinin altından Ral’in yüzüne baktı. “Senin de bildiğin gibi düzene
uymak benim yapabileceğim bir şey değil. Vaktimi daha güzel
şeylere harcayarak...”

“Tahmin edebiliyorum. Belli ki kurallara uymamak senin
alışkanlığın haline gelmiş.”

“Dayak yemek hoşuma giden bir şey değil, lordum.”

“Hayır, ben de öyle olduğunu düşünmüyorum zaten. Hatta,
inanmayacaksın ama, sana vurmak benim de hoşuma gitmez.”

“Belki de bir süre aç bırakılmalıyım ceza olarak. Hem bu,
haydutlar yiyeceklerini çaldı diye aç kalacak insanları düşürdü-
ğüm durumu anlamam için uygun bir ceza olur.”

Ral başını iki yana salladı. “Senin biraz daha kilo almanı ter-
cih ederim. Altımda yumuşak bir kadın isterim.”

Caryn saç köklerine kadar kıpkırmızı kesildi. Yer yarılrsa da
içine girse diye düşündü. “Mutfakta çalışabilirim.”

“Yakında benim karım olacaksın. Bulaşıkçı bir kadınla evlen-
mişim gibi dedikodu yapılmasını istemem.”

Bu hoş olmayan düşüncüyü aklından çıkararak Caryn başka öne-
riler sunmaya devam etti ama Ral elini kaldırarak onu durdurdu.

“Bir iki hafta, ortalık durulana kadar odandan çıkmayacak-
sın.” Caryn üzgün ve mahcup görünüyordu. “Seni yavaş yavaş
tanımaya başlıyorum ve haydutlarla ilgili gerçekleri bilmediğin
düşünülrse bu ceza yeterli olabilir.”

Caryn etraflarındaki gri duvarlara göz gezdirdi ve odasının ne
kadar kasvetli bir yer olduğunu düşündü – kalenin tamamı için

de aynı şeyi düşünüyordu. "Yüce Tanrım," diye söylendi. "Dö-vülmeyi tercih ederdim."

Ral'in dudağı seyirdi. "Böylece bir sonraki sefer, bir şeyler yapmadan önce iyice düşünürsün. Burada yenisin. Bu yüzden şimdilik hafif bir ceza veriyorum sana; ama bana sadakat göstermezsen bir dahakine buna göz yummam. Bunu unutma, Caryn." Bunları söyledikten sonra uzun adımlarla ilerleyerek odadan çıktı Ral.

"Onu hakladın mı?" diye sordu Odo, çardağa yaklaşmakta olan Ral'e. "Kız o kadar ufak tefek ki, çok yazık. Umarım ona kalıcı bir zarar vermemiştir."

"Onların Sakson isyancıları olduğunu sanıyormuş. Son üç yıldır manastırın muhafazası altındaydı. Onu odasına hapsettim."

Odo'nun ağzı açık kalmıştı. "Onu öldürmenden korkuyordum. Bunun yerine sen ona odasından çıkmamasını mı söyledin? Bu hiç senin yöntemlerine benzemiyor, Ral."

"Sert bir yöneme başvurmadığım doğru – hele ki bahsettiğimiz kadın neredeyse bir çocuk kadar ufak tefekse."

"Çocuk kadar mı? Ona baktığında gördüğün şey bu mu? Ben ona baktığımda kesinlikle yetişkin bir kadın görüyorum. Güçlü bir erkeğin yol göstericiliğine ihtiyacı olan ateşli, küçük bir kadın. Senin Caryn'inin ihtiyacı olan tek şey biraz sertlik. Onu çekip alacak ve yerinin neresi olduğunu öğretecek biri gerek ona. Sana ait olmasaydı ben bunu seve seve yapardım."

Ral, ummadığı bir şekilde sinirlenmeye başladığını hissetti. O ve Odo uzun yıllardır arkadaşlardı. Onlar birbirlerinin olan şeylere göz dikmezlerdi ama bir an için bunu düşünmek bile Ral'e kendini gergin hissettirmişti. "O bana ait. Ona itaat etmeyi öğreteceğim."

"Ben ona güvenmeme konusunda dikkatli olacağım; sen de öyle yapmalısın."

Ral başını salladı. "Ona güvenmeyeceğime emin olabilirsiniz." Omuzlarını silkti. "Benimle evlenip yatağıma girdiğinde sadakatine sahip olacağım. O güne kadar bir Sakson olmaya devam edecek."

Odo bir an dalga geçti. "Bence kız senin beğenini kazandı. Lynette olsa ona dersini vermiştin."

"Lynette inatla kötü bir şeyler yapabilir. O her zaman kendini düşünür ve istekleri hep bencilcedir. Beni yatakta memnun etmese hâlâ burada olmazdı."

"Küçük kızın kalbine girmesine izin verme, *mon ami*". Böyle bir gücü ele geçiren bir kadın tehlikeli olabilir."

Ral dikleşti. "Aptal gibi konuşuyorsun," dedi. "Beni bu şekilde etkileyebilecek bir kadın yok dünyada. Böyle bir şeyin nasıl zararlar verebileceğini gördüm." Ral bir an Stephen de Montreale'i düşündü ve omurgasının buz kesmiş gibi soğuduğunu hissetti.

"Haklısın," dedi Odo. Ama gözleriyle hâlâ arkadaşını dikkatli olması konusunda uyarıyordu; Ral de bu uyarıyı dikkate almaya kararlıydı.

"Endişelenme küçüğüm. Yarın kalenin içinde dolaşabilecek kadar özgür olacaksın." Marta yatağın ucunda huzursuz bir şekilde oturan Caryn'e doğru yaklaştı.

"Güneşi görebilmeme, kuşların sesini duyabilmeme rağmen burası hâlâ bir hapisane."

"Şiddetini göstermediği için şanslısın."

"Bu durumda olmak daha kötü."

Marta gülümsedi. Genç kızın kalede oluşu onu bir kez daha rahat hissettirdi; içi ısındı. "Kendini nakış işlemeye verebilirsin. Geliştirebileceğin bir yeteneğin var." Caryn'in çocukluğundan

* Mon ami (Fransızca): Arkadaşım. (Çev. N.)

beri başa çıkılması zor bir kız olduğunu düşündü Marta. Manastırda geçirdiği üç yıl da değişmesi için bir etki sağlamamıştı. Aklı bir karış havadaydı, üstelik sorumluluklarının farkında olmayan bir hayalperestti; ama yine de çok sevimli ve ilgi çekici bir kızdı.

“O işlerden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun.”

“Biliyorum, bunun yerine kırlarda aylak aylak dolaşıp böcek böceği ve ağaç kabuklarındaki şekilleri incelemeyi tercih edersin. Gidip bir çiftçi bulur, ekinini ekip, hasadını nasıl biçtiğini sana anlatması için saatlerini harcayabilirsin. Bu boş şeyler için uğraşmayı sevdiğini biliyorum. Sana yemin ederim bunlar gereksiz bilgiler. Oturup kocanı nasıl memnun edeceğini öğrenmenin için daha iyi olur.”

“Ben koca falan istemiyorum.”

Caryn bunu öğrenir gibi söyleyince Marta kızdı. “Manastırda kalmayı tercih ederdin galiba?”

“Bunu da istemeyeceğimi biliyorsun.”

Marta başını iki yana salladı. Caryn gibi, sürekli yaramazlık yapan kızı korumak, annesi, Leydi Anne için de kolay olmamıştı. Anne vebadan öldüğünde Caryn yedi yaşında bile değildi. Kötü bir şeyler yapması durumunda annesi dayak yemesinden endişelenirdi ama onun yerine babası onu görmezden gelmeye başlamıştı. Daha da yaramaz ve söz dinlemez bir şekilde yetişti. İtaatsizdi. Annesinin sürekli söylediği gibi ‘başına buyruk’tu. Ama bir yandan da yardım etmeyi çok seven ve öğrenmeye aşırı meraklı bir çocuk haline getirmişti bu şartlar onu.

“Sana daha önce de söylediğim gibi Lord Ral diğerlerinden farklıdır.” Marta, karşısındaki genç kızı şöyle bir süzdü ve ne kadar olgunlaştığını düşündü. Gweneth kadar sevimli değildi ama; en azından onun kadar masum görünüyordu. Gweneth kuzgun saçlı, narin, çevresindeki herkesin kalbini kazanmış bir genç kızdı. Ama Caryn, belli belirsiz dalgaları olan koyu kum-

ral saçlarıyla, büyük, kahverengi gözleri ve hatları iyice ortaya çıkmış vücuduyla her erkeğin aklını başından alabilecek bir güzelliğe sahipti.

“O farklı falan değil,” dedi Caryn. “O da bir Norman.”

“Seni eşi olarak alacak – bunu hangi Norman yapar ki? Seni korumak istiyor.”

“Bunu kendi vicdanımı rahatlatmak için yapıyor.”

“O gün çayırda neler olduğunu bana anlattın. Bir grup adamdan ve... kız kardeşine yaptıkları kötülükten bahsettin. O adamlar kana susamışlardı... Savaşıp öldürüyorlardı... Ölümüne her zaman çok yakındı. Onları kendi akrabalarımız arasında da gördüm. Siz o an orada olmamalıydınız ama olanlar oldu. Şimdi eğer Lord bunları telafi edecek bir şeyler yapmak istiyorsa, ona izin vermek senin görevin.”

Caryn dudağını ısırdı. “Bunu onun yatağına girerek mi yapacağım?”

“Onun eşi olmanın onurunu kabul ederek yapacaksın. Kendi iyiliğini düşünmüyorsan bile, bu evlilikle birlikte akrabalarına yapmış olacağın iyiliği düşün. Norman lorduyla evli bir Sakson olarak onlara aracılık edebilir ve işlerin daha iyiye gitmesini sağlayabilirsin.”

Caryn bunun üzerinde düşündü. Bir şeyleri değiştirme fırsatı bulabileceği daha önce aklına gelmemişti. William’ın baronlarından birinin eşi olmak ciddi bir sorumluluktu. Yönetilmesi gereken bir kale vardı; hasat zamanı ürünlerin toplanması, yiyeceklerin depolanması, kıyafet ihtiyaçlarının giderilmesi, ilaçlar, insanlara gerekecek diğer birçok malzemenin temini... Caryn bunları düşününce bir an çekindi.

“Onunla evlenmeyeceğim.”

“Bu senin kaderin, anlamıyor musun? Onu gördüğün ilk an sizin yollarınız birleşti. Artık onunla evlenmek zorundasın.”

"Kaderimi sadece benim isteklerim belirler, bir Norman zorbasının istekleri değil." Caryn yatağından kalkarak pencereye doğru gitti. Küçük pencerenin bir kanadını açarak içeriye biraz daha ışık ve soğuk hava girmesine izin verdi. "Beni yalnız bırak, Marta. Biraz düşünmeye ihtiyacım var."

Marta ayaklarını sürüyerek kapıya doğru gitti; kapıyı açtığına da bir an durdu ve Caryn'e döndü. "Beni iyi dinle, küçüğüm. Lord Ral hafife alınacak bir adam değildir. Bir şeye karar ver-diye, onu asla vazgeçiremezsin. Bunu denemeye bile kalkışma-malısın."

Caryn daha fazla konuşmadı; sadece ağır kapı iyice kapana-na kadar bekledi. Ertesi sabah kalenin içinde rahatça dolaşmaya başlayabilecekti; ama onun asıl amacı kalenin dışına çıkmak, kendine bir at bulup, ihtiyaç duyabileceği diğer malzemeleri de sağladıktan sonra kaçmaktı.

Caryn geniş, yeni sürülmüş ve bir şeyler ekmeğe hazır tarla-lara özele baktı. Çatıları sazlarla kapatılmış, çamurlarla acemi bir şekilde sıvanmış çiftçi kulübelerini görebiliyordu. Kalenin dış avlusunda aylak aylak dolanan av köpekleri, sarı bir kediye ot yığınlarına doğru kovalıyorlardı.

Dışarıda olup onlarla koşturabilse ya da bir keresinde yaptı-ğı gibi küçük beyaz atına binip kırlarda gezintiye çıkabilseydi... Yakında, diye yemin etti kendi kendine. Yakında yeniden özgür olacaktı.

Caryn ertesi sabah gün doğar doğmaz, erkenden çıktı odasından. Lord Raolfe da bir tarafında küçük, vitray cam olan dua oda-sından yeni çıkıyordu. Arkasından da kısa boylu, Caryn'in daha önce hiç görmediği bir rahip geliyordu.

"Leydi Caryn," diye seslendi Ral. Sesi derinden ve boğuk çık-mıştı; bu memnuniyetsiz ses tonuyla çağrılmak Caryn'in gergin-

liğini daha da artırmıştı. "Tanışmanı istediğim biri var." Ral'in adamları erkenden yaptıkları kahvaltılarını bitirmiş – iri bir ek-mek ve bolca bira – kılıçlarıyla egzersiz yapmak için kalenin dış avlusuna doğru gidiyorlardı.

"Nasıl isterseniz, lordum." Caryn yüzüne bir gülümseme ya-pıştırdı ve Ral'in olduğu yere doğru ilerledi. Lord Ral, kısa boylu rahibin yanında dururken, Caryn'in onu odasında son gördüğü seferkinden daha heybetli ve iri yarı duruyordu. Üzerindeki koyu renk işlemeli ceketi ve ensesine dağılmış siyah saçlarıyla, her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu.

Caryn, hissetmemeye yemin ettiği şeyleri hissettiğini fark edince biraz daha sinirlendi kendine. Ral'in gri-mavi bakışları, Caryn'in üzerindeki kıza çalan kahverengi kumaştan yapılmış elbiseyi ve beline bağladığı yumuşak sarı renkteki kemeri ince-liyordu. Caryn yaklaştıkça Ral'in bakışı daha sıcak bir hal aldı; Caryn'in kıyafetini onaylar bir şekilde bakıyordu, sonra bakışları elbiseden Caryn'in yüzüne kaydı.

"Seçimini çok iyi yapmışsın. Umarım beğenmişsindir kı-yafetleri." Yüz hatları dikkat çekiciydi: Düzgün, esmer bir ten, kıvrımlı dudaklar, alışılmamış bir güzelliği olan gözlerinin üze-rindeki muhteşem kaşlar. Caryn, Ral'in gülümsediğini gördü ve istemeyerek de olsa, onu öptüğü anda bedeninin nasıl da ısındı-ğını hatırladı.

"Çok güzeller. Teşekkürler, lordum."

"Caryn, bu Peder Burton. St. Marks'daki manastırdan geldi. Peder, bu da Ivesham'lı Caryn, nişanlım."

Rüyanda görürsün, diye düşündü Caryn ama ne yazık ki dü-şündüğünü söyleyemeden yüzüne bir gülümseme daha yerleştir-di. "Günaydın Peder."

"Peder Burton artık kaleye geri döndü," dedi Ral biraz ikaz edici bir ses tonuyla. "Her sabah erkenden, düzenli bir şekilde herkes ayinde bir araya gelecektir."

Caryn başıyla onayladı ama bunun için kendini zorlamıştı. Aslında ayinlerle ilgili bir sorunu yoktu. Kilise, hayatında önemli bir yer teşkil ediyordu ama Caryn kendi içinde ibadet etmeyi daha uygun görüyordu. Kalbinden geçen sözleri Tanrı'yla paylaşmak, ihtiyacı olduğunu hissettiği anlarda onunla konuşmak gibi şeyleri bu ayinler esnasında da öğrenip uygulayabileceğini düşünüyordu.

"Sabırsızlıkla bekleyeceğim," diyebilirdi sadece.

"Kahvaltını yaptın mı?" diye sordu Ral. "Ekmek ve bira var.

Açsan, büyük bir parça peynir de alabilirsin."

"Öğle yemeğini bekleyeceğim." O sırada açılan ağır kapıya doğru dikkatini yönelten Caryn, kapı aralığından içeri sızmayı başaran güneş ışığı huzmelerine daldı. Sonrasında kapı yeniden kapanıp, güneş ışığını da gölgelediğinde derin bir iç çekti.

"Hâlâ endişeli misin?" diye sordu Ral rahip yanlarından ayrıldığında.

"Evet."

"Öyle olmalısın zaten."

İstemedi de olsa yardım ettiği haydutlar düşünülürse Ral'e katılmaması imkansızdı. "Bence de öyle."

Ral, Caryn'in donuk ifadesine bakarak kaşlarını çattı. "Belki de biraz hava almak ruhunu ve duygularını yeniden harekete geçirir."

Caryn, kalenin dışına çıkabileceği ihtimalini düşününce gülümsedi; gözleri parlıyordu. "Evet, lordum. Biraz temiz hava alabilsem çok iyi olur."

"Seninle birlikte yürüyeceğim biraz. Sonra yine odana geri döneceksin, benim emrettiğim gibi."

Caryn'in kalbi durmuştu sanki. Vahşi Norman şövalyesi onunla birlikte mi yürüyecekti? Ral ile daha fazla zaman geçirme fikri Caryn'i memnun etmedi. Ama sonra o kötümser düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Onunla gelmesi nasıl bir sorun yaratabil-

lirdi ki? Ona kalenin dış avlusunu gezdirirdi. Böylece Caryn birinci ağızdan civardaki önemli yerleri öğrenebilir ve kaçışı için işine yarayabilecek bilgiler edinebilirdi.

Eğer asık suratlı bir Norman'a katlanması gerekiyorsa katlanırdı. Sonunda elde edeceği şey buna değerd.

Ral ufak tefek kadının kolunu tuttu; kızın, dokunuşu altında kaskatı kesildiğini hissetmişti. Onu ağır kale kapısının dışına doğru yönlendirdi. Küçük kadının ne düşündüğünü anlamak zor değildi. Ral'den hoşlanmıyor, kız kardeşinin başına gelenler yüzünden onu suçluyordu. Yine de Ral onunla evlenecekti. Onu zamanla evcilleştirebilirdi. Onun itaatsiz ruhunu dize getirebilir, onu yumuşatabilir ve kendi rızasıyla yatağına gelmesini sağlayabilirdi.

Ral, Caryn'in tatlı vücut kıvrımlarına ve kıyafetinin içini dolduran göğüslerine baktı. Ufak tefek ama düzgün vücutlu bir kadındı. Ayrıca Ral'in onu ilk gördüğünden daha da güzelleşmişti. *Bu benim için bir zevktir, demoiselle,* diye düşündü Ral boğazında bir düğüm hissederek. *Gerçekten bir zevk.*

Ahşap merdivenlerden aşağıya indiler ve sonunda dış avlunun nemli zemininden, Ral'in adamlarının toplandığı yerden geçtiler. Şövalyeler, toprak sahipleri, uşaklar, zırhlarını giymiş savaşçılar toplanmış, lordlarının istediği gibi savaş tatbikatı yapıyorlardı. Ral adamlarından her duruma karşı her an hazır olmalarını istemişti.

"İyi günler, lordum." Bu sözler Odo'dan gelmişti. Başındaki miğferi çıkarıp diğerlerinden uzun adımlarla uzaklaşırken, zincirden yapılma zırhından şingirtılar geliyor; mavi gözleri ateş gibi kızıl saçlarının altında parlıyordu. Saçları Normanlar arasında moda olan bir şekilde kesilmişti. Ral ise bu modeli pek beğenmiyordu.

"Leydim." Odo, Ral'in kolundaki kadını görüp Ral'e azarlar gibi baktı. Caryn'in cezasını bölerek onu dışarı çıkarmak gibi bir zayıflıkta bulunduğu için Ral'e kızmış gibiydi.

Ral içinden güldü. Odo'nun endişelenmesine gerek yoktu. Genç kadın çok kısa bir süre sonra yerine dönmüş olacaktı. Ayrıca bu yaptığı şey için Ral'in hoşgörüsüne minnettar kalacaktı - bu da onu Ral'in ellerine doğru getirecek bir adım daha atmasını sağlayabilirdi.

"Güzel bir gün, öyle değil mi?" dedi Odo, Caryn'e.

"Evet. Soğuk havaya küçük bir ara verebileceğim kadar güzel bir gün." Caryn kafasını kaldırıp bulutlu, mavi gökyüzüne baktı. "Yine de her an fırtınaya çevirebilirmiş gibi görünüyor."

Ral, Caryn'in sesindeki sevimli, hafif ve aynı zamanda çekici bir şeyler taşıyan tınıdan hoşlanmıştı. Kızıl kahverengi, hoş kıyafetinden belli olan kalçaları ve örülmüş saçlarına düşen gölgeler etkileyici görünüyordu. Dolgun dudaklarıyla gülümsediğinde, kadifemsi, kahverengi gözlerinin üzerinde sıralanan kirpikleri kenarlara doğru yayıldı; o sırada Caryn, aklından geçenleri belli etmemeye çalışıyordu.

Ral, en genç savaşçısı Geoffrey'nin, Caryn'den uzun süre gözlerini alamadığını fark edince onu omzundan hafifçe sarstı; hazırlıksız yakalamıştı. "Çalışmalar nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Yeterince iyi. Hatta bazıları kendine çok güveniyor. İsterse-niz bir gün bize katılıp adamlarımızla kapışabilirsiniz."

"Yarın ava gidiyoruz. Ondan sonraki gün size katılırım. Beni alt etme niyetinde olan on adam bir araya gelsin. Başarabilirlerse bir kese gümüş vereceğim."

"Seni devirmeyi deneyecek herkese birkaç gümüş vermeyi tercih etsen daha iyi olur," diyerek kıkırdadı Odo. "Ne de olsa doktora vermek için onlara ihtiyaçları olacak."

Ral de güldü. "Hazırda kimse yok mu? Söz veriyorum fazla incitmek için elimden geleni yapacağım."

"On adamla baş edebilir misin?" diye sordu Caryn. Şaşkın bir şekilde Ral'e bakıyordu. "Güçlü olduğuna eminim ama on adam demek—"

"Bir seferde hem de, *cherie*. Bu çok zor bir iş değil."

"Ama bu... Lordum, bence bunu yapmak için aklımızı peynir ekmekle yemiş olmanız gerek."

Ral kaşlarını kaldırdı. Odo bir kahkaha patlattı. "On adam lordumuz için nedir ki... Ben onun bu başarısına defalarca şahit oldum, leydim. Belki bunu sizin de izlemenize müsaade edilebilir. Ne dersin, Ral?"

"Bence leydimiz gününü odasında geçirecek. Bir dahaki çıkışında da karım olmuş olacak."

"Ne!"

"Kraldan onay geldi mi?" diye sordu Odo.

"Bu sabah elçiyle haber geldi. Kral William tebriklerini ve mutluluk dileklerini göndermiş. Bu şartlar altında bu evliliğin acilen gerçekleşmesi gerektiğini iletmış. Özel bir izin belgesi hazırlamış. Bu nedenle altı gün içinde düğünle ilgili her şeyi hazırlayacağız." Resmi olarak evlenmelerine izin verilmişti. Evliliğin onaylanmasıyla ilgili belge gelmişti ama öte yandan Ral'in talep ettiği Braxston ve Malvern arasındaki toprakların ona geçmesi fikri reddedilmişti. Ral o toprakları umutsuzca istiyordu.

"O da Stephen'in ne kadar kötü kalpli olduğunun, en az senin kadar farkında. Tabii bunu itiraf etmek işine gelmiyor."

Ral sadece başını salladı; ama akli hâlâ kralın verdiği bu beklenmedik ret kararı yüzünden karıştı. *Neden*, diye merak ediyordu ve sebebin Malvern olmasından endişeleniyordu.

Caryn, Ral'in arkasında, her hücrelerinden öfke taşar bir şekilde kaskatı duruyordu. Kalın örgüsünü omuzlarına doğru itti.

"Yakında evim olacak yerin diğer kısımlarını görmek isterim," dedi Caryn ve söylenmeye, başını yukarı kaldırarak devam

etti. "Aslında bu yüksek surlara bakılırsa, yakında hapisanem olacak yer demem daha doğru olurdu."

Ral dişlerini sıkı. Caryn boyun eğmeyecek gibi görünüyordu ama sorun değildi. Gidişat belliydi; dediğim dedik, inatçı bir kadın istemiyor diye bir şeyler değişecek değildi. Bu noktadan sonra Ral'in kendisi bile olacakları değiştiremezdi; hatta Stephen dahi yapamazdı bunu.

Ral, bu küçük kızın hoşnutsuz haline sinirlendi ve içinden bir küfür savurdu. Dişlerini sıkarken bir yandan da kızı kolundan tuttu. Bu kız ona olan minnettarlığını bir an evvel göstermeli, bedenini ona sunmalıydı.

"Yürü," dedi Ral sert bir şekilde, bir yandan da kızı çekiyordu. "Zaman kaybediyoruz. İşimizi ne kadar çabuk bitirsek seni odana o kadar çabuk götürürüm."

Uzun ve iri yarı Norman'ın yanında yürüyen Caryn öfkesini kontrol altına alıp derinlere gömmeye, düşmanını sakinleştirerek onu eski, iyi haline döndürmeye çalışıyordu. Onunla zıtlaşması için doğru bir zaman değildi. Onu sinirlendirmek, yaptığı hatanın üzerinden daha bu kadar az zaman geçmişken onda yeniden şüphe uyandırmak istemiyordu.

Caryn duygularını bastırarak ona gülümsediğinde Ral nihayet iyi huylu haline dönmeye başlamıştı. Ral onu ahırlara, fırına, tüfekhaneye ve baytarların çalıştığı yerlere götürüp, işleri geliştirmek için yaptığı şeylerden bahsederken Caryn onun anlattıklarını dikkatle ve ilgiyle dinledi.

"Bir gün, asma köprüyü en rahat yönetebilecek şekilde iş yarar kuleler yapacağım. Bu civarın en büyük kilisesini inşa edeceğim. Braxston önemli bir geçiş yolu üzerinde. Eğer bu dediklerimi yapabilirsem, burası ticaret için önemli bir merkez haline gelir."

Ral'in sesinde bir gurur tınısı vardı ve Caryn bu yüzden onu suçlayamazdı. Yüksek surlarıyla Braxston Kalesi, bir zamanlarki savunmasız, ahşaptan yapılmış hafif derme çatma görünen Ivesham Kalesi'ne göre çok daha iyi durumdaydı; bu gelişme bölge için de geçerliydi.

"Çok çalışmışsınız, lordum. Bu kadarını tahmin etmezdim."

"Benim hayatım savaşıarak geçti. Bu mücadelenin çoğunu şimdi evim dediğim bu yere ulaşmak için verdim."

Bu cümle cesurca bir itiraf ve kabulleniş cümlesi gibiydi; Caryn istemeyerek de olsa, bu duruma hayranlık duydu. Caryn hâlâ, Kara Şövalye'nin planlarının bir parçası olma konusunda en ufak bir istek bile duymuyordu.

Ral ona etrafı gösterip adamlarına ve hizmetkarlarına bir şeyler anlatırken Caryn'in tek derdi civarı iyice gözleyip, kaçarken ihtiyaç duyabileceği şeyleri nerede bulacağı konusunda fikir edinmekti. Ve sonunda içeriye girdiklerinde Caryn kafasında kaçış planını neredeyse oturtmuş olacaktı.

Bunu yapmış olması iyiydi. Çünkü kalenin avlusuna doğru yürürken başka bir şey daha olmuştu.

Kızgınlığı geçen Ral bir kez daha gülümsemişti. Bu gülümsemeyi gören Caryn de gülümsüyor, hatta gülüyor, Ral'in onu poh-pohlayan sözleri karşısında yüzünün kızardığını hissediyordu. Birkaç kere lordun eli bir yerden geçmesine yardım etmek gibi bir niyetle Caryn'e değdiğinde Caryn, teninde ürperme hissetti.

Asma köprüye geçecekleri sırada Ral, Caryn'i belinden tutup kaldırmıştı ve hızlıca koşan bir av köpeğinin yoluna girmemesi için onu durdurmuştu. Ral'in dokunuşu karşısında midesinde kanatlanıp uçan bir şeylerin varlığını hissetti Caryn.

Yüce Tanrım, Ral'in onda uyandırdığı bu hisler tehlikeliydi. Caryn onun ne tür bir adam olduğunu biliyordu; kız kardeşine o kötülüğü yapan adamlardan biri olduğunu biliyordu ama buna rağmen...

Kat Ma...

Artık Caryn yalnız kalmıştı ve kaçış planını kafasında kurmuştu. Braxston Lordu ve adamları kaleye geri döndükleri için kale nöbetçileri rahat davranıyorlardı. Lord Ral'in yanında gezdiği sırada hiç kimse ona özellikle dikkat etmemişti. Ve Caryn ertesi gün avlanmaya gideceklerini duymuştu.

Planı basitti: Ata binmeye uygun kıyafetler giyecekti. Ahırda gezerken gözüne kestirdiği o gri atı bulacak ve kasabaya gitmesi gerektiğini, kısa sürede döneceğini söyleyerek ata binip, yola koyulacaktı.

Bulduğu, Ivesham Kalesi'nden kalmış iki gümüş şamdanı ve bir zamanlar babasına ait olan değerli taşlarla kaplanmış kadehi de yanına alabilirdi. Doğruca en yakın kasaba olan Willingham'a gidebilir, el koyduğu ganimetleri – geri aldığı ganimetleri diye düzeltti Caryn – satarak paraya çevirebilir, sonra da daha uzaklara doğru yol alabilirdi.

Bir yıl ve bir gün. İhtiyacı olan zaman buydu. Bir esir olarak devam edeceği hayatına bir yıl bir gün katlandıktan sonra özgür kalabilirdi. Lordun koruması altına sığınmış bir kadın olarak yavaşça da yine aynı süre boyunca özgür kalamazdı.

Özgür kaldığı zaman ne yapacağını bilmiyordu henüz ama nasılsa sonsuz ihtimal vardı ve onlardan birini değerlendirebilirdi. Kasabalarda birçok birahane, eğlence yeri, gezgin müzisyenler, tüccarlar vardı. Elbette onlardan birinin bir yardımcıya ihtiyacı olacaktı.

Caryn gülümsedi, aklından geçen düşünceler kalp atışlarını hızlandırıyordu. Öğrenebileceği şeyleri, atılacağı maceraları ve yaşayacağı deneyimleri hayal etti. Ah, göreceği yerler, kale duvarlarının dışında hakim olan dünyanın mucizeleri... Ertesi gün hazır olacaktı.

Ertesi akşam özgür bir kadın olacağına dair söz verdi Caryn.

BÖLÜM 5

Ral kapıyı iterek açtı ve omzuna tünemiş olan kahverengi benekli şahini Caesar ile birlikte uzun adımlarla içeri girdi. Sert bir rüzgar esmeye başlamıştı ve bulutlar güneşi örtmüştü; buna rağmen Ral ve adamları güzel bir gün geçirmişlerdi.

“Av nasıldı, lordum?” diye sordu Richard, uzun adımlarla salonun ortasına kadar gelip. Ral onun gibi akıllı ve sadık bir hizmetkara sahip olduğu için şanslı olduğunu düşündü. “Beklediğimizden çok daha erken döndünüz.”

“Oldukça bereketli bir avdı.” Ral omzundaki kahverengi, iri kuşu okşadı. Bu iri, erkek şahini, dişi şahinler daha yaygın kullanılıyor olmasına rağmen eğitiyor; avlarda, onun cinsinden gelen özelliklerinden faydalanmaya çalışıyordu. “Akşama kendi suyunda pişmiş yaban tavşanı var. Yarın da ateşte pişmiş yaban domuzunun tadını çıkaracağız.”

“Peki ya kuş? Eğitimi iyi gidiyor mu?”

Ral deri eldivenli elini kuşun sırtına doğru götürdü ve salonun ortasına doğru ilerlemeye başladı. Meraklı kalabalığın ortasında durmak da kuşun eğitiminin bir parçasıydı.

"Caesar bugüne kadar sahip olduğum en iyi avey. Hızlı ve güzel. Onu çalışırken izlemek büyük zevk."

"Onu çalışırken görmeyi çok isterim lordum."

"Öyle mi? O zaman sana söz. Bir dahaki avımızda sen de bize katılacaksın."

Richard'ın bir an gözleri parladı ama sonra kaşlarını çattı. Richard uzun boylu, zayıf ama kaslı, ela gözlü, yüzünde cana yakın bir gülümsemeyle dolaşan bir adamdı. "Burada yapacak çok fazla iş oluyor, lordum. Spora ayıracak çok az zamanım kalıyor."

Ral başını salladı. "Haklısın, ama yakında sana yardım edebilecek birileri olacak. Biliyorsun yakında bir gelinim olacak."

"Leydi Caryn mi? Umarım onun kaleyi yönetmesini düşünüyorsunuzdur?"

"Burada kaleyi yönetecek birine ihtiyaç var. Şu anda sen kendi işlerinin üzerine bir de bunu yapıyorsun. O nedenle buna memnun olacağını düşünmüştüm."

Richard yüzüne sakın bir ifade takınmaya çalıştı. "Evet, lordum. Elbette. Özür dilerim. Niyetim karşı çıkmak değildi."

"Unuttum gitti dostum." Ral salonun içinde etrafa göz gezdirdi. "Leydimiz nerede?"

"Odasında, sanırım. Ben kitaplarla meşguldüm. Sabahtan beri kendisini görmedim."

Ral kaşlarını çattı. "Odasında mı? Bu pek olası değil. Bu kadar uzun zaman bir yere tıkilip kalabilecek türden biri değil." Ral, Caryn'i omzunda duran kuşa benzetiyordu. İlk başlarda o kuş da özgürlüğünü geri almak için Ral'e saldırmıştı; ama Ral sabırla ve yavaşça kuşu yola getirip elinde tutmayı öğrenmişti. Caryn için de aynısını yapmayı planlıyordu.

Salonda yapılan sohbeti ve adamların, avın nasıl geçtiğiyle ilgili birbirlerine anlattıkları hikayeleri duymazdan gelen Ral merdivenlere doğru ilerledi. Odasına vardığında, Caryn'in tam

da tahmin ettiği gibi orada olmadığını gördü ve Marta'yı aramaya başladı. Onu, sahanlığa giden koridorda bulmuştu.

"Leydin nerede? Ona söyleyeceklerim var."

Marta aniden tedirgin bir hale büründü. "B-ben onu görmedim, lordum. Büyük bir olasılıkla kalede geziniyordur. Yerinde duramaz pek, sıkılmıştır. Çocukken de böyleydi, gezinir dururdu."

"Odasından çıkması yasak. Emirlerime bir kez daha karşı gelemez."

Marta dudaklarını ıslattı. "Caryn, emirlere karşı gelme düşüncesinde olmaz, lordum. Sadece bir şeylerin büyüüne kapılır ve gider – tıpkı küçük bir çocuğun şekerlerin büyüüne kapılıp onların peşinden gitmesi gibi. Onu biraz daha tanısaydınız niyetinin kötü olmadığını bilirdiniz."

"Caryn aptal değil. O da tıpkı diğerleri gibi kurallara uymayı öğrenmeli. Hizmetkarlar onu arayıp bulsunlar ve bana getirsinler."

Marta yaşlı ellerini birleştirdi. "Kalenin içinde gezinme konusunda özgür olduğunu söylemişsiniz, lordum. Size yalvarıyorum lordum, sakın--"

"Gereğinden fazla endişeleniyorsun, yaşlı kadın. Ben sadece onunla evlilik törenimiz hakkında bir şey konuşacağım."

Marta başını salladı ama rahatlamış gibi görünmüyordu. Ral bir kadeh şarap içmek üzere alt kata indi; hizmetkarlarının kızı bulacağından emindi; ama bir saat kadar sonra beklediği şeyin gerçekleşmediğini gördü.

"Görünen o ki, leydimiz aramızda değil, lordum." Konuşan Brettaydı; Ral'in ara sıra yatakta hayal ettiği, balık etli, sarışın hizmetkar. Bir zamanlar içinde bir kıpırtı oluşmasına neden olan sesi, bu defa Ral'i çok rahatsız etmişti.

"Dış avluyu arayın. Daha uzağa gitmiş olamaz." Ral elindeki kadehi gittikçe daha sıkı tutuyordu. Eğer Caryn dış avluda bulunursa, bu, onun emirlerine bir kez daha karşı geldiği anlamına

gelirdi. Lanet olası inatçı şey, Ral onu uyarmıştı. Apaçık bir şekilde Ral'in emirlerini önemsemeyen Caryn, onu bir kere daha köşeye sıkıştırmıştı.

Ral kendini, Caryn'in, odasına dönmüş olması için dua eden ken buldu.

Caryn düzgün durmayan eyeri doğrultup, daha rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı. Ivesham Kalesi'nde yaşadığı dönemde bu kadar uzun süre ata bindiği olmamıştı. Bacakları ve sırtı ağrıyordu.

Bulabildiği tek eyer, onun için fazlaca genişti ve bu da işleri zorlaştırıyordu. Eyer Lynette'e aitti ama Geoffrey'nin genç yardımcısı, küçük gözleri ve sempatik gülümsemesiyle dikkat çekti. Etienne, zarif bir şekilde bu eyeri kullanmasını teklif etmişti Caryn'e.

Caryn, kaçış işini rahat gerçekleştirmek için, şüpheli olmayan bir Norman askeri bulmaya dikkat etmişti. Genç Etienne için çok üzgündü ama başka bir şansı yoktu. Üstelik Etienne de onun işini çok kolaylaştırmıştı.

"Kasabaya gitmem gerekiyor," demişti Caryn, Etienne'i ahırda yalnız başına çalışır bir şekilde görünce. "Bir çocuk hasta ve annesi benim yardımına ihtiyaç duyuyor."

"Yardım mı dediniz, leydim?"

Caryn, yanına aldığı şeyleri koyduğu çantasını havaya kaldırdı. "İlaçlar ve battaniyeler. Çocuğun ateşi çıkmış ve doğru müdahale edilmezse bu ölümcül bile olabilir."

"Ama Lord Ral ava çıktı. Size kim eşlik edecek?"

"Pembroke'lu Richard lordun en güvenilir adamlarından ikisinesini seçti. Beni kapıda bekliyorlar. Acele etmen için yalvarıyorum sana. Çocuk ölüm döşeginde."

"Elbette leydim. Bunu kendime görev edinebilirim." Etienne gri atla birlikte geri dönmüştü. Caryn ona gülümsedi ve ata binmesi için ona yardım etmesine izin verdi.

"Sizi adamların yanına kadar götüreyim mi?" diye sordu Etienne.

"Hayır! Yani... zahmet etmene gerek yok. Konuştuğumuz gibi beni bekliyorlar." Caryn yeniden gülümsedi; eğildi ve Etienne'e uzanarak elini sıkı. "Teşekkür ederim, Etienne."

Caryn atla uzaklaşırken Etienne de gülümsemişti. Caryn köprüye geldi; orada da nöbetçilere aynı hikayeyi anlattı. Tek fark vardı: Bu defa Ral'in adamları ormanın girişinde bekliyorlardı. Caryn'in anlattıklarından hiç kimse şüphelenmedi. Lord Ral onları bu konuda hiç uyarmamıştı. Lord Ral hata etmiş ve Caryn'in, olduğu yerde oturup, boynuna evlilik ilmeği geçirilmesine seyirci kalabileceğini düşünmüştü.

Yüce Tanrım, bu asla mümkün olamazdı!

Kaleyi arkasında bıraktığı anda rahatladı Caryn. Gün çok çabuk geçmiş, altındaki at büyük bir hızla yol kat etmişti. Epey bir mesafe gitmişlerdi ki Caryn hem atın hem de kendisinin dinlenmesi gerektiğine karar verdi. Biraz dinlendikten sonra yolculuğa devam edebilirlerdi. Norman büyük ihtimalle akşam üzeri onun yokluğunu fark ederdi. Belki de sabaha kadar durumu anlamazdı. Ama ne olursa olsun Caryn o ana kadar çok uzaklara gitmiş olacaktı.

Aklından bu düşünceyi geçiren Caryn atını yavaşlattı ve etrafını çevreleyen güzelliklerin tadını çıkararak ilerlemeye devam etti: Ağaçlarla kaplı dağlar, otlarla çevrili tepeler, kamışlarla kaplı çayırlar, titreşen yeşil çimenler...

Yanından bir seyyar satıcı geçiyordu. Geçerken şapkasını çıkararak tıpkı bir saray adamı gibi Caryn'i selamladı. Caryn birkaç kasabalının yanından geçti. Geçerken hepsiyle konuştu. Uzakta işleri iyi idare edebileceğinden emindi; atıyla ilerlerken, yolunun üzerindeki ormanlık alana girmeden evvel gerekli olabilecek her türlü bilgiyi öğrenmek istiyordu.

Bir yandan da hava kararıyordu. Bir an evvel kendisi için kalacak bir yer, atı için yem ve su bulmalıydı. Sonra da kalenin mutfağından gizlice aldığı koyun eti, ekmek ve peynirle kendine bir ziyafet çekebilirdi. Ardından kürklü pelerinine sarınarak uyurdu; böylece ilk kez Kara Şövalye'nin onu satın aldığına şükretme fırsatı bulabilirdi.

Bulutların rengi grileşiyor ve bu durum Caryn'i endişelendiriyordu. Bir önceki gün Caryn bulutların beyaz ve küçük olduklarını görmüştü. Bugünse bulutlar daha koyu, daha yoğun adeta fırtına habercisi gibi görünüyordular. Kalabileceği bir yer bulmak için bir an evvel Willingham'a ulaşmayı umdu. Eğer bunu becermez de fırtınaya yakalanırsa tamamen savunmasız kalacaktı.

Caryn sadece gülümsemekle yetindi. Yolda ıslak geçirilen bir gece, özgürlüğe giden yolda ödenen küçük bir bedel olarak düşünülebilirdi bunu. Ayrıca biraz da maceralı sayılırdı.

Caryn atını hızlanması için hafifçe dürttü ve yoluna devam etti.

Laf anlamaz küçük şeytan. İnatçı, dediğim dedik. Hepsinden öte aptal. Ral dizginleri gittikçe daha sıkı tutuyor ve atı Şeytan'ın yeri daha gergin bir şekilde dövmesine neden oluyordu. Ral elini biraz gevşetti ve dikkatini, Caryn'in atının yolda bıraktığı izlere yoğunlaştırdı.

İzler kolay takip edilecek kadar belliydi. Caryn'in aldığı gri at birçok ata göre daha ufaktı ve yol da çok kullanılan bir yol olmadığından izler seçilebiliyordu. Tanrı'ya şükürler olsun ki başarılı bir av günü geçirmiş ve erken dönmüşlerdi. Ral, Caryn'i odasında aramış, bulamayınca şaşırılmış ve öfkelenmişti. Caryn'in kaleden kaçış planıyla ilgili küçük parçaları bir araya getirebiliyor ve onun bir daha böyle bir şeye cüret etmeyeceğine inanmak gibi bir aptallık yaptığı için kendine kızıyordu.

"Affedin beni, lordum," demişti Etienne, ağlamaklı bir ses tonu ve pişman görünen yüz ifadesiyle. "Bunun, sizin müsaade etmediğiniz bir şey olduğunu bilseydim..."

"Bu senin suçun değil delikanlı; benim suçum. Endişelenme, leydiyi bulacağız." Lanet olası küçük inatçı. Ral bu kadarını hesap edememiş, onu yeniden hapsetmeye gerek olmadığını düşünüp, saf bir şekilde emirlerine boyun eğeceğine inanmıştı.

Ral içinden lanet okudu. O, güvenilmez bir kızdı. Küçük aptal kendini tehlikeye attığının farkında değil miydi? Tepelerde barınan eşkıyaların yanında, vahşi kurtlar ve yaban domuzları da bu bölgede tehlike oluşturuyorlardı. Ayrıca gittiği yer Stephen de Montreale ve adamlarının bulunduğu bir bölgeydi. Stephen bir saniye bile tereddüt etmeden alırdı Caryn'i. Onu kullanır, sonra da bir kenara atardı. Belki de ölüme terk ederdi.

Ral'in midesine bir ağrı saplandı. Caryn'i daha yeni tanıması-na rağmen onu korumak istiyordu. Onun incindiğini görmeye dayanamazdı. Kötü bir şey olmaması için dua etti. Onu bulduğunda Caryn biraz acı çekecekti ama Ral'in ellerinden; o Montreale ve adamlarının ellerinden değil.

Caryn'in ardında bıraktığı izler ormanlık alana doğru gidiyordu. Ral atı Şeytan'ı dört nala ilerlemesi için dürttü. Karanlık iyice çöküyordu ve Caryn gittikçe tehlikenin içine daha çok yaklaşıyordu. İnatçı küçük şeytan ilk günkü gibi burnunun dikine gidiyordu ve Ral'in en asi adamından bile daha boyun eğmez bir yapısı vardı.

Ral dişlerini sıktı. *Ona öğreteceğim*, diye yemin etti. Onu hayatta ve sağlam bir şekilde bir görsün, ondan sonra bunun bedelini ödetecekti.

Caryn etrafına göz gezdirdi. Uzun ağaçların gölgelerinin böylesine sessiz ve korkutucu olabileceğini hiç tahmin etmemişti.

Duyduğu her sesle yerinden zıplayıp, dönüp bakmayı ve atının hızlanarak, altında durmadan sarsılmasını da beklemiyordu. Hayvanın bir anda bu kadar soğuması da ona inanılmaz gelmişti. "Korkacak hiçbir şey yok," dedi kendi kendine sesli bir şekilde; o sırada ardından gelen bir dal çitirtisi duydu. "Rüzgardan olmalı."

Bu iri yarı, acımasız Norman'dan gelen bir ses olamazdı çünkü kü Caryn'in öğrendiği kadarıyla Ral, akşamın geç saatlerine kadar avlanmayı sürdürme gibi bir alışkanlığa sahipti. Dolayısıyla hâlâ Caryn'in kaçtığını fark etmemiş olmalıydı; ayrıca kullandığı yolun izini de süremezdi. Etrafta haydutlar olabilirdi belki ve sesi onlar çıkarıyor olabilirdi; ama Caryn onlardan korkmuyordu. Eğer onlarla karşılaşsa, daha önceki baskında kurtulmaları için haber uçuranın kendisi olduğunu söyleyecekti. Böylece ona minnettar olurlardı. Onu incitmez ve sorun da çıkarmazlardı.

Tozlu yolda bir ses daha duyuldu. Ses giderek yaklaşıyordu. Yükselen seslerin at nallarından geldiğini ve bir değil, birden fazla atının yaklaştığını anlayan Caryn'in vücudunu aniden bir korku dalgası sardı.

"Yolculuk eden bir grup olmalı," diye fısıldayan Caryn atının dizginlerini tutarak yoldan hafifçe saptı. Bir ağaç gövdesinin ardına saklanarak bekleyecek ve görecekti. "Korkacak hiçbir şey yok."

"O kadar emin olma," diyen kızgın bir erkek sesi sağ tarafındaki ağaçların arasından gelince Caryn çıkışla atı. Kara Şövalye'nin iri, siyah atı da oradaydı. "Korkacağın biri var: Ben. Bunu çok önce öğrenmiş olman gerekirdi."

Yüce Tanrım! Caryn hızlanmak için topuklarıyla atın kablolarını deliyordu neredeyse. Kalbi deli gibi atıyordu.

Lord Raolfe "Dur!" diye bağırarak ona durmasını emrederken Caryn'in atı da hızlanmıştı. Caryn atın boynuna doğru eğildi; onun daha da hızlanmasını sağlamaya çalışıyordu. Rüzgar

yüzüne çarpıyor, ağaç dalları üstündekilere zarar veriyordu; ama Caryn kararlı bir şekilde sürüyordu atını, yıllardır hiç yapmadığı kadar hızlı bir şekilde gidiyordu. Bir an, çocukken öğrendiği bütün ata binme tekniklerini hatırladı sanki ve bunları ne kadar uzun zamandır kullanmadığını düşündü.

"Dur, lanet olsun!"

Caryn durmadı. Korkuyla ilerlemeye devam ediyordu; Kara Şövalye'yi de benzer bir korku sarmıştı.

Yüce Tanrım, onu nasıl bulmuştu? Yakaladığında ne yapacaktı? Hissettiği korku Caryn'i daha da hızlı hareket etmeye itiyordu. Yolda devrilmiş bir ağaç gördüğünde Caryn atının boynuna daha da eğildi. Neyse ki kötü bir şey olmadan oradan geçebilmişti. Pelerini arkasında uçuşuyordu. Atlıların sesleri arkasından geliyor, kalbinin atma sesine karışıyordu.

İlerledikçe orman daha da karanlık ve koyu bir hale geliyor gibiydi. Gittikleri yolun kenarlarında artık böğürtlen çalıları görmeye başlamıştı; ama fark etti ki, ileride, geride bıraktığı kadar fazla şey yoktu yol üzerinde. Cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı ve ilerlemeye devam etti; küçük, gri atını daha hızlı gitmesi için yönlendirmeye çalışıyordu. Hayvan bir an keskin bir şekilde kişnedi. Caryn bir an atının tökezlediğini hissetti ve daha fazla dayanamayarak çökeceğini düşündü. O anda Norman'ın onu atının üzerinden çektiğini fark etti. Beline dolanmış güçlü koluyla Ral, onu kendi atının üstüne çekmiş, yüzü yere bakacak şekilde atının sırtına yerleştirmişti ve aynı anda atının dizginlerini de sıkıca tutuyordu.

"Yüce Tanrım! Sen kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Caryn onun yüzünü görene kadar debelendi. Yüce Tanrım, adamın yüzü neredeyse fırtınalı bir hava kadar karamıştı. At bir an hareketlendi ama sonrasında durdu; böylesine hiddetli bir haldeyken sahibine karşı gelmemesi gerektiğini Caryn'den daha iyi biliyor gibiydi.

"Bırak beni!" Caryn çığlık atıyordu ama Lord Raolfe, sadece onun yüzünü yeniden yere doğru çevirmekle yetindi. Caryn yüzünde bir damla hissetti ve sonra bir tane daha. Sonra da yağmur yağdığını anladı. Bir kere daha doğrulmayı denedi ama belinde hissettiği güçlü el, pozisyonunu değiştirmesine izin vermiyordu. Ral, pelerini Caryn'in kafasına geçirdi; böylece dünya karanlığa gömülmüş gibiydi.

Caryn atın üzerinde uzun süre sessiz kaldı. Tek görebildiği şey, üzerinde ilerledikleri çamurlu yolun bir parçasıydı. Ral'in, karnına doğru baskı yapan kaslı bacağına hissediyordu. Diğer bacağı ise aynı baskıyı göğsüne uyguluyordu. Ral kaya gibi sert kaslara sahipti ve sanki bütün kasları öfkeyle hareket ediyordu.

Caryn birkaç kez konuşmaya niyetlenmişti ama her seferinde Ral'in vücudunda hissettiği gerginlik yüzünden vazgeçti. Zaman çok yavaş ilerliyordu. Yağmurdan ıslanan Caryn titremeye başlamıştı. Pelerini, elbisesi ve iç etekliği dahil üzerindeki her şey sırlıklam olmuştu. Kolları ve bacakları ağrıyordu, karnına aldığı diz darbelerinden dolayı midesi kötü durumdaydı ve soğuk hava iliklerine kadar işlemişti.

Ama hâlâ at üzerinde ilerlemeye devam ediyorlardı.

"En azından kendi atıma binsem olmaz mı?" diye sordu Caryn ve bir kez daha yüzünü Ral'e doğru dönmeye çalıştı. Kaleden bu kadar uzaklaşmış mıydı gerçekten? Düşündüğünden daha çok yol kat ettiğini fark etti birden.

"Şimdi olduğu gibi dizlerimin üzerinde yolculuk edeceksin. Yukarıda bir çoban kulübesinde sabahlayacağız. Böyle giderse kaleye sağ ulaşabileceğini sanmıyorum."

Sesinde keskin bir ton vardı ve çenesi soğuktan uyuşmuş gibi çıkıyordu kelimeler ağzından. Caryn, havadaki soğukluk onun kızgınlığını biraz da olsa alsın diye dua etti.

"Nasıl... Nerede olduğumu nasıl anladınız?"

Ral atın dizginlerini çekti. Belli ki kulübeye gelmişlerdi. Caryn'i kollarına aldı. Bacaklarından birini kaldırıp, atının boynunu üzerinden geçirdi ve vücudunu yere doğru kaydırarak attan indi.

"Gerçekten elimden kurtulabileceğini mi sandın?" Ral homurdandı. "Seni bulamayacağım hiçbir yer yok." Ral kulübenin kapısını çalmadan, tekmeleyerek açtı ve içeri girince, neredeyse boş olan bir odanın önünde Caryn'i ayaklarının üzerinde durması için bıraktı. "Eğer buradan bir adım bile uzaklaşırsan, Tanrı yardımcın olsun."

Caryn güçlükle yutkundu. Ral hemen arkasını döndü ve kapının dışına çıktı. Nemli, siyah saçları kalın boynundan aşağı sarkıyordu ve gözleri adeta ateş saçıyordu. Caryn etrafına göz gezdirdi. Boş bir fiçı, üç ayaklı bir inek sağma taburesi ve paslanmış bir kovadan başka bir şey yoktu. Caryn kovaya bir tekme savurdu ama sonra neredeyse donmuş ayağına giren acı yüzünden irkildi.

Birkaç dakika sonra Lord Raolfe geri döndü. Atlarla ilgili işlerini bitirmişti ve Caryn'in kaleden kaçarken yanına aldığı çantayı getirmişti. Geniş omuzlarından birinde kendi eşyalarının olduğu çantası vardı; diğerinde ise ateş yakılması için oyulmuş toprak çukura atacağı odunları taşıyordu. Dakikalar içerisinde sanki sihirli bir güce sahipmiş gibi, gürleyen bir ateş yakmıştı. Caryn'in titremesi o ateş sayesinde hafifledi.

"Heybemde battaniyem var. Üzerindeki ıslak kıyafetleri çıkar ve örtünmek için battaniyeyi kullan."

Bunun düşüncesi bile Caryn'in renginin atmasına neden olmuştu. Ama hissettiği üşümenin, üzerindeki ıslak kıyafetleri çıkarmadan geçmeyeceğinin de farkındaydı.

"Senin eşyalarına ihtiyacım yok. Benim kendi battaniyem var."

Caryn çantasına uzandı ama Ral çantasını açmıştı bile. İçin-

deki battaniyeyi çıkardığı sırada çantadaki koyun eti ve peynir de görüldü.

"Mutfağıma yağmalamış olman iyi. En azından aç kalmayacaksin."

Ral'in en azından deme şekli Caryn'i tedirgin etti. Caryn biraz uzaklaştı. Tunüğünü yukarı kaldırarak başından sıyırdı; elleri titriyordu. İçliği tahmin ettiğinden daha az ıslanmıştı. İnce, beyaz kumaş biraz bedenine yapıştıyordu belki ama yine de daha örtünmüş bir halde olmasını sağlayacağı için onu çıkarmak istemedi. Battaniyeyi omuzlarına sararken başını yukarı kaldırdı ve o anda Norman'ın soğuk, gri gözleriyle karşılaştı; Ral'in bakışları o anda Caryn'in göğüslerinden yüzüne doğru kaydı.

"Aptalca bir şey yaptın. Kendini tehlikeye attığının farkında değil misin?" Ral de üzerindeki battaniyeyi çıkardı ve beline kadar çıplak bir halde Caryn'e döndü.

"Belki de güvenli bir şekilde yoluma devam ederdim."

Caryn'in sözleri Ral'i geriye itti. Havlusunu kalçalarına sarımaya çalışırken düz kamındaki kaslar seğiriyordu. Caryn daha önce hiç, hem bu kadar geniş omuzlara hem de bu kadar ince bele sahip bir erkek görmemişti.

"Sana odanda kalmanı emretmişim." Sesindeki ton, Caryn'in gözlerini Ral'in yüzüne çevirmesine neden olmuştu. Ral'in siyah, kalın kaşları oldukça düzgün görünüyordu. Dudakları da, tıpkı çenesi gibi keskin hatlara sahipti.

"Bana emir vermeye hakkın yok."

"Hakkım yok mu? Ben senin lordum. Ayrıca biz nişanlıyız. Burada işler sadece benim emirlerim doğrultusunda yürür. Yakında kocan olacağım. O zaman da mı devam edeceksin emirlerime karşı gelmeye?"

"Seninle evlenmeyeceğim. Beni buna zorlayamazsın." Caryn çenesini yukarı kaldırdı. Yüzündeki ifade meydan okur cinstendi. Ral, Caryn'e elini kaldırmak üzereydi ki, kendini sakınletirdi.

"Benden korkmuyorsun, değil mi?"

"Elbette korkuyorum. Her şeyden öte sen bir Norman'sın. Neden korkmayacakmışım ki?"

"Mantıklı bir gerekçe. Benim vücudumun yarısı kadar yer kaplıyorsun, üstelik bir kadınsın, ayrıca yalan söylediğini ikimiz de biliyoruz. Eğer biraz olsun korksaydın, kaleden ayrılmazdın. Bunu yapmakla beni, yaptığın bu şeylerin sonuçlarından korkmadığına inanmaya zorluyorsun."

Caryn yutkundu. Parmaklarını battaniyeye iyice geçirmişti. "Sonuçlar mı, lordum?"

"Bu yaptıklarının hiçbir sonucu olmayacağını mı düşünmüştün?"

"Hatamın sonucu bu işte, beni bulmuş olmanız. Bu yeterli bir ceza diye düşünüyorum."

Ral'in yüzünde bir kas seğirdi. "Konumuz, senin bana karşı gelmenin karşılığında katlanacağın sonuçlar. Benden korkmuyorsun, bu yüzden söylediklerime kulak asmıyorsun. Ama bu geceden sonra, benim öfkemle yüzleşmek ne demekmiş, iyice öğreneceksin."

Ral boş bir fıçıyı kendine doğru çekti. Fıçıyı baş aşağı çevirerek üzerine oturdu. "Buraya gel, Caryn."

Caryn'in kalp atışları hızlanıyor, damarlarındaki kan akışı şakaklarını dövüyordu. Sadece başını iki yana sallayabildi.

"Bana boyun eğmeyi öğreneceksin. Şu andan itibaren öğrenmeye başlayabilirsin. Buraya gelmeni emrediyorum."

Caryn geriye doğru adım attı. "Söyleyeceklerinizi duyabilecek kadar yakınınzdayım."

"Bir şey söylemeyeceğim, yapacağım." Ral yerinden öyle bir hızla fırlamıştı ki, neredeyse ışık hızındaydı. Caryn çığlık attı. Ral, Caryn'i üzerindeki battaniyeden yakaladığı gibi kendine doğru çekti. Caryn battaniyeden kurtulmayı başarinca Ral, elinde

yünden yapılma battaniyeyle öylece kalmıştı. Öfkeden yüzünün şekli değişmişti.

“Karşı koymaya devam etmen işleri sadece zorlaştırır.”

“Emirlerini yerine getirmeyeceğim, Norman. Ne şimdi ne de başka bir zaman.”

“Getireceksin, seni huysuz. Sana söylediğim şeyleri yaptığında öğreneceksin!” Ral bir hamle daha yaparak Caryn’i belinden yakaladı ve kendine doğru çekti. Sert kolu Caryn’in beline dolanmıştı ve Caryn’i biraz kaldırarak, biraz da sürükleyerek üzerine oturduğu fiçıya doğru getirdi. Fıçının üzerine yeniden oturdu ve Caryn’i kucağına doğru çekti.

“Bugün bacaklarımın üzerinde seyahat ettin sayılır; şimdi bunu tekrar yapacaksın. Bunu asla unutmayaacağına eminim.”

Ral, içliğini yukarı doğru çektiği Caryn’i beline kadar soydu. Caryn korkudan nefes dahi alamıyordu. Ral’in eli poposuna doğru şaplak atmak için indiğinde Caryn’in hissettiği utanç onu ateşler içinde bırakmıştı. Bu duygu, teninde hissettiği bu ateş Caryn’in çılgınlık atmasına neden oldu. Bir, iki, üç – kaç kere olduğunu sayamamıştı daha sonra.

“Bırak beni!” Caryn haykırıyor, onu sıkıca tutan Ral’in kollarından kurtulmak için mücadele ediyordu. Ral’in elleri çok bükülmüştü ve Caryn’in poposuna sertçe vuruyordu; bu vuruşlar her defasında Caryn için biraz daha yakıcı hale geliyordu.

“Benimle evleneceksin,” dedi Ral, Caryn’in tenine alevler yağdırmaya devam ediyordu. “Beni lordun olarak kabul edeceksin ve emirlerime itaat etmeyi öğreneceksin.”

“Asla!” Caryn böyle demesine rağmen, Ral’in ellerinden yayılan alevler devam edip daha da sertleştikçe, düşündüklerinden emin olamaz bir hale geliyordu.

“Seni küçük sürtük,” dedi Ral. Son gelen birkaç şaplak Caryn’in gözlerinin yaşarmasına neden olmuştu. “Bana senin

gibi itaatsizlik eden birkaç adam olmuştu. Sen şanslısın ki sana verdiğim cezalar onlarınkiler kadar kötü değil.” Caryn kendini onun kaslı bacaklarının üzerinden aşağıya doğru kaydırıp kurtulmaya çalışıyordu ama belini sarmış olan Ral’in güçlü kolu buna izin vermedi.

Ral’in elinden yayılan alev Caryn’i iyice yakmaya başlamıştı. O, Caryn’e bir ders vermek istiyordu ve Caryn sonunda bilmesi gereken şeyi öğrendiğini kabul etmek zorunda kaldı. Boğazında bir hicirirık düğümlendi; sonra bir hicirirık daha. Ağlamak istemiyordu ve bunu başardı, ağlamadı. Ral’in kazanmasına izin veremezdi ama kazandığı da apaçık ortadaydı. Caryn, ince, beyaz içliğinin eteğini kalçalarına doğru indirdiğini hissedene kadar Ral’in durduğunun farkına varmamıştı.

Ral, Caryn’i kucağında döndürdü ve özenle kucakladı. “Ağlama, *cherie*. Olabilecek en kötü şeyden kurtardım seni.”

Caryn’in ıslak yanağındaki saç eliyile geri itti ve kızı kendine doğru çekti. Caryn şaşırtıcı bir şekilde Ral’e izin vermişti. Ellerini onun göğsünün üzerinde genişleterek yüzünü iyice döndü ve sarılarak Ral’in omzunda ağlamaya başladı.

“Özür dilerim, *ma petite*. Bunu yapmayı hiç istemezdim ama sen bana başka bir yol bırakmadın.”

Caryn hiçbir şey söylemedi. Ral’in eli, yanağını okşuyor ve gözyaşlarının bıraktığı ıslaklığı siliyordu. Şefkat, beklediği son şeydi. Gözyaşlarını kontrol altına almaya çalıştı. Yumuşak bir şekilde hicirirıyordu. “B-beni dövmekten başka bir yol mu?”

Caryn, Ral’in göğsünden gelen gümbürtüyü duyabiliyordu. “Buna dövmek denemez. Bu sadece basit bir dersti. Senin güvende olmanı istiyorum, Caryn. Senden her ne yapmanı istiyorsam, bunu senin iyiliğin için istiyorum demektir.”

“Zorba ve vahşisin.”

“Ve sen de, *ma chere*, inatçının tekisin. Ayrıca aptal cesareti var sende, cesaretin mantığından daha güçlü.”

Caryn gözyaşlarının arasından yukarıya, Ral'in yüzüne bak-
tı. Caryn ile konuşurken kullandığı ses tonundan hem eğlendiği
hem de onu takdir ettiği anlaşılıyordu.

"Özgürlüğün, benim sana verebileceğim bir şey değil. Ben
krala ve ülkeye bağlıyım. Tıpkı, yakında senin de bana bağlı ola-
cağın gibi."

"Kız kardeşime yapılanları unutacağımı mı sanıyorsun? Bu
mümkün değil. Ne unutacağım ne de affedeceğim."

"Bizi suçlamakta haklısın, evet. Normanlar topraklarınıza
girip insanlarınızı incitti, önlerine çıkan her şeye zarar verdiler.
Senin kız kardeşin de savaşta zarar gören masum kurbanlardan
biri. Olanlar çok üzücü ve öfke uyandırıcı. Ama artık o savaş
geçmişte kaldı."

"Benim için asla geçmişte kalmayacak."

"Onun bu olayı nasıl atlattığını bilmek isterdim," dedi Ral
ama son kelimeleri, duyulmasını istemez bir şekilde söylemişti.

Caryn ona küçümseyici bir bakış attı. Tüm ilgilendiğinin bu
olması Caryn'i şaşırtmıştı...ama belki de şaşırmamalıydı. Kar-
şılaştıkları ilk dakikadan beri Ral, Gweneth'in narin güzelliğine
ilgi duyduğunu belli etmişti. Böyle olduğu için Caryn içinde, ra-
hatsız edici bir sızı hissetti.

"Kardeşim iyi idare ediyor... yani başına gelenler düşün-
lürse. Başına o olay gelmeden önce bilincini kaybetmesi büyük
şanstı. Bu yüzden olanları hatırlamıyor. Manastırda mutlu. Rahi-
beleri seviyor ve onlar da Gweneth'i seviyorlar."

Ral başını salladı. "Bunu duyduğuma sevindim. İkimizin ev-
liliği için, kardeşinin güvende olmasını sağlayabilecek olmam-
dan daha iyi bir neden göremiyorum."

"Onu koruyarak vicdan azabını hafifleteceğini mi düşün-
yorsun?"

Ral iç çekti. "O bir hataydı. Bunu inkar etmiyorum."

Caryn, Ral'e baktı. Onun bu kabullenişine şaşırmıştı. İlk kar-

şılaştığı zaman, iki Sakson kızını evine kadar bırakıp güvende
olmalarını sağlamak elbette onun görevi değildi. Böyle bir so-
rumluluğu yoktu. Ama daha sonra olan şeylerin içinde yer alma-
sı, işte Caryn bunu affedemezdi. "Gweneth için her şeyi yaparım
ama senin yatağına girmem."

Ral bir an için hiç kıpırdamadı. Öylece durmuş Caryn'i izli-
yor ve derin derin düşünüyor gibiydi. Siyah, kalın kaşları çatıldı.
Ral'in bu bakışları ve incelemesi altında kalan Caryn kıpırdandı;
onun aklından geçenleri merak ediyordu. Sonunda Ral konuştu-
ğunda sesi kısık ve biraz da pürüzlü çıkmıştı.

"Çocukların olsun istemiyor musun?"

Caryn başını yukarı kaldırdı. Bu, açılmasını hiç beklemediği
bir konuydu. "Çocukları severim. Belki bir gün benim de çocuk-
larım olmasını isteyebilirim – ama senin gibi bir erkekten asla
değil."

Ral'in soğuk bakışları koyulaşmış ve ne düşündüğü anlaşı-
maz bir ifadeye bürünmüştü. "Sen bundan emin misin... yani
gerçekte istediğin şeyin evlenmemek olduğundan?"

Caryn tuhaf bir ürperti hissetti. Sanki bir şeyleri kaybediyor-
du ama ne olduğundan emin değildi. "Evet, lordum."

Ral döndü, kulübenin kapısına doğru ilerlemeye başladı. Ku-
lubenin çatısına vuran yağmur damlalarının patırtıları geliyordu.
Caryn, Ral'in nefesini duyabiliyordu. Ral olduğu yerde kalarak
Caryn'e döndü.

"Madem istediğin bu, o zaman öyle yapalım. Kocan olsam
bile seni yatağıma gelmen için zorlamayacağım. Sana daha
önce söylediklerimi hatırla. Eğer benimle evlenmezsen Mal-
vern seni alır ve fahişelerinden biri yapar – seni ve kız kar-
deşini. İkinizi de sizden bıkana kadar kullanır. Hem de öyle
şekillerde kullanır ki, hayal bile edemezsin. Sonra da sizi diğer
adamlarıyla paylaşır."

Caryn titredi ama bu defa titremesi soğuktan değildi. "De Montreale beni kullanır evet; ama sen de – inanmak istiyorum ki – beni artık kaba davranışlarına katlanmak zorunda bırakmayacaksın."

"Kaba mı? Bunu böyle mi görüyorsun?"

"Evet, neden öyle görmeyeyim ki?"

Norman'ın dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Bu gece burada olanlar mecburiydi. Bana yeniden karşı geleceksen sana biraz daha aynı cezadan vermeliyim ama neyse. İstemediğin herhangi bir şey yapmayacağım; yeterince acı çektin zaten."

"Sana neden inanayım?"

Ral soğuk bakışıyla Caryn'i baştan aşağı süzdü. "Belki de senin gibi ufak tefek bir kadının, benim gibi bir adamın ilgisini hiç mi hiç çekmemesi yüzünden inanabilirsin. Ya da seni hiç arzulamadığım için inanabilirsin." Ral söylediği bu yalan yüzünden çarpılabileceğini düşündü. Tanrı biliyordu ya, Caryn'i gördüğü her an, onu biraz daha fazla arzulamaya başlamıştı. Battaniyeyi çıkarıp Caryn'in güzel poposuna dokunup, o yumuşak kavisleri elinin altında hissettiğine memnun olmuştu.

"Seninle evlenmeyi kabul edersem metresinle görüşmeye devam edecek misin?"

"Benimle yatmayacaksan, evet."

Caryn alt dudağını ısırdı ve dolgun, siyah kirpiklerinin arasından Ral'e baktı. Ral ise Caryn'in dudaklarına yapışıp dilini içeri kaydırmak ve daha önce aldığı o benzersiz tadı bir kez daha almak istiyordu.

"Pekala," dedi Caryn. "Seninle evleneceğim."

Ral, ufacık ve havasız odada, yarı çıplak bir kadınla karşılıklı uyuduğunun bilincinde olduğu için bölük pörçük bir şekilde uyuyordu. Gecenin ortasında gördüğü rüyada Caryn'in yumuşak

poposunu okşarken bir yandan da içinde gidip geliyordu. Uyan-
dığında ter içinde kalmıştı ve sertleşmiş penisi göbeğine doğru uzanıyordu. Onunla aynı yatağa girmeme konusunda anlaşarak aptallık ettiğini düşündü önce; ama sonra vazgeçti. Bu belki de en iyisiydi. Caryn çok zayıf ve narindi. Gerçi bu görüntüsüyle tamamen ters duran bir meydan okuma cesareti vardı. Ral onun istemediği şeylere karşı koyuşunu, kaleden kaçışını düşündü. Onu küçük, gri atla giderken görmüştü; ata binme işinde neredeyse onun adamları gibiydi. Ama yine de Ral, içine girdiği zaman ona vereceği acının nasıl olacağını hayal edebiliyordu.

İçinde uyanan arzuyu belli edecek bir inlemeyle diğer tarafına dönen Ral, aklındaki görüntülerden kurtulmaya çalıştı.

Sabah olduğunda hızlıca giyindi. Caryn üzerini giyinirken o, kulübeden dışarı çıktı. Kulübenin köşesini döndüğünde durdu. Odo ve birkaç düzine silahlı adamı, kulübenin hemen ilerisine kamp kurmuşlardı. Gece boyunca Ral'i koruyabilecekleri bir mesafede konaklamış, izleri takip ederek oraya kadar gelmişlerdi.

"Eşkıyalardan endişelendik, bir de Montreale'den." Odo kutlamak için Ral'e yaklaştı. "Biz buraya vardığımızda sen işleri iyice... eline almıştın."

Ral, arkadaşının dudaklarında beliren gülümsemeyi görünce kaşlarını çattı. "Yani daha yakına geldiğiniz zamanlar da oldu, öyle mi?"

"Ona hak ettiği dersi verdin. Sana yeniden karşı gelemeyecektir."

Ral sadece homurdandı. Ona karşı gelmeyecek miydi? Bu kız onu hasta etmeye devam edecekti – Ral bundan emindi. "Adamlardan birini kızı izlemekle görevlendir. Benim bu asi kızın peşinden koşacak kadar vaktim olmuyor."

"Geoffrey en gencimiz. Bu görev ona düşer."

Geoffrey de Clare, açık renk saçları, yakışıklı yüzü ve geniş

gölümsemesiyle Ral'in bu iş için seçeceği son kişi olurdu. Ama aralarında en genç o olduğu için bu tip istenmeyen işler ona verilir.

"Ona durumu anlat. Montreale'in ilgisi konusunda da uyar. Onu koruyabileceğine inanırsa, işi yapması daha kolay olabilir."

Odo yumuşak bir şekilde güldü. "Kendini onun hayatını koruyan biri olarak görmesi, gardiyanı gibi görmesinden iyidir."

"Kesinlikle," dedi Ral.

BÖLÜM 6

Düğünden önceki günlerde Caryn, Ral'i çok az gördü. Onun sert bir şekilde yaptığı uyarılar ve verdiği ceza gururunu incitmişti belki ama sonuçta hâlâ hayattaydı. Caryn artık yakışıklı ve sert Norman'ın amacının bu olduğuna inanmaya başlamıştı.

Ral, emirlerinin onun iyiliği için olduğunu, kalenin dışında güvende olmayacağını söyleyip durmuştu. Caryn ise düşünmeye vakti olan bu süreçte gönülsüz bir şekilde de olsa Ral'in bu konuda haklı olabileceğini kabul etmek zorunda kalmıştı. Montreale'in topraklarına girdiği anda işinin bitirileceğini biliyordu Caryn. Ayrıca istemeden de olsa yardım ettiği haydutlar vardı.

Kaçmaya çalışması Kara Şövalye'nin de söylediği gibi aptallıktı. Şans gibi görünse de aslında çok büyük bir risk almış oluyordu.

Caryn merakına engel olamıyordu... Eğer Norman olmasaydı gerçekten yaralanmış ya da ölmüş olur muydu? Onun tehlikelerden bahsetmesinin sebebi Caryn'in emirlerine boyun eğmesini sağlamak ve bu sayede onu güvende tutmak olabilir miydi? Olanlar Caryn'e bunu da düşündürüyordu.

O akşam geç saatte büyük salonun ortasında yanan ateşin önüne oturduğu sırada aklından geçenler bunlardı Caryn'in. Gel- diği günden beri Ral'le bir araya gelmemeye özen gösteriyordu ve bunu çoğu zaman başarmıştı da. Bir araya geldikleri nadir za- manlarda da Ral kibar ama mesafeli davranıyor, dikkatinin çok azını Caryn'e veriyordu. Bu durum Caryn'e, Ral'in kendisini, görülmediğine emin olduğu zamanlarda izlediğini düşündürü- yordu.

Caryn kendine güçlü ve karşı konulması zor bir Norman bul- muştı. Sık sık çoban kulübesinde yarı çıplak dikildiği görüntüsü- nü hatırlıyordu. Oradayken Ral'in siyah saçlarına yansıyan alev- lerin parıltısını, sert göğsündeki ve omuzlarındaki kasları hâlâ görebiliyor, güçlü bacaklarını hissedebiliyordu.

Ral'in metresi Lynette de Rouen, Braxton Kalesi'ne geri dönmüştü. Ancak kalacağı yer artık kalenin dış avlusundaydı. Ral gecelerini orada geçiriyordu ve bu durum Caryn'i yaralıyor, hayal kırıklığına uğratiyordu.

"Önce onunla olup size nispet yapar gibi davranarak iyi etmi- yor." Geoffrey, onu korumakla görevlendirilmiş genç şövalye- daha çok bir bekçi gibi davrandığını söyleyebilirdi Caryn - uzun boylu, zarif sarışınla konuşan Norman'a baktı. "Bu sona erecek, inanıyorum, bir kere Lord Ral sizi yatağına alsın, bu o zaman bitecek."

Caryn, yanaklarının alev alev yandığını hissetti. "Ne arzulu- yorsa onu yapabilir. Benim için sorun değil." Caryn de hâlâ on- ların hareketlerini izliyordu. Lynette, Ral'in, kulağına fısıldadığı bir şeye hafifçe gülüyordu. Ral'in eli ise cesurca onun bacağında geziniyordu.

"Bu sizi ilgilendirmiyor mu?" Geoffrey güzel, sarı kaşlarını çattı. "Bu durum birçok kadını yaralardı." Geoffrey, hayatında on sekiz yaz görmüş Caryn'e göre büyüktü; yirmi yaz geçirmişti.

Yakışıklı ve genç görünen bu adam zayıf ama güçlüydü; parlak yeşil gözlerinin içi genellikle gülerdi.

"Bu, kadınları iyi hissettirmez," dedi ve devam etti, "istediği kadınla yatmak bir erkek için doğru olabilir ama yine de onun gibi bir adam için böyle düşünmenize şaşırdım."

"Onun gibi bir adam derken? İri yarı gövdesiyle sadece ken- di çıkarlarını korumak için uğraşan bir adam demek istiyordun sanırım."

"Aslında öyle değil, leydim." Geoffrey de ayağa kalktı ve merdivenlere doğru ilerleyen Caryn'i izledi. "Lord Ral'in tüm çabası adamları ve halkı içindir. Onların topraklarının geliştiğini görmek ister - bunun için söz de vermiştir."

"Söz mü?" Caryn durdu. "Nasıl bir söz bu?"

"Topraklar üzerinden alınan vergiyle beraber kaleyi yapmak için gereken şeyleri temin etmek üzere yardım topladı. Sonra da herkese, sahip olduklarından daha fazla toprak vereceğine dair söz verdi."

"Sözünü tuttu mu?"

"Burası ve Malvern toprakları arasındaki araziye Kral William'dan bir mektupla istedi. Ne yazık ki burası sadece ona ait ve Lord Stephen, bu topraklar üzerinde kendine ait olan yerler inşa ediyor."

Caryn gürültülü bir sesle irkildi. "Sen leydiyi izlemekle gö- revlisin," dedi Ral sert bir şekilde, "benim yaşadığım aksiliklerle ilgili efsaneler anlatmakla değil."

"H-hayır lordum. Özür dilerim. Kötü bir niyetim yoktu." Geoffrey birkaç adım geri gitmişti. "Leydi Caryn yatmaya hazır olduğunda onu güvenli bir şekilde odasına götüreceğim."

Onu bu gece ben götüreceğim odasına," dedi Ral ve Caryn'in kolunu tuttu. Caryn, tuniğinin kalın kolluklarına rağmen Ral'in elindeki ateşi hissetmişti. Geoffrey başıyla selam verdi ve hızla geri çekildi.

"İyi akşamlar, lordum." Adam ilgilenmiyor görünse de Caryn'in sesinde ki samimiyeti sezmişti. Yürüdükleri sırada yanlarından geçtikleri meşale ve mumların ışıkları Ral'in yüzüne yansıyor ve yüz hatlarının ortaya çıkıyor; gözlerinin griden çok mavi gibi görünmesine neden oluyordu. Caryn neden birdenbire nefesinin kesildiğini hissetmişti ki?

"Genç Geoffrey'nin gereksiz hikayeler anlattığını fark ettiğim zamana kadar bu akşamın sıradan bir akşam olduğunu düşünüyordum."

"Vakit öldürmek için yaptığımız bir konuşmaydı; fazlası değil." Caryn merdivenlerin başında durdu. "Neden topraklar bu kadar önemli?"

Ral, düşünceli gözlerle Caryn'e baktı. Caryn ilk önce onun cevap vermeyeceği izlenimine kapılmıştı ama sonra Ral elini dalgalı siyah saçlarının arasından geçirirken omuzlarını silkeli.

"Kalenin yapımı için çok fazla malzeme ve güç gerekiyordu. Bu tarz bir geçiş yolu üzerinde böyle bir koruma şarttı. Bu korumaya Braxton halkı için de gerekliydi. Dolayısıyla buradaki insanlar üstlerine düşen sorumluluğu yerine getirdiler. Alınan ağır vergiler kalenin yapımı içindi. Dükkanlar boşaltıldı, yiyecekler ve diğer malzemeler satıldı, işçiler kendi topraklarından uzaklaşıp, başka yerlerde çalışmaya gittiler ve günlerce topraklarından uzakta yaşadılar."

"Onlar için kışın zor geçeceği anlamına geliyor bu."

"Evet, hatta gelecek yıl daha da kötü olabilir, tabii yeni topraklar temizlenip, ekilip, daha önce sahip oldukları toprakların yerine onlara geri verilmezse."

Toprak sahiplerinden genelde bunun bedelini ödemeleri beklenirdi. Bazıları bunu ödeyecek güce sahip olmadıklarından çok küçük bir alanda derme çatma yerlerde yaşarlardı.

"Ben onlara bir söz verdim," dedi Ral, "ve sözümü tutmayacağım."

"Anlıyorum..."

"Öyle mi?"

"Elbette anlıyorum. Sadece bana bu kadar açık olmana şaşırdım."

"Yakında benim karım olacaksın, *cherie*. Biz evlendikten sonra sen de benim gibi Braxton'a ait olacaksın. Senin de hakların ve imtiyazların, diğer Norman lordlarının eşlerinininkilerle aynı olacak."

Birlikte taş merdivenleri tırmanıp koridor boyunca yürüdüler. Caryn'in odasının kapısına geldiklerinde durdular.

"Ve sorumluluklarım da onlarınkilerle aynı olacak değil mi?"

Ral'in yakıcı bakışlara sahip gözleri, birden daha da mavi göründü Caryn'e. "Henüz geç değil, Caryn. Eğer bu evliliği gerçek anlamda karım olarak kabul ediyorsan, yataktaki görevinin tahmin ettiğin kadar kötü olmadığını sözünü verebilirim sana."

Caryn'in tüyleri ürpermişti bir an. "Verdiğin sözünü unuttun mu?"

"Seni yatağıma girmen için zorlamayacağım." Ral'in parmağı Caryn'in yanağını okşuyor, yüzündeki tüm hatları inceliyordu. "Söylemeye çalıştığım şey şu: Eğer sen de istersen gerçek bir evliliğimiz olabilir."

Sanki bir şeyler Caryn'in kalbini sıkıştırıyordu. Caryn kendini Gweneth'i, geçirdikleri o şiddet dolu korkunç anları düşünmeye zorladı. "Biz anlaşmamızı yaptık."

Ral gülümsedi ama bu gülümseme birdenbire çok soğuk görünmüştü. "Pekala, öyle olsun. Bu şeytan tarafından hazırlanmış, can sıkıcı bir anlaşma." Ral'in sözlerinde kızgınlık ve pişmanlığın yanında Caryn'in çözemediği bir şeyler daha vardı.

Koridorun gölgeleri arasında iri yarı şövalye Caryn'i hızlıca kendine doğru çekti ve dudaklarını sert bir şekilde onunkilerle birleştirdi. Ral'in öpücüğü acımasız ve karşısındakini affedeme-

yen bir his aktarıyordu Caryn'e oysa Caryn bu öpücüğün ate-
şiyle neredeyse kemiklerinin bile eridiğini hissetmişti. Ral onun
dudaklarını vahşi bir şekilde almış, bütün kıvrımlarının tadına
vararak öpmüş, dilini içeri kaydırarak daha hassas bölgelerine de
dokunmuştu. Bu vahşi bir öpücüktü; Caryn üzerinde, tahmin et-
tiğinden çok daha fazla ilgi uyandırmıştı. Kendini Ral'in kıyafet-
tine ellerini geçirmiş, sert göğüs kaslarına bastırıp öpücüklerine
karşılık verirken bulmuştu.

Arkasından sarılan el onu Ral'in gövdesine daha da yaklaştı-
rdı. Bacaklarındaki kasların sertliğini ve karnının şeklini hisse-
biliyordu artık. Ral'in arzusunu iyice ortaya çıkaran sert erke-
liğini hissettiğinde ise Caryn'in duyguları en yoğun haline ulaştı
ve kendini geri çekip uzaklaşmaya çalıştı.

"S-sözünü unuttun mu, lordum?"

Ral, Caryn'in vücudunu süzdü. Onun verdiği karşılıklara şa-
şırmıştı ve bu durum kafasını karıştırmış gibiydi. "Anlaşmamızı
çoktan yaptığımız için şanslısın, *cherie*. Eğer seni bu kadar iste-
yebileceğimi bilseydim, o anlaşma olmazdı."

"Ama sen... sen beni arzulamadığını söylemiştin."

Ral homurdandı. "Ben bir erkeğin ağırlığını taşıyabilecek ka-
dar dolgun ve onun arzularını tatmin edebilecek kadar ateşli ka-
dınlardan hoşlanırım. Ama bu senden hoşlanmadığım anlamına
gelmez. Ben bir erkeğim; sen de bir kadın. Bana küçük bir şunu
verirsen asla pişman olmazsın." Onu sırtından bastırıp kendine
doğru çeken Ral bir kez daha öptü, sonra da topuklarının üzerine
de dönerek oradan uzaklaştı.

Caryn, Ral koridorda görünmez oluncaya kadar onun gidişini
izledi; o kadar iri bir adamdı ki neredeyse koridorun tamamını
doldurabilirdi. Ral'in öpücükleriyle kabarmış dudaklarına de-
kundü Caryn. Göğüsleri garip bir şekilde karıncalanıyordu; ay-
rıca bacaklarının arasında da bir ıslaklık vardı. Yüce Tanrım, bu
adam ona ne yapıyordu böyle? Caryn kendini sersemlemiş gibiydi.

ve güçsüz hissediyordu. Olanları ne zaman düşünse kalp atışları-
nın hızlanmasına engel olamıyordu. Bu devasa Norman'ın, onun
üzerinde sahip olduğu güç korkutucuydu.

Caryn bacakları titreyerek odasına döndü ve yaptığı anlaşma
için bir kez daha memnuniyet duydu.

Caryn ve Ral'in son karşılaşmalarının üzerinden iki gün geçmiş-
ti. Ertesi gün sabahın erken saatlerinde Stephen de Montreale ve
adamları kaleye gelmişlerdi ki bu, o günün düğün günü olduğu
anlamına geliyordu.

Yapmak üzere olduğu şey, de Montreale'in oluşturduğu tehdit
ve kız kardeşinin içinde bulunduğu tehlikeler Caryn'in kafasın-
da dönüp duruyor ve midesine kramp girmesine neden oluyordu.
İşleri nasıl yoluna koyacağını düşünüyordu ama endişelenmesi-
ne de gerek yoktu. O andan, merdivenlerden inmeye başlayacağı
ana kadar geçen zamanda beyni uyuşmuş gibiydi, her şey bula-
nıktı. Özenle hazırlanmış ortama ve aşağıdaki kalabalığı oluştu-
ran şövalyelere dikkatini verdiği zaman kalenin yüksek, gri sur-
ları yok oluyordu sanki.

Kıpkırmızı tuniği ve beyaz ipek üzerine altın işlemeli boyun-
luğuyla Braxton Kalesi'nin lordu merdivenlerin bitiminde onu
bekliyordu. Yumuşak dalgalarla yakasına düşen, geriye doğru
taranmış siyah saçlarıyla, güçlü, köşeli çenesi ve güzel, derin ba-
kışlarıyla Ral, Caryn'in bugüne kadar gördüğü her halinden daha
yakışıklı görünüyordu. Caryn başını kaldırıp Ral'in yüzüne baktı
ve yüz ifadesinde en ufak bir samimiyet belirtisi bile olmadığını
gördü.

"Zaman geldi," dedi Ral, yaptığı bu iş onda, Caryn'de olan-
dan daha kötü hisler uyandırıyormuş gibi konuşuyordu. Düşün-
celere dalmış bakışıyla Caryn'i bir kez daha süzdü. Üzerinde
kraliyet ailesinin kullandığı maviye benzer kadife bir tunik var-

di. Üzerinde filigran desenli süslemeleri olan altın kemer de ona Ral'in düğün hediyesiydi. Kalın saç örgüsü, altın rengi kurdelelerle bağlanmıştı. Başında da ağır bir taç taşıyordu.

Ral güçlü kollarını ona uzattı. "Leydim."

Caryn gülümsemek için kendini zorladı ve elini Ral'in uzattığı kolunun üzerine yerleştirdi. Ral de onu küçük kiliseye doğru yönlendirdi. Peder Burton'un yanına vardıklarında yeminlerini ettiler, ikisi de ileriye bakıyorlardı. Kısa bir süre sonra onların artık karı koca oldukları açıklanmıştı.

"İşte bitti," dedi Ral sonunda Caryn'e doğru dönerek. "Artık güvendesin."

Ral bunu söylemese de Caryn, Stephen de Montreale'den or-talığa yayılan nefretle öyle olduğunu anlayabilmişti.

"Sanırım tebrik etmem gerekir," dedi Stephen, yakışıklı yüzüne korku verici bir gülümseme yerleşmişti. Gümüş rengiyle süslenmiş çin mavisi tuniğinin içinde, gözlerine düşmüş gölgeyle birlikte onlara doğru ilerledi Stephen. "Leydi benim elimden kurtulmayı başarmış gibi görünüyor."

"Başka türlü düşünülemezdi," dedi Ral.

Lord Stephen yeniden gülümsedi ama bakışlarının ardına gizlenmiş hayal kırıklığını anlamak güç değildi. "Bu kızın ısıtacağı yatak senin yatağın... en azından şimdilik öyle..." Stephen bakışlarını, evlilik yeminlerinin edildiği anı kaçırmış, salona henüz girebilmiş Lynette'e çevirdi. "Kızın doğru kararı verip vermediğini zaman gösterecek."

Stephen'in baktığı yere gözlerini çeviren Caryn kaskatı ke-silmişti. Lynette, Odo'nun arkasında bir yere saklanmıştı. Yeşil sevimli gözleri sanki birer taş gibi donmuştu; bakışları soğuktu. İkisi, Lynette salona gediğinden beri basit bir iki cümlede başka bir şey konuşmamışlardı. Bu zarif sarışının Caryn'e karşı duyduğu nefretin, Ral'in Stephen'a duyduğu nefretten daha fazla olduğu kesindi.

"Şarapları getirdik lordum," diyen Richard, Caryn'e göz kırptı ve gülümsemesiyle tebriklerini ilettiler. "Etler de yakın zamanda hazır olacaktır."

Ral sadece başını salladı. Bir yandan da Stephen'a bakıyordu. Onun bakışlarını gördükçe farkında olmadan Caryn'in kolunu daha sıkı tutmaya başlamıştı.

Ral ve Caryn, dış avludaki halkın huzuruna çıkıp kendilerini gösterdiler. Sonra da Richard'ın söz verdiği gibi düğün yemekleri içeriye servis edilmeye başlandı. Lekesiz, bembeyaz örtülerin üstü pek çok şeyle donatılmıştı: fırında kızartılmış yaban domuzu eti, kuğu ve tavus kuşu eti, kalede pişirilmiş ekmek dilimleri... Kalenin surları ve asma köprüyü kapsayan her detay gerçekten çok güzeldi.

Taze mevsim sebzeleri, peynirler ve tatlılarla dolu tabakların; şaraplarla dolu bardakların ardı arkası kesilmiyordu.

"İyi iş çıkardın, Richard," diye övdü kahyasını Ral, kolunda Caryn'le birlikte gölgeliğe giderken.

"Teşekkür ederim, lordum." Richard'ın gözleri parlıyordu. Ral evleneceğini açıkladığından beri Richard, uyanık olduğu her anı, bu günü organize etmeye adanmıştı. "Lütfen en kalbi hisle-rimle dilediğim tebriklerimi kabul edin."

Masaların üzerinde hiç boş yer kalmayınca kadar tabak üstüne tabak konmuş, pek çok yemek servisi yapılmıştı. Sonra da hokkabazlar salonu doldurmuşlardı. Müzisyenler kopuz, flüt ve kanuna benzer bir enstrüman çalıyorlardı. Dansçılar ise yüksek masaların etrafında dönüyorlardı.

Kutlamalar devam ederken Caryn, Ral'in uzattığı tahta tabağı aldı. Bir parça eti almaya çalışırken elleri titremişti. Artık Ral'e aitti. Ral sözünü tutar mıydı yoksa bu sadece ona teklifini kabul ettirmek için kullandığı bir taktik miydi? O anki gergin haliyle bir anda Ral'in nefesini yanağında hissetti Caryn. Sıcak nefesin-

den şarabın güzel kokusu yayılıyordu; uzanıp Caryn'in kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Yakında bitecek. De Montreale sabaha kendi topraklarına dönmüş olur."

Caryn'i korkutan şey Lord Stephen değildi; o an için, eğlence bittiğinde olacaklar onu korkutuyordu. Kalede yaşayanların gözü önünde soyulup, Ral'in yatağına atıldığını düşününce yüzünü ekşitti ama hemen bu düşünceyi zihninden uzaklaştırarak Ral'in verdiği sözü tutmaması ihtimalini düşünmemeye çalıştı.

Saatler akşama doğru ilerlerken bir ara gölgelikten çıktılar ve misafirlerinin iyi olup olmadığını görmek için gezinmeye başladılar. Ral bir an için Caryn'in yanından ayrılıp sonra hemen geri dönmüştü.

"Rahat olabilirsin tatlım, korktuğun şeyler olmayacak."

"Olmayacak mı? Sen nasıl... nasıl ikna ettin insanları?" Akından geçenleri nasıl hissetmişti ve korkularını yok etmek için neden böyle uğraşıyordu?

"Geçmişinle ilgili şeyleri bildiklerinden, ikna etmek için çok da uğraştım denemez."

Birçoğu o çayırda uğradıkları saldırıyı ve Stephen de Montreale ile yaşadıkları şeyi biliyor olmalıydı. Caryn'in yanakları kızardı bu düşüncelerle; ama bu akşam için yaşadığı bu utanma duygusundan memnun bile sayılırdı.

"Teşekkürler lordum."

"Onlar fikirlerini değiştirmeden buradan gitsek iyi olur."

"Tabii ki." Ama nereye, diye düşündü Caryn. Ral geceyi onun odasında, onun yatağında mı geçirecekti yoksa? Yüce Tanrı, Caryn aksi olması için dua etti.

"Eşyaların benim odama taşındı. Bu geceden itibaren sen de orada kalacaksın."

"Peki ya sen, lordum? Sen nerede uyuyacaksın?"

Ral, Caryn'in sesindeki sorgulayıcı tonu dikkate almamaya çalışsa da buna engel olamamıştı. Cevap vermek yerine odalarına gidene kadar bir şey söylememeyi tercih etti. Marta'ya eliyle çıkmasını işaret etti ve odalarının kapısını arkalarından kapattı.

"Bu lanet olası kuralları koyan sensin, leydim. Buradayım diye sözümü tutmaktan vazgeçtiğimi düşünüyorsan yanıyorsun. Bu gece ihtiyaçlarımı Lynette'le karşılayacağım; tıpkı bundan sonraki gecelerde olacağı gibi." Ral elini açtı ve avcunun içindeki küçük şeyi Caryn'in avcunun içine yerleştirdi.

"B-bu da nedir?"

"Güvercin kanı. Bunu çarşafalara dökersen. Yarın sabah çarşaf-ları alacak hizmetkarların senin hâlâ bakire olduğunu düşünme-leri ikimiz için de iyi olmaz."

Caryn sadece başını salladı. Neden birdenbire böylesine ıssız hissetmeye başlamıştı ki?

"Bir iki saat seninle kalacağım. Gereken her şeyi yaptığımıza inanmaları için yeterli bir süre. Bu esnada sen de şu kıyafetlerimi çıkarmam için yardım et; sonra ben de sana ederim."

Caryn ona söyleneni yaptı. Kırmızı tünüğünü çıkarması için Ral'e yardım ettikten sonra, Ral belindeki kemeri ve pantolonu çıkarırken ona arkasını döndü. Ral daha eski bir pantolon giydi ve dizlerine de dizliklerini geçirdikten sonra yumuşak deri bot-larını giydi.

Beline kadar çıplak haliyle Caryn'e döndü. Şöminede yanan alevlerin parıltısı göğsündeki simsiyah bir tutam tüye yansıyor ve tüylerin ışıldamasına neden oluyordu. Cildi koyu ve pürüzsüz görünüyordu. Üzerine yünden yapılmış basit bir tunik geçirdiği sırada kasları harekete geçmişti.

"Eğer gördüğün şey hoşuna gittiye burada kalmaktan mem-nun olurum," dedi Ral; çünkü Caryn'in ona nasıl dikkatli baktı-ğını görmüştü.

Caryn'in yanakları kızardı. "Daha önce senin kadar iri bir adam görmediğim için şaşkıyım, daha fazlası değil."

Gri gözleriyle Caryn'i adeta tırmıklar gibi bakıyor, bakışlarıyla onu küçümsüyordu. "İstersen sana gerçekte ne kadar iri olduğumu göstereyim bu gece ve yarın ne halde uyanacağını bir görelim."

Yanakları iyice yanıyordu Caryn'in. Geri çekildi ama Ral, dudaklarındaki harika gülümsemeyle baktı ona ve yanına sokuldu. "Korkacak bir şey yok, *cherie*. Sadece elbiselerini çıkarmana yardım etmek istiyorum."

Caryn karşı çıktı ona, bunun üzerine Ral yatağın kenarına oturdu ve onu bacaklarının arasına sıkıştırarak durmasını sağlamaya çalıştı. "Dur artık. Bu kadar ufak tefek birini soymak yeterince zor zaten."

Ral, düzenli hareketlerle Caryn'in tuniğini, kemerini çıkarmıştı ama iç etekliğine dokunmadı. Kafasındaki tacı sabitleyen şeyleri de çıkardıktan sonra saçındaki kalın örgüyü çözdü. Böylece parmaklarını Caryn'in saçlarının arasından geçirebilecekti.

"Tıpkı hayal ettiğim gibi yumuşak ve ipeksi," dedi Ral. Bu kez ses tonu ateşliydi.

Ral ayağa kalktı, yatağın diğer tarafına doğru yürüdü ve çarşafı açtı. "Ben de dinlenmeliyim; çok uzun bir gündü. Biraz geç uyumanı istiyorum senden. Ben diğerleri uyanmadan önce dönmeye çalışacağım. Ama eğer gelemezsem, güvercin kanımı unutma."

"Unutmam."

Ral, Caryn yatağa girene kadar bekledi ve sonra da üzerine örttü. Hareketlerinden neredeyse şefkat akıyordu. Caryn gözlerini kapadı, uyumaya çalışacaktı ama yarı kapalı gözlerle Ral'in yatağın karşısındaki sandalyeye oturup bacaklarını esnettiğini gördü. Caryn bunu gördükten ne kadar süre sonra uykuya dal-

dığından emin değildi ama bir ara uyandığında Ral'in kapıda dikildiğini gördü.

"Gitme vaktin mi geldi?" diye sordu Caryn ama kelimeler bir anda ağzından kaçmışlardı sanki.

"Kalmamı mı isterdin?"

Caryn bir şey söylemedi ama kalbi göğüs kafesinin içinde şiddetle atıyordu.

"Hatırla, bu gecenin böyle olmasını isteyen sensin. Sen değiştirmek isteyeneye kadar da bu durum devam edecek."

Caryn hâlâ bir şey söylemiyordu. Ral dışarı çıktı ve kapıyı çekti. Caryn bir an yalnız bırakılmayı neden bu kadar zor bulduğunu merak etti.

Ral, koridoru kontrol etti. İçmiş ve sızmış birkaç adamdan başka kimse yoktu. Onların da Ral'i görececek halleri yoktu. Merdivenlere yönelip alt kata indi ve yavaşça kalenin dış avlusuna doğru yürüdü.

Dış avluda Lynette'in odasına doğru ilerlediği sırada adamlarından ikisi onun silüetini fark etmişlerdi. Ral, ilk geceden gelini yalnız bıraktığını kimsenin anlamasını istemiyordu ama bir yandan da anlayacaklarına dair bir his vardı içinde.

Ral iç çekti. Dedikodu yapabilirlerdi. Küçük Caryn'in Ral'i yatağında tutmaya yetecek kadar iyi bir kadın olmadığı fikrini ortaya atabilirlerdi. Ral bir an belki de durumun gerçekte de böyle olabileceğini düşünüp, şüphe ederken buldu kendini. Aslında geçen gecelerden birinde onun tutkusunu kapı önünde test etme şansı olmuştu. Doğru yaklaşıldığında gayet de ateşli olabiliyordu.

Ral karanlıkta bir küfür savurdu. Aslında bu aralarındaki saçma duruma bir son verebilirdi ama bu yine de kendi kötülüğüne olurdu. Caryn kuralları koymuştu, yapacak fazla bir şey yoktu.

Ral ağır, ahşap kapıyı çaldı ve Lynette de kapıyı açtı.

"Pekala... aynen söylediğin gibi oldu. Bekaretini aldın ve onu yalnız bıraktın."

Bu gerçek değildi ama Caryn, bu evlilik gerçek olmadan ya da gerçekmiş gibi görünmeden, tam anlamıyla güvende olmaya-
caktı.

"Senin gibi ateşli değil, tatlım. Sana beni sakinleştirmen ve enerjimi tüketmen için geldim." Bu gerçekten doğruydı. Karısı-
nı yarı çıplak soyup ona dokunma fırsatı elde ettiğinden beri kanı
damarlarında öyle hızlı akıyordu ki...

Lynette kollarını Ral'in boynuna doladı. "Korkmana gerek
yok. Bu gece de seni diğer gecelerde olduğu gibi fazlasıyla mem-
nun edeceğim." Lynette, Ral'in çenesine kadar gelecek uzunluk-
taydı ve sarı saçları beline kadar iniyordu.

"Bunu yapacağına eminim." Bu gece bunu yapması çok uzun
zaman almayacaktı. Ral, Lynette'in üzerindeki geceliği tutan
bağı çözdü. Böylece Lynette odada yanan ateşin önünde çıplak
kalmıştı.

"Onun bekaret kanını temizlemişsindir umarım." Lynette mu-
ziplik yaparak Ral'e doğru uzandı ve büyük göğüslerini Ral'in
göğsüne yasladı.

Ral sadece başını salladı. Söylediği yalan yüzünden rahat
değildi ama başka bir tercih şansı olmadığını da biliyordu. "Bu
evliliğin, seninle aramızdakileri çok fazla değiştirmeyeceğini
söylemiştim." Ral kolunu Lynette'in beline doladı, onu kendine
doğru çekti, dudaklarını onunkilere doğru indirerek onu öptü ve
dilini Lynette'in serin dudakları arasından içeri soktu. Lynette'in,
Ral'in tuniğinin içine sokup göğsündeki kılları okşadığı ince par-
makları da dudakları gibi serindi.

"Hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylemiştin ve öyle de olacak
gibi görünüyor." Lynette, Ral'in kulağını hafifçe ısırırken, Ral de
onun göğsünü okşuyordu. Ral, Lynette'in narin ellerinin sıcak
ateşli dudaklarının ise dut kadar tatlı olduğunu düşündü.

Ufak tefek karısının görüntüsü öyle bir zamanda izinsiz bir
şekilde aklına girmişti ki Ral geri çekildi ve kıyafetlerini çıkar-
ırken "Yatağa gir," dedi Lynette'e sert bir şekilde. "Sana şimdi
sahip olacağım - şu an. Kendimi o küçük fahişenin izlerinden
temizleyip bu hislerden kurtulacağım."

"Pekala lordum. Bunun olduğunu görmek beni memnun
eder." Lynette yatağa girdi; kollarını ve bacaklarını açarak lor-
dunu karşıladı.

Ral, Lynette'in içine girdiğinde dahi aslında istediği koyu
kestane saçlarıyla, ufak tefek vücuduyla Caryn'di. Karısı olan
o küçük inatçı Caryn... Evliliğinin ilk gecesinde, bu hislerle
Lynette'e tekrar ve tekrar sahip oldu.

BÖLÜM 7

Caryn umursamaz bir şekilde ilerledi. Sahanlıkta durdu; dar, loş koridorlardan geçerken sahanlığın boş olabileceğini tahmin etmişti.

Daha önce hiç Braxston Kalesi'nde yalnız hissettiği olmamıştı. Çok fazla tanıdık yüz vardı. Daha önce babasına bağlılıklarıyla tanıdığı hizmetkarlar Richard, Marta ve tanıştığı yeni arkadaşları da vardı; atları sevmek gibi ortak bir yönleri olan ve daha önce kaleden kaçmaya çalıştığı sırada onu kandırdığı için sonunda Caryn'i affetmeye razı olan genç Etienne gibi.

Caryn bakışlarını aşağıya çevirdi, muhteşem salonun zemininde sızıp kalmış insanlara baktı. Bu daha önce hiç olmamıştı ama işte bugün, evliliğin ilk sabahında kendini yalnız hissediyordu. Sabah Marta ve diğerleri odasına girmiş, kanlı çarşafları görmüş ama lordun çoktan gitmiş olduğunu da fark etmişlerdi.

Durum onlara şöyle görünüyordu olmalıydı: Kalenin Saksoo gelinini yeterli bulmayan lordları yeniden metresinin yanına gitmek zorunda kalmıştı. Birçoğu Sakson olan bu insanların yine de Ral'in tarafını tutmaları Caryn'i kızdıırıyordu. Nasıl olurdu da bu vahşi Norman savaşıçısından yana olurlardı?

Aslında Caryn'de de hata vardı. Üç yıl önceki o geceyi Marta'dan başkası bilmiyordu ve Caryn da kimseye anlatmamıştı. Kardeşinin saldırıya uğradığı o geceyi. Elbette birçok insan o gece hakkında bazı hikayeler duymuş, askerlerin ahlaksız saldırılarından haberdar olmuşlardı ama çok az şey biliyor olmalıydılar. Aslında Caryn de fazla bir şey bilmiyordu.

O gece Caryn'e vurmuşlardı ve bilinci tam olarak yerinde olmadığı için olanları net hatırlayamıyordu. Zaten sonrasında da manastırda bu konudan bahsetmesi bile yasaklanmıştı.

Yine de Caryn o gece tam karşısında ona bakarken gördüğü karanlık Norman'ın yüzünü ve gri gözlerini unutamıyordu. O, yani Ral, saldırıda bulunan ve üzerlerine vahşi bir hayvan gibi atılan ilk adamlar arasında değildi belki ama yine de onlardan farklı olduğu düşünülemezdi.

Belki de Caryn bütün hikayeyi anlatsa, diğerleri onu anlarmışlardı. Belki de o zaman güçlü lordlarına karşı gelir ve Caryn'in yatağından uzak durmasını isterlerdi.

Belki de o zaman, hiç olmazsa...

Caryn iç çekti. Bu hikayeyi kimseye anlatamayacağını biliyordu. Marta'nın da söylediği gibi savaş bitmişti ve Braxston'daki diğer tüm insanlar gibi onun hayatı da bu kaleye ve lorduna bağlıydı. Norman'a zarar vermek ondan ziyade diğer insanlara ve en nihayetinde de kendisine zarar vermesi demekti. Sonunda diğerleri bu meselenin Caryn ve lordları arasında çözülebilecek bir mesele olduğu fikrinde birleşebilirlerdi.

Caryn bu durumu kabullenebilmeyi umdu.

Aklı hâlâ karmakarışıklı. Odasının kapısına doğru yürürken temiz havayı ciğerlerine çekmeye çalışıyordu. Tam kapıya varmıştı ki ince bir ağlama sesi dikkatini çekti. Sesin, depoların olduğu dar koridordan geldiği belliydi; Caryn o yöne doğru ilerledi. Köşede, bir çuval tahılın arkasında sarı çizgili tüyleriyle yeni

doğmuş, neredeyse bir avuç içine sığacak ufaklıkta şirin kedi yavruları olduğunu gördü. Caryn yumuşak derilerini okşamak için yanlarına çömeldiğinde kedilerden biri onun başparmağının kenarını yalamaya başladı.

Caryn hafifçe güldü. "Acıkış görünüyorsunuz. Zavallı minik bebekler. Anneniz nerede?" Bir anda duyduğu ses dikkatini minik yavrulardan sesin sahibine yöneltmesine neden oldu. Norman'ın tepesinde dikiliyor oluşu Caryn'in göğsünde bir sıkışmaya yol açmıştı.

"Sonunda seni bulabildim. Beni yeniden bıraktın diye endişelenmeye başlamıştım." Sesi, sanki onu eleştirir gibiydi ve bir parça da ilgi gösteren bir tondaydı. Bu, Ral'in, kocası olduktan sonra onu merak ettiği ilk andı.

"Bana verdiğin sözleri tutun. Kaçmamı gerektirecek her şey geçmişte kaldı." Caryn ayağa kalktı ve tuniğindeki tozları silkeledi.

"Bunu anlamış olmana sevindim." Ral elini uzattı ve Caryn, onun elinde ağır, anahtarların takılı olduğu bir halka gördü. "Bunları sana daha önce getirmemekle ihmalkarlık ettim." Halkayı Caryn'in avcuna bıraktı.

"Bu da ne?" Caryn ağır metalden halkayı eliyle tarttı ve içindeki her bir parçayı inceledi.

"Kalenin anahtarları. Kaledeki bütün depoların ve odaların anahtarları var burada. Annen bu tip anahtarlar taşımaz mıydı?"

"Taşırdı ama—" Caryn anahtarları iyice inceledi; içinde bir panik dalgası yükseliyordu. "B-ben sanıyordum ki, Richard bu işlerle ilgileniyor."

"Sen benim karımsın. Bu iş artık senin." Ral, Caryn'e, bu durumdan çok memnun olması gerekiyormuş gibi bir beklentiyle baktı. Oysa Caryn'in sadece midesi düğümleniyordu.

"A-ama Richard işleri harika yürütüyor. Ben müdahale eder-

sem bu onu memnun etmeyecektir. Bu bir şekilde onun duygularını incitebilir."

"Richard bu işlerin nasıl olduğunu bilir. Anahtarlar artık sende kalacak."

Bir eşten, kale içindeki işleri yönetmesi beklenirdi, aynı zamanda her şeyi gözetmesi ve lordunun ihtiyaçlarını karşılaması da.

Caryn kendini gülümsemeye zorladı. "Teşekkür ederim, lordum."

Caryn, diğer soylu doğanlardan farklı olarak, hiçbir zaman evli bir kadının görevlerini öğrenebileceği bir şekilde eğitilmemişti. Annesi öldükten sonra, babası ilgilenmişti ve ardından babası da ölünce bütün görevler amcasına kalmıştı. Ama her zaman ilgilenilmesi gereken bir Gweneth vardı, zaten onlar daha düzenlerini oturtmadan Normanlar gelmiş ve savaş başlamıştı.

Caryn de hiç istekli olmamıştı. Kadınların yapması gereken işlerden ve kapılar arkasında tıklıp kalmaktan nefret ederdi. Şu anda kocası olan adamın yanında dikiliyor olmasına rağmen içinde hâlâ bir gün ata binip dışarı çıkabilme ve belki kasabayı gezebilme arzusu vardı. Kaledeki insanlar arasında Caryn'in kendilerini kandırdığını düşünenler olabilirdi; ama bir kısmının da Caryn'in böyle bir şey yapmadığını düşündüğüne emindi. Tanıdığı, çocukluğundan beri bildiği insanlar böyle düşünmüyor olmalıydılar.

"Richard yapabileceği her şekilde destek olacak sana," dedi Ral, "ama artık otorite sana ait."

Ve sorumluluk da, diye düşündü Caryn derin bir sızlanmayla. "Onunla hemen konuşacağım." Caryn, Richard'ın kendisini tanımış olması ve nasıl bir felaketle karşı karşıya kalabileceğini fark edip, işleri yönetmekte izleyebileceği doğru yolları ona göstermesi için dua etti.

"Görüyorum ki, at binmeye gidiyormuş gibi hazırlanmışım. Nereye gittiğini sorabilir miyim?"

"Kasabaya. Çiftçilerden bazılarını ziyaret edeceğim."

"Geoffrey de seninle geldiği sürece buna iznin var."

Caryn, Ral'in üzerindeki tuniğe dikkatle baktı. Normalde giydiği şeylerden daha büyük bir özenle hazırlanmıştı. Gri ipek boyunluğunun üzerinde ona uygun renkte bir işleme vardı. Ayrıca yumuşak siyah deriden yapılmıştı.

"Peki ya sen, lordum?"

"Bugün bir mahkemem var, karar vermeden önce bazı şeyleri gözden geçireceğim." Ral uzaklaşmaya başlamıştı ki Caryn onu kolundan yakaladı.

"Sarı tüyleri olan bir kedi gördün mü hiç, lordum? Yavrularını kaybetmiş olmalı ve ufaklıklar acıkmışlar."

Ral kaşlarını çatı. Caryn'in eteğinin arka tarafından gelen miyavlama seslerini işitti. "O kedi öldü. Dün sabah antrenman yaparken adamlarımdan biri kediyi kendine hedef seçmiş." Ral'in yüz hatları sertleşmişti. "Tabii hayatı boyunca bir daha böyle eğlenebilecek bir durumu olamayacak." Ral'in ifadesi, adamın yaptığı bu şey yüzünden, uzun süre unutamayacağı bir şekilde cezalandırıldığını gösteriyordu.

"Peki bu küçük yavrulara ne olacak?"

"Anneleri onları burada, dışarıda tutmak yerine ahıra taşırsanız herhalde." Ral'in bakışları yumuşamıştı. "Onlar çok çok küçükler, *cherie*, anneleri olmadan çok uzun yaşayabileceklerini sanmıyorum. Bir çaresine bakacağım bu durumun."

"Bir çaresi derken? Onları öldürmekten bahsetmiyorsun değil mi?"

"Bu da seçeneklerden biri."

Caryn ellerini birleştirdi. "Sana yalvarıyorum lordum, onları bu halde bırakmayalım. Ben onlara bakarım."

"Senin onları korumak için yapabileceğin hiçbir şey yok. Anneleri olmadan kendi başlarına beslenemeyecek kadar küçükler."

Söylediği şeyler bir an yüzünün kızarmasına neden olsa da Caryn, Ral'in kolunu bırakmadı. "Onları beslemenin bir yolunu bulacağım."

Ral düşünürken Caryn nefesini tuttu. "Yarıya kadar vaktin var. Eğer hâlâ bir şeyler yiyemiyor olurlarsa dediğim şeyi yapacağım. Onların acı çektiğini görmek istemem."

Caryn, Ral'in kolunu bıraktı ama garip bir şekilde bırakmak istemediğini de fark etti. "Teşekkür ederim, lordum."

Ral'in bakışları Caryn'in yüzünde gezindi ve sonra da dudaklarına sabitlendi. Sanki bakışlarında samimi bir şey vardı, belki bir onaylama bakışıydı bu, belki de daha fazlası. Caryn kendini bu bakışa karşılık verirken buldu. Yanakları yanıyordu ve sonra bu sıcaklık daha aşağılara doğru inmeye başlamıştı.

Ral kısa ve keskin bir şekilde kafasını salladıktan sonra arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı. O gittikten sonra koridor karanlık ve boş bir hal almıştı.

Caryn az önce Ral'in durduğu yere baktı. Ral'e bakarken hissettiği yakıcı duyguları ve onda gördüğü şefkat belirtilerini düşündü. Burada gördüğü adamın o korkunç gün, adamlarının başında duran acımasız lordla aynı adam olduğuna inanmak zordu.

Ama sonuçta Caryn aynı adam olduklarını biliyordu. Lord Ral bunu hiçbir zaman inkar etmemişti. Caryn, o gün kız kardeşinin başına gelenlerde Ral'in nasıl bir rolü olduğunu eskiye göre daha fazla merak ediyordu artık. Ayrıca onun, kız kardeşine kötülük yapanlar arasında olabileceğini düşünmek daha fazla can sıkıya başlamıştı.

Caryn, Ral'in, kalenin kapısının orada durmuş, içeriye girmeye çalışan biriyle konuştuğunu gördü. Sonra da Lynette'in sesini

ve altın sarısı saçlarını fark etti. Kızmaya hiç hakkı yoktu; yapması gereken tek şey yavruları besleyecek bir yol bulmaktı.

Caryn saçını arkaya doğru attı. Eğer istediği kadın Lynette'ye bu en iyisi olurdu. Ama bir yandan da Caryn kalbinin sıkıntı dolu atışlarından ve hissettiği, eskisinin on katına çıkmış dışlanma duygusundan kurtulamıyordu.

"At binmeye mi?" Bu sözler narin sarışının dudaklarından çıkmıştı. "Bunun için kesinlikle kötü bir gün. Dışarı çok bulutlu ve kuzeyden soğuk rüzgarlar esiyor." Lynette salonun ortasında geziniyordu. Altın rengi saçları parıltıyordu. Teni hiç güneş değmemiş gibi bembeyaz ve zarifti; Caryn'ın cildinde olduğu gibi çilleri de yoktu.

"Çok da soğuk değil," dedi Caryn. "Kaldı ki ben havayı denetmem. Sadece kasabaya gidip geleceğim. Bu seni pek ilgilendiren bir konu değil."

Lynette güldü, sesi Ral'le konuştuğu zamanlarda olduğu gibi kısık değildi. "Ata binmekte oldukça iyiydin." Mükemmel sarışın kaşlarını çatmıştı. "Bense iki bacaklı savaş atıma binmeyi severim - çok daha tutkulu. Ama sen bunu bilemezsin. Eğer daha fazlasını bilseydin kocan seni yatağında bırakıp bana gelmezdi."

"Bu kadarı yeter, Lynette." Caryn tam kendinden uzun boylu kadına doğru bir adım atmıştı ki Richard aralarına girdi. "Leydin de söylediği gibi, bu seni ilgilendiren bir konu değil."

Caryn, Lynette'in yüz ifadesinde uysal bir hal sezinlemişti. Hiçbir zaman Ral'in metresinin kıskançlığına maruz kalabileceğini düşünmemişti Caryn; ama bir yandan da Lynette'in bu uysal halinin altında neler yattığını anlamayacak kadar aptal da değildi.

"Yemek biteli çok oldu," dedi Richard, Lynette'e. "Neden hâlâ buradasın?"

"Yapacak bir şey olmadığı için sıkılıyorum. Ral de adamlarıyla birlikte. Oyalanacak bir şeyler arıyordum." Lynette, Richard'

gülmüsed; bakışlarını adamın açık kahverengi saçları ve el rengi gözlerinden, Ral'inki kadar geniş olmasa da en az onunki kadar güçlü görünen göğsüne çevirdi. "Belki de biraz oyun oynamak için vaktin vardır?"

"Meşgulüm. Lord Ral bugün burada bir mahkeme kuracak. Ortalarda görünmemeni öneririm."

Lynette iç çekti. "Her zaman çok ciddisin, Richard. Aklını işlerden uzaklaştırmanı sağlayacak bir kadının olmaması çok yazık." Lynette ince parmağını Richard'ın kıyafetine doğru uzatmıştı ki Richard onu bileğinden yakaladı.

"Bu tavırların Lord Ral'in hoşuna gitmeyecektir. Tekrar söylüyorum, bir an önce buradan ayrılсан iyi edersin."

"Lord Ral'in hoşuna gidecek yeterince çok şey yaptım, Richard, hiç şüphen olmasın." Lynette sözünü tamamladıktan sonra Caryn'e anlamlı bir bakış atıp gülücük gönderdi; ardından büyük, ahşap kapıya doğru giderek iç avludan ayrıldı.

Caryn, Lynette'in gidişini izledi ve davranışlarıyla onu sinirlendirmesine müsaade ettiği için kendine kızdı. Kocasının bu kadında neyi çekici bulduğunu merak ediyordu. Elbette sadece ona bakması bile neyin çekici olduğunu anlaması için yeterli olabilirdi; ama yine de Ral'in güzel aşığının, onu çok memnun ettiğinden bahsetmesi, Caryn'in boğazında acı bir tat bırakmıştı.

"Seni kıskırtmasına izin verme," dedi Richard. "Buna değmez."

"Lord Ral'in seninle aynı fikirde olduğunu sanmıyorum."

Richard'ın yüzü kızarmıştı, başını eğdi. Gerçekten kibar bir adamdı. Her zaman öncelikle başkalarını düşünür, kendisini ikinci plana atardı.

"Özür dilerim, Richard. Aslında konumuz Lynette değil, benim Braxston Kalesi içindeki yeni görevlerim." Caryn, birbirlerine çarptıklarında yumuşak bir ses çıkaran anahtarları kaldırdı.

Kat Mar...
"Bunu bana da söylemişti. Aklının başına gelmesini umuyor-
dum." Richard'ın yüzü iyice kızardı. "Çok özür dilerim, Leydi
Caryn. Söylemek istediğim şey tam olarak bu değildi."

"Söylemek istediğin şey tam olarak buydu ve ben de seninle
aynı fikirdeyim. Görevimin ne olduğuyla ilgili hiçbir şey bilmi-
yorum. Ben işleri sadece daha karışık bir hale getirebilirim. Ne
diyorsun, Richard? Bu işleri ortaklaşa yürütebilir miyiz?"

Richard rahatlamış görünüyordu. "En iyisinin bu olacağını
söyleyebilirim."

Aslında kalede yapılması gereken işler belliydi: İçerinin ısın-
ması için duvarlara duvar halılarının asılması, yatakların sık sık
havalandırılması, şifalı otların toplanması ve düzenlenmesi. Ama
sonuç olarak içerideki düzen çok iyi işliyordu, Ral ve adamları
bu işleştikten memnun görünüyorlardı. Caryn gülümsedi ve elini
uzattı. "Anlaştık mı o zaman?"

Richard da gülümsedi. "Memnuniyetle leydim, anlaştık."
Caryn içi rahat bir şekilde, kendine doğru yaklaşan açık
renk saçlı, yakışıklı ve kendine güveni yüksek genç şövalye
Geoffrey'ye doğru döndü. Geoffrey, Caryn'i koruma göreviyle
birlikte kendini çok güçlü hissediyordu ama Caryn, bunun bir
koruma görevinden çok bekçilik etme işi olduğunu düşünüyordu.

"Lord Ral kasabaya gideceğinizi söyledi. Atınızı hazırladım.
Ne zaman isterseniz gidebiliriz."

Caryn, lordun mahkemesi için ortalığı hazırlamak amacıyla
koşuşturan hizmetkarlara baktı. Masalar kuruluyor, oturulacak
sıralar hazırlanıyordu. Braxston Kalesi'nin lordu, yanında Ri-
hard ile birlikte yukarıya hazırlanan kürsüsünden adalet dağıta-
caktı.

"Pelerinimi alıp geleyim, hazır sayılırım." Odasından peler-
ni almak için merdivenlere doğru yönelmişti ki hizmetkarlardan
biri onun yolunu kesti.

Kara Mielek
"Size yalvarıyorum Leydi Caryn. Daha önce babanız için
hizmet etmiş bir Sakson'um. Bana biraz zaman ayırmanız için
yalvarıyorum size."

Caryn yakından inceleyince kadının, kaledeki hizmetkarlar-
dan biri değil de basit bir kasabalı olduğunu fark etti. Zayıf ka-
dın gergin bir şekilde üzerindeki kaba ve yünden yapılmış tuniğin
kıvrımlarıyla oynuyordu.

"Elbette. Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

"Benim ismim Nelda, leydim. Sizi uğraştırmak istemiyo-
rum ama—" Kadın salonda göz gezdirdi, endişeli bakışları önce
mahkeme kürsüsünün, sonra da birkaç adım ötelerinde duran
Geoffrey'nin üstünde durdu.

"Sessiz bir yerde konuşsak daha iyi olur," dedi Caryn, kadının
üzüntüsünü hissetmiş gibiydi. Geoffrey'e döndü. "Hemen döne-
ceğim, sonra da kasabaya gideceğiz."

"Nasıl isterseniz, leydim. Gidip atları getireyim." Geoffrey,
dediğini yapmak üzere yanlarından ayrıldı. Ama Caryn'in içinde
bir şey, bu zayıf yüzlü kadınla konuştuktan sonra kasabaya git-
meyeceğini söylüyordu.

Önüne konulan, sonu gelmeyecekmiş gibi görünen davalardan
sonra Ral gözlerini ovuşturdu ve oymalı, yüksek sırtı olan san-
dalyesinde geriye yaslandı. Sağında oturan Peder Burton boncuk
işlemeli boyunluğuyla oynuyordu. Ral ise, daha sonra görevli
kişi tarafından temize geçirilmek üzere notlar alıyordu. Richard
da gelen dilekçeleri elindeki parşömen kağıdı rulosundan oku-
yordu.

Görüşülen konu bir çobanın kızı hakkındaydı. Çoban, kızını
arıcının oğluyla evlendirmek için izin istiyordu. "İzin verildi,"
dedi Ral; bu izin karşılığında çobanın kaleye üç tane besili, yavru
domuz getirmesi gerekiyordu. "Kızınıza iyi dileklerimi iletin."

"Tabii ki, lordum. Siz de naçizane teşekkürlerimi kabul edin." Adam yüzünde bir gülümsemeyle salondan ayrıldı. Eski lord olmasından bu izin karşılığında daha fazla şey isterdi.

"Diğer konu nedir, Richard?"

"Bir miras hakkında. Adamlarımızdan Alfred öldü. Osrig-onun yaşayan tek oğlu olarak, mülküne sahip olmak için dilekçe hazırlamış."

"Mallarını almasına izin verildi. Karşılık olarak da bir koyun isterim. Peder Burton?"

Rahip oturduğu sandalyesinde doğruldu. Bu tip onaylama işleri için alınan karşılıklardan rahipler de payını alırdı. "Ben bir öküzü tercih ederim. Birden fazla sayıda öküzün var mı, oğlum?"

"Size verebileceğim en iyi şey bir koyun olabilir, Peder. Öküzüm geçen hafta öldü."

"O zaman koyun olsun. Tanrı seni korusun, oğlum, ve Tanrı'nın cömertliği seninle olsun."

Sadece izin gerektiren birçok olay çözülmüş, yazılan dilekçeler okunmuş, gereken izinler verilmiş ve sıra artık kanunları çiğneyip suç işleyenlerin durumlarının konuşulmasına gelmişti.

Richard, kağıttan sıradaki şeyleri okumaya başlamadan önce boğazını temizledi. "Gervais var sırada. Sahte kutsal emanetleri satmakla suçlanıyor," dedi Richard. O sırada orta yaşlı bir adam kürsünün karşısına dikilmiş, kahverengi, keçeden yapılmış şapkasıyla oynuyordu. Richard olayla ilgili ayrıntıları da anlattıktan sonra son cümlesini söyledi. "Adam suçunu kabul ediyor ve mehametinizi diliyor."

Ral, Peder'e döndü. "Peder Burton, bu konuda sizin tavsiyeniz nedir?" Bazı konular kiliseyi de ilgilendirecek durumda olduğunu biliyordu. Kilisenin yönlendirmeleri bazen farklı bir yol gösteriyordu. Ral'in omuzlarındaki yükü hafifletebiliyordu.

Peder adamı ciddi bir şekilde inceledi. Gür, gri kaşları çatılmıştı.

"Bu yaptığın işle Tanrı'ya karşı günah işledin oğlum. Ruhunu kaybetme riskiyle karşı karşıya kaldın, farkında değil misin?" Peder Burton yaklaşmıştı. "Zavallı insanlara St. Martin'in kaburga kemiği diye bir hayvanın kemiğini sattın bu, dine küfretmekle eşdeğer."

Peder, Ral'e döndü. "Bu adam suçunu itiraf etmeyebilirdi de. Onu su cezası verelim." Yani adam kolunu, dirseğine kadar, kaynayan bir suyun içine sokacaktı. Çıkardıktan üç gün sonra kolu iyileşirse masum olduğu anlaşılabilirdi ama bu hiç gerçekleşmemiş bir durumdu.

Peder konuştuğu suçlu adamın rengi atıyordu.

"Ölüme bu kadar yakın olman," dedi Peder "seni tövbeye de yaklaştırır. Belki de bu sayede affedilirsin." Peder yeniden Ral'e baktı. "Lordum bence bu adamı bir süre boyundurukla gezdirelim. Böylece aynı suçu işleme ihtimali olanlara ibret olur. Ayrıca kandırdığı kişilerin zararlarını da karşılasın ve bu konuda bana rapor versin. Lordum da onaylarsa benim bu adam için uygun gördüğüm ceza budur."

Ral başını salladı. "Öyle yapalım o zaman." Kaslı şövalyelerinden biri olan ve aslında muhafızlık yapmak üzere orada bulunan Hugh'a döndü. Hugh birkaç adım yaklaştı; o hareket ettiğinde üzerindeki zincir zırhından şingirtılar gelmişti. Suçlu adam uygun adımlarla salonun dışına doğru yürüyordu ve utanç içindeydi. Ama ona verilebilecek cezalar düşünüldüğünde, o an aldığı hafif ceza sayesinde yaşam dolu bir şekilde yürüdüğü de söylenebilirdi.

Bir saat daha devam ettiler ama bir süre sonra Ral'in dikkati dağılmıştı. Sol tarafında, gölgeler içinde bir yeşil renk fark etti. İlk andan itibaren onun Caryn olduğunu anlamıştı. Caryn orada, salonda durmuş görüşmeleri izliyordu. Bu durum Ral'in boyun kaslarının gerilmesine ve dikkatinin sürekli o tarafa yönelmesi-

ne neden oluyordu. Ral birkaç kez Caryn'in bakışlarını yakaladı; bir sorun var gibi duruyordu ve Ral bunun ne olduğunu merak etmeye başlamıştı.

Ral, onun, önüne getirilen adamlara yaptığı gibi Caryn'in de kendisini yargılayıp yargılamadığını merak etti.

"Richard?"

"Evet, lordum." Kahyası başını önüne eğip elindeki parşöme- ne baktı. "Sadece üç dosya daha var."

Ral başını salladı. Yakında gün biteceği için memnundu. Sıra sahte para imal eden bir adam vardı. Bu suçların en büyük- lerindendi ve genelde suçlunun bir elinin kesilmesi gibi bir ceza verilirdi; tıpkı eskiden, yaşlı bir adamın eşyalarını çalan hırsı- za verilen ceza gibi. Kanunlara göre hırsızlar ya başkalarına ait olanlara göz diktikleri için gözlerini, ya da başkalarına ait olan- ları aşırıdıkları için ellerini kaybederlerdi. Zina yapanlar cinsel organlarını, fira edenler ise kulaklarını ya da dillerini kaybede- bilirlerdi.

"Bu çocuk, Leofric, lordum, Kral William'in ormanında ka- çak bir şekilde avlanmakla suçlanıyor."

Kuzeydeki topraklarda ormanları ve onlarla ilgili kanunla- rı temsil edecek bir mahkeme yoktu. Kral William toprakların idaresini de Ral'e bıraktığı için, bunun gibi toprakları korumaya yönelik olaylarla Ral'in ilgilenmesi gerekiyordu.

"Ne diyorsun, delikanlı? Böyle bir şey yaptın mı?"

Çocuk bakımsız ve kirli görünüyordu. Rüzgarda yıprandığı belli olan teni, is karasına bulanmış yanaklarıyla on yaşından kü- çük olduğu belliydi.

"Fazla bir şey yapmadım, lordum, yaban tavşanı avladım sa- dece. Annem hasta. Gittikçe zayıflıyor ve kilerde yiyecek hiçbir şey yoktu."

"Baban nerede?"

"Öldü, lordum, iki yıl oldu."

"Neden bana gelmedin?"

"Size mi, lordum? Neden geleyim, siz bir Norman'sınız."

"Evet öyleyim ama senin lordunum da aynı zamanda." Ral öne doğru yaklaştı. Ben senin ve annenin ihtiyaçlarınızı karşı- layabilirdim. Sen bana gelmek yerine kanunlara karşı gelmeyi tercih ettin."

Çocuk hiçbir şey söylemedi, ama elleri titremeye başlamıştı.

"Krala karşı gelmek sayılır bu yaptığın ve en büyük suçlardan biridir. Yasak bir şekilde avlananlar ya asılırlar ya da bacakları kesilir. Burada kanunlar belli ve sabittir. Annenin hasta olması bir şeyi değiştirmez."

Çocuk bir an olduğu yerde sallanmıştı sanki. Dengede dur- mak için yanındaki masanın kenarına tutundu. "Evet, lordum."

"Suçunun cezasıyla yüzleşmeye hazır mısın Leofric?"

Aslında çocuğun gırtlığında bir hareketlenme olmuştu ama nedense sesi çıkmıyordu. Sonunda bir süre sonra "Evet, lordum," diyebilirdi. "Ama eğer cezam sakat bırakacak bir şeyse, onun yeri- ne ölmeyi tercih ederim. Anneme yük olmak istemem."

Gölgelerin içinden bir fısıltı gelmişti Ral'in kulağına. Gözü- nün ucuyla baktığında Caryn'i ve onun arka tarafında, koridorda duran zayıf yüzlü kadını gördü. Ral karısının kürsüye ulaşmak istediğini fark edince kaskatı kesilmişti. Lanet olası kadın hiçbir zaman durması gereken yeri bilemeyecek miydi?

"Affedersiniz, lordum."

Ral, Caryn'e baktı ve sinirlenmeye başladığını fark etti. "Af- fetmem. Hemen geri çekil ve az önceki yerine dön."

Caryn bir an için durdu; etekleri girdap şeklinde dönerek ayaklarına kadar uzanıyordu. Sonra arkasına dönüp zayıf kadına baktı ve Ral ile delikanlının arasında duracak kadar ilerledi.

"Size yalvarıyorum, lordum. Ben bu çocuğu, Leofric'i tanı-

yorum. Topraklar amcama aitken bizim aramızda yaşıyordu. O çok iyi bir çocuktur, lordum, ve çok çalışkandır da. Evet bir hata yapmış ama içinde bulunduğu durum ve daha çocuk yaşta olması da göz önüne alınabilir. Diyordum ki—

Ral yumruğunu sert bir şekilde önündeki ağaç kürsüye vurdu. “Senin hiçbir şey demeye hakkın yok!” Caryn’in yanaklarındaki kan çekilmişti sanki; Ral ise bir parça rahatlamış hissediyordu kendini. Bir erkek, kendisine akıl vermeye çalışan karısına bu şekilde davranabilirdi. Ama böylesine önemli bir işin yapıldığı esnada maruz kaldığı bu davranış Caryn için ola- bileceklerin en kötüsüydü. “Beni bir kere daha öfkelenlendirmene bileceklerin en kötüsüydü. “Beni bir kere daha öfkelenlendirmene şaşırdım. Daha önce öfkemin gazabına uğramıştın,” dedi Ral soğuk bir şekilde. “Aldığın ders bu kadar çabuk mu unuttun?”

Caryn’in yanakları aldığı o utandırıcı cezayı düşününce yeniden kızarmaya başlamıştı. “Hayır, lordum.”

“Buraya gel, Caryn.”

“Pekala, lordum.” Caryn tahta merdivenleri kullanarak kürsüye, Ral’in yanına çıkmak yerine ilerledi ve aralarındaki en yüksek masa olan kürsünün önüne geldi. Aslında Ral’in ona gelmediği yer orası değildi; bunu ikisi de biliyordu. Eğer Ral bu kadar sinirli olmasaydı Caryn’in bu şaşkınlığına gülerdi bile.

“Sen hangi hakla bana akıl verirsin? Buna nasıl cüret edersin? Üstün zekanla mı? Yıllar yılı yaşayarak kazandığın tecrübelerle mi? Sen de bir Sakson olduğun için mi yoksa? Söyle bana Caryn, bana bu konuda karar vermem için yol gösterebileceğin fikrine nereden kapıldın?”

“Öyle bir niyetim yoktu, lordum. Siz bugün adalet dağıtarken ne kadar bilgili olduğunuzu gösterdiniz zaten. Ben sadece bu çocuğun durumu için, özellikle nedenini söyledikten sonra üzül- müştüm. O yüzden müdahale ettim.”

“Çok fazla risk alıyorsun, Caryn.”

Caryn gergin bir şekilde yutkundu. “Biliyorum, lordum. Umarım bu göze aldığım şeyler, bu konunun benim için ne kadar önemli olduğunu görmeniz açısından işe yarar.”

Ral, nefesi boğazında düğümlenip kalmış gibi duran çocuğa baktı. Ona ağır, onu incitecek ya da sakat bırakacak bir ceza vermeyi hiç düşünmemişti; sadece çocuğu denemek için öyle şeyler söylemişti. Ama elbette Caryn bunu bilemezdi. Yine de araya girerek Ral’i kötü bir duruma sokmuştu — küçük aptal işi buraya kadar getirmişti işte.

“Çocuk senin için bu kadar önemliyse ona vereceğim cezanın bir kısmını sen çekmeye razı olursun herhalde değil mi?”

Caryn alt dudağını ısırıp yumuşak ve dolgun görünüyordu, akşam güneşi vurduğundan rengi de parlıyordu. Ral boğazının karıncalanmaya başladığını hissetti.

“Eğer siz öyle uygun görüyorsanız, evet lordum.”

“Odamda bekle beni. Adalet yerini bulacak; hem orada hem de burada.”

“Peki ya çocuğa ne olacak, lordum? Ona—”

“Leydime salondan çıkarken eşlik edin,” dedi Ral dişlerini sıkmış bir şekilde Hugh’a dönerek. Gözlerini de Caryn’e dikip kötü kötü baktı. “Yanına geleceğim. Sana tavsiyem, yaptığın işin sonuçlarını iyi düşün.”

Caryn’in yumuşak, kahverengi gözlerinde korku belirmişti bir an; ama sonra hemen silindi. “Nasıl isterseniz, lordum.” Caryn çocuğa tereddüt dolu bir bakış attı. O da aynı şekilde bakıyordu. Sanki Caryn’in yüzleşeceği cezayı ima ediyor gibiydi. Caryn gergin bir şekilde reverans yaparken saç örgüsü omzundan kayıp göğsüne doğru düştü. Doğruduktan sonra çenesini biraz havaya kaldırıp Hugh’ın önünden yürüyerek salondan çıktı.

Lanet olsun, diye söylendi Ral sessizce. Bu kadın onu çileden çıkarmaktan ne zaman vazgeçecekti? Caryn’in inatçılığını lanet-

lese de cesaretini takdir etmek zorundaydı. Onun gibi açık konuşan başka bir kadın daha yoktu bildiği. Ama yine de bunu doğru yerde yapmamıştı. Olmaması gereken bir yerde konuşmuştu ve Ral bunun tekrar olmasına katlanamazdı.

Salonun kapısı kapanınca Ral dikkatini yeniden çocuğa verdi. "Suçunu itiraf ettin ve cesur bir şekilde karşımıza çıktın, Leofric," dedi Ral. "Adalet yerini bulmalı. Braxston'lu Leofric, gelecek iki ayı kaledeki kadınlar için çalışarak geçireceksin. Mutfakta çalışacaksın, yerleri silecek, avların derilerinin yüzölmesine yardım edeceksin. Yemeklerin hazırlanmasına yardım edecek ve senden istenen bütün işleri yapacaksın. Eğer başarılı olursan seni yanıma yardımcı olarak alacağım. Ral sandalyesine yaslanarak rahatladı ve gülümsedi. "Cesaretli bir genç için benim yanımda her zaman yer vardır."

Delikanlı sersemlemiş ama aynı zamanda rahatlamış görünüyordu. Ral çocuğun, bacaklarının üzerinde durmakta bile zorlandığını düşündü. "Marta," diye seslendi çocuk olduğu yere yığılmadan evvel. "Bu delikanlıya yatacak bir yer ver. Annesine yiyecek gönder ve delikanlı işlerini düzgün yapıyor mu sık sık kontrol et."

"Ah, lordum," dedi Leo. "Bana ne iş verirsiniz yapacağım. Size söz veriyorum."

Ral başını salladı. Çocuğun dersini aldığı belliydi. Delikanlı salondan çıkana kadar bekledi Ral. Çocuğun annesi de çocuğun arkasından ilerliyor ve minnettarlığını hiçkırıklarıyla gösteriyordu. Onlar çıktıktan sonra Ral sandalyesinden kalktı.

Sonunda bitmişti.

Neredeyse bitti, diye düzeltti Ral merdivenlere doğru attığı sert bir bakışla. Çenesi sert bir şekilde kenetlenmiş gibiydi ve merdivenlere doğru ilerlemeye başladı.

BÖLÜM 8

Kapıyı mümkün olduğunca sessiz kapayan Caryn, yüksek, koymalı yatağın önünde durdu. Ral'i yine kızdırmıştı ama bunu değerd; sonuçta Leofric'i koruyabilmişti.

Büyük salonun arkasındaki koridorda Leofric'in annesinin hikayesini dinlemişti. Kadın, bu üzücü hikayeyi hiçkırıklar eşliğinde anlatmış, Caryn'den yardım istemişti. Caryn ise kadına onun yapabileceği hiçbir şey olmadığını, bunun tamamen kocasının kararı olduğunu ve karışırsa işleri daha da kötüleştirebileceğini söylemişti. Aslında sessizce duruyor ve onların konuşmalarını dinliyordu ve kocasının doğru olanı yapacağını umut ediyordu. Bir süre sonra Ral'in, çocuğa verebileceği cezalardan bahsettiğini duyunca olduğu yerde duramadı; ayakları zaten kendiliğinden ilerlemeye başlamışlardı.

Caryn gergin bir şekilde kapıya doğru baktı. Aşağıda, büyük avluda hareket eden adamların gürültülerini duyabiliyordu. Ayrıca merdivenlerde olduğu anlaşılan Norman'ın da sesi geliyordu. Caryn onu daha önce hiç bu kadar sinirli gördüğünü hatırlamıyordu. Yüce Tanrım, Caryn'e ne ceza verecekti?

Ral kapının kilidini açıp içeriye daldığında Caryn yerinden sıçradı. Ral'in kollarındaki ve omuzlarındaki kaslar gerilmişti; pelerini arkasında dalgalanıyor gibiydi. Caryn'in burnunun dibine gelene kadar durmadı, yürüdü. Yüzündeki kötü bakış, yakışıklılığına gölge düşürüyordu.

"Ah... leydim... sana söylendiği gibi beni beklemişsin. Bahse girerim bu ilk defa oluyordur."

Caryn her ihtimale karşı sessizliğini korudu; cevap vermedi.

"Yaptığın şeyi nasıl açıklayacaksın?"

"Bilmiyorum, lordum."

"Ben biliyorum. Yine emirlerime karşı geldin."

"B-ben öyle bir şey yapmak istemedim, lordum. Ben sadece--"

"Sadece ikimiz arasında olan şeylerde bana karşı koymakla yetinmiyorsun artık. Bunu başkalarının önünde de yapmaya başladın."

"Özür dilerim, lordum. Annesi, çocuğu sakat bırakacak bir ceza vereceğinizden endişe ediyordu. Bana geldi ve araya girmem için yalvardı ve--"

"Sen de bu yüzden hiç üzerine vazife olmayan bir şeyi yaptın."

"Evet, lordum."

"Sen gerçekten benim o çocuğa öyle bir ceza vereceğime inandın mı?"

Caryn bakışlarını yere çevirdi. "Emin değildim."

"Konuşulanları duydun, çocukla ilgili kararı verdiğimizizi anlamışsındır. Adalet yerini buldu."

Caryn başını kaldırıp Ral'e baktı ve gülümsedi. "Evet, lordum, teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmen için erken olduğunu düşünüyorum." Ral sağ omzunun üzerindeki iğneyi çözerek pelerini çıkardı ve onu yatağın üzerine fırlattı.

"N-ne yapıyorsunuz?"

"Söylediğim şeyi yapıyorum. Adaletin yerini bulmasını sağlayacağım."

Caryn öyle kalakalmıştı. Ral onu cezalandıracak mıydı? Bunu yapmak onun için hiç de zor olmazdı. Çocuğun annesine yardım etmeye karar verdiğinde başına gelebilecekleri biliyordu Caryn. Şimdi bu kadar korkmasının sebebi neydi?

"Adalet değişir," dedi Caryn yumuşak bir şekilde. "Onu sağlayacak kişinin kim olduğuna ve nasıl biri olduğuna göre değişir."

Ral'in dudağının bir kenarı kıvrılmıştı. "Bu doğru. Ama daha önce de söylediğim gibi, o genç delikanlının cezasından senin payına düşen kadarını alacaksın."

"Beni de onunla birlikte mutfakta mı çalıştıracaksınız?"

"Sana daha önce de söyledim. Bulaşıkçı bir kadınla evlendiğimin konuşulmasını istemem."

"O zaman... o zaman benden ne istiyorsunuz, lordum?"

"Bu kaleye geldiğinden beri bir kadın değil de erkek gibi davrandığın durumlara o kadar sık rastladım ki; atla kaçıp tehlikenin içine atılmalar, dilini tutman gereken yerlerde bile sürekli konuşmalar... Sana vereceğim ceza son kez bu kadar hafif olacak."

Caryn dikkatli bir şekilde inceledi Ral'in yüzünü; ama ifadesini anlayamadı.

"Yarın ava gidiyoruz," dedi Ral. "Sen de gelip bana yardımcı olacaksın."

Caryn gözlerini Ral'e dikti. Yüzünde elbette eğlenceli bir ifade vardı ama dalga geçer gibi de görünmüyordu. Caryn bir kez daha gülümsedi ama bu defa öncekinden daha büyük bir gülümsemeydi. "Yardım mı edeceğim, lordum? Sahiden sizinle gelme izin verecek misiniz?"

Ral şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bu hoşuna gider mi gerçekten? Seni memnun eder mi?"

“Tabii ki, lordum.”

Ral yumruğunu yatağın başlığına vurdu hafifçe. “Tanrı aşkına!” Ral’in yüzündeki kızgınlık korkutucuydu. “Sen nasıl bir kadınsın böyle. Bu sana ceza olsun diye seçtiğim bir şeydi. Oysa cezadan çok bir hediye oldu sana.”

“Bu harika olacak, lordum. Ata binip ormanın derinliklerinde kendime oyalanacak bir şeyler bulabilirim. Ben iyi de ok atarım. Eğer bana bir yay vererseniz... Yıllar önce babama hizmet eden bir okçudan öğrenmiştim.”

“Ok atmak mı?” Ral içinden sövdü. Sonraki uzun dakikalar boyunca Ral hiçbir şey söylemezken Caryn gizli kalmış tutkusuyla ilgili aklındakileri anlatıp durdu.

“Özür dilerim, sizi sıkmak istemedim.” Ral hâlâ bir şey söylemiyordu. “Ok atmakta o kadar da iyi değilim. Elbette ben dahil hiç kimse sizin okçularınız kadar iyi olamaz. Benim için eğlenceli olan şey, öğrenmek.”

“O zaman,” dedi Ral, “bana yardım etmeyi öğrenmek sana keyif verecektir.”

“Eğer istediğin şey sana yardım etmemse evet, keyif verir.”

Ral bir an daha Caryn’e baktı ve dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Madem bu iş senin için bu kadar keyif verici, o zaman yarını beklemeye gerek yok. Benim yardımcım olarak yapman gerekenleri öğrenmeye şimdiden başlayabilirsin.”

“Burada mı, lordum?”

“Saatlerdir aynı yerde oturdum. Kaslarım rahatlasın diye banyoyu hazırlamalarını söyledim. Yardımcım olarak sen de benimle gelip bana yardım edeceksin.”

“Banyo mu?”

Ral’in elleri yumruk şeklini almıştı. “Başka bir yola başvurmamı mı tercih ederdin yoksa?”

“Ha-hayır lordum, elbette hayır. Ama bunu benden karınız olduğum için de istiyor olabilirsiniz diye düşündüm.”

“Sen benim karım değilsin. Eğer gerçekten karım olsaydın yatağımda olurdun. İtaatsizliğin yüzünden seni yatağımda cezalandırırdım ve altımda zor bir gece geçirirdin.” Caryn’in yanakları kızardı. “Sen küçük bir sahtekardan başka bir şey olmadığın için her şeyi benim söylediğim gibi yapacaksın.”

Caryn buna verecek bir cevabı olmadığını düşündü. Sessiz kalarak hizmetkarların gelmesini bekledi. Sonunda hizmetkarlar geldiğinde Ral onlara yol verdi ve açtıkları geniş kapıdan, içi su dolu ahşap bir küvet getirdiler. İki hizmetkar işlerini bitirip çıktıktan sonra Ral oymalı, ahşap yatağının kenarına oturdu.

“Ayaklarımdakilerle başlayabilirsin.”

Caryn gülümsedi. “Tabii.” Onun emrini yerine getirmek için dizlerinin üzerine çöktü. Kendini şanslı hissediyordu çünkü istediği şeyi yapabilmek için böyle küçük bir bedel ödeyecekti. En azından Ral ona gömleğini ve içliğini çıkarmasını emrederken kadar ödeyeceği bedelin küçük olduğunu zannetmişti. Caryn gönülsüz bir şekilde Ral’in dediğini yapmaya başladı. Ral çok uzun olduğundan Caryn kıyafetlerini yukarı çekmek için yatağın üzerine çıkmak zorunda kalmıştı. Caryn işini bitirdiğinde Ral neredeyse yarı çıplak bir şekilde karşısında duruyordu; bakışlarını aşağıya, pantolonuna çevirdi. Caryn, onu da çıkarmasını ister mi diye merak ediyor gibiydi. Yanaklarının yandığını hissediyordu. Başka yere bakmak istese de bu, Ral’in iri vücudu yüzünden mümkün olamıyordu.

“Bana, sanki daha önce hiç erkek görmemişsin gibi bakıyorsun.”

“E-elbette gördüm. Babamı ve amcamı yıkadım daha önce.” Ama onları hiçbir zaman tamamen çıplak halde görmemişti. Görse bile fark etmezdi çünkü hayatında hiçbir zaman Ral’inki kadar güçlü bir vücuda sahip bir erkek görmemişti.

“Sadece onlar mı?”

Bir Sakson lordunun kızı olarak yapması gerekenler her zaman belliydi. Kendi başına hareket etme şansı neredeyse hiç olmamıştı.

"Evet, lordum." Caryn bakışlarını Ral'in vücudunda gezdiriyor, etkileyici her detayı inceliyordu. Ral'in hayranlık uyandıran geniş omuzları, sert ve kaslı göğsü, düzgün ve kaslı beli... Caryn bakışlarını aşağıya indirdiğinde kas diyebileceği bir çinkıntı daha gördü. Göbeğinin hemen altında. Caryn'in soluğu kesilmişti bir an.

"Sabunu getir," dedi Ral sert bir şekilde. Caryn'i rahatlatacak bir şekilde arkasını dönmüştü ama kıyafetlerinin kalanını çıkarmaya devam ediyordu.

Caryn geri döndüğünde Ral'i ahşap küvetin içine oturmuş bir halde buldu - neyse ki - Ral'in gözleri kapalıydı. Siyah ve ıslak saçları ensesine dökülüyordu. Güçlü kollarını küvetin kenarlarına dayamış, rahatlamaya çalışıyordu.

"Sırtımın ovalanması gerek," dedi Ral gözlerini açmadan.

"Peki, lordum." Eline aldığı lifle Ral'in omuzlarını sabunlamaya başladığında Caryn'in elleri titriyordu. Omuzları tıpkı bir çelik gibi sertti.

"Şimdi de göğsüm." Ral biraz geriye eğildi; böylece Caryn onun göğsüne doğru uzanabilecekti. Caryn onun tenine değmeden işini yapmaya çalışıyordu. Bir yandan da kulağına doğru gelen nefesinin sıcaklığından etkilenmemek için uğraşıyordu.

Ral, Caryn'in bileğini tuttu. "Bugün yaptığın," dedi yumuşak bir şekilde, "çok yersiz bir davranıştı, *ma chere*. Ben buradaki insanların saygısını kazandım. Kazanmak için bu kadar uğraş verdiğim bir şeyi birileri yüzünden kaybetmeyi göze alamam."

Caryn'in, Ral'in göğsü üzerinde öylece kalmış olan eli titrediydi. "Niyetim asla bu değildi, lordum."

"Öyle olduğuna inansam bile yine de bunun cezasını çekeceksin."

Caryn Ral'in yüzünü inceliyordu. İfadesi öyle derindi ki ağzından çıkan kelimelerden çok daha fazlasını işaret ediyordu. "Korkarım sana haksızlık ettim."

Ral'in kalın, siyah kaşları çatılmıştı. "Nasıl?"

"Eğer ben orada ortaya çıkıp onları söylemeseydim, siz zaten benim istediğim gibi bir karar verecektiniz. Öyle değil mi, lordum?"

Ral'in vücudundan bir heyecan dalgası yayılıyor gibiydi. O gün ilk kez Caryn'e gülümsedi. "Evet, öyle Cara."

Caryn de gülümsedi. "Buna sevindim, lordum."

Bir an için öylece kaldılar; Ral'in mavi-gri gözleri Caryn'in yüzündeyken Caryn de bakışlarını Ral'in güzel dudaklarına dikmişti. Caryn dikkatini topladı ve Ral'den uzaklaşmak için doğruldu. O anda Ral'in elini kendi kolunda hissetti. Ral kolunu tutmuş uzaklaşmasına engel oluyor, dengesini bozacak kadar güçlü bir şekilde çekiyordu onu.

Ral onu suyun içine çektiğinde Caryn çığlık attı.

"Yüce Tanrım, ne yapıyorsun? Aklını mı kaçırdın?"

Ral güldü, göğsünden derin ama yumuşak bir gümbürtü gelmişti. "Belki de öyledir." Caryn'in nafile çırpınışları Ral'in daha da fazla gülmesine neden oluyordu. "Bir kez daha hafif bir ceza aldığın için beni öfkeliendirmenin bedelini nasıl ödeyeceğin konusunda yeterince fikir edinememiş olabilirsin. Bundan sonra bir şey söyleyeceğin zaman yalnız olduğumuzdan emin ol."

Caryn mücadele etmeyi bıraktı, gözleri iyice açıldı. "Beni dinleyecek misin peki?"

"Sen benim karımsın, Caryn. Sadece bu yüzden bile sana saygı duyuyorum."

Caryn onun göğsüne doğru yaklaşarak konuştu. "Aslında, bugünden sonra benim saygımı gerçekten kazandın."

Ral'in gözleri, küçük pencereden içeriye sızan gökyüzüyle aynı ölçüde mavi görünüyordu. Caryn, belindeki kolun gittikçe onu daha sıkı sarmaya başladığını hissetti. Ral'in kollarındaki kaslar daha da sertleşiyor gibiydi. Ral, Caryn'in çenesini tuttu, başını kendine doğru çevirip sabitleyerek dudaklarını yavaşça onunkilerle birleştirdi.

Bu his Caryn'in inlemesine neden olmuştu. Bir ateş bedenini eritiyor gibiydi. Ral'in dudakları sıcak ve arzulu; ayrıca dokunuşlarında da şefkat vardı. Caryn, onun ısrarlarına karşılık dudaklarını aralayarak, dilini içeri sokmasına izin verdi. Bir yandan da Ral'in eli göğsünü okşuyordu. Caryn'in, hissettiği sıcaklık karşısında sertleşen göğüs uçları, ıslanmış kıyafetinin altından belli oluyordu. Ral'in dokunuşlarını kalçalarında da hissetmeye başlamıştı. Aslında olabilecek şeyleri düşünerek korkması gerekirdi Caryn'in. Ama onun yerine kendini daha arzulu hissetmeye başlamıştı ve kollarını Ral'in boynuna doladı.

Bunu yaptığı an, içten içe suçluluk hissetmeye başladı. Yüce Tanrım, o ne yapıyordu böyle? Bunun nereye gideceğini biliyordu. Bunu durdurması, hatta şimdi durdurması gerektiğini biliyordu. Ellerini Ral'in göğsüne bastırarak onu engellemeye çalıştı.

"Lütfen, lordum. Y-yalvarırım bırak beni."

Ral gülümsedi, sanki bir anda hissettiği tüm arzu gitmişti.

"Halimize bakılırsa bu garip bir istek oldu..." Ral'in ıslak eli Caryn'in göğsünün üzerinden geçti; bu, Caryn'i ateşli bir duyguyla titretmişti.

"Lütfen, lordum. Verdiğin sözü hatırlatmama gerek var mı?"

"Hayır, yok. Ben doldurmadığım sürece yatağın boş kalacak." Ral, kucağında Caryn ile küvetin içinden kalktı, her tarafı su sıçramıştı. "Eğer istediğin buysa leydim, seni bırakacağım." Ral küvetten dışarı adım attıktan sonra geri döndü ve Caryn'i yeniden küvetin içine bıraktı. "İşte oldu."

"Lanet olsun sana!" Fena halde öfkeli ve garip bir şekilde

yal kırıklığına uğramış hisseden Caryn yanaklarındaki köpükleri sildi.

"Diline sahip çık." Çıplaklığına aldırış etmeden yatağa yürüyen Ral, beyaz havlusunu aldı. "Konuşurken dilin öpüştüğün zamanki kadar tatlı değil."

Caryn'in yüzü kızarmıştı yine. İçinden Ral'e lanetler yağıdırıyordu. Ona arkasını döndü ve suyun içinden çıktı. Eteklerinden damlayan sular, yerde Ral'inkilerden sonra ikinci bir okyanus oluşturacak gibiydi.

"Öpüyor olmanız gereken kişi Lynette, ben değilim," dedi Caryn keskin bir şekilde. "Yolunuzu gözlüyor olmalı."

Ral ona soğuk bir bakış attı. "Vakti geldiğinde yapmam gerekenleri hatırlattığın için sana minnettarım, *karıcığım*."

Ral üstünü giyinip odadan çıkana kadar Caryn onu görmezden geldi. Ama kalbi küt küt atıyordu ve Caryn bunun sebebini iyi biliyordu.

Ral'in kendisine söz verdiği av günü eğlenmeye kararlı olan Caryn herkesten önce uyandı ve odasından çıkıp ahırlara doğru yürüdü. Hava güzeldi ve görünüşe göre çok sıcak bir gün olacaktı. Caryn mümkün olduğunca sessiz bir şekilde ahırın kapısını açtı, içeri girdi ve at, saman ve deri kokusu içinde ilerlemeye başladı. Bir grup uyuyan adamın yanından geçti ve sonunda aradığı kişiyi, Etienne'i buldu. Omzuna dokundu ve sessizce ismini fısıldayarak onu uyandırmaya çalıştı.

"Tanrı aşkına ne yaptığını sanıyorsun?" Etienne yün battaniyesini üzerine çekerek zayıf göğsünü kapattı. Aynı zamanda karanlıkta onu böylesine rahatsız eden kadının kim olduğunu da anlamaya çalışıyordu. "Affedin leydim." Etienne doğruldu, gözlerini ovuşturarak uykusunu dağıtmaya çalıştı. "Geç mi kaldım? Daha gece yarısı olmalı."

"Her şey yolunda. Sadece yardımına ihtiyacım olduğu için buraya geldim."

Genç Etienne dikkatli gözlerle Caryn'i süzdü. "Yeniden kaçmayı düşünmüyorsunuz değil mi?"

"Aptal olma." Caryn, Etienne'in önündeki samanların üzerine dizlerini kırdı ve Ral'in o günkü avda yardımcısı olması için ona verdiği emirleri bir bir ona anlattı.

Etienne uykuda dağılmış saçlarının arasından kafasını kaşıdı. "Görünüşe bakılırsa size çok kızmış olmalı. Yoksa böyle ağır bir ceza vermezdi."

Caryn gülümsedi. "O kadar da kötü sayılmaz. Benim için iyi bir macera olacak, yani bence öyle. Ne giymeliyim sence?"

"Beni yine kandırmıyorsunuz değil mi?"

"Sana yemin ederim ki bu lordumuzun emri."

Etienne başını salladı. "Bende size uyabilecek hiç kıyafet yok. Ama Osbern isimli bir yardımcı var ava giden. Onun bedeni size olur. Bana bir dakika verin, giyinin onu bulmaya gideyim. İhtiyacınız olan her şeyi ayarlayacağım."

Etienne döndüğünde Caryn ahırın kapısında küçük bir kırağı okşuyordu. Etienne'in dönmesi hiç de uzun sürmemişti. Caryn'e bir tomar kıyafet uzattı.

"Teşekkürler, Etienne. Bu yaptığının lordunu çok memnun edeceğine eminim." Caryn yüzünde minnettar bir gülümsemeyle Etienne'in yanından ayrıldı ve onu bekleyen gün için hazırlanmak üzere odasına gitti.

Salonda uyuyan adamları ve hizmetkarları uyandırmamaya çalışarak odasına geri dönen Caryn, ödünç aldığı kıyafetleri denemeye başladı. Sonunda üzerinde siyah, dar pantolon ve rengi solmuş gri, dizlerinin biraz üzerine kadar uzanan bir tunikle odasında dikiliyordu.

Kocası Ral, geç kalmadan odasına geldi. Her zamanki gibi ka-

pyı çalmamış ve fırtına gibi dalmıştı odaya. Caryn'i fark etmemiş, bu nedenle bir kelime bile etmeden yatağa doğru ilerlemişti. Askıdaki eşyalarını aldıktan sonra, yatağın Caryn'in uyuduğunu tahmin ettiği tarafına onu uyandırmak için uzandı.

"Lordum?"

Ral sesin geldiği yere döndü ama Caryn'i göremiyordu. Caryn kapının yanındaki masanın üzerine koyduğu mumun titreyen ışığıyla aydınlanan yere ilerleyene kadar da görememişti.

Ral memnuniyetsiz bir tıslama sesi çıkarmıştı. "Tanrı aşkına, bu da ne!"

"Ben hazırım, lordum."

Ral sessizce Caryn'i inceledi. Başından ayaklarındaki yumuşak deri botlara kadar süzüyordu Caryn'i.

"Yardımcınızın giyinmesi gerektiği gibi giyindim."

"Görüyorum..." Ral, Caryn'e doğru bir adım attı ve sonra durdu. "Ben de... geçen gece çektiğin cezanın yeterli olduğunu söylemeye gelmiştim." Caryn ilk defa Ral'in duraksayarak konuştuğuna şahit oluyordu.

"Ah hayır, lordum. Söylediğinizin bu olmadığını biliyoruz. Adaletin yerini bulması için söylediğiniz gibi size hizmet etmem gerek. Eğer ayrılmadan önce yapmam gereken başka bir şey yoksa bu beni memnun eder."

Ral ellerini kalçalarına koydu ve Caryn'i izlemeye başladı. Yüzünde gergin bir ifade vardı. Caryn'e doğru yaklaştı. "Eğer bir an için bile senin bu kıyafetlerle bu odadan çıkmaya izin verdiğime inandıysan--"

"Ama dediniz ki--"

"Ben ne dediğimi çok iyi biliyorum." Ral, Caryn'i yeniden incelemeye başladı. Dikkati hatlarını iyice belli eden dar pantolonuna kaymıştı.

"Lütfen, lordum. Ormanda geçireceğim bugün için sabırsızlanıyordum."

“Olmaz.”

“Seni memnun edeceğime söz veriyorum.”

Ral, Caryn’in bu son sözleri üzerine düşünüyordu. Onun ne kadar hevesli olduğunun ve bu günün onun için ne kadar önem taşıdığının farkındaydı. Ral, oluşturduğu bu durumu düzeltirse nasıl büyük bir nezaket örneği göstermiş olacağını düşündü ama bakışları hâlâ Caryn’in düzgün bacaklarındaydı. Caryn’in göğüsleri yumuşak bir şekilde kalkıp iniyordu; başına taktığı şapkadan birkaç tutam saç görünüyordu. Caryn küçük çantasını almak için eğildiğinde Ral kasıklarına doğru harekete geçen kanının ısındığını hissetti.

Bir an Caryn’in üzerindeki dar erkek kıyafetlerini çıkarıp atarak onu yere yatırmak ve kendini onun içinde hissetmek istedi. Ona hemen orada sahip olmak ve sonra yeniden sahip olmak istiyordu. Tanrı aşkına, onunla yatmayacağına dair söz vermekle ne büyük aptallık etmişti!

Ral mum ışığında Caryn’in yüzüne baktı. Beklenti ve umut onun güzel yüzünde bir parıltı oluşmasını sağlamıştı. “Bu... senin durumundaki bir leydi için lorduna avda yardım etmek... normal bir durum değil.” Caryn umut dolu bir şekilde bakıyordu Ral’e ama içten içe sızlanıyordu da. “Sen üzerini değiştirirken ben de hazırlıklar nasıl gidiyor bir bakayım.”

“Ama—”

“Ya da istersen burada, odanda kal. Seçim senin.”

Caryn iç çekti. “Peki, lordum. Bu gidebileceğim anlamına geliyorsa benden beklediğiniz şeyi yaparım.”

“Oyalanma. Hazır olduğunda dış avluda bana katılabilirsin.”

Planlarında değişikliğe gitmek durumunda kaldığı için hızsuzlanan Ral odadan çıktı ve koridoru geçerek merdivenlere yöneldi. Büyük salona geldiğinde bir anda sinirli halinin yok olduğunu ve onu bekleyen gün için sabırsızlandığını hissetti. Onları

eşlik etmesi için çadır kurabilecek birini de götürmeliydi. Ayrıca yemek pişirecek birine de ihtiyaç olabilirdi. Bu günü özel bir gün haline getirmeliydi; küçük karısının unutamayacağı kadar özel bir gün...

Öte yandan herkes son zamanlarda çok çalışmıştı. Güzel bir gün geçirmeyi hepsi hak ediyordu.

Birkaç saat içinde, güneş turuncu ve altın sarısı renkleriyle kendini göstermeye başladığında Ral, Odo, Hugh, Lambert, Geoffrey ve bir düzine daha iyi adamı atlarını kalenin dışına doğru sürdüler. Caryn ise üzerindeki gece mavisi basit tuniği ve peleriniyle birlikte, küçük gri atına binmiş, yanında, ava gitmeye ikna edilmiş Richard’la birlikte ilerliyordu.

Ral ayrıca en sevdiği şahin Ceasar’ı da almıştı. Ceasar, Ral’in deri kıyafetiyle kaplı omzuna pençelerini geçirmiş duruyordu. Çayırılığın içine dalıp dağlara doğru ilerlemeye başladıklarında Ral bir an dönüp Caryn’e baktı. Caryn’in gülümsemesi, kaleden çıktıkları zamana göre daha neşeli ve daha parlaktı.

“Teşekkür ederim,” dedi Caryn.

Ral’in dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Uzun bir gün olacak. Belki de geldiğine pişman olursun.”

“Asla, lordum.”

O gün sabahın ilerleyen saatlerinde bile Caryn neşesinden hiçbir şey kaybetmedi. Ral artık onun gerçekten sıkılmayacağına inanmaya başlamıştı. Ufak tefek bir kız olabilirdi ama kocaman bir kalbi olduğu belliydi; tıpkı Ral’in kısa bir süre sonra keşfeceği gibi.

“Çok güzel bir gün, değil mi?” Ral keşfe çıkınca Caryn, Odo’nun arkasında ilerlemeye başlamıştı.

“Biraz soğuk ve nemli,” dedi Odo asık suratlı bir şekilde.

Caryn etrafına bakındı. Ormanın güzelliğinden başka hiçbir

şey görmüyordu. Geçtikleri toprakların ne kadar verimli topraklar olduğunu fark etti. Uzun ve yeşil çimenlerin üzerinden ılık çalarak geçen rüzgarı hissetti, kuşların ve sincapların seslerini duydu.

"Hayatımın her gününü böyle geçirmek isterdim," dedi Caryn, "tabii eğer seçme şansım olsaydı. Böyle akçaağaçlarla, kayınlarla, porsuk ağaçlarıyla çevrili, tepemde gökyüzü uzun uzadıya, çalılar ve otlar ayaklarımın altında..."

Odo boğazını temizlemek için hafifçe öksürdü.

"Baksana şuraya." Caryn yakınlarındaki akarsuyun dalgalandığı sığ bir bölgeyi işaret ediyordu. "Kunduzlar oradaki dalların altına yuva yapmışlar. Bak, nasıl da kıyıya giden yolu buluyor."

"Onlar sadece durup suyun akış yönünü tespit ediyorlar. Amaçları ekili alanlara ulaşmak," diye homurdandı Odo. "Kasabalılardan birini onun işini bitirmesi için buraya göndereceğim."

"Doğanın işleyişi böyle. Belki de onun burada olması iyidir."

Odo kaşlarını çatığında Caryn ona düşünceli bir şekilde baktı. "Sen benden hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Kızıl saçlı şövalye, gözlerini yoldan ayırmıyordu. "Benim arkadaşım ve aynı zamanda lordumla evlisin. Tek sorun bu."

"Sadece o kadar mı?"

Odo atını dizginledi ve yüzünü Caryn'e döndü. "Aslında hiç yeri değil ama madem sordun söyleyeyim." Atının eyerinde hafifçe kıpırdandı. "Sorun sadece evlenmiş olman değil. Daha çok yapmamış olduğun bir şey benim canımı sıkıyor. İlişkinizin nasıl yürüdüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"O, onu mutlu eden bir kadına sahip zaten," dedi Caryn ve bu düşünce onu artık daha fazla rahatsız ediyor gibiydi. "Lord Ral işlerin bu şekilde yürütmesine istekliyken sen neden bu kadar rahatsız oluyorsun?"

"Senin bir Sakson oluşun ve yeterince güvenilir olmayışın rahatsız olmam için yeterli bir sebep. Ayrıca Lord Ral'in ondan

kalanlara sahip çıkabilecek erkek çocuklara ihtiyacı var ve bunu ona vermek senin görevin. Yaptığın anlaşmayı bozmaya niyetli olmaman senden hoşlanmamam için yeterli." Odo farkında olmadan dizginleri biraz daha gevşetti. "Sen eğer benim kadını olsaydın, seni altıma alır isteyip istemediğini hiç umursamadan tohumlarımı içine bırakırdım. Ral'in hata yaptığı kısım da bu zaten."

Caryn yanaklarına doğru yükselen öfkenin ateşini hissetti. "Bu ancak senin gibi bir Norman'ın yapabileceği bir şey olurdu zaten. Zorla bir kadına sahip olmak. Siz hepiniz bu konuda iyi olabilirsiniz." Caryn atının yönünü değiştirdi ve kızgınlığı geçsin diye biraz da Geoffrey'nin yanında ilerlemeye başladı.

Gerçekten de, Ral'in karısı olarak yapması gereken şeyleri ihmal mi ediyordu? Aslında öyle olduğuna şüphe yoktu ama elinden gelen bu kadardı; bu konuda daha fazlasını yapamazdı. Kız kardeşine sadakatle bağlıydı. Bu Norman'la evlenerek ona yeterince ihanet etmişti zaten – hâlâ manastıra gidememiş olmasının nedeni buydu.

Gidip Gweneth'in güzel yüzüne bakmak, üç yıl önce neler olduğunu hatırlamak istemiyordu. Kara Şövalye'nin içinde uyardırmasına izin verdiği erotik düşüncelere kendini kaptırmak da istemiyordu.

"Kamp kuracağız." Ral atıyla Caryn'in yanına gelmişti, bu, Caryn'in kalp atışlarının hızlanmasına yetmişti. Bugün gösterişli, kızıl kahve tüyleri olan dev bir atın üzerinde oturuyordu. Bu at, onun siyah savaş atından daha çevik görünüyordu. "Aşçı öğle yemeğini hazırlayacak. Adamlarımız da o zamana kadar hazır olurlar."

"Neler buldunuz?"

"Bir yaban domuzunu takip ettik. Av köpekleri bir an için onun kokusunu kaybettiler ama şansımız açılacaktır. Yeniden bu-

lacağıma eminim. Bir süre mola verip, dinlenip, su içeceğiz, atları da dinlendirmiş oluruz.”

Dağın eteklerinde bekleyen diğer adamların arasına karıştılar. Durdukları yerde dağdan, aşağıdaki kanyona dökülen bir şelale vardı. Temiz ve soğuk görünen şelale, döküldüğü yerdeki düzleş-tirdiği kayaların üzerinde köpürüyordu. Çadır kurmakla görevli olan kişi şelalenin yanında, güneşten kaçıp bir süre dinlenebilecekleri bir kamp yeri kurmuştu bile.

Ekmek, koyun eti ve farklı birkaç et parçasıyla yemeklerini yediler. Ral, çenesine damlayan şarap damlasına gülerek, şarap tulumunu diğerleriyle paylaştı. Yemeğin üzerine, tatlı olarak, pişirilmiş elma parçaları yediler. Caryn, üzerine çöken ağırlığa rağmen yemeğin iyi olduğunu düşünüyordu.

“Yola devam etmeye hazır mısın?” Kocasının tepkisini gören Caryn, oturduğu kütüğün üzerinden kalktı.

“Ben ve adamlarım avlanmaya devam edeceğiz. Senin ise burada kalmanı istiyorum.”

“Ama ben düşünmüştüm ki—”

“Yaban domuzları tehlikeli olabilirler. Hem domuzu takip ederken kan izlerine rastladık. Yaralı olabilir. Eğer av köpekleri domuzun kokusunu alamazlarsa biz de geyikleri avlamak için yolumuzu değiştireceğiz. O zaman gelip seni alabilirim.”

Caryn gülümsedi. “Pekala, burada kalacağım. Bugün bu kadarı bile benim çok güzel bir gün geçirmemi sağlamaya yeter.”

Ral elini kaldırdı ve bir parmağını Caryn’in çenesinde gezdirdi. “Senin eşlik etmenin benim günümü güzelleştirmesi gibi.”

Caryn hiçbir şey söylemedi ama Ral’in dokunduğu yerden yayılan sıcaklık, kalbini de çevrelemişti. Ral’in sesi, o an ikisini rahatsız edebilecek her şeyden uzak olmak isteyen bir erkeğin sesi gibi çıkıyordu.

“Ben dönene kadar kampı kaldırmıyoruz. Hizmetkarlar ve si-

lahlı iki adamım da burada kalıyorlar. Girart da burada. Bir şeye ihtiyacın olursa ona söyleyebilirsin.”

“Ben iyiyim.”

Ral bir an daha Caryn’i süzdü, yüzünü inceliyordu. Başını keskin bir hareketle salladıktan sonra döndü ve uzaklaşmaya başladı. Ral ve adamları dağın daha da yüksek yerlerine doğru ilerlerken, atların koşum takımlarından ve adamların, domuz avı için taşıdıkları malzemelerden çıkan gümbürtüler, rüzgarla birlikte Caryn’e ulaşıyordu.

Ortalık tam olarak sessizliğe büründüğünde ise Caryn bir süre için otuzlu yaşlarındaki, koyu kahverengi saçlı, sürekli gülümsemeye hazır ve yıllardır Ral’in hizmetinde olan Girart’la konuştu. Sonrasında, hizmetkarların malzemeleri toparlamakla uğraştığı, Girart’ın ise yay yapmak için uygun dallar bulmak amacıyla bir porsuk ağacını incelediği sırada Caryn, gezinmek için uzaklaşmaya başladı.

Kendini biraz rahatlatmak için ormanın derinliklerine gitmek istiyordu. Yolunu kaybetmemek için dallarla ve yapraklarla belli işaretler bırakıyordu kendine. Elindeki işaret bırakmak için kullanabileceği şeyler bittiğinde biraz daha ilerledi; çünkü ilerideki ağaçların arasında gördüğü parlak sarı, çiğdem çiçekleriyle dolu alan onu adeta içine çekiyordu.

Caryn oraya vardığında çiçeklerin önünde diz çöktü ve bir an hiç kıpırdamadan öylece durdu. Yakınındaki çalılar arasında zayıf, siyah burunlu bir geyik yavrusu gizleniyordu.

“Sen burada ne yapıyorsun, küçük şey?” Sakin sakin konuşan Caryn hayvanı daha yakında incelemek için ona doğru yanaşmaya başladı. Yavru geyik başını kaldırdı. Büyük kahverengi gözleri dikkatle Caryn’e bakıyor, korkudan titriyordu sanki. Kaçmak için bir deneme yapmak üzere cılız bacaklarının üzerine kalkmaya çalıştı ama beceremeyip, olduğu yere düştü yine.

“Annen nerede senin?” Caryn, yavru geyiği sevmek için yak-

laştığında derisinin çok soluk ve kemiklerine yapışmış olduğunu fark etti. Yavru geyiğin aç kaldığı için böyle zayıf düştüğü bel-liydi. Terk edilmiş olmalıydı; tıpkı kalede bulunduğu yavru kediler gibi. Acaba bu yavrunun da annesi, o kediciklerin anneleri gibi öldürülmüş müydü?

Caryn yavru geyiğin boynunu kaşdı; o da gevşek kulakla-rını Caryn'in parmaklarının arasında gezdirecek şekilde başını oynattı.

"Seni bulduğum iyi oldu. Büyük ihtimalle açsındır; seni bu-rada bırakmam." Caryn yavru geyiği kucagina almak için uzan-mıştı ki, ormanın içinden gelen bir uğultu dikkatini çekti.

İşini bitirdiğinde gri, boynundaki kabarık tüylerle kocaman bir kurdun tam karşısında durmakta olduğunu gördü. Dişleri acımasız bir şekilde açılmıştı ve Caryn'e doğru yaklaşıyordu. Caryn'in kalbi yerinden oynamıştı sanki, küt küt atıyordu. Yer-den bir taş aldı ve iri kurdun olduğu yere doğru attı. Kurt taştan kurtuldu ve Caryn'e doğru ilerlemeye devam etti.

"Geyiğimi alamazsın," dedi Caryn. Zavallı geyik yavrusunu korumaya kararlıydı. Ümitsiz bir şekilde silah olarak kullanabi-leceği bir şeyler arıyordu. Caryn sağlam olabileceğini düşündüğü bir dal parçasını eline aldığı sırada ikinci kurt görünmüştü.

"Yüce Tanrım... Birden fazla kurt var." Hatta ikiden de faz-laydı kurtların sayısı. Caryn üçüncü kurdu da görmüştü. Caryn titreyen elleriyle tuttuğu ağır dal parçasıyla birlikte doğruldu. O ve ürkmüş küçük geyik yavrusu kurtların ortasında duruyorlardı. Göğüslerinin arasından ter akıyor, avuçları terliyor ve titreyen bacakları onu taşımakta zorlanıyordu.

Kalbi çok şiddetli atıyordu. Caryn bakışlarını kampın olduğu tarafa doğru çevirdi. Yardım istemek için çığlık atmayı düşündü ama kamptakilerin onu duyamayacak kadar uzakta kaldıklarını düşündü. Bu durumda bağırması yardım gelmesinden ziyade,

kurtların ona saldırmasına neden olabilirdi. Bunun yerine yerden bir taş daha aldı, eline iyice oturttu taşı. Sonra da en yakınındaki kurda doğru fırlattı. Taş hedefini bulduğunda koca canavar acıyla inlemiş, kuyruğunu indirmiş ve birkaç adım geri çekilmişti. Ama yerine dönmesi fazla uzun sürmedi.

Dördüncü kurt da bir akçaağacın altından çıkıp geldiğinde Caryn'in midesine iyice kramp girmişti. Dönüp geyik yavrusuna baktı. Artık onun hayatı da bu minik yavrunun hayatı gibi teh-likedeydi. Yavruyu bırakıp dönüp koşmaya başlasa bile kamp kurdukları yere kadar kurtlar tarafından takip edilmeyeceği kesin değildi.

Yine de kurtlarla yüzleşmeye karar verdi. Onlardan birini öldürmeyi deneyecek ve diğerlerinin de öldürülen kurdu yiye-rek kendilerine bir ziyafet çekme yoluna gitmelerini umacaktı. Caryn bazı sesler duydu. Bir yandan da silah olarak kullanabi-leceği bir şeyler olmadan aklındaki işi tamamlayamayacağını düşünüyordu.

Caryn elindeki ağaç dalını omzuna doğru kaldırdı. Yavru ge-yik korku dolu bir sesle sızlanıyordu. Caryn'in kendi korkusu ise boğazında öyle bir düğümlenmişti ki, neredeyse yutkunamıyor-du bile. Yüce Tanrım, keşke gezinmek için bu kadar uzaklaşma-saydı.

Ral ormanın gölgeleri içinde sessizce dikiliyordu. Dehşet duygu-su keskin bir balta gibi içini parçalara ayırıyordu sanki. Caryn bi-raz ilerideki ağaçların arasında bulunan çiçeklerle kaplı düzlükte, ölümcül keskin dişleri ve güçlü çeneleri olan dört tane kurdun arasında duruyordu. Yüzü Ral'in olduğu tarafa dönüktü; Ral'i görmüş olmalıydı.

Ral mümkün olabildiğince sessiz bir şekilde kılıcını kınından çıkarmıştı. Caryn'in ağır ağaç dalını omzuna doğru kaldırdığını gördüğü sırada o da kılıcının deri kaplı tutma yerini kavramış-

ti. Caryn'in arkasında duran yavru geyiği gördüğünde tüm bu olanların sebebinin ne olabileceğiyle ilgili bir fikir oluşmuştu kafasında: Karısı yavru geyiği bulmuştu; kurtlar da karısını. Ral, Caryn'in, belki ikisinin de ölümüne sebep olacak yufka yüreği için lanetler okudu.

"Yavru geyikten uzaklaş, *cherie*." Ral, Caryn'e doğru bir adım daha yaklaşırken hafif bir sesle verdiği bu emir Caryn'in dikkatini çekmişti.

"Ral..." Bu isim esintiyile birlikte fısıltı halinde ulaşmıştı Ral'e. Ral ilk defa Caryn'i ona bu şekilde seslenirken duyuyor ve içindeki büyük korkuyu dışarı yansıtmaya şahit oluyordu.

"Ağaçların arasına ulaşana kadar sola doğru yavaşça git."

"Ama ya yavru—"

"Sana ne diyorsam onu yap. Dalı önünde tut. Her adımın oldukça yavaş olsun. Onları kızdıracak ya da harekete geçirecek hiçbir şey yapma."

Caryn bakışlarını bir kez daha yavru geyiğe çevirince Ral, Caryn'in bir kez daha onu dinlememesi ihtimalini düşündü ve korktu. Caryn sola doğru bir adım attı ve kurtlardan biri kulaklarını geri yatırmış, korkunç dişlerini göstererek yavru geyiğe doğru yönelmeye başladı. Sağ taraftaki koyu renkli ve iri dişli kurt da gırtlğından bir hırlama sesi çıkarmış, neredeyse yere degecek kadar eğilmiş, ani bir atakla yavru geyiğe doğru saldırıya geçmişti. Kurtlar avlarını seçmişlerdi. Caryn'in kaçma şansı olabiliirdi; tabii eğer Caryn gördüğü manzara karşısında çılgılık atıp, silah olarak kullandığı dalı yavru geyiğe doğru harekete geçen iri kurdun güçlü vücuduna indirmeseydi.

"Tanrı aşkına!" Kurt doğrulmuş ve hızlı bir şekilde koşmaya başlamıştı. Dolayısıyla Ral ve adamları da aynı şeyi yapıyorlardı.

Ral kılıcını kaldırıp büyük kurdun kafasını uçurdu. Sonra da bir diğer kurdun arka baldırına sapladı kılıcını. Kılıç derine iniyor, kurt yere düşerken fişkiran kanlar Ral'in göğsüne sıçırıyordu.

du. Diğer iki kurdun da ona doğru yaklaşmakta olduğunu fark etmemişti. Caryn'in çılgınlığını duyunca kılıcını yeniden kaldırdı, çelik kılıç kemik ve etle birleşmişti.

Ral göz ucuyla Caryn'i gördü. Elindeki dalı havaya kaldırmış, kalın derili erkek kurdun üzerine bir darbe indirmişti. Ama bu darbenin hayvana çok da zarar verdiği söylenemezdi. Hayvan yine toparlanmış, dizlerinin üzerine bir hamle hazırlığı yapar gibi çökmüştü. Tam fırladığı anda Ral yaklaşarak kılıcını kurdun sırtına sapladı; kılıç kurdun kürkünü delerek kaburgalarına girmişti. Ral kılıcını çekip çıkaramadan hayvan bir sıçrama daha yapınca Ral ve kurt birlikte yerde yuvarlanmaya başladılar.

"Ral!" diye çılgılık attı Caryn. Ral kurdun keskin dişlerini kendinden uzak tutmaya çalışıyordu yuvarlandıkları sırada. Sonunda kurdun çenesine hakim olmayı başarmış, çenesinden iterek başını arkaya vermiş ve sonunda hayvanın boynunu kırmayı başarmıştı. Ral kendini tam olarak kurtaramadan öteki kurdun saldırısına uğradı. Omzunda hissettiği acı üzerine, eliyle hayvanın ağzını yakalamaya çalıştı ama keskin dişlerinin derisine battığını hissedebiliyordu.

"Kaç!" diye emretti Ral, Caryn'e. Koca bir canavarın daha gölgesi görünmüştü bile. O canavarın Caryn'e yapabileceği şeyleri düşününce midesi bulanmıştı ki o anda canavarın Caryn'e değil, kendisine saldıracağını fark etti.

"Ral! Aman Tanrım, Ral!"

"Kaç, lanet olsun!"

Caryn kaçmak yerine Ral'e yaklaşan kurda doğru ilerledi. Elindeki ağaç dalını kaldırdı ve kurdun tam kafasına vurdu. Kurt derin bir inlemeyle yere serilmişti. Ama Caryn durmadı. Ral üzerindeki kurtla mücadele ederken Caryn vurduğu kurda defalarca yeniden darbe indirdi. Ral'de sonunda göğsüne çökmüş olan kurdun nefes borusunu kesmişti, onun uyuşup hareketsiz kalmasını bekledi.

Ral omzundaki yarayla beraber hakladığı kurdu üzerinden attı ve sendeleyerek de olsa ayağa kalktı. Bakışları, Caryn'in saldırdığı kurdu arıyordu. Sonunda kurdu gördü. Caryn onun işini bitirmişti. Bakışlarını sol tarafa çevirdiğinde Caryn'in kendisine doğru koştuğunu gördü. Caryn kendisini Ral'in kollarına atarken dudaklarının arasından küçük bir ağlama sesi çıkmıştı.

"Ral!" Caryn'in gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Ral'in boynuna sarılmıştı. Ral de onu sıkı sıkı sarmıştı.

"Tamam Cara, bitti. Korkacak bir şey kalmadı."

Fakat Caryn, Ral'in ismini daha güçlü bir şekilde tekrarlayarak ağlamaya devam etti. Küçük bedeni korkuyla titriyordu. Ral onu tuttu ve sırtını okşadı. Elleri hâlâ kanıyordu.

"Ağlamayı gerektirecek bir durum yok." diye teselli ediyordu onu Ral. "Artık güvendesin, küçük geyik yavrun da öyle."

Caryn, Ral'e bakmak için kendini biraz geri çekti. Gözyaşları, yanaklarından aşağıya süzülürken kendilerine ait yollar çizmiş gibiydiler. Saç örgüsü mahvolmuştu ve saçları karmakarışık bir şekilde omuzlarından aşağı iniyordu. Ral, Caryn'in yüzüne gelen saçları eliyle kenara itti. Caryn onun parmaklarının etrafını saran ipeksi bir yumuşaklık hissetti. Sonra da göğsündeki korkunç keşiği fark etti.

"Aman Tanrım, sen yaralanmışsın!"

"Yalnızca küçük bir sıyrık."

Caryn, Ral'in yırtık ve kirli kıyafetini inceledi ve parmaklarından aşağıya süzülen kanı fark etti.

"Ellerin," diye fısıldadı, "güzel ellerin. Korkunç canavarların yaptığına bak."

Caryn'in sözleri Ral'in göğsünün sıkışmasına neden oluyordu. "İyileşmeyecek bir şey değil. Endişelenme."

Caryn yine de Ral'in iki elini de özenle tuttu ve üzerlerindeki kanı, eteğinin ucuyla silmeye çalıştı. Sonra da dikkatini, omzun-

daki yaraya çevirdi. "Çok korktum," dedi. "Seni öldüreceklerini sandım. Buna katlanamazdım, Ral, ben—"

"Cara..." Caryn'in gözleri en az yavru geyiğin gözleri kadar hisli ve korkmuş görünmüştü Ral'e. Eliyle Caryn'in çenesine dokunup başını yukarı kaldırdı; sonra da eğilerek onu öptü. Bu çok sakın ve yumuşak bir öpücüktü. Sadece, onun için endişelenmesinden dolayı etmek istediği teşekkürün öpücüğüydü; daha fazlası değil. Ama dudakları Caryn'inkilere dokunduktan sonra sanki içinden bir şeyler kapalı olduğu yerden kurtulmuş, serbest kalmıştı. Kollarını Caryn'e doladı, onu kendine doğru çekti ve dudaklarını tüm gücüyle onunkilere bastırdı.

Bu artık sakın ve yumuşak bir öpücük değildi. Bu talepkar bir öpücüktü ve bir yandan da, kaybetmenin eşiğinden döndükleri hayatlarının kıymetini anladıklarını gösterir gibiydi. Caryn de aynı şeyleri hissediyor olmalıydı çünkü bu defa Ral'i itmiyor, hareketlerinde tereddüt etmiyordu; aksine Ral'e ateşli bir duygunun geçmesine neden olacak şekilde karşılık veriyordu.

Caryn, kendini bırakarak çıkardığı hafif bir sesle kollarını Ral'in boynuna doladı. Yumuşak dudakları Ral'in diline yer açmak için aralanmışlardı. Ral'in dilini kendininkiyle karşılayan Caryn'in elleri de Ral'in göğsünde geziniyordu. Ral, Caryn'in tuniğini açıp, elini içeriye, göğüslerine doğru kaydırды. Caryn'in titreyişini hissettikten sonra tuniği biraz daha aralayarak göğüslerinden birini ortaya çıkardı ve yavaşça eğilerek göğsünün ucundan öpmeye başladı.

Caryn inliyordu. *Yüce Tanrım*. Ral'in dokunduğu her yer ateş alıyordu sanki ve bir ağrıyla beraber kasıkları ısınmaya başlıyordu. Caryn parmaklarını Ral'in siyah saçlarının arasından geçirdi; sonra da iyice ona doğru eğilerek kendini sıcak duyguların kollarına bıraktı.

"Ral..." Göğsündeki dudaklarıyla Ral, Caryn'in vücudunun

her yerine yayılan bir ateşe neden oluyordu. Ral ıslak bir şekilde göğüs uçlarının tadına bakıyor, hafifçe emiyor, sonra da dokunduğu yeri alevler içerisinde bırakarak biraz daha devam ediyordu. Caryn, bacaklarının zorlanmaya başladığı için yere çöktü. Ral de onu takip etmişti ve sonunda Caryn'i yumuşak, otlarla kaplı yere bastırarak onun yanına eğildi. Ral, bir eli göğsünü okşarken Caryn'i öpmeye devam ediyordu. Bir ara elini yavaşça aşağılara doğru indirdi. Tunığın önünü açmaya ve eteğini yukarı kaldırmaya çalışıyordu.

Caryn, Ral'in parmaklarının verdiği his karşısında kaskatı keşilmişti. Devam etmesi için yalvarabilirdi. Ral'in parmaklarının nereye doğru gittiğini bulanık hisler dalgası arasından hissedebiliyordu ama bu defa engel olmak gibi bir çabası yoktu.

Ral, gergin vücudunun ağırlığını bir dirseğine verdi. Caryn onun vücudunun inanılmaz sıcaklığını ve önündeki sertliği hissedebiliyordu. Ral tam sertliğini Caryn'e yaklaştırmak için pozisyonunu değiştirmişti ki, birden durdu.

"Biri geliyor," dedi ve hafif bir fısıltıyla sövdü. Caryn tuniğini bacaklarına doğru örterek eski yerine geçmek için doğrulmaya çalıştı.

"Ne- Ne oluyor?" Caryn düzgün düşünemiyordu. Başını dönüyordu ve kafası karışmıştı. Üstelik vücudu hâlâ yanmaya devam ediyordu. Ral ondan uzaklaşmıştı ve hatta çekerek onu da ayağa kaldırmaya çalışıyordu.

"Her şey yolunda, *cherie*."

Caryn'in başındaki tutku sisi arasından Girart'ın sesi yankılanıyordu.

"Özür dilerim, lordum. Leydimiz dönmediği için endişelendim." Girart yaklaştığında yerdeki korkunç manzarayı, lordunun ve karısının üzerindeki kanlı ve yırtık kıyafetleri fark edebiliyordu. "Tanrı aşkına, ne oldu burada?"

Ral pelerini, Caryn'in omuzlarına sardı. Tunığının açık olan ön tarafı görünsün istemiyordu. "Leydiniz bir geyik yavrusunu kurtarmak istedi. Ama sonunda beni de kurtardı."

Caryn, Ral'in sözleri üzerine bakışlarını ona dikti. Bakışlarında, söylediklerinin doğruluğunu onaylarcasına, sıcak ve yumuşak bir ifade vardı.

"Bu tamamen doğru değil. Etrafa bakınca da anlayabileceğiniz gibi Lord Ral son derece cesur bir adam. Eğer tam zamanında yetişmeseydi, kurtlar benim işimi göz açıp kapayıncaya kadar bitireceklerdi."

Girart dizlerinin üzerine çöktü. "Sizi hayal kırıklığına uğrattım, lordum. Daha erken aramaya başlamalıydım. Leydi Caryn birkaç dakika yalnız kalmak istediğini söylemişti ama ben bu kadar uzun süre beklememeliydim."

"Ayağa kalk, Girart. Tamamıyla senin hatan sayılmaz. Karım başını belaya sokma konusunda oldukça iyidir." Ral'in ağzından çıkan sözler iğneleyici gibi görünse de, sesinde en ufak bir öfke belirtisi yoktu.

Girart doğruldu; Ral'in karşısında duruyordu. "Döndüğünüzü bilmiyordum." Huzursuz gözlerini bir an kaldırıp Ral'e baktı ama sonra hemen başını yere eğdi yeniden. "Şükürler olsun ki dönmüşsünüz."

"Av köpekleri yaban domuzlarının kokusunu aldılar ve biz avlanmayı erken bitirdik. Ben de diğerlerinden biraz önce dönüş yoluna çıktım." Ral haberleri Caryn'e vermek için keyifle kamp yerine dönmüştü ama onun ortada olmadığını anlayınca neşesini yitirmişti.

"Neyse ki kamp yerinden ayrılırken arkasında iz bırakmış."

Ral başını salladı. "Çadırdaki olmadığını anlayınca izleri takip ettim. Kolay oldu ama bir yandan da ya daha uzağa gittiyse diye endişeliydim; derken kurtları gördüm."

Caryn kurtları hatırlayınca ürperdi; ama sonra bunu aklından

çıkartıp kendini gülümsemeye zorladı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim lordum." Ama sonrasında olanlar için değil.

Caryn'in bilinci yerine daha yeni gelmişti ve yaptığı şeyleri hatırlayınca neredeyse hasta hissediyordu kendini. Bir anlık zayıflıkla Norman'ın onu öpmesine izin vermişti. O öpücüğe suzluştan kavrulmuş bir adamın suyu arzulanacağı kadar güçlü bir şekilde ihtiyacı olduğunu hissetmişti o an. Öpücük daha ilerilere gitmişti; ama Caryn bunu gerçekten istemişti.

Bu nasıl olabilirdi – hele de Ral'in neler yaptığını bu kadar iyi bilirken? Caryn düzeltti kendini çünkü, üç yıl önceki o gece neler olduğunu tam olarak hatırlayamıyordu. Zaten evlendiği günden beri de, olanları tam olarak hatırlamak için daha az istek duyuyordu.

O an, her şeyi hatırlamayı diledi, en acı ayrıntısına kadar.... Onun sadakati ancak kız kardeşine olabilirdi. Bir Norman savaş lorduna ya da kendi soyundan gelenlere değil; sadece kız kardeşine.

"Cara?"

Yumuşak bir şekilde söylenen ismi bir an için Caryn'i daldı. Yumuşak düşüncelerden uyandırdı. Kendini, kocasına bakmaya zorladı. Ral kaşlarını çatmış, Caryn'in halindeki bu ani değişimin altında neyin gizli olabileceğini anlamaya çalışıyor gibiydi. Yüce Tanrı, Caryn bunu nasıl açıklayabilirdi ki? "Avlanmak için daha vakit olduğunu biliyorum ama ben--"

"Derhal eve dönüyoruz." Ral, Caryn'in yanağını okşadı. "En azından kalede güvende olduğundan emin olabilirim."

Caryn uzaklara baktı. Güvende mi? Caryn bir an kocasının himayesi altında olmasıyla kurtların arasında olmasının aynı ölçüde güven verebileceğini düşündü.

BÖLÜM 9

Eve dönüş yolunda Caryn sessizdi. Kocasının verdiği tutkulu öpücüklerin sıcaklığını hâlâ dudaklarında hissedebiliyordu; aynı ateş vücudunda da yanmaya devam ediyordu. Çadırları kuran adamı, Ral'in yaralarıyla ilgilenmişti. Bir süre atını Caryn'in yanında ilerleten Ral, daha sonra adamlarının yanına dönmüştü.

Kaleye giden ana yola varmışlardı ki Ral herkesi durdurdu. Caryn bir anda yolda, devrilmiş bir yük vagonu olduğunu fark etti ve gri ufak atını Ral ve adamlarına doğru daha da hızlandırarak ilerledi. Vagonun yola saçılan yükü ve kendisi artık gözlerinin önündeydi.

Büyük bir fıçıdan yere balıklar saçılmıştı. Çatlamış birkaç varilden de şarap sızıyordu. Yelken bezi gibi sağlam dokunmuş kumaşların üzerine de, kırılmış bir kaptan, bal dökülmüştü. Bu vagonun sahibi olan tüccarın daha fazlasını da taşıdığı belliydi: tereyağı, bira, çadır bezi, kurutulmuş otlar, peynir, elma şırası ve hatta mumlar... Ama bu malzemelerin, vagonu çeken hayvanlarla birlikte gittiği de belliydi.

Vagonun sahibi olduğu anlaşılan tüccar, yol kenarındaki bir

ağacın dibinde, başını ellerinin arasına almış oturuyordu. Şakaklarında kan izleri vardı.

"Bu aşağılık herif Ferret'ın işi olmalı," dedi Caryn'in arkasından atıyla gelen Geoffrey. "Tüccar tek parça halinde bu işten sıyrılabilirdi için şanslı sayılır."

Ferret. Caryn bahsedilen adamın, istemeden de olsa kaçması na yardım ettiği haydut olduğunu anlayınca midesine ağrı girdiğini hissetti. "Lord Raolf'e ne yapacak şimdi?"

"Kesinlikle onu takip etmeyi deneyecektir. Ama lanet olası Ferret buraları avcunun içi gibi bilir. Ve bu kahrolası yolların hepsi dağlık bölgeye gider."

Suçluluk duygusu Caryn'i sarmıştı. Daha önce bu işe burnunu sokmayıp, haydutların kaçmasına yardım etmeseydi belki de şimdi yakalanmış olacaktı ve bunların hiçbirisi olmayacaktı.

"Belki de bu sefer Lord Ral onları yakalar." Caryn böyle olması için dua ediyordu; Geoffrey'nin yüzünde ise büyük umutlarla dolu bir ifade olduğu söylenemezdi.

"Belki de. Lordumuz şimdi adamlarını toplar." Adamları o sırada Ral'in etrafına toplanıp bir daire oluşturmaya başlamışlardı. Onun emirlerini dinledikten sonra atlarını harekete geçirdiler, yol toz içinde kalmıştı. O sırada Ral atını Caryn'in olduğu yere doğru sürdü.

"Geoffrey, leydimi kaleye götürme ve güvende olduğundan emin olma işi senin. Fazla yolunuz yok nasılsa ve tehlike oluşturabilecek kişiler sizin aksi yönünüzde ilerliyor olmalılar."

"Ama ben sizinle gelmek istiyorum, lordum. Leydimizi kaleye götürebilecek başka biri bulunabilir."

"Ama ben sadece sana güvenebilirim. Richard da size eşlik edecek. Geri dönüşümde o haydutları da yakalamış olmayı umuyorum."

"Elbette lordum," dedi Richard.

"Onların yanındayken güvende olacaksın," dedi Ral, Caryn'e. Gözündeki sert bakış yumuşamıştı. "Döndüğümde konuşacak çok şeyimiz var." Ral gülümsedi. Bu gülümseyişle köşeli çeneindeki keskin hatlar yumuşamıştı ve gözlerindeki rengin ilk kez bu kadar açık görüldüğünü fark ediyordu Caryn. "Bir kez olsun beladan uzak dur."

Ral, Caryn'i öpmek ister gibi bir ifadeyle ona doğru uzanmıştı ki Caryn kendini geri çekti ve yola doğru döndü yüzünü. Bunun üzerine Ral dizleriyle büyük atını dürterek döndü ve uzaklaşmaya başladı.

Ral ve adamları, gerilerinde bir toz fırtınası bırakarak, nal seslerinin arasında tepelere doğru ilerlediler. Geride Richard'ı, Geoffrey'i ve emirlerindeki hizmetkarları bırakmışlardı.

"Bizim vagona atla," dedi Geoffrey kırılacakmış gibi ince kemikli, yaşlanmış mavi gözleri olan tüccara.

"Pekala, bayım. Ayrıca kibarlığınız için teşekkür ederim."

Kaleye varmaları uzun sürmemişti. Caryn tüm bu yaşananlardan ötürü çok yorgun hissediyordu ve kafası çok karışmıştı. Neyse ki ilgilenmesi gereken bir minik geyik yavrusu vardı da, biraz olsun farklı bir yere yönlendirebiliyordu düşüncelerini. Hizmetkarlardan biri geyik yavrusunu, Caryn'in yavru kediler için ayırdığı köşede yatarken gördü.

Caryn aynı yöntemle yavru kedileri de hayatta tutmayı başarmıştı. Keten bezi meme ucu gibi büzüyor, sıcak keçi sütüne batırıyor ve yavru geyiğin acıkmış dudaklarının üzerine annesi onu emziriyormuş gibi dokunduruyordu.

Aslında yavru kedilerin bu beslenme yöntemini kabul etmeleri saatler sürmüştü. Oysa yavru geyik onlardan çok farklıydı. Bu yöntemi hemen benimsemiş, hatta bezden meme ucunu çekip iyice emmeye, ona yaşam veren bu sıvıyı içine çekmeye başlamıştı. Çok kısa bir süre sonra da doymuş, hatta üzerinde uzandığı

temiz samanların tepesinde uykuya dalmıştı. Caryn ise onun tıy-
lerini hafifçe okşuyordu.

Yavru geyiğin yaşayacağı düşüncesiyle rahatlayan Caryn, ka-
ranlık çökmeye başlayınca doğrulup kendi odasının yolunu tut-
muştu. Kendisi de uyumalıydı.

Ama iyi bir uyku çekmek yerine zihnindeki sürekli değişen
düşünceler yüzünden dönüp durdu. Bazen dalıyor; ama kocası-
nın ateşli öpücüklerini gördüğü bir rüya yüzünden uyanıyor ya
da üç yıl önce, Normanların, kardeşine saldırdıkları gecenin hatı-
ralarıyla acı içinde kıvranıyordu.

Suçluluk duygusu içinde uyandı ve kötü Norman'ın dokunuş-
larına öyle karşılıklar verdiği için kendine kızdı. Gün bitip de ko-
cası hâlâ gelmediği için memnundu. Böylece kendini güçlendir-
mek, ona karşı olan kızgın yanını beslemek ve kendini ona karşı
sertleştirip koruyacak bir gömlek giymek için vakit kazanmıştı.

Saatler geçtikçe Caryn'in huysuzluğu ve siniri artmıştı. Geç-
mişteki kötü anılarını ve Kara Şövalye'nin önceden ona söyle-
diği kırıncı sözleri kasten hatırlıyor gibiydi. Kendine durmadan,
Normanların soydaşlarına, kız kardeşine ve kendisine nasıl da
zalimce davrandıklarını hatırlatıyordu. O çayırdaki yaşanan sahne-
leri, yaşadıkları o korkunç gecenin acı dolu hatıralarını aklından
tekrar tekrar geçiriyordu.

Birkaç kasvetli günün ardından Ral üzeri toz toprak içinde
ve at üstünde geçirdiği günlerden dolayı yorgun argın bir biçim-
de gelmişti. Bu arada Caryn'in öfkesi şiddetini arttırarak devam
etmişti. Ral'i, zoraki bir nezaketle selamladı. Yolda geçirdikleri
zamanlarla ilgili bir iki soru sordu. Ral'in bütün adamlarının sağ
salim kaleye döndüklerini ve haydutlarınsa hâlâ ellerini kolları-
nı sallayarak dışarıda gezdiklerini anlayınca ayrılmak için izin
istedi.

"Uzun bir gündü," dedi Caryn, Ral büyük salona getirilen ye-

meklerin başına otururken. "Bir ihtiyacınız olursa Marta ilgile-
necektir."

"Birlikte bir şeyler yeriz ya da en azından biraz şarap içeriz
diye ummuştum. Ral, Caryn'in eline uzandı. "Son birkaç gündür
seni o kadar çok düşündüm ki."

"Yorgunum." Caryn elini Ral'in elinden çekti. "Müsaadenizle."
Ral'in yüz ifadesi sertleşmişti. Tam konuşacakken durdu.
Sonunda başını sallayarak onay verdi Caryn'e. Caryn döndü ve
merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. Ral'in arkasından bakan
memnuniyetsiz, soğuk, gri gözleri, onu sırtını tutuşturan alevler
içinde bırakıyor gibiydi.

O gece Caryn daha güçlü ve daha önce aralarına ördüğü du-
varı yeniden yükseltmek için kararlı bir şekilde uyudu. Kuşluk
vakti bir şeyler yemek için büyük salona indiğinde Ral'in göz-
lerindeki düşmanca ve memnuniyetsiz bakışı hissetmişti. Bu da
zaten tam olarak Caryn'in istediği şeydi.

Caryn ellerini yıkadı, yardımcısının su dolu kabı uzaklaştı-
masını bekledi ve sonra da ellerini temiz keten havluyula kuruladı.
Kendini gülümsemeye zorladı. "Artık evindesin, lordum. Kala-
cak mısın yoksa Ferret'ı aramaya devam mı edeceksin?"

"Dağlarda adamlarım var. Er ya da geç haberini alacağız. Al-
dığımızda da harekete geçeceğiz."

"Eminim öyle olur," dedi Caryn. "Haydutların sizi yine atlat-
ması çok kötü. Bir önceki sefer sizden kaçabilmelerinin suçlusu
ben değilim belli ki, adamlarının iz sürmesiyle ilgili bir eksiklik
olabilir."

Ral, Caryn'in sözlerindeki alaycı ifadeyi yakalamıştı ama cid-
diye almadı. "Bu aslında samanlıkta iğne aramak gibi bir şey.
Ama yine de Ferret'ın kellesini alıp herkesin kullandığı yollar-
dan birinde, bir direğin tepesine dikeceğimize emin olabilirsiniz.
Böylece onu gören yolcular gönül rahatlığıyla yollarına devam
edebilecekler."

"Belki de Lord Stephen'in yardımına başvurmalısınız. Onun Ferret'ı sizden daha dikkatli bir şekilde aradığı söyleniyor."

Ral sert bir şekilde Caryn'in olduğu yere baktı. "Yine beni kızdırmaya mı çalışıyorsun, küçük hanım? Nedeni ne olabilir?"

"Ben sadece konuşmaya çalışıyorum."

"Geçen akşamki gibi mi? Dilin bir savaş baltası kadar keskin. İstedğin ve ihtiyaç duyduğun tek şeyin benden uzak olmak olduğu kesin. Oysa ben geçen gün ormanda olanlardan sonra düşünmüştüm ki—"

"Her ne düşündüysen yanlış düşünmüşsün. Bir anlaşmamız var ve ben o anlaşmaya uyulduğunu görmek istiyorum."

Ral soğuk bir şekilde gülümsedi ve kemik saplı bıçağıyla bir parça daha et kesti. "Lynette senden daha çok kıymet bilen biri. O benim ağrılarımı geçirmek için elinden gelenin en iyisini yapıyor ama yine de ben onun üzerindeyken bile seni hayal ediyorum."

Caryn'in yüzü kızarmaya başlamıştı.

"Ellerimi dolduran şey onun göğüsleri oluyor ama hayal ettiğim şey senin mükemmel göğüs uçların."

Hissettiği kızgınlık ona cesaret de getirmişti. "Belki de bunları ona söylemeliyim. Bunları öğrendikten sonra ne kadar kıymet bileceğini görmek ilginç olabilir."

"Belki de söylemelisin," diye karşı çıktı Ral alaycı bir gülümsemeyle. "Sana inanacağını düşünüyorsan tabii."

İnanmazdı. Lynette bunları duyarsa sadece Caryn'in kıskanç olduğunu düşünürdü. Caryn sandalyesini geriye doğru itti ve ayağa kalktı. "Yapmam gereken işler var. Marta bulaşıkhanede ona yardım etmem için can atıyor."

Ral tamamen istekli bir şekilde Caryn'i yanından geçerken tuttu ve sonra başını salladı. "Git. Yokluğun, kalıp söylenenden daha iyi."

Caryn duruşunu dikleştirdi. Ral'in sözlerindeki iğneleyici an-

lamlardan etkilenmemeye çalıştı. Kocasını ne zaman görse aralarındaki duvara bir tuğla daha koymak istercesine onu incitecek şeyler söylemeye çalışıyordu ama garip bir şekilde, o duvar yükseldikçe kendini yalnız hissetmeye başlamıştı.

Akşamüzeri Caryn'in sinirleri, Ral'in alaycı bakışları yüzünden iyice gerilmişti. Bu bakışlar sanki içinde bir yerlerin düğüm olmasına neden oluyordu. Dikkatini akşam yemeği için onları biraz eğlendirmeye gelmiş olan müzisyenlere vermeye çalıştı. Yüksek masada, sağında oturan Richard'ın sohbet etme çabalarına aldırmıyordu. Caryn'in umrunda olan tek şey, solunda oturan, kara kara düşünür gibi tam bir sessizliğe gömülmüş olan Ral'di.

"Pek iştahım yok, lordum," dedi sonunda ona. "Müsaadenle ayrılmak isterim."

Ral gözlerini Caryn'in yüzüne dikti. "Bugün ikinci kez yemeğini yemiyorsun. Bunun nedenini bilmek isterim, küçük hanım."

"Belki de yemekler bana göre değildir."

"Bu kadar yeter!" Ral sandalyesini hızlıca geri itti. Çıkan ses müzik aletlerinin sesleri arasında pek duyulmamıştı. Caryn'i koldan yakaladığı gibi yukarı doğru çekip ayağa kaldırdı. Sonra da sürüklercesine masadan uzaklaştırdı.

"Seni bu hale getiren şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum. Öpücüklerimi öylesine ateşli bir şekilde kabul ederken birden ne oldu da beni en kaba şekilde reddetmeye karar verdin öğrenmeliyim." Ral, Caryn'i merdivenlere doğru çekti. Hizmetkarlar ve şövalyeler kenara çekilerek düşmemek için mücadele eden Caryn'e ve lordlarına yol verdiler.

Yüce Tanrım, Caryn onu bu kadar zorlamamalıydı. Ral şimdi ne yapacaktı? Ral onu koridorun içine sürükleyip odalarının kapısına ulaştırdığında Caryn deli gibi atan kalbinin vuruşlarını sakinleştirmeye çalışıyordu. Ral onu odaya itmişti bile.

Ardından Ral de odaya girdi ve kapıyı kapattı. "Bana, neler olduğunu anlatacaksın."

Caryn güçlükle doğruldu. "Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Kaba ve terbiyesiz davranıyorsun. Kaleye döndüğünden beri defalardır bana hakaret etmek ve kışkırtmak ister gibi davranıyorsun. Bunu inkar edebilir misin?"

"Seni kızdıracak bir şey yaptıysam, özür dilerim."

"Sorun çıkarmak için uğraşıyorsun, Caryn. Bunun nedeni nedir, bilmek istiyorum."

Çünkü senin öfkenle yüzleşmek tutkunla yüzleşmekten daha güvenli. Uygulayacağın şiddet baştan çıkarmadan daha iyi.

"Sana söyledim, neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Anlamıyor musun? Bence anlıyorsun. İkimiz de anlıyoruz."

Kelimeler dilinin ucuna gelmişti ama Caryn konuşmadı.

"Bunların hepsi ormanda olanlar yüzünden değil mi?"

"Hayır, elbette değil."

"Seni öptüm ve bu hoşuna gitti. Sana dokundum ve sen de beni geri itmedin."

"Hayır, öyle olmadı."

Ral bir adım yaklaştı. "Bu doğru, sen de biliyorsun. Beni arzuluyorsun, tıpkı benim de seni arzuladığım gibi. Bunu kanıtlayayım mı, Cara? Beni yeniden arzulamanı sağlayayım mı?"

"Hayır!" Ral yaklaşmaya devam etmiş, kaslı kollarını Caryn'in beline dolamış ve onu kendine doğru çekmişti bile. Eliyle Caryn'in çenesini tuttu ve başını yukarı kaldırdı. Kendi de başını eğerek Caryn'in dudaklarını buldu.

Caryn bir an için Ral'e ve vücuduna yayılmaya başlayan sıcaklığa karşı mücadele etti. Ral'in sert başlayan öpücüğü daha yumuşak bir hal aldı. Başparmağıyla Caryn'in çenesini okşuyor, dudaklarını ayırıyor ve sıcak dilini yavaşça Caryn'in dudaklarından içeri kaydırıyordu.

Bu sıcaklık, Ral'in güçlü vücudunu kendininkine bastırması, kaslı ve güçlü omuzları Caryn'in bir an inlemesine sebep oldu. Artık onun öpücüklerine karşılık veriyordu. Hatta eliyle Ral'in tuttuğunu tutmuş, kendini ona doğru itmeye çalışıyordu. Kanı damarlarında daha hızlı akıyor, dili, Ral'in diliyle buluşup, daha fazlası için adeta yalvarıyordu.

Öpüşmeyi sonlandıran ve yanağına kondurduğu küçük bir buseyle Caryn'i kendisinden uzaklaştıran Ral olmuştu. "Bana karşı tutkulu şeyler hissetmen günah değil ki, Cara. Ben senin kocayım. Zaten olması gereken şey bu."

Caryn güçlü ve iri yarı Ral'e baktı; onu kendine çekişini hissetti ve vücudunu Ral'inkine yaslama isteğinin güçlü bir özlem duygusu yarattığını fark etti. Alt dudağı titriyordu, bakışlarını Ral'den uzaklaştırmaya çalıştı.

"Bunu anlaman bu kadar zor mu? Bütün o yaptıklarından sonra sana karşı böyle hisler beslemem doğru değil." Caryn'in gözlerinde acı ifadesi vardı. Bakışlarını yeniden Ral'e çevirdi. "Üç yıl önceki o geceyi unutmam mümkün değil." Kirpiklerinden süzülen gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. "Unutamam – affedemem." Caryn uzaklaşmaya çalıştı ama Ral onu kolundan yakalayarak durdurdu.

"Kız kardeşin için çok üzgünüm. O gece, tıpkı senin olduğu gibi benim de yakamı bırakmıyor. Kız kardeşin eşine az rastlanır güzellikteydi. İlk gördüğüm anda bile böyle olduğunu düşünmüştüm. Şimdi geri dönme şansım olsaydı onunla daha çok ilgilenirdim."

"Daha çok ilgilenmek mi?" diye tekrarladı Caryn. O gece yaşananların korkulu hatıraları içini bir bıçak gibi deşiyor, yaşananlar sanki daha az önce olmuş gibi gözünde canlanıyordu. "Yağmacı adamlarını kız kardeşimin üzerine saldın ve şimdi de daha çok ilgilenirdim mi diyorsunuz?"

“Yağmacı adamlarım mı?” Ral, Caryn’in kolunu tutan parmaklarını daha da sıkılaştırmıştı. Bakışlarıyla onun yüzünü inceleyordu. “İnandığın şey bu mu? Kız kardeşine zarar veren adamların arasında olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Evet! Oradaydım – seni gördüm. Binlerce yıl bile yaşasam, asla unutmayacağım.”

Ral’in yüzüne endişeli bir ifade yerleşmişti. Kalın, siyah kaşları çatılmış, alnında çizgiler oluşmuştu. “Konu neyi hatırladığın değil, *cherie*, neyi unuttuğun asıl önemli olan.”

“Unutmak mı? B-ben anlamıyorum.”

“Üç yıl önceki o geceyi tekrar düşün. Kız kardeşine tecavüz edip sana acı çektiren adamlardan başka bir şey hatırlamıyor musun? Yardıma gelen, seni alıp güvenli bir yere taşıyan adamları hatırlamıyor musun?”

Caryn diliyle dudaklarını ıslattı. Bir şey geliyordu aklına. Sanki aklının bir kenarında can çekişen bir hatıra gibiydi ama bir türlü açık seçik göstermiyordu kendini. Ta ki o ana kadar... O an Caryn hafızasının çok gerisinde birkaç teselli sözünün yankılarını duyar gibi olmuştu. Yaralanmış, ağrı içindeki bedenini taşıyan güçlü kolları anımsar gibiydi.

Ral, Caryn’in çenesine dokundu. “Sana hiç kimse, seni ve kardeşini manastıra götüren askerlerden bahsetmedi mi?”

“Bizi oraya Normanlar götürdü. Onların bize saldıran adamlar olduğunu sanıyordum. Bu konuyu açmak yasaktı manastırda. Hiçbir zaman bunun hakkında konuşmazdık.” Zaten konuşmak da istemezdi. Tek yapmaya çalıştığı şey o anları tamamen unutmaktı.

“Neden bekaretinin bozulmadığını hiç merak etmedin mi?”

Caryn başını iki yana salladı. “Gweneth çok güzeldi. Adamların o yüzden beni değil onu istediklerini düşündüm.”

“Adamlar sana dokunamadılar çünkü biz tam zamanında ye-

tiştik. Benim adamlarımdan biri seni manastıra, yani güvende olacağın yere kadar taşıdı.”

“Ama... ama bu nasıl olur? Kendini bu konuda suçlu hissettiğini söylemiştin; hem de defalarca.”

“Sizinle ilgilenmediğim için suçlu hissettiğimi kastetmiştim. Adamlarıma karşı duyduğum sorumluluğun, sizi güvenli bir yere kadar götürme görevinden daha ağır basmış olması yüzünden suçluluk duyuyordum.”

Caryn, boğazındaki düğüme karşı yutkunmaya çalıştı. Bakışlarını Ral’in karışık ifadelerle dolu yüzünden uzaklaştırdı; dar pencereye doğru yürümeye başladı. Pencerenin yanına vardığında yüzünü yeniden Ral’e döndü.

“Bana doğruyu mu söylüyorsun?”

“Ben yalancı biri değilim, Cara.”

Caryn bir an hareket edip etmemekte kararsız kaldı. Biraz tereddüt ettikten sonra, Ral’in söylediklerinin doğru olduğuna inandı. “Eğer tek suçun buysa, lordum, artık kendine daha fazla acı çektirmene gerek yok.” Dönüp camdan dışarı bakmaya başladı. “Asıl yeterince ilgilenmeyen ve dikkatsiz davranan bendim. Kardeşimin güvenliğinden ben sorumluydum ama beceremedim. O gün bize eve geri dönmemizi söylemiştin. Oysa ben seni dinlemedim. Yaşadığım her gün, bu yaptığım hata yüzünden acı çekmiyor muyum zannediyorsun?”

Caryn’in gözlerinden süzülen yanaklarını adeta yıkıyordu. Başını soğuk, taş duvara yasladı. Gözlerinden yaşlar akmaya devam ettikçe vücudu titriyordu. Birden Ral’in ellerini omuzlarında hissetti; Ral yavaşça omuzlarını tutmuştu.

“İkimiz de payımıza düşen hataları kabullenmeliyiz. Bu aşmamız gereken bir durum ve olanları geçmişte bırakmamız en iyisi olur.” Ral’in elleri Caryn’in omuzlarında kıpırdanmaya devam ediyor ve sanki kendi gücünden bir kısmını Caryn’e ak-

tarıyordu. "Kardeşinle ilgili ikimizin de hatalı olduğu noktalar var. Ama bu hataların aramızdaki ilişkide tekrarlanmasına izin vermeyeceğim. Bu yüzden, ben suçlu değilim."

Caryn'in içinde bir yerler çiçek açmış, yeşillenmişti sanki. Taşıdığı suçluluk duygusu hafiflemiş, yok olmaya başlamış ve Caryn'i garip bir şekilde rahatlatmıştı. Ral, Caryn'in yüzünü kendininkine çevirdi.

"Bana inanıyor musun?"

Caryn, gözyaşları içerisinde gülümsedi ona. "Evet, inanıyorum. Bu bana verdiğin en güzel hediye." Caryn Ral'in elini avcunun içine aldı; dudaklarına bastırarak hâlâ kurtlarla girdiği mücadelede kalma, tam olarak iyileşememiş yara izlerinin olduğu elini öptü. "Teşekkür ederim, lordum."

Ral hiçbir şey söylemedi ama Caryn'in yumuşak dudaklarının dokunuşu, kalbinde bir şeyleri harekete geçiriyor gibiydi. Eğer böyle olduğunu bilseydi Caryn'in kaygılarını gidermek için bu konuyu daha önce konuşurdu. İşleri yoluna koyabilir, yanlış anlaşılmalara düzeltir ve aralarındaki boşluğa bir köprü kurabilirdi. Ral ona bir daha baktı; yumuşak, kahverengi gözlerindeki nemlilikte hâlâ parıldayan yaşlar vardı. Yine de gözlerinde bir rahatlama, hatta daha fazlasını gördü. Ral'in esmer teni karşısında Caryn'in eli küçük ve beyaz görünüyordu. Göğüsleri yavaşça kalkıp iniyor, boynu elbisesinin üst kısmından yukarıya doğru gururlu bir şekilde yükseliyordu.

Caryn dişi ve sevimli görünüyordu. Ral onu gördüğü günden bu yana ilk kez bu kadar şiddetli bir arzu duyuyordu.

Ral, parmaklarıyla Caryn'in çenesini kavradı ve onu dudaklarından yumuşak bir şekilde öptü. "Rahat ol, Cara. Ve sana söylediğim gibi, gerçekte istediğin şeyin ne olduğunu keşfetmeye çalış." Son bir bakış daha attıktan sonra Ral Caryn'e arkasını döndü ve kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Kapıdan çıkıp merdivenlere yöneldiğinde iç çekti. Bütün bu olanları düşünüyor ve bundan sonra başına ne geleceğini merak ediyordu. Büyük salona vardığında hizmetkarlardan birine, kendisine biraz şarap getirmesini işaret etti ve şarabını aldıktan sonra, her zaman oturduğu şöminenin yanındaki yerine oturarak alevleri izlemeye başladı.

"Eşinizle sorunuz mu var, lordum?" Arkasından gelen bu ses Lynette'e aitti. Onun ince, uzun elini omzuna koyduğunu hissedebiliyordu Ral. "O ufak tefek haliyle sizin keyfinizi mi kaçırdı yoksa?"

Ral hiçbir şey söylemedi.

Lynette parmaklarını Ral'in saçlarına doğru kaydırıyordu. "Belki de aklınızı dağıtmanız için yapabileceğim bir şeyler vardır." Lynette ona doğru eğildi, göğüslerinden biri Ral'in koluna değiyor, sarı saç tutamları onun yanağını okşuyordu. "Belki biraz satranç ya da bir şans oyunu?"

Ral, Lynette'le oyun oynamaktan nefret ediyordu. Oyunlarda başarılı değildi ve bu yüzden hep Ral kazanıyordu. "Hayır. Vakit çok geç, üstelik yorgunum."

Lynette'in pembe dudaklarına bir gülümseme yerleşti. "Ben de yorgunum. Belki de yatağa gitmemiz en iyisi olur. Ne dersiniz, lordum? Birlikte mi gidelim yoksa ben önden gidip sizin gelmenizi mi bekleyeyim?"

"Sen git. Benim Richard'la konuşmam gereken bir şey var. Biraz zaman alabilir. Beklemene de gerek yok."

"Ama eminim ki—"

"Gidebilirsin, Lynette."

"Nasıl isterseniz, lordum." Lynette güzel, sarı saçlarını savurarak başını yukarı kaldırdı; alt dudağını sarkıtmıştı. İstemeyerek de olsa uzaklaştı.

Eskiden olsa Lynette'in bu tavırlarını çekici bulurdu. Gün or-

tasında iki defa onu odasına kadar takip ettiği, kendi üstündeki kıyafetleri tam olarak çıkarmadan onu soyup sahip olduğu zamanları hatırlıyordu. Oysa o gece durum daha farklıydı.

"Karına bu kadar özen göstermene kızıyorur." Odo, Ral'in solundaki yere oturdu. "Ama bu onun için iyi bir şey. Böylece yerini bilir."

"Beni rahatsız eden Lynette değil."

"Ah... demek Girart'ın ormanda olanlar hakkında anlattıkları doğru." Daha şimdiden kurtları öldürmeleri tekrar tekrar anlatılmıştı. Ama Odo, hikayenin kurtlarla ilgili olan kısmından bahsetmiyordu ve bunu ikisi de biliyordu. "Küçük eşinin, birçok kişinin düşündüğü kadar soğuk olmadığını söyledi."

"Öyle olduğuna emin olabilirsiniz."

"O zaman al onu, *mon ami*. Tohumlarını ona ek de karnında senin bebeğini taşısin. Bir erkeğin arkasından gelecek mirasçılara ihtiyacı vardır, dostum."

Ral iç çekti ve sandalyesine geri yaslandı. "Belki de öyledir. Bunu düşüneneğim." Yüce Tanrım, küçük, ateşli kadının zihninde yarattığı görüntü bile onu baştan çıkarmaya yetiyordu. Artık onu neden reddettiğini bildiği için, ona karşı hissettiği tutku neredeyse on katına çıkmıştı. Ama hâlâ seçim ona aitti. Ral ona söz vermişti – Caryn istemediği sürece ona elini sürmeyecekti.

Ral parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Belki de bunun olmaması en iyisiydi. Caryn cüsse olarak onun yarısı kadardı ve Ral'in onu inciteceği kesin gibiydi. Ral'in çok büyük keyif alacağı belliydi ama bu konuda hiçbir deneyimi olmayan Caryn'i memnun edip edemeyeceğinden emin değildi. Ona keyif vermeye çalışırken canının yanmasına da neden olabilirdi.

Ayrıca bu, sorun değildi. Yatağını ısıtması için Lynette vardı. O bedenini Ral'e, Ral'in bildiği birçok kadına göre daha iyi bir yöntemle verebilirdi. Ral kapıya doğru döndü. Dış avluya çıkıp

Lynette'in odasına gitmeyi düşündü. Lynette onu bekliyor olmalıydı ve belki de hâlâ...

Ral kapıdan uzaklaştı ve merdivenlere yönelerek yukarıya çıkmaya başladı. Ona bir yatak hazırlaması için hizmetkarına talimat verdi. Ona yardımcı olan delikanlı, kıyafetlerini çıkarması için yardım ettiğinde Ral artık akşama hazırды.

Lynette kızacaktı belki ama bu ne kadar sorun olabilirdi ki? Onun istediği Lynette değildi. Ral karanlığa doğru kaşlarını çatı ve Caryn'i düşündü. Bu kadar ufak tefek bir kadınla nasıl birlikte olabileceğini merak ediyordu.

Caryn yatak odasında dönüp duruyordu. Ral olmadığından oda boş, sessiz ve soğuk görünüyordu. Daha önce odanın bu kadar büyük, yatağın böylesine geniş ve odadaki aksesuarların – yallar, kalkanlar ve kılıçlar – bu kadar erkeksi olduğunu fark etmemişti.

Sonuçta bu oda o iri cüsseli Norman'a, yani kocası olan lorda aitti. Tabii o artık bu odayı eskisi gibi kullanmıyordu.

Caryn midesinde bir burkulma hissetti. Kocası bu gece de metresiyle yatacak ve bunu sadece, şartlar değişmiş olmasına rağmen tutmaya devam edeceği söz yüzünden yapacaktı.

Ya da belki de gerçekten metresiyle olmak istediği için gelmeyecekti? O uzun boylu sarışın, Caryn'den daha güzeldi ve neredeyse Gweneth kadar tatlıydı. Ral hayatındaki kadınlardan hangisini istiyordu? Metresini mi? Karısını mı? Yoksa karısının ondan daha da güzel olan kız kardeşini mi? Caryn çayırda karşılaştıkları o gün Kara Şövalye'nin, Gweneth'in kristal mavisi gözlerine nasıl baktığını unutamıyordu.

Caryn'le evlenmesinin en önemli sebebi Gweneth idi. Çünkü Ral, Gweneth'in başına gelenler yüzünden suçluluk hissediyordu. Ral, Gweneth'in manastırdan asla ayrılmayacağını biliyor olmalıydı ama buna rağmen kalbinde ona karşı bir özlem duyu-

yor olabilirdi. Onun o benzersiz güzelliği, tatlılığı ve berraklığı Gweneth'i Caryn'den çok farklı kılıyordu. Aralarındaki fark ayla güneş arasındaki fark gibiydi.

Gweneth olmasa bile, ya Lynette? Onun narinliği ve güzelliği, geçtiği yerdeki tüm erkekleri etkisi altına alabilirdi. Ral onu Fransa'dan getirtmiş, son iki yılı onunla birlikte geçirmişti. Onun dan vazgeçmek ister miydi? Caryn cevabı bilmiyordu ama bir yanıyla da bunun cevabının olumsuz olmasından korkuyordu.

Yine de hâlâ onun karısıydı ve dolayısıyla, yatağında onunla gecelerini paylaşmaya en fazla hakkı olan kadındı.

Ral'i düşünüyordu; onu öptüğü zamanları ve o zamanlarda içinde uyanmasına neden olduğu duyguları. *Çocukların olsun istedin mi hiç*, diye sormuştu bir keresinde. Bu Caryn'in çok da sık düşündüğü bir şey değildi. Çocuk demek ölümcül sorumluluklar demekti. Hele de onun gibi özgürlüğünü kazanacağı günü özlemle bekleyen biri için... Kendini anne olarak hayal edemiyordu; ama bir yandan da ailesi olmadan geçireceği bir hayatın onu güçsüz ve boş bir insana çevireceğini biliyordu.

Ani bir soğukluk hissiyle ürperen Caryn pencereye doğru yürüdü ve pencereyi yukarıda tutan küçük kancayı çekerek kapattı. Kocasını onu sevmiyor olabilirdi ama onu arzuladığı kesindi. Eğer Caryn isteseydi onunla yatağını paylaşırdı ve Ral de onu gerçekten karısı yapardı.

Evliliklerini gerçek bir evliliğe dönüştürürdü.

Caryn bir anda, aslında kendisinin de istediği şeyin bu olduğunu düşündü. Ral'in gerçekten kocası olmasını istiyordu ama bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Bir kadın bu tip şeyleri nasıl söylerdi ki? O Lynette gibi değildi. İşveli hareketleri ve cilveli bakışlarıyla kendi yöntemlerini kullanıp söyleyemezdi. Bunları yapmaya kalkışsa bile eline yüzüne bulaştırırdı.

Peki ya Ral onu reddederse ne olacaktı? Aslında Caryn redde-

dileceğine pek ihtimal vermiyordu ama sonuçta o Ral'den sadece bir gece istemeyecekti. Diğer gecelerini de tutkuyla geçirmeleri için onunla kalmasını bekleyecekti. Peki ya Ral bunların hepsini kabul edip Caryn'i yatağına alır da, Caryn onu memnun edemezse ne olacaktı? Ya yeniden metresine giderse ve tıpkı evliliklerinin ilk gecesinde olduğu gibi hizmetkarlar bunu fark ederse ne olacaktı?

Aklına gelen bu ihtimaller riskliydi belki ama mutluluğu ve geleceği bunlara bağlıydı.

Caryn ilk kez gülümsedi. Her zaman hevesli bir çocuk gibi olmuştu. Bir şeyler öğrenmeyi hep sevmiş, aldığı dersleri, öğrendiği şeyleri ise aklından hiç çıkarmamaya çalışmıştı. Mutfakta çalışan arkadaşı Bretta'ya danışmalıydı. Balık etli, genç ve güzel arkadaşı bir erkeği baştan çıkarma konusunda ona göre daha deneyimliydi ve bildiklerini Caryn'le paylaşacağına şüphe yoktu.

Marta da yapabildiği her şekilde yardım etmeye çalışırdı. Evlendiği ilk gecedan beri Caryn'e, geceleri kocasıyla birlikte kalması için ısrar ediyordu. Ayrıca bir de Isolda vardı; şifacı kadın. Caryn'e güzellik ve tutku getirecek karışımlar hazırlamaktan gurur duyardı. Marta ve Isolda'nın yardımları ve Bretta'nın paylaşacağı bilgilerle Caryn, Ral'i baştan çıkarabilirdi.

Caryn pencerenin önünden uzaklaştı ve yatağına çıktı. Şimdi artık kesinlikle gülümsüyordu. Lynette, Ral'i memnun edebilme-yi öğrenmişse, Caryn de öğrenebilirdi. Yarın derslerine çalışmaya başlayacaktı. Çok yakında tuzağını kurmuş olacak ve iri yarı, sert Norman'ının tuzağa düşmesi için arkasına yaslanıp beklemeye koyulacaktı.

BÖLÜM 10

“Beni mi görmek istedin?”
“Benimle biraz şarap içmeye ne dersin, Hugh?” Ral, oturması için ateş yakılan çukurun yanında bir yeri işaret etti. Kaslı ve güçlü şövalye kendine gösterilen yere doğru ilerledi; çarpık dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi.

“Bu benim için bir onurdur, lordum.” Kaslı, iri gövdesini meşe ağacından yapılma kürsüye yerleştirdi ve bacaklarını uzattı. Ral de onun karşısında yüksek arkılığı olan sandalyesinde oturuyordu. “Bir süredir sizinle böyle oturmamıştık. Bana eski Normandiya günlerimizi hatırlattı.” Hizmetkarlardan biri kalay kaplamalı kadehlerle şaraplarını getirdi ve ikisi de büyük birer yudum aldılar.

“Normandiya... evet,” dedi Ral. “Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz.”

“Evet, öyle lordum.”

“Onca yıl, güvenimi sarsacak bir şey yaptığını hiç hatırlamıyorum.”

Hugh kurnazca Ral’e baktı. “Kalbimi söküp içine baksalar bile sırlarınız bende saklı kalacaktır.”

“İşte ben de tam bu yüzden senin yardımını istiyorum, eski dostum.” Ral, Hugh’a doğru eğildi; Hugh da aynı şekilde Ral’e yaklaştı.

“Haydutları takip etmemizle ilgili gizli bir bilgi mi var, lordum? Size söylediğim gibi belki de onlar...”

“Böyle bir şey değil, dostum. Konuşmak istediğim konu daha çok kişisel.” İri şövalyenin gri ve yün yapağı gibi görünen kaşları, duyduğu cümleler karşısında çatılmıştı. İçinde ciddi bir merak uyanmıştı. “Benim kalıbıma yakın irilikte bir adam olarak, bana fikir verebileceğini düşündüm. Yaşın benden daha büyük ve yatağından geçen kadınların sayısını benimkiyle karşılaştırmayacağım bile.”

Hugh güldü. “Payıma düşenden fazlasına sahip olduğumu söylersek abartmış olmayız. Aynısını sizin için de söyleyebiliriz.”

Ral homurdandı. “Bu doğru ama bir konu var ki kendimi ace-mi gibi hissediyorum. Ona sahip olmadım henüz.”

Ral kollarını kalın ve sert göğsünde birleştirdi. “Ne diyorsun Ral, dostum?”

“Belki de her şeyi en başından anlatmalıyım.” Ral sırrının Hugh ile güvende olacağını biliyordu. Bu nedenle ona evliliği hakkındaki tüm gerçekleri anlattı. Bütün bunları neden yaptığını Hugh’a açıkladı ve ona üç yıl önceki o gün çayırdaki buldukları iki kız kardeşi hatırlattı. Ona Stephen de Montreale’i ve oluşturduğu tehditten Caryn’i korumak için onunla evlendiğini anlattı.

“Yani onunla hâlâ yatmadınız,” dedi iri şövalye.

“Hayır, yatmadım. Ve elbette bu aramızda iyi korunan bir sır olarak kalmalı.”

Hugh başını salladı. “Ve durum yakında değişecek, onunla yatağınızı paylaşabileceksiniz gibi duruyor. Siz de bu olursa, onun gibi ufak tefek bir kadının canını acıtma ihtimalinden endişeleniyorsunuz.”

"Sadece bir kısmımla bile onun içini doldurabilirim. Tamamen girersem onu ikiye ayırabilirim diye korkuyorum."

Hugh sessizce güldü. Yeşil gözleri neşeli bir parıltıyla parlıyordu. "Leydiniz Caryn o kadar da çıtkırıldım değil. İnce ama çok sağlam bir yapısı var. Kalçalarının ne kadar geniş olduğunu görmediniz mi? Size güçlü erkek çocuklar doğurabilecek kadar açılabilirler."

"Evet, fark ettim." Yüce Tanrım, Ral onun teninin solgun rengini görmüş ve kalçalarının sertliğini parmaklarının altında hissetmişti.

"Ve göğüsleri," dedi Hugh, "yuvarlak ve dolgun halleriyle koca bir adamın avucunu doldurabilecek durumdalar. Eminim dikkatinizden kaçmamıştır."

"Fark ettim dedim ya zaten. Tanrı aşkına, beni kör mü sanıyorsun!"

Hugh sırtıttı. "Asla kör olmadınız ama şu an bir duraklama içindesiniz. Ben sizin korkularınızı aşmanızı sağlamaya çalışıyorum." Hugh öne doğru yaklaştı; uzun kollarını dizlerine yaslamıştı. "Küçük karınız ince ve ufak tefek, bu doğru. Ama bir kadın, bir erkeği kabul etmek ve onu içine almak için yaratılmıştır. Ne kadar küçük ya da büyük oldukları fark etmez. Caryn'inizin bedeni sizinkine uyum sağlayacaktır. Sizi tamamen içine alabilecektir, buna emin olabilirsiniz."

Hugh gülümsedi ve bakışlarını yanan ateşe çevirdi. Geçmişinden gelen asi bir kadını hatırlamıştı. "Onun ne kadar dar olacağını düşünebiliyor musunuz? Onu istediğiniz gibi tutabilir, istediğiniz pozisyona getirebilirsiniz. Onun ölçülerinde bir kadınla neler yapabileceğinizi hiç düşünmediniz mi?"

Ral'in kasıklarında karıncalanma başlamıştı. Elbette bunları hayal edebiliyordu. Hatta o an aklının her yerinde erotik görüntüler yüzüyordu ve yavaşça sertleşmeye başladığını hissediyordu.

"Böylesine ufak tefek bir kadına sahip olmanın keyfini tatma-

dan, dostum," diye başladı Hugh sert bir ses tonuyla, "kendini hiç yaşamamış sayabilirsiniz."

Ral elindeki şarap kadehini hafifçe salladı. Birkaç koyu şarap damlası kadehin kenarına gelmişti. "Onu incitmeyeceğimden eminsin değil mi?"

"Sadece ilk seferde biraz canını acıtacaksınız. Başlarda yavaş olun, sonra zamanla onun bedeni de sizinkine alışacaktır."

Ral başını salladı. Hugh'ın anlattıkları üzerine aklında canlanan görüntülerle mücadele ediyor, Hugh'ın haklı çıkması için dua ediyordu. "Teşekkür ederim, Hugh."

Konuşmanın bittiği konusunda gereken mesajı alan Hugh şarabını kafasına dikti ve ayağa kalktı. "Kadınlar hakkında bu kadar konuşmak beni çiftleşme dönemi gelmiş bir yaban domuzu gibi hissettirdi. Sanırım gidip Bretta'yı arayacağım."

Arkadaşı uzaklaşırken Ral gülüyordu. Sonra da kasıklarındaki ağrıyı hissedince yüzünü ekşitti. Vücudundaki tüm kaslar aynı ihtiyaç için gerilmişlerdi; kanı sanki daha yavaş ve ağır akıyordu. Bakışlarını dış avluya açılan ağaç kapıya çevirdi. Lynette odasına çekilmişti. Şimdi Ral ona gitse, olan her şeyi unutup yine de onu yatağına alırdı.

Ral baştan çıkmıştı. Çok fena halde baştan çıkmıştı. Ama bir şeyler onu durdurdu. Kapıya gitmek yerine merdivenlere döndü. Kendisi için avluda yaptırdığı yatağa gidecekti. Aklındaki düşüncelerle birlikte yalnız geçirmesi gereken bir gece daha vardı ve bu zor olacaktı.

Ral merdivenlere ulaşmak üzereyken kapının yanında bir hareketlilik oldu ve hizmetkarlardan birkaçının o tarafa doğru koştuğunu gören Ral durdu.

"Bir ulak gelmiş, lordum." Geoffrey, Ral'e doğru geldi. "Kraldan mesaj getirmiş."

Ral başını salladı ve ulağın yanına kadar genç, sarışın şövalyeyi takip etti. Ulak, akarsuları geçerken destek almak için kul-

landığı belli olan uzun bir değnek taşıyordu. Bir de, içinde kralın mesajını taşıdığı belli olan bambu benzeri kısa ve içi oyuk bir tahta parçası vardı elinde. Bu tahta parçasının bir ucundan çekerek içinden kralın balmumu mührüyle kapatılmış bir parşömeni çıkardı. Ral bu parşömeni, ulağın iyi dilekleriyle birlikte kabul etti ve hemen ardından biraz ilerideki Richard'ın yanına gitti.

Parşömeni Richard'a verirken hizmetkarlarından birine, "Adamın karnını doyurmasını sağla ve dinlenmesi için bir yer ver," dedi. Richard da o sırada mührü açmış ve yazılanları okumaya başlamıştı.

"Kral William tebriklerini iletiyor," dedi Richard. "Her şeyin yolunda olduğunu umduğunu, size ve eşinize mutlu, bereketli bir evlilik dilediğini iletmış."

"Sadede gel," dedi Ral.

"Toprak talebiniz reddedilmiş. De Montreale de aynı topraklar için baskı yapıyormuş ama kral William tarafsız kalacağını söylemiş." Richard parşömeden başını kaldırdı. Alnı, çatılan kaşları yüzünden kırışmıştı. "Kral William bir seçenek sunmuş, lordum. Ferret'in kellesini getirene toprakları hediye olarak verecekmiş."

"Lanet olsun!" Ral yumruğunu masaya vurdu; masa titremişti. "William o toprakların ne kadar önemli olduğunu biliyor. Stephen ise sadece benim Braxton halkını beslemek için o topraklara ihtiyacım olduğunu bildiği için o toprakları istiyor. Onların varlıklarını sürdürebilmeleri için o topraklar bana gerekli."

Richard, Ral'in gözlerinin içine baktı. "O zaman Ferret'i Montreale'den önce siz yakalamak zorundasınız." Richard gülümsedi. "Bunu yapacağınıza eminim."

Richard gerginliğinin biraz da olsa hafiflediğini hissetti. "Sen iyi bir adamsın, Richard. Bu söylediğin doğru çıkmalı. Yarın ormandayız – sonraki gün de ve bir sonraki gün de – Ferret'i yaka-

layana kadar durmayacağız." Yardımcısının sırtını sıvazladı. "Bu defa onu yakalayacağız. Hata yapma lüksümüz yok."

Caryn yatağın diğer tarafına dönmüş, önündeki masaya yaslanmış çalışıyordu. Elindeki taşla ezdiği bazı otlar vardı. Kurumuş nane, çalgıcı otu, gül goncasi, pırasa gibi otları iyice ezip neredeyse toz haline getirmişti. Bunları ağzı tıpalı bir kabın içine koydu.

Bu hazırladığı, Isolda'nın arzuları harekete geçirip afrodizyak etkisi yapabilecek iksirlerinden biriydi. Caryn gizlice Ral'in saç tellerini toplamış, tenine değen kıyafetlerinden birinden bir parça almış, omzundaki yaradan sızmış ve kurumuş kan parçasını saklamış, bunların hepsini Isolda'ya vermişti. Isolda bunları kullanarak hazırladığı karışımı ay ışığında toprak yola gömmüştü.

Bu topladığı şeylerin bir araya geldiklerinde, Ral'in karşı koyamayacağı kadar güçlü bir aşk iksiri etkisi yapacaklarını söylemişti.

Caryn iç çekti. Isolda'nın büyü ve iksirleri çok da işine yarayamamıştı. Brett'a'nın baştan çıkarma dersleri de öyle. Marta da mümkün olan her zamanda onları bir araya getirmek için uğraşıp durmuştu ama başarı elde edememişlerdi; çünkü Ral, kraldan gelen mesaj yüzünden zamanının çoğunu kalenin dışında, umutsuzca haydut izi sürerek geçiriyordu. Döndüğünde ise aşırı derecede yorgun oluyor, büyük avludaki ateşin yanında uyuyakalıyor ve yemek yemeye bile hali kalmıyordu.

Metresiyle bile yatmıyordu artık; onun yerine avluda tek başına uyuyordu. Caryn, Ral'in bunun için bile enerjisinin kalmamış olabileceğini düşündü. Bir yandan da onu baştan çıkarmak için içine girdiği uğraşların işe yarayıp yaramayacağını düşünüyor, Lynette'in engin deneyimlerinden gelen cazibesini alt edebilecek mi diye merak ediyordu.

Caryn küçük şişesini aldı ve kapıya yürüdü. Ral o akşam haydutları yakalama işinde başarısız bir gün daha geçirmiş olmasının verdiği üzüntü ve memnuniyetsizlikle kaleye dönmüştü. Aslında onun bu kötü halinde yanına yaklaşmak istemezdi. Ancak haydutların bulunması aylar alabilirdi. Ral'in bir kadına olan ihtiyacının ise o kadar uzun süre bekleyeceğini düşünmüyordu Caryn. Eğer seçeceği o kadın olmak istiyorsa, bir an evvel harekete geçmeliydi.

Caryn koridoru geçip merdivenlere doğru yöneldi. Herlerken gördüğü Marta'ya çabucak bir şeyler söyledi. Marta da ona, cesaret verici bir gülümseme gönderdi. Isolda'nın hazırladığı iksiri Ral'in şarabına karıştırmalı, akşam yemeği boyunca hoş bir şekilde konuşmalı, sonra da Bretta'nın öğrettiği yöntemlerle Ral'i etkilemeliydi.

Belki de bu sefer Ral üzerinde etki uyandırma işinde başarılı olurdu. Belki de bu sefer Ral onu üst kata taşırsın ve...

Caryn bir an, balık etli mutfak görevlisi Bretta'nın anlattığı, yatakta yapması gereken şeyleri hatırlayınca yüzü kızardı. Bretta anlatırken Caryn şaşkınlığını gizlemeye çalışmıştı ama Bretta o şaşkınlığı fark etmiş ve gülmüştü.

"Endişelenmemelisiniz, leydim. Bunu bütün kadınlar yapar, ayrıca bu kadınların sorumluluklarından biri. Güçlü erkeğinizin altında vakit geçirmekten daha iyi bir şey olamaz."

Caryn kaskatı kesilmişti. Bir an için Bretta'nın bunu nereden biliyor olabileceğini düşündü. Bunu ilk defa aklına getirmişti. "Sen ne demek istiyordun, yoksa sen... sen—"

"Hayır leydim, ben sizin erkeğinizden değil, durumun kendisinden bahsediyorum." Bretta gözünü kırptı ve dişlerini göstererek sırıttı. "Belime dolanan bir el beni asla korkutmaz. Eteğimi kaldırırm."

Caryn yanaklarının yanmaya başladığını hissetti. Bretta'ya yaşadıklarından bahsetmesini söylemek yerine, bir erkeği nasıl

etkileyebileceğiyle ilgili sorular sormaya devam etti. Onun gülümsemek ve dokunmak, çekici bir şekilde yürümek ve bir erkeğin ilgisini çekmek için üstü kapalı bir şekilde kullanılabilecek yöntemleri atlatmasını dinledi. Herkes Ral'in karısı yerine aşığı tercih ettiğini düşünmeye başladıktan sonra Bretta, Caryn'in bu konudaki isteğini daha iyi anlar olmuştu.

"Sizin kocanız sizin yatağınıza aittir leydim, o taş kalpli fahişenin yatağına değil."

Yine de Ral'in o yatağına ait olmasıyla, onu o yatağına geri getirme durumları birbirinden farklı şeylerdi.

Ral sofrada Caryn'in yanına oturdu. Caryn'in yumuşak, kadınsı gülüşünü duyuyor, omzunun kendininkine temas edişini hissediyor ve kulağına fısıldadığı sözleri dinliyordu. Caryn tatlı bir şekilde gülümsüyor, Ral'in söylediği şeylerle ilgileniyormuş gibi görünüyor ve kendisi de Ral'i eğlendirecek bir şeyler söylemek için çabalıyordu.

Caryn'in tavırları kadınsıydı; hareketleri çekiciydi. Anlamları açıktı. Ral, onun son birkaç gündür sık sık bu şekilde davrandığını fark etmişti. Hareketleri, jest ve mimikleri Ral'e tam olarak uyuyor, onun vücudunda da bir tepki uyandırıyor ve farklı bir tutku hissi yaratıyordu.

Caryn'in göğsü koluna değdiğinde Ral, vücudundaki kanın sıcak bir şekilde kasıklarına doğru pompalandığını hissetti. Kalp atışları bir yavaşlıyor, bir hızlanıyor, kasıklarındaki ağrıya eşlik ediyordu. Caryn numara mı yapıyordu, yoksa Ral'in gizlemek için uğraştığı arzusunu, yüzündeki maskelerin altına inerek görmüş müydü?

"Bu akşam yeni bir elbise giymişsin," dedi Ral hafifçe. Bir yandan da akşam yemeğinin bir an evvel bitmesini umuyor, geceyi tutkularının esiri olarak ve sonunda karısının da sahibi olarak geçirebilecek mi diye merak ediyordu. Ya da Ral, Caryn'in

başlattığı bu oyunu sürdürüp bekleyebilir, kendi içinde yanan ta-
ku ateşi Caryn'de de tutuşmaya başlayana kadar sabredebilirdi.

"Beğendin mi, lordum?" Koyu yakut rengi tunik ve boyun-
kısımındaki ipek kumaş, Caryn'in saçındaki kırmızıya dönük yer-
leri açığa çıkarıyordu.

"Bu renk tenine yakışmış. İyi bir seçim yapmışsın."

Caryn gülümsedi. "Biraz daha şarap, lordum?" Caryn, Ral'in
kadehini birkaç kez doldurmuştu ve Ral, onun planları arasında
kendisini sarhoş etmek var mı diye merak ediyordu.

"Bu akşam şarabın tadı biraz acı geldi ama sorun değil. Yeteri
kadar içtim. Yarın beni yine uzun bir gün bekliyor." Ral'in hiçbir
şekilde sarhoşken ya da tam olarak kendini kontrol edemezken
onunla birlikte olmaya niyeti yoktu. Zaten onun canını acıtmak-
tan çok korkuyordu, bu yüzden ağırdan almalıydı.

"Yemeğini bitirdiğine göre," dedi Caryn, "belki de birlikte
satranç oynarız."

Ral kaşını kaldırdı. "Satranç oynadığımı bilmiyordum."

"Benim hakkımda bilmediğin daha çok şey var, lordum."
Caryn, küçük beyaz dişlerini ortaya çıkararak şımarık bir gülü-
cük gönderdi.

Ral de aynı şekilde gülümsedi ama masanın altında kalan
sertleşmiş yerinde ağrı hissediyordu. Rahatlamaya çalıştı. "Yat-
madan önce bir oyun, belki uyumama yardım eder..." Yüce
Tanrım, ne yalandı ama! Hiçbir şey değil de, Caryn'in eteklerini
kaldırmak, o gecenin gerçekten iyi geçmesini garanti edebilirdi
Ral için.

Ral içten bir şekilde gülümsedi. Gidip yatmaktansa oyun oy-
namayı tercih ederdi. Oyunun sonucunda ikisinin de kazanması-
nı umdu.

Satranç tahtasının önüne karşılıklı oturdular. Caryn iyice dü-
şündü taşındı ve piyonlarından birini iki kare ileriye götürdü. Ral
onu kısa sürede mağlup edeceğinden emindi. Ne de olsa bu bit

strateji oyunuydu. Tıpkı bir savaşı yönetmek gibi. Daha önce
hiçbir savaş meydanında başkalarını yönlendirebilecek bir kadı-
na rastlamadığı gibi, bu oyunda ondan daha iyi çıkan bir kadına
da rastlamamıştı.

Birkaç saat sonra Ral bunları söyleyemiyordu artık. Satranç
tahtası, taşların büyük bir kısmından temizlendikten sonra Ral'in
siyah taşları, beyazları mağlup edemeyecek durumdaydı. Ama
yine de zafere Caryn'den daha uzak olduğu da söylenemezdi.

"Zorlu bir rakipsin, lordum." Caryn filini çıkararak, Ral'in
veziri hedefleyen hamlesinin önünü kesti.

Ral gülümsedi. "Kazanmama her zaman izin verebilirsin."

Caryn bakışlarını ona yöneltti. Yüzündeki ifade sürpriz ol-
muştu. Derken kaşları çatıldı. "Bunu isteyebileceğini düşünme-
miştim."

"Eğer karşımdaki rakip sağlam biri olmadıkça kazanmaktan
keyif almayacağımı düşünüyorsan, doğru düşünüyorsun. Ama
bu akşamki oyunumuzdan keyif aldım, tahmin ettiğimden daha
iyiydi."

Bunu duyunca Caryn'in gözleri parladı. Köze dönüşmeye
başlayan ateşin parlaklığında yüzü genç ve ıslıl ıslıl görünüyordu.
Aslında sevimliydi ve gün geçtikçe bu özelliği daha ön plana çı-
kıyordu.

"Seni memnun edebildiğime sevindim."

"Seni mağlup edebilirsem daha da memnun olurum ama bana
izin verdiğin için olmamalı bu mağlubiyet."

Caryn, doğru tahminde bulunduğu için mutlu görünüyordu.
Satranç tahtasını büyük bir coşkuyla inceledi. Oyun beraberlikle
bitmişti sonunda. Ral bu duruma güldü, bir sonraki oyunlarında
Caryn'i yeneceğini söyledi. Caryn, böyle olmaması ve bir sonra-
ki oyundan galip çıkan taraf olmak için dua ediyordu.

Ral, oyunda küçük ve güzel karısına yenilmenin, onunla bir-

likte yatmasının yolunu açacaksa, isteyerek yenilmeye kendini ikna edebileceğini düşündü.

Ral merdivenlere doğru baktı. "Yatma zamanı geldi." Baktıklarını Caryn'e çevirdi. Yüz ifadesini bozmadan, aklındakileri Caryn'e yansıtmamaya çalışıyordu. Bir an için Caryn'in gözlerinde bir şey parıldamıştı ama sonra hemen kayboldu.

Söyle hadi, dedi Ral sessizce. *Beni yatağına almaktan memnun olacağını söyle.* Ral olsa buna memnun olurdu. Aslında Caryn'in ona izin vereceği apaçık belliydi. Ama Ral bunu onun ağzından duymak istiyordu. Bu evliliği gerçek bir evlilik kılmak için gereken şeyi yapmayı kabul ettiğini kendisi söylesin istiyordu. Caryn'in onu, tıpkı kendisinin Caryn'i arzuladığı gibi arzulamasını istiyordu.

Ve Ral, kendini geri çekmiş olmasının ve ısrarlarından uzaklaşmasının işe yaramaya başladığını düşünüyordu.

"Yorgun musun?"

Ral omuzlarını silkti. "Haydutlarla ilgili hiçbir ize rastlamadık. Yarın yine avlanmaya gidip stoklarımızı dolduracağız. İyi dinlenmeliyim." Ral, Caryn'in elini aldı, kendi kolunun üzerine koydu ve onu taş merdivenlere doğru yönlendirdi.

"Yine avluda mı uyuyacaksın?" dedi Caryn yumuşak bir şekilde. "Bu şekilde dinlenebilecek misin?"

Senin küçük bacaklarının arasında dinlenebileceğim kadar değil. "Şimdilik yeterince iyi." Ral daha önce bir kadını etkilemek için böyle bir tekniği hiç kullanmamıştı. Ama özellikle Caryn'e karşı kazanmaya başladığı başarıyı tamamen ona mesafeli davranmasına bağlıyordu. Ral ona gösterdiği ilgiyi azalttıkça Caryn onu etkilemek için daha fazla uğraşıyordu.

Oynadığı oyun ne olursa olsun, kazanmak istiyordu.

Ral kapının önünde durdu, Caryn'i kollarının arasına aldı ve onu öptü. Hisleri yakıcı olsa da Caryn'e verdiği öpücük sakindi. Kendini geri çekmek için iradesini zorladı. Böyle devam etmeyi

başarırsa bir ya da iki güne kadar bu hislerini bastırmak için mücadele etmesine gerek kalmayacağını düşünüyordu.

"İyi akşamlar, leydim."

"İyi akşamlar, lordum." Kapının mandalını açarken eli titremişti Caryn'in. Sonra kapıyı açtı ve içeri girdi.

Ral kendi kendine gülümserken döndü ve avluya doğru ilerlemeye başladı. Bu oyunu kazanmak isteyen tek kişi Ivesham'lı Caryn değildi.

"Leydim? Leydim, neredesiniz? Kasabadan çok önemli haberler getirdim."

"Buradayım, Leofric," diye seslendi Caryn yavru geyiği kucağında sevmek için oturduğu köşeden. Yavru geyik gün geçtikçe büyüyor ve güçleniyordu. "Nedir haberin?"

Genç çocuk aceleyle içeri girdi. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti, koştura koştura geldiği belliydi, göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. "Haberler haydutlarla ilgili, leydim. Annem onların yerini tespit etmeye çalışıyor. Böylece Lord Ral'e duyduğu minnet borcunu ödeyecek."

Caryn geyik yavrusunu yavaşça yerine bıraktı ve ayağa kalktı. Elbisesini silkeleyerek saç örgüsünü arkaya doğru attı. "Lord Ral avlanmaya gitti bugün. Akşam vaktinden önce dönmez."

"Ben mesaj götürebilirim."

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Bana anlatmalısın, Leofric. O gelir gelmez bütün anlattıklarını ona iletirim."

"Annem Chevrey yolu üzerinde, Eden Nehri yakınında kamp kurduklarını söyledi. Kralın vergi toplayan adamının geçişini bekliyorlarmış. Adamın ne zaman geleceğini kimse bilmiyor ama Ferret'in amacı belli. Adamı yakalamak ve Kral William'ın vergilerine el koymak."

"Kralın paralarının iyi korunduğuna eminim."

"Annem kampta yaklaşık olarak elli adam olduğunu söyledi. Aslında kuzeye doğru gidiyorlarmış ama bir süre önce geri dönmüşler."

Elli adam! Kral William'ın adamları ya da kendisi ve kocası Ral için tehlike oluşturmaya yetecek bir kalabalıktı bu. Caryn midesinde bir sancı hissetti.

"Onlar çok acımasızdır, leydim, yakaladıklarının boğazlarını keserler. Zırhlı birçok şövalyemiz Ferret'in bıçaklarından kurtulamadı."

Caryn bilinçsiz bir şekilde titredi. "Belki de bu sefer Lord Ral onu yakalar."

"Evet leydim, Lord Ral'in onları ele geçireceği kesin."

Kocasının adamlarının tehlikeyle baş etme konusunda çok yetkin olduklarına emindi. Yine de Leo'nun sözleri kulakların da çınılıyordu hâlâ. "Annenden gelen haberleri kaleye geldiği an Lord Ral'e anlatacağım."

"Keşke ben de onunla gitseydim."

İyi ki gitmedin, diye düşünürken buldu Caryn kendini. Bu rahatsız edici düşüncenin ardından, kocası için duyduğu endişe bir anda su yüzüne çıktı.

Caryn ateşin karşısında volta atıyordu. Ral'in o saate kadar dönmüş olması gerekirdi. Richard o akşam için yemeğe daha fazla özenmişti ve mutfaktan, dumanı tüten yemeğin kokusu geliyordu. Kapı açıldığında Caryn hemen bakışlarını kapıya çevirdi. Gelen Girart idi. Ral kaleyi savunmasız bırakmazdı asla. Bugün de adamlarının çoğunluğunu kalede bırakmıştı. Onların ertesi gün haydutların izini sürmek üzere harekete geçmek için dinlenmelerini istemişti.

Girişten gürültüler gelmeye başlayınca Caryn oraya doğru yürüdü. "Lord Ral?" diye sordu Girart'a.

"Hayır, leydim."

Ardından Richard da görüldü. Yüzünde korkunç bir ifade vardı. "Stephen de Montreale gelmiş."

Malvern. "Yüce Tanrım." Lord Stephen, Caryn'in görmek isteyeceği en son insandı – özellikle de kocası kalede değilken. "Onu kabul etmek zorunda mıyız?"

"Nezaket icabı, evet. Bir grup adamıyla birlikte yolculuk ediyor. Biraz yemek yemeleri ve geceyi dinlenerek geçirmeleri için onları kabul etmeliyiz. Reddetmemiz çok zor."

Caryn başını salladı. Doğru olanın bu olduğunu o da biliyordu aslında. "En azından onların da yiyebilecekleri kadar çok yemeğimiz var." Ve kaleyi koruyabilecek kadar çok adamımız. "Onları içeri al, Richard." Caryn kendini, kalenin leydisi rolünü oynamaya hazırladı. Aniden, görevlerini yerine getirmek için yapması gerekenleri düşünürken buldu kendini. "Ayrıca benim selamlarımı da ilet."

Malvern, her zamanki o mağrur ifadesiyle içe-i girmişti. Uzun ve yavaş adımlar atıyordu. Zincirli zırhı hâlâ üzerindeydi. Kıyafetleri, yolda geçirdiği saatler yüzünden tozlanmıştı ama sarı saçları, duvarlardaki mumların ışığında parıltıyordu.

"Leydim." Malvern, Caryn'in elini alıp parmaklarının üzerine küçük bir öpücük kondurdu. Dudakları sert, nefesi sıcaktı. Caryn'in yapabileceği tek şey, elini çekmeden bu halin bitmesini beklemektir.

"Lordum." Caryn küçük bir reverans yaptı ve kendini gülümsemeye zorladı. Bunu yaparken, Malvern'i gördüğü ilk anı ve gözlerindeki pırıltıyı hatırlamıştı. Aslında Malvern yakışıklıydı.

"Kocanız burada değilken gelmeyi alışkanlık haline getirmiş gibiyim." Soluk mavi gözleri, Caryn'in safır tuniği, altın kalın kemeri ve ipek boyunluğu üzerinde geziyordu. "Manastırda giydiğiniz kıyafetleri düşününce aslında ne kadar değerli bir hazine

sakladığımı görebiliyorum. Sizi oradan aldığıma hiç pişman değilim."

Caryn bu sözlerin etkisinin geçmesini bekledi. İçinden gelen nefret dolu şeyleri söylememek için tuttu kendini. "Kocam yakında burada olur. Ben kalacağınız yerin hazırlandığından emin olayım. Yemekten önce yıkanıp rahatlamak ister misiniz?"

Malvern başını salladı. "Uzun bir gündü. Bir banyo ve biraz şarap size borçlu kılacak beni, leydim."

Caryn hizmetkarlardan birine işaret etti ve gitmek için arkasını döndü. O sırada Lord Stephen onu kolundan yakaladı. "Belki siz de bana katılırsınız."

Caryn hafiften gülümsedi. "Elbette." Böyle demişti ama bunu yapmaya en ufak bir niyeti bile yoktu. Ona yardımcı olacak delikanlının yönlendirmesiyle Lord Stephen üst kata doğru ilerlemeye başladı. Adamları salonda şarap ve bira içmekle meşguldüler.

Caryn mutfığa döndü; Malvern'le ilgilenmeye gönüllü olacak bir kadın hizmetkar bulmalıydı.

"Ben onunla ilgilenirim, leydim." Bretta tam fırınların karşısında duruyordu. Taze pişmiş arpa ekmeği tüm mutfığı maya kokusu ile doldurmuştu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Malvern'in niyetinin ne olduğunu bilmiyorum. Kadınlardan hiçbirini bunun için zorlamamam."

"Sorun değil, leydim." Bretta sırtıttı. "Lord Stephen'ı yıkama fikrinin hoşuma gittiğini söyleyebilirim. Ne de olsa güzel bir sırtı var, bu benim için yeterli bir neden."

Caryn gülümsedi. "Dikkatli ol ama."

"Onun bir kedi gibi mırılamasını sağlayacağım."

Lord Stephen işlerini bitirip salona döndüğünde Ral hâlâ kaleye dönmemişti. Giydiği mor tunik ve altındaki kırmızı boyun-

lukla gerçekten rahatlamış görünüyordu. Sanki Caryn'in o hep bildiği acımasız adam değildi artık.

"İyi akşamlar, lordum." Lord Stephen görüldüğünde gülümsedi Caryn.

"Size katılabilir miyim, leydim?"

"Elbette."

Malvern, biraz üstteki platforma çıkarak Caryn'in yanına oturdu. Malvern'in adamları ise platformun aşağısında lordlarının gelişini ayakta karşılamışlardı. Sonrasında hava, ekinler, Braxton ve Malvern topraklarında yaşananlar hakkında konuşmaya başladılar.

"Çok yakında kız kardeşim gelecek," dedi Malvern. "Bir süredir ziyaretimize gelmiyordu. Belki de ikiniz, bir tanışma fırsatı yakalarsınız."

"Belki de. Konuşacak başka bir kadınla tanışmak beni memnun eder." Zalim kalpli kardeşi kadar sevilmeyecek bir insan olmamasını umdu Caryn.

"Eliana define gibidir. Uzun boylu, açık tenli. Çok güzeldir, gerçekten. Daha öncesinde kocanızla nişanlı olduğunu biliyor muydunuz?"

Caryn başını kaldırdı. "Kız kardeşiniz ve Lord Ral mı?"

"Bu sizden çok önceydi. Babalarımız, daha çocukken bu konuyla ilgili bir anlaşma yapmışlar."

"Bunu bilmiyordum."

"Şaşırmadım... özellikle de Ral, evliliği reddettiği için kınandıktan sonra."

Bu iki adamın arasındaki düşmanlığın sebebi bu muydu? "Mutlaka bir sebebi vardır."

Malvern'in dudakları gerildi. "Belki de öyledir. Benim tek bildiğim, onun kız kardeşimi çok üzücü bir şekilde haksızlığa uğratmış olduğu." Malvern hafifçe güldü. "Belki de bir gün size bu konuyu anlatır."

Belki de anlatmazdı. Oysa Caryn bunları ondan öğrenmekten samimiyetle memnun olurdu. "Güneyden mi geliyorsunuz?" diye sordu Caryn konuyu değiştirmek için.

"Evet, Grennel'daki kalemi ziyaret ettim, oradan dönüyorum."

"Çok az sayıda adamla birlikte yolculuk ediyorsunuz. Yoksa Ferret ve diğer haydutlarla ilgili herhangi bir ize rastlamadınız mı?"

"Hayır. Onların kuzeyde bir yerlerde olduklarını duydum. Ayrıca kocanızın intikam için onların peşinde olduğu ve onları kovalamakla meşgul olduğu da kulağıma geldi." Malvern'in duğının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Eğer o, yerlerini bulursa, ben de ona yardım etmekten büyük keyif alacağım."

Caryn sandalyesinde öne doğru eğildi. Aniden alarm haline geçmiş gibiydi. Her ne kadar Malvern'den tiksinsen de, onun ve adamlarının yardımı, Ral'in karşı karşıya kalacağı tehlikenin botutlarını küçültürdü.

"Ama yine de," dedi Stephen, "onun bunu kabul edeceğini hiç sanmıyorum."

Caryn aniden inledi. Hayır, Ral bunu yapamazdı. Derken aklında farklı bir düşünce belirdi. "Haydutları nerede bulacağınızı bilseydiniz onları haklayabilir miydiniz?" Lord Stephen acımasızdı; ayrıca savaşta en az Ral kadar korkusuzdu. Haydutlar yakalandıktan sonra bu işi hangisinin başardığının ne önemi vardı ki?

Malvern sandalyesinde doğruldu. Yepyeni ve ilgili bir bakışla dikkatini onun üzerine yoğunlaştırdı. "Eğer duyduklarım doğruysa ve kuzeyde bir yerlerde kamplar varsa Malvern'deki adamlarıma haber gönderebilirim. O alçak heriflerin işini bitirmeye yetecek kadar çok adamım var orada."

"Lord Raolfe bunu size söylememi onaylamayacaktır. O yüzden size söylediğimin öğrenilmesini istemem." Lord Stephen'a her şeyi anlatması Ral ve adamlarının güvenliğini sağlayacaksa bunu yapabilirdi; bu her şeye değirdi.

"Nerede olduklarını biliyor musunuz?"

"Bu akşam öğrendim. Kasabadan bir haber geldi."

"Neden bana söylüyorsunuz?"

Gerçekten, neden bunu yapıyordu? Caryn bunun cevabını tam olarak bilmiyordu ama Ral'in yaralanacağını ya da öldürüleceğini düşünmek, kendini çok kötü hissetmesine sebep oluyordu. "Haydutların işinin bitirildiğini görmek istiyorum." Kocanın evine sapaşağlam dönmesini istiyorum. "Bu da ancak fazla sayıda adamla yapılabilir gibi geliyor. Eğer adam sayısı fazla olursa, başarı, sadece bir şans olmaktan öteye geçer."

Stephen gülümsedi. "Dediğim gibi, destek vermekten memnun olurum."

Caryn bir an için duraksadı. "Chevrey'e giden yol üzerinde, Eden Nehri yakınında kamp kurmuşlar."

"Bundan emin misiniz?"

"Bilgi güvenilir bir kaynaktan geldi, ama elbette haydutların ne kadar zaman daha orada kalacaklarını bilemeyiz."

Lord Stephen, Caryn'in yüzünü biraz daha inceledi; sonra sandalyesinde döndü ve adamlarından birini yanına çağırdı. Bir deri bir kemik kalmış adam gölgelerin içinden geldi; Stephen'ın, kulağına fısıldadığı şeyleri dinledi, anladığını belli eder bir şekilde başını salladı ve dönüp uzaklaştı.

"Durand hemen Malvern'e gitmek için yola çıkıyor. Adamlarımızı orada toplayıp sonra da Chevrey'e doğru harekete geçeceğiz. Planladığım gibi, sabah buradan ayrılacağım. Biraz şanslıysak ben sabah buradan ayrılıp Chevrey'e varana kadar adamlarım Ferret'i ve haydutlarını yakalamış olurlar."

Caryn gülümsedi. "Teşekkür ederim, lordum."

"Ben teşekkür ederim, Leydi Caryn." Lord Stephen'ın yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirmişti. Caryn ise bir an ona bunları anlatmamış olmayı diledi. Yüce Tanrım, doğru bir şey mi yapıyordu acaba?

BÖLÜM 11

Ral, üzerindeki zincir zırhı, elindeki kalkanı ile siyah ve büyük savaş atının üzerinde durmuş, bulunduğu tepeden Ferret ve adamlarının kamp yaptıkları yere neler olduğunu inceliyordu. "Tanrı aşkına," dedi Odo. "Yine geç kaldık."

Ral'in çenesinde bir kas seğirdi. "Öyle görünüyor. Ayrıca Malvern'in tam zamanında geldiği de belli oluyor." Adamlarıyla birlikte tepeden aşağı inip, kampın içine doğru ilerlerlerken dudaklarından kaba küfürler döküldü. Ortalık karmakarışıktı: devrilmiş yemek kazanları, baş aşağı çevrilmiş şarap tulumları, silahlar, kıyafetler. Birkaç yerde yanan ve sönmek üzere olan ateşlerden çıkan duman ve ortalığa gelişigüzel bir şekilde dağılmış en az otuz adamın bedeni.

Ral, aralarında Ferret'in bedeni var mı diye bakmak için iyice yaklaştı. Halkına karşı hissettiği mahcubiyet yüzünden göğsü sıkıştıyordu. Eğer avdan birkaç saat önce dönseydi, ya da o döndüğünde Lord Stephen, Braxston'da olmasaydı yahut düşmanın çıkmasını bekleyene kadar atını sürüp gecenin içine atını sürseydi...

Ral'in çenesindeki kas yeniden seğirdi. Evet, artık Ferret onların başına bela olamayacaktı; ama öte yandan kaleyi inşa etmek

için aldıklarını, insanlarına geri verebilmek için kullanabileceği yeni topraklar da olmayacaktı. Bu topraklar olmadığında stoklarını takviye etmeleri zorlaşacaktı. Er ya da geç, Braxston halkı acı çekecekti. Ral ileride onu bekleyen günlerin neler getirebileceğini düşününce yüzünü buruşturdu.

Malvern'in bir grup adamını gördü ama hâlâ Ferret'tan bir iz yoktu – ondan geri kalan herhangi bir şeye de denk gelmemiştii. Adamlarıyla birlikte yere düşmüş yaralıların arasında ilerlerken birden Durand isimli şövalyeyi fark etti. Durand, Stephen'in adamlarının başıydı. Ral ona doğru ilerletti atını.

"İyi bir iş çıkarmışsın gibi görünüyor, Durand."

"Teşekkürler, lordum."

"Lord Stephen size katılmadı mı?"

"Şu anda buraya gelmek üzere yoldadır."

"Peki ya Ferret?" diye sordu Ral. "Onun bedenini göremedim yerde yatanlar arasında."

Durand, koni şeklindeki başlığını çıkardıktan sonra bir an duraksadı ve başını iki yana salladı. "Kaçtı lordum, yanında yirmi kadar adamıyla birlikte."

Ral yılgın bir şekilde nefes aldı. O iğrenç adam hâlâ hayattaydı ve Ral bu duruma üzülmüştü; ama öte yandan da topraklara ne kadar ihtiyacı olduğunu düşündü. Bir şansı daha olması harikaydı. Derken vücudu öfkeyle gerildi. O ve adamları daha önce gelmiş olsalardı sonuç farklı olabilirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Ral.

"Haydut her yere haberciler yollamış. Biz, gelişimizin sürpriz olacağını sanmıştık ama buraya vardığımızda onlar zaten haber almışlardı ve hazırlıklıydı. Ağaçlara okçular yerleştirmişlerdi. Hâlâ yeterli sayıdaydık ama beş iyi adamımızı kaybettik."

"Onları burada bulacağınızı nereden öğrendiniz?"

"Lord Stephen haber gönderdi."

Ral kaşlarını çattı. Daha geçen akşam Malvern'le birlikte akşam yemeği yemişti. Demek ki Stephen o zaman da haydutlarla ilgili bir şeyler biliyordu ama belli etmemişti.

"O adi heriflerin kaçmış olması kötü. Ferret bir süre duracaktır ama daha sonra yine adam toplayıp geri dönecektir." *Ve bu se- alıkoyamayacak.*

"Evet lordum. O piç kurusunun ne zaman döneceği belli olmaz."

Ral daha fazla konuşmadı. Adamlarını topladı ve yola geri döndüler. Odo kaleye doğru gitmelerini söylerken, arkadaşının içinde bulunduğu hayal kırıklığının da farkındaydı.

"Onu bulacaksın, *mon ami*. Gelecek sefere hata yapmayacaksın."

Ral cevap vermedi. Dikkatini yolun ilerisinde onlara doğru gelmekte olan silahlı adamlara çevirmişti.

"Malvern," dedi Odo. "Durand'ın Ferret'i yakalayamadığını öğrenince Lord Stephen buna hiç memnun olmayacak."

"Durand ona haber göndermiştir neler olduğuyla ilgili. Stephen sonuçtan memnun olmayacak belki ama yine de Ferret'i ele geçirme konusunda benden daha fazla yol kat ettiği kesin." Malvern ve adamlarına doğru ilerlemeye devam ettiler. Ral atını Stephen'in yanında durdurdu; Ral'in büyük siyah atıyla Stephen'in gri savaş atı birbirleriyle gergin bir şekilde dans eder gibi kıpırdanıp duruyorlardı.

"Tebrik etmek için çok erken daha," dedi Ral, "ama yine de adamların, bizi haydutların bir kısmından kurtardığı için memnunum."

"En azından buradan geçen yolcular artık güvende olacaklar ama seninle benim aramdaki Ferret savaşı henüz bitmedi."

"Öyle görünüyor."

"Belki de gelecek sefere onu ilk sen bulursun."

Ral kendini gülümsemek için zorladı. "Buna emin olabilirsiniz, Stephen."

"Bu sefer sen kazandın sayılır. Bir dahaki sefere de o küçük, şirin karın, Ferret'in yerini sana söylemeyi uygun bulursa, belki benden önce yakalayabilirsiniz onu."

Ral öylesine afallamıştı ki, inanmaz gözlerle Stephen'a baktı ve hiçbir şey söyleyemedi. Stephen'ın yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. "Seni temin ederim ki bu hediyeyi kabul etmem zor oldu ama bir yandan çok da memnun oldum." Stephen yeniden gülümsedi ve adamlarına ilerlemelerini işaret etti. Sonra o da adamlarının önüne geçmek için ilerledi ve ardından, ona öfkeyle bakan Ral'i bıraktı.

"Ona teşekkürlerimi ilet, olur mu?" diye seslendi Stephen omzunun üzerinden arkaya bakarak.

Ral kampa doğru ilerleyen adamları izledi. Zırhları gürültü yapıyor, atlarının bastığı yerlerden kalkan toz iyice yükseliyordu. Zırhlı eldivenini taktığı ellerini sıkıp yumruk haline getirdi. Öfke dalgaları bütün vücuduna yayılıyordu.

"Yalan söylüyor olabilir," diye uyardı Odo, Ral'i.

"Doğru söylüyor. Bunu hissedebiliyorum."

"O bir Sakson. Ona güven olmayacağını söylemiştim."

"O benim karım." Ral'in çenesi dişlerini sıkmaktan kilitlenmiş gibiydi, güçlükle konuşuyordu. Atını sert bir şekilde dizginleyerek hayvanın canının yanmasına ve kızgın bir şekilde hareketlenmesine neden oldu. Kaleye doğru giden yolda ilerlemeye başlamışlardı. Dönüp Malvern'e son bir bakış daha attıktan sonra atını dürttü ve kaleye doğru dört nala gitmeye başladılar.

Stephen de Montreale, Ferret'in kamp kurduğu alanda birliğin- deki diğer güçlerle bir araya geldi ve oraya vardığında atını doğ- ruca, adamı Durand'a doğru sürdü. Kaslı vücudu, keskin çenesi

ve seyreliş saçlarıyla Duran, en güvendiği adamlarının arasın-
da duruyordu.

“Ferret’ı yakaladınız mı?” diye sordu Stephen.

“Bağladık ve iyi korunuyor. Ağaçların arasında, görünmeye-
ceği bir yere götürdük.”

“Braxston’ın bunu bilmediğinde eminsin değil mi?”

“Eminim, lordum. Ona sizin söylediklerinizi anlattım.”

“Güzel. İçin rahat olsun, hak ettiğin ödülü alacaksın.”

Durand gülümsedi; sararmış dişleri ortaya çıkmıştı. Stephen
onun yanından ayrıldı ve zırhlı adamlarının Ferret’ı gözaltında
tuttuğu yere doğru yürüdü. Haydut bir kayaya sırtını yaslamış bir
şekilde oturuyordu. Başı göğsüne doğru düşmüştü, siyah saçları-
nın tutamları gelişigüzel bir şekilde alnından aşağıya dökülüyor-
du. Zayıf bir adamdı; gözleri bir o yana bir bu yana dönüyordu.
Aslında ismine uygun bir görünümü vardı ve aptal olmadığı da
belliydi.

“Bizi yalnız bırakın,” diye emir verdi Stephen, adamlarına.

“Emredersiniz, lordum.” Adamlar ormanın içine doğru geri
çekilerek Stephen ve Ferret’ı yalnız bıraktılar.

Ferret’ın bakışları üzerindeydi. Stephen’ı yakından izliyor,
onu değerlendirmeye çalışıyor, söyleyeceği şeyleri duymak için
bekliyordu.

Stephen gülümsedi. “Senin şeytanın teki olduğunu söylü-
yorlar.”

Stephen’a göre ufak görünen Ferret homurdandı. “Ben de se-
nin için aynısını duydum.”

Stephen yumuşak bir şekilde güldü. Ferret’ın arkasına dola-
narak bileklerini bağlayan sicimi inceledi. Güçlü bir şekilde dü-
ğüm atılmıştı ama Stephen bir dalı parmaklarının arasına soktu.

“Benden korkuyor musun?”

“Ben senin esirimim.”

“Bu sorunun cevabı değil.”

“Bir adamın senden korkmaması için aptal olması gerekir.”

Stephen gülümsedi. “Bu iyi. Korku her zaman için iyi bir baş-
langıçtır.”

Ferret başını kaldırdı ve Stephen’a dikkatlice baktı. “Ne için
iyi bir başlangıç?”

Stephen yumuşak bir şekilde güldü. Elindeki dal parçasını
uzağa fırlattı. “Nasıl kaçacağın konusunda iyi bir başlangıç.”

Caryn, Richard’la satranç masasında karşılıklı oturuyordu. Ak-
şamın ilerleyen saatleriydi ve Caryn kendini az da olsa yorgun
hissetmeye başlamıştı.

“Şahın, vezirime karşı,” dedi Caryn kum rengi saçlarıyla zih-
ni karışmış görünen rakibine.

“Tanıdığım birçok erkekten daha iyi bir satranç oynuyorsu-
nuz. Size böyle oynamayı Lord Harold mı öğretti?”

Caryn başını iki yana salladı. “Amcamdan öğrendim.”

“Babanız hiç yardımcı olmadı mı?”

“Hayır. O hep başka yerlerde olurdu. Bana asıl Bedford’lu
Edwin öğretti. Amcamın bir arkadaşıydı.”

Richard gülümsedi. “Onu hatırlıyorum.”

“Hâlâ hayatta olduğunu duydum. Ona neler olduğunu merak
ediyorum.”

Richard cevap verecekti ki, girişten gelen sesler yüzünden ba-
şını kapıya çevirdi ve ardından hızla ayağa kalktı. “Lord Ral geri
döndü.”

Caryn de ayağa kalktı. “Bu olamaz. Sadece üç gündür dışarı-
da. Bu kadar erken dönmüş olamaz.”

“Bu o,” dedi Richard Odo, Hugh ve diğerlerini görünce. “Yor-
gun olmalı. Hemen o ve adamları için yiyecek neler olduğuna
bakmalıyım.”

Caryn olmuş olabilecek şeyleri düşündükçe korkuyordu. Ka-
piya döndü ve Ral'i gördü. Ral'in genç yardımcılarında Aub-
rey, onun üzerindeki tozlu zincir zırhı çıkarmaya uğraşıyordu.
Ral heybetli ve güçlü görünüyordu. Sert hatlara sahip yüzünün
çekiciliği ise Caryn'in kalp atışlarını hızlandırıyordu. Caryn gül-
lümledi. Onsuz geçirdiği günlerde onu nasıl da özlediğini düşü-
nüyordu.

Aubrey zırhı alacaktı ki Ral ilerledi. Kalenin duvarlarına
vuran gölgesi, duvarlardaki mum ışıkları altında titriyor gibi-
di. İşte o an Caryn ilk defa Ral'in omuzlarındaki gerginliği ve
yüzündeki sert ifadeyi fark etti. Dışarıda geçirdiği birkaç günde
sakalları uzamıştı. Kararlı ve uzun adımlarla ilerlerken elleri, o
fark etmeden yumruk şeklini alıyordu.

Yüce Tanrım, kızgındı. Öfkeli görünüyordu. Caryn'in midesi-
ne ağrı girmişti. Ona doğru yürüyüp gülümseyerek selam vermek
için kendini zorladı. Ral'in öfkesinin direkt kendisine yönelik ol-
mamasını umuyordu.

"Erken döndün, lordum. Yaralanmadın değil mi?"

Ral, Caryn'in önünde durdu. Bakışları çelik gibi sertti ve san-
ki gözeneklerinin her birinden öfke akıyordu. "Nasıl yaralanmış
olabilirim ki? Biz kamp yerine vardığımızda Ferret'in adamları-
nın hepsinin işi bitirilmişti. Bizi nasıl yaralayacaklardı ki?"

Caryn, Stephen'ı ve kurduğu planın işe yaradığını düşündü.
Bir anlık da olsa bir rahatlama hissetti. "O zaman sen ve adamlar-
ınız güvendesiniz."

"Evet, güvendeyiz." Delici bakışlarıyla Caryn'i adeta yakı-
yordu. "Bunun nasıl olmuş olabileceğini sormuyorsun bile. Nasıl
oldu da Lord Stephen'in adamları Ferret'in kamp kurduğu yere
daha önce vardılar?"

"Ben... sadece senin iyi olduğunu duyduğum için memnun
olmuştum. Elbette bunların nasıl olduğunu da bilmek isterim."

Ral'in dudakları soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı; yüzündeki

kaslar yanaklarına doğru gerilmişti. "Belli ki Lord Stephen da
haydutların yerini keşfetmiş. Sonra da Malvern'deki adamlarına
haber göndermiş."

"Bu iyi, öyle değil mi? Sonunda yollarımızı kullanan yolcular
güvende olabilecekler."

"Lord Stephen'in haydutların yerini nasıl bulmuş olabileceği-
ni sormuyorsun."

"O da se-senin öğrendiğin şekilde öğrenmiştir diye tahmin
ediyorum."

"Evet, aynen öyle olmuş. Birileri ona sadakat göstermiş, bana
ise ihanet etmiş."

"İhanet mi?" Tüm vücudu sarsılmış gibiydi. "Sizin Ferret'tan
kurtulmanızı sağlayan bir durum nasıl ihanet olarak görülebilir
anlayamıyorum."

Onların etrafında duran Ral'in adamları ve hizmetkarlar tam
bir sessizlik içindeydiler ve gerginlik bütün avluyu kaplamıştı.
"Yaptığın bu mu, Caryn? Aklınca bana yardım mı ettin?"

"B-ben ne demek istediğini anlamıyorum."

Ral, Caryn'i omuzlarından yakaladı ve sert bir şekilde ken-
dine doğru çekti. "Oyun oynamaktan yoruldum artık. Ferret'in
yerini Malvern'e senin söylediğini ikimiz de biliyoruz. Bir kez
daha bana karşı geldiğinin ikimiz de farkındayız!"

Caryn nefesi kesilmiş bir şekilde konuştu. "Hayır, öyle değil."

"Tanrı biliyor, Caryn. Benim tek anlamadığım senin neden
Stephen gibi bir adama yardım ettiğin."

"Ben bunu ona yardım etmek için yapmadım!"

Ral'in parmakları Caryn'in omuzlarını deliyordu adeta. "Tan-
rı aşkına! Sen benim karımsın. Sadakatini bana göstermelisin!"

"Ben senin karın değilim – bunu sen de biliyorsun! Lynette
benden daha fazla karın sayılır." Aslında bu cümleleri kurmak
istemiyordu; ama ağzından çıktıktan sonra aslında söylemek is-
tediklerinin bunlar olduğunu fark etti.

Ral bunları duyduğunda önce sessiz kalmayı tercih etti. Sonra da dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Bu konuda haklısın. Evlilik sözü gerçek bir evlilik kurmak için yeterli değildir. Her şeyi tamamlamadan bu bir evlilik sayılmaz. Bu gece her şey değişecek."

"Ama ben—"

Ral ellerini Caryn'in omuzlarından çekti. "Üst kata, odana git. Kendini bu gece beni yatağına almak üzere hazırla."

"Ne!"

"Beni duydun. Sana emrettiğim şeyi yap."

"Ama bana söz verdin."

"Hatalarını düzeltmemek aptallara mahsustur."

"Ama—"

"Git seni lanet olasıca!"

Caryn eteklerini kaldırarak merdivenlere doğru yöneldi. Yürümeye çıkıp odasına giden koridoru hızla geçti. Odasına girdikten sonra arkasından kapıyı kapadı ve sırtını kapıya, o kalın ve pürüzlü ahşaba yasladı. Başına geleceklerden onu koruyamayacak bu kapı, umutsuzluğunu artırıyordu.

Tanrım. Caryn bakışlarını yatağa dikti; dudakları titriyordu, derken merdivenlerden yukarı çıkan Ral'in ayak seslerini duydu. Göğsü kabarıyor, avuçları terliyordu. Kalp atışları öylesine hızlanmıştı ki, kendi düşüncelerinin sesini bile duyamıyordu ne redeyse.

Tanrım, ne yapmalıyım ben?

Kapı hızlıca vurulduğunda yerinden sıçradı Caryn. Ama gelen Marta'ydı. İnce ve güçsüz görünüşüyle Marta, kendine verilen emirlere boyun eğmiş görünüyordu. "Lord Ral beni buraya hazırlamaya yardımcı olmam için gönderdi."

"Marta, Tanrı'ya şükürler olsun ki gelebildin." Caryn kendini ufacık kadının kollarına attı. Marta ona hafifçe sarıldı. "Korkuyorum. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim."

Marta, Caryn'i uzaklaştırdı kendinden. "Bunun için onu suçlayabilir misin? Onun aptal gibi görünmesine neden oldun."

"Böyle olsun istemedim."

Marta sinirinden köpürüyor gibiydi. "Arkanı dön." Marta Caryn'in kıyafetlerinden kurtulmasına yardımcı oldu, önce tuniği sonra da altındaki boyunluğunu çıkardı. Caryn'in üzerinde sadece içine giydiği keten içlik kalmıştı.

"Yaptığın şey aptalcaydı," dedi Marta iç çekerek. "Ama en azından bu durum sayesinde problemlerine bir son verebileceksin."

Caryn başını kaldırdı. "Problemlerim mi? Ne demek istiyorsun?"

Yaşlı kadın gülümsedi; bu hali dudaklarının kenarlarındaki çizgileri iyice ortaya çıkarmıştı. "Gerçekte de Lord Ral'in karısı olmak, istediğin bir şey değil miydi?"

"Evet ama—"

"Bu gece isteğin gerçekleşecek."

Caryn bir an için bu fikri özümsemeye çalıştı. Gerçekten de istediği şey buydu. "Ama o çok öfkeli."

"Bu da senin yaptığın aptallık yüzünden ödemen gereken bir bedel."

Bu konuyu tartışmak yersiz olurdu. Ral'in nasıl hissedeceğini, adamlarının gözünde nasıl bir duruma düşeceğini hiç düşünmemişti. Elbette en başta umduğu şeyi Ral'in bunların hiçbirini öğrenmemiş olmasıydı.

"Biraz canın acıyabilir," dedi Marta. "Lord Ral çok iri bir adam."

Caryn bir ürperme hissetti. "Bretta bana bu konuda bir şeyler anlattı."

"Onun ateşini yatıştırmaya çalış. Böylece işler kolaylaşır ve o daha nazik olmaya başlar."

Caryn başını salladı. İri yarı bu Norman'ın ateşini yatıştırmak hiçbir zaman kolay bir iş olmayacaktı. "Deneyeceğim."

Marta onu duvara yaslanmış masaya doğru yönlendirdi. Onu oturttu ve sert kılıardan yapılma saç fırçasını alarak koyu kestane saçlarını taramaya başladı. Bu Caryn'i biraz sakinleştirmişti ki Marta'nın da yapmaya çalıştığı buydu zaten. Marta bir süre sonra durdu ve fırçayı masanın üzerine bıraktı.

"Onu bekletirsen bu sadece onun daha fazla öfkelenmesine neden olur."

Caryn başını salladı, artık iyice endişeliydi. Gergin bir şekilde dudaklarını ıslattı, Marta gittiğinde olabilecek şeylerle ilgili düşünmemeye çalışıyordu.

"O iyi bir adam," dedi yaşlı kadın. "Ne olursa olsun bunu unutma." Ardından odadan çıkan Marta'nın ayak sesleri gittikçe uzaklaşıyordu. O uzaklaştıkça Caryn'in endişesi artıyordu.

Caryn odanın içinde yürümeye başladı ama daha bir uçtan diğerine varamadan kapının mandalı açılmış ve iri yarı kocası içeri girmişti. Yıkanmıştı, Caryn bunu fark etti; kalın telli siyah saçları, kahverengi tuniğinin sırtına doğru dalgalı bir şekilde iniyordu. Her zaman olduğu gibi yakışıklı görünüyordu; mağrur ve azimli bir görüntüsü vardı – ve o öfkeli halinden eser kalmamıştı.

"Kaçmaya çalışacak mısın diye merak ediyorum. Ama şunu bil ki, eğer bunu denersen seni saçlarından sürükleyerek buraya geri getiririm."

Caryn güçlkle yutkundu. "Kaçmayı düşünmemiştim."

"Öyle mi?" Kalın siyah kaşı yukarıya doğru yay şeklinde kalktı. "Ben, kocasına ihanet eden bir kadın onunla yatmak istemez diye düşünmüştüm."

Caryn'in göğsüne bir ağırlık oturmuştu. "Sana ihanet etmek değildi niyetim."

Ral, sanki Caryn hiç konuşmamış gibi duymazdan geldi onun

sözlerini ve tepkisiz kaldı. Ama yine de yanağında bir kas seğirmişti sanki. "Benim ait olduğum yerde insanlar uyurken üstlerine bir şey giymezler. Kıyafetini çıkar ki seni görebileyim."

Caryn'in göğsündeki ağırlık artıp keskin bir ağrıya dönüştü. Caryn öylece durmuş, karşısındaki, artık kötü niyetli bir ifadenin yerleştiği yakışıklı yüze bakıyordu; Ral ona yaklaştı. Parmakları Caryn'in keten, yumuşak geceliğine dolandı ve onu çektiştirerek Caryn'in üzerinden çıkarmaya çalıştı. "Sana çıkar dedim!"

Caryn, titreyen parmaklarıyla Ral'in dediğini yaptı. Geceliği yavaşça ayaklarına doğru düşmüş, Caryn çıplak kalmıştı, başını yukarıda tutuyor ve ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Dön. Yavaşça. Bunca zamandır benden sakladığın şey neymiş bir görelim bakalım."

Caryn, Ral'in, yapmasını istediği şeyi yaptı. Kalbinin acısının dinmesini umuyordu. Bu gecenin daha farklı, şefkat ve tutku dolu bir gece olacağını hayal etmişti.

"Bana neden ihanet ettiğini öğrenmeliyim," dedi Ral, Caryn ona bir kez daha yüzünü döndüğünde. Ral'in gözleri Caryn'in yüzünde cevap arar gibi dikkatli bakıyorlardı. "Stephen'in fahişesi değilsin, öyle değil mi?"

Caryn bu sözler üzerine sinirlenmeliydi ama bunun yerine kendini kurşun gibi ağır hissetti. "Hayır."

"Yatağa gir ve bacaklarını aç."

Caryn'in içinde bir şeyler düğümlenmişti. Gözlerinin arkasında yanan bir şey olduğunu hissetti; bunu durdurmaya çalıştı ama engel olamadı. Bir damla gözyaşı, yanağından aşağıya süzülmişti bile. "İstediğin şeyi yapacağım. Ama bilmeni isterim ki, ben sana başkaldırmak niyetinde değildim. Leofric, Ferret'in acımasız bir boğaz kesen olduğunu söyledi. İyi savaşçıların, donanımlı şövalyelerin bile onun elinden kurtulamadığından bahsetti. Sizin ve bütün o adamlarınızın güvenliğinden endişe ettim."

Ferret'ı yakalayanın kim olduğunun önemli olmadığını düşün-
düm kendimce."

Sinirli ve hızlı hareketlerle kıyafetlerini çıkarmaya çalışan
Ral bir an durdu. Tunüğünü bir kenara fırlatarak Caryn'e doğru
döndü. "Ferret'in kellesine karşı bize vaat edilen şeylerden habe-
rin olmadığını mı söylüyorsun yani?"

"Ne vaadi?"

Ral, Caryn'in yüzünü, yumuşak kahverengi gözlerini ve titre-
yen dudaklarını inceledi. Yüzündeki acıyı, pişmanlığı ve üzüntü-
yü görebiliyordu. Ferret'in kellesine karşı ortaya konan ödül aş-
sında herkesin bildiği bir şey değildi; ama öte yandan bir sır gibi
saklandığı da söylenemezdi. Ral de ona hiçbir zaman Ferret'ı ya-
kalamanın önemini anlatma zahmetine girmemişti. Ral'in öfkesi
dinmeye başlamış, bu sayede Ral biraz da olsa sağlıklı düşünme
fırsatı yakalamıştı.

"Kral toprakları verme vaaında bulundu," dedi Ral.
"Ferret'in kellesi karşılığında Malvern ve burası arasında yer
alan toprakları verecekti."

Caryn doğruldu. "Kasabadaki insanlara dağıtacağınıza dair
söz verdiğiniz toprakları mı?"

"Evet."

"Aman Tanrım."

"Bunu bilmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Ben sadece sana yardım etmek istedim," dedi Caryn yumu-
şak bir ses tonuyla. "Senin adamlarının yerine Malvern'in adam-
larının ölmesini tercih ederdim."

Ral onu uzun bir süre, sert bir ifadeyle inceledi. "Sana neden
inanayım ki?" Aslında inanabilmeyi isterdi. Tanrı aşkına, başka
hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti. Caryn'in gözleri Ral'in
yüzüne, mum ışığında kadife gibi görünen kahverengi gözlerine
kilitlenmişti.

"Çünkü ben Stephen de Montreale'den senden daha fazla

nefret ediyorum. Çünkü ben buradaki insanları seviyorum ve
onların zarar görmesini asla istemem. Çünkü sen benim kocam-
sın ve ben yalnızca senin güvenli bir şekilde geri dönebilmeni
istedim."

Gerçekten bunu mu istemişti? Ral ona yeniden güvenebilecek
miydi? Caryn'in gözlerindeki bakış, Ral'i ona inanmaya teşvik
ediyordu. Birkaç derin nefes aldıktan sonra, kalbinde bir şeylerin
yerini bulmaya başladığını hissetti Ral.

Ral, Caryn'in yanına yaklaştı ve parmaklarıyla onun çenesini
sardı. Caryn'in yüzündeki umutlu ama bir o kadar da kararsız
ifadeyi görmüştü. "Yatağa gir. Söylediklerin bu gece burada ola-
cakları değiştirmeyecek." Yatağın üzerindeki örtüyü çekti Ral.
"Bunu yapmamıza hiçbir şey mani olamaz."

Ral'in jest ve mimikleri Caryn'in korkularını biraz da olsa
hafifletmiş, omuzlarındaki yükü almıştı. "Pekala, lordum."

Caryn, Ral'in onu yönlendirdiği şeyleri yaptı; yatağa çıkıp
battaniyelerin altına girdi ve Ral'in kapiya giderek hizmetkar-
lara şarap getirmeleri için seslenişini izledi. Birkaç dakika sonra
Ral'in yardımcısı görünmüştü. Bir testi şarap ve kalaydan ya-
pılma iki uzun kadeh taşıyordu. Ral çocuğun gitmesini bekledi.
Sonra da kadehleri doldurarak yatağa girdi.

"İç bunu. Rahatlamanı sağlayacaktır."

Caryn titreyen elleriyle aldı kadehi. Ral'in küçük yudumu-
na karşı Caryn, şarabından büyük bir yudum almıştı. Ral içliğini
çıkarıyor, pantolonunun bağlarını çözüyordu. Çıplak bir şekilde
Caryn'in yanına girmeye hazırlanıyordu.

Caryn bakışlarını çarşafıya dikmişti. Ral yatağa gelince
Caryn'in çenesini tuttu ve yüzünü kendisine doğru çevirmeye
çalıştı.

"Bir kez daha yanlış anlaşılmalarmız yüzünden acı çekiyö-
ruz. Bunu yeniden yaşamak istemiyorum." Caryn çok hafif bir

şekilde başını sallayınca Ral onun da kendisiyle hemfikir olduğunu anladı. "Bugünden itibaren benim karımsın. Ve sadakatini yalnızca bana göstermelisin."

"Kız kardeşime olanlarla ilgili gerçekleri bana anlattığın günden beri bir tek sana sadığım."

"Stephen de Montreale benim ezeli düşmanım. Ona herhangi bir şekilde yardım etmen, bana ihanet etmen demektir. Bunu bir daha asla kabul etmem. Anlıyor musun?"

"Evet lordum."

Ral başını uzattı ve Caryn'i öptü. Onun yumuşak dudaklarının kendi dudakları altında titrediğini hissedebiliyordu. "Canımı yakmamaya çalışacağım."

Bir yumuşak öpücüğün daha ardından Caryn, Ral'in dilinin egemenliğine izin verdi. Ral'in içtiği şarabın zengin tadını alabiliyor, ondan gelen sabun kokusunu içine çekiyordu. Ral de Caryn'den gelen güzel kokunun içinde kaybolmak, onun her lezzetli noktasında diliyle gezinmek, göğüslerini, uçları sertleşene kadar okşamak, sonra da bacaklarını ayırarak kendini onun içine doğru girmek istiyordu.

Ama bütün bunların yerine kendine yavaş gitmesi gerektiğini hatırlattı. Yavaş gitse bile Caryn bu ilk seferde ona umduğu karşılıkları veremeyebilirdi. Halihazırda Ral, Caryn'in korkusunu hissedebiliyor, onun küçük vücudunu ele geçirmiş titremeleri fark edebiliyordu.

Ral, Caryn'e bakmak için geri çekildi. "Seni inciteceğimi diye bu kadar korkuyor musun?"

Kafasını hayır anlamında sallayarak Ral'i şaşırtmıştı Caryn, koyu kahverengi saç bukleleri kafasını sallamasının etkisiyle omuzlarında hafifçe dalgalanmıştı. "Hayır lordum. Beni titreten şey korku değil. Bu, bana her dokunuşunda oluyor, tenimi bir ürperme kaplıyor."

Ral hafifçe güldü, bir rahatlama hissetmişti. "Bu sadece başlangıç, *cherie*."

Ve gerçekten de öyleydi. Ral onu yeniden öptü, daha uzun bir öpücüktü bu. Sıcak dudakları çok sahipleniciydi. Diliyle Caryn'in dudaklarının köşelerine dokundu. Alt dudağını yalarken bir an evvel Caryn'in de kendini ona açarak içine sıcak dalgalar göndermesi için bekliyordu. Caryn'in dili Ral'inkiyle bu luştı; ilk başta hareketleri tereddütlü, denemeye ve Ral'in tadına bakmaya yönelikti ama bu durum onun duygularını birbirine karıştırdı. Titremeler her yanını sarmıştı; Ral'in dilinden yayılan alevler Caryn'in neredeyse acı içinde kıvrınmasına neden oluyordu. Dilleri birbirine dolanmış, birbirlerinden küçük ısırlıklar almışlardı. Caryn ateş denizinde dalgaların arasında süzülüyor gibiydi ve bir yandan da erkeğini memnun edecek şeyler yapmak için gerekenleri hatırlamaya çalışıyordu.

Caryn, Ral'in güçlü ve çevik ellerini vücudunda hissetti. Göğüslerinden birini tutmuştu ve Caryn o göğsünün ağırlaşmış sızladığını hissediyordu. Ral parmaklarıyla onun göğüs ucunu sıkıştırıyor, sertleşip gerilmesine neden oluyordu. Derken Caryn, göğsünde sıcak bir nefes hissetti. Sonra da Ral'in büyük elleri daha da aşağıya inmeye, Caryn'in vücudundan aşağı akmaya başladı ve karnına gelince durdu. Ral parmaklarıyla Caryn'in karnına dokunuyor, onu okşuyor ve belinden aşağıya ateş dalgaları gönderiyordu.

Caryn de ona zevk vermek umuduyla aynı hareketleri yapıyordu. Küçük ellerini Ral'in kullandığı gibi kullanıyor, onun göğüs uçlarına dokunuyor, siyah tüylerin olduğu göğsünün üzerinde parmaklarıyla geziniyor, karnına doğru inen sert kaslarını hissediyordu.

Ral inlediğinde Caryn durdu. Yanlış bir şeyler yapmış olabileceğinden endişelendi.

“Sorun yok, *ma chere*. Her zaman çabuk öğreniyorsun.” Ral’in sesi pürüzlü çıkmıştı; sonra başını eğdi ve Caryn’i öpmeye devam etti. “Bunları da çabuk öğreneceğini tahmin etmeliydin.”

Caryn, Ral’e zevk verebilmiş olma düşüncesiyle gülümsedi. Ral’in dokunuşları daha aşağıya, bacaklarının arasındaki koyu kumral tüylerle kaplı yere doğru inerken Caryn’in nefes alış ve-rişleri hızlanmıştı.

“Sakin ol,” diye yatıştırmaya çalıştı Ral kaskatı kesilmiş Caryn’i. Onu bir kez daha öptü ve bu öpücük alevlerin kesilmiş vücudunu bir kez daha ele geçirmesine neden oldu; öte yandan da biraz sakinleşmesini sağlayabilmişti. Ral’in parmakları tutku dolu kayganlığında gezinirken ve dokunuşuyla içinde kıvılcımlar oluşmasına neden olurken Caryn dudağını ısırdı. İçgüdüsel olarak kendini Ral’in parmağına doğru itiyor, onun daha ileriye gitmesini sağlamaya çalışıyordu. Derken Ral başını onun göğsüne doğru eğdi.

Caryn’in vücudu tamamen titriyordu; vücudu yatakta yay gibi gerilmişti ve göğsünü Ral’in dudaklarına doğru bastırıyordu. Ral’in sıcak, erkeksi dili onun sertleşmiş göğsünün üzerinde dolanıyor, daireler çiziyor, onun tadına bakıyordu. Caryn parmaklarını Ral’in saçlarına geçirdi, Caryn’in başı dönüyor, bedeni Ral’in verdiği zevkle yanıyordu.

Ral onu yeniden öptüğünde sanki Caryn’in vücuduna bir yıldırım düşmüştü. Sesi artık çok hafif ve çok ateşli çıkıyordu. Ral’in bir eli Caryn bacaklarının arasında daha da ileriye gitmeye çalışıyordu. Caryn ıslak ve kaygan olduğunun farkındaydı. Tıpkı Bretta’nın söylediği gibi olmuştu. Vücudu bu ıslaklık ve kayganlıkla kocasının dokunuşlarına karşılık veriyor, onun sert erkekliğini içine almaya hazırlanıyordu.

“*Mon Dieu*,” diye fısıldadığını duydu Ral’in. Nadiren yaptığı gibi yumuşak bir şekilde Fransızca konuşuyordu. Onun vücudu

da en az Caryn’inki kadar gergindi. “Bir adamı içine almaya senin kadar hazır bir kadın daha önce hiç görmemiştim.”

Hissettiği şeylerin hepsini Ral’e yansıtıyorsa, onun bu söylediğinde haklı olabileceğini düşündü. Vücudu baştan aşağı karın-calıyor, göğüslerinin içinde bir zonklama hissediyordu sanki ve tabii bacaklarının arasında da. Ral ikinci parmağını da onun içine doğru kaydırduğunda Caryn yüksek sesle inledi; Ral bunun üzerine durdu.

“Seni incitmek istemedim.”

“H-hayır lordum, bu acı değil bu başka bir şey... şey...”

Caryn dudaklarını ıslattı ama doğru kelimeyi hâlâ bulamıyordu.

Ral yumuşak bir şekilde güldü. “Yakında ne olduğunu anlayacak-sın.” Ral onun içinde yaktığı ateşi biraz daha alevlendirmek için parmaklarını ve dudaklarını kullanmaya devam ediyordu.

Caryn, Ral’in onun bütün vücuduna hakim olduğunu fark ettiğinde kendini alevler içinde yanıyormuş gibi hissetti. Ral bir diziyle Caryn’in bacaklarını ayırmış, kendini onun üstüne doğru kaldırmıştı. Caryn onun uzun ve sert erkekliğini kasıklarında hissedebiliyordu; Ral’in erkekliğinin Caryn’in içine, ıslak ve kaygan sıcaklığına girmek için bir yol aradığı belliydi. Sonunda yolunu bulup, Caryn’in içine doğru kaymaya başladı. Bekaretinin kanıtı olan ince zara ulaştığında ise durakladı Ral.

“Bu nadir bulunan harikulade bir hediye ve ben bu hediyeyi alırken yavaş hareket edebileceğimi sanmıyorum.” Ral sözlerini bitirdikten sonra Caryn’i öptü ve Caryn de kendini yukarı doğru bir yay çizer gibi eğdi. O anda Ral kendini tamamen Caryn’in içine itti.

Ral’in dudakları Caryn’inkilerin üstüne kapanmış, attığı çığ-lığın perdesi olmuştu. Caryn, Ral’in büyük olduğunu, onun içini tamamen doldurabileceğini düşünmüştü ama gözlerinden yaş ge-tirtecek, onu kıvrandıracak kadar güçlü bir acı hissedeceğini tah-min etmemişti. Gerilmiş ve hareketsiz bir şekilde Ral’in altında

yatıyor, onu tüketecek bir sonraki sert girişi bekliyordu. Ama Ral onun içine yeniden girmek yerine üzerinde doğruldu ve dirsekle rinden destek alarak durdu.

“Özür dilerim. Ben ummuştum ki...” Alnındaki ter damlalarını görmüştü Caryn; ayrıca çenesi de gergin duruyordu. Endişelendiği bu halinden anlamıştı Caryn.

“Sorun değil, lordum.”

“Ral,” dedi Ral yumuşak bir şekilde. “İsmimle hitap ettiğini duymayı tercih ederim.”

“Acım hafıfledi... Ral.”

Ral çenesini perçinlemiş gibi bir hareket yaptı ve Caryn, onun yüzündeki kasılmadan, kendisini kontrol etmeye çalıştığını anladı.

“Daha fazla bekleyemeyeceğim. Seni o kadar uzun zamandır istiyorum ki...”

Bu sözcükler Caryn’in içinde bir şeyleri harekete geçirmişti. Tutku dolu bir şeyleri. Derin bir nefes aldı ve kendini rahatlatmaya zorladı. Ral bu gevşemeyi hissetmiş ve kendini önce biraz geri çekmişti. Sonra yeniden erkekliğini Caryn’in içine doğru itmeye başladı. *Acı nereye gitti*, diye düşündü Caryn. Deminki gibi acı yoktu sadece hafif bir sızı hissediyordu. Bir süre sonra acı hissinin, sanki hiç canı yanmamış gibi tamamen unuttu Caryn. Tek hissettiği şey içinde gidip gelen Ral’in sert ve güçlü erkekliği idi.

Caryn içgüdüsel olarak kalçalarını oynatıyor, onları yukarı doğru iterek Ral’in daha derine girmesini sağlıyor, Ral’in güçlü itişlerinin her birini olması gerektiği gibi kabul ediyordu.

“Yüce Tanrım,” diye fısıldadı Ral. Vücudu gittikçe daha fazla geriliyor, Caryn’in ona karşılık vermesi Ral’in ateşini daha da artırıyordu.

Caryn sanki çok yükseklerde uçuyor gibiydi, dünyayı arkasında bırakmıştı. Sihirli bir at arabasıyla yıldızlara, ışığın ve gü-

zel kokuların diyarına gidiyor gibiydi. Güneşin parlamasıyla oluşan kırmızı renk, tutkunun vücuduna batırır gibi yaptığı küçük iğnelerin darbeleri Caryn’i kuşatıyordu. Üzerinden gidip gelen Ral’in ismini haykırdı, onu ve içine bıraktığı tohumlarını hissediyor; o an dünyada bundan daha tatlı bir hissin olamayacağını düşünüyordu.

BÖLÜM 12

Ral yan tarafına döndü ve yumuşak bedeniyle kıvrılıp uzanmış olan kadınına sıkıca sarıldı. O uyuduğu için Ral de bir an kendini bırakarak uykuya daldı ve son haftalardaki en rahat, en dinlendirici uykusunu uyudu. Uyandığında ise Caryn'in ağladığını fark etti.

"Seni incittim," dedi Ral bir dirseğinin üzerinde yükselirken. Yapmış olabileceği şey yüzünden duyduğu endişe, Ral'i adeta delip geçiyordu. "Bunun olacağından korkuyordum."

Caryn, gözyaşlarının arasından Ral'e gülümsedi. "Beni incitmedin Ral. Her şey çok güzeldi – sanki yıldızlara ve aya doğru yükselir gibiydim."

"O zaman neden ağlıyorsun?"

"Kasaba halkını düşünüyordum. Benim yüzümden topraklarına kavuşamayacaklar."

Ral, Caryn'in dudaklarını yumuşak bir şekilde öptü. "Sorum yok, Cara. Planın tam olarak başarıya ulaşamadı. Ferret ve birkaç adamı Stephen'in elinde değiller."

"Kaçıktıklarını mı söylüyorsun?"

Ral başını salladı.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ama bu uzun sürmeyecek. Bu sefer ben bulacağım onu ve kellesini alacağım."

"Sana yardım edeceğim," dedi Caryn. "Onun nerede saklandığını bir şekilde öğreneceğim ve—"

"Hiçbir şey yapmayacaksın. Duydun mu? Yeterince şey yaptın zaten."

Caryn kendini yastıkların üzerine atarak iç çekti. "Olanlar bütünüyle benim hatam değil, biliyorsun. Eğer sen bana güvenip her şeyi söyleseydin böyle olmazdı."

Ral kaşlarını çattı. "Erkekler karılarına bütün sırlarını söylemelidir diye bir kural yok."

"Öyle bile olsa, yine de sen bana her şeyi anlatsaydın belki de Ferret'i yakalamış olacaktın şimdi."

Ral sessiz bir şekilde düşündü bir süre, sonra da iç çekti. "Ben bundan sonra sana bu konularda bilgi vermeye çalışacağım." Bir kolunu Caryn'in beline dolayarak onu yeniden altına çekti. "Ve sen de benden izin almadan hiçbir şey yapmayacaksın. Bu yeterince açık mı?"

Caryn, gülücükleriyle onun içinde bir şeyleri harekete geçirdiğini anlamış olmalıydı. "Bir öpücük için de izin almalı mıyım?"

Ral kendine engel olamayarak gülümsedi. "Hayır, seni küçük sersem. Bu istediğin her an yapabileceğin bir şey."

Caryn bu cevabın üzerine kollarını Ral'in boynuna doladı ve başını kendine doğru çekerek yumuşak dudaklarını onunkilere bastırarak, dilini yavaşça Ral'inkiyle buluşturdu. Caryn'in yumuşaklığı ve tatlı, kadınsı kokusu Ral'de, kendisini bile şaşırtacak bir tutku uyandırıyor. Ral'in eli Caryn'in göğsünü buldu ve göğüs ucuyla oynamaya başladı. Sonra daha aşağılara inmeye devam etti, elini yavaşça Caryn'in kadınlığına doğru götürmüştü ve oraya geldiğinde onu ıslak ve hazır bulduğu için şaşırmıştı.

Belki dar ve küçük bir vajinası vardı ama neyse ki Ral onda şehveti uyandırarak birleşmelerini kolaylaştırıyordu. Ral bu düşünceye güldü; diziyle Caryn'in bacaklarını ayırarak içine tek seferde ve sert bir hareketle girdi.

"Bunun acıtmadığından emin misin?"

"İçimin seninle dolu olduğunu hissediyorum, hepsi bu. Değişik bir his."

Ral güldü. "Umarım öyledir."

Ral, Caryn'in içinde gidip gelmeye devam ederken, elinin altındaki kalbinin atışlarının hızlandığını fark etti. Kendi kalp atışları da şiddetliydi ve kanı hızlı bir şekilde kasıklarına doğru pompalanıyordu. Yavaşlamak için zorladı kendini. Ve bir yandan da, ne kadar çabuk öğreniyor olsa da, bunun Caryn için yeni bir durum olduğunu hatırlattı kendine. Göğsüne elini atarken Caryn'i tutkulu bir şekilde öptü, sonra da başını daha aşağılara doğru indirerek göğüs ucunu dudaklarının arasına aldı. Ral'in dili değdiği anda Caryn'in göğüs ucu sertleşmişti. Caryn titriyordu. Göğüsleri ağırlaşmış gibiydi ve Ral'in avcunun içine baskı yapıyorlardı, vücudu gerilmiş, teni dümdüz olmuştu. Ral'in parmakları Caryn'in teninde dolaşıyordu, önce gittikçe incelen beline doğru indi, sonra da kadınsı kıvrımlarla genişleyen kalçalarına dokundu.

Ral kalçasını, Caryn'in bacaklarının arasına sabitlemiş gibiydi ve kanı adeta alev alev yanarak akıyordu damarlarında. Kontrolünü kaybetmenin getirdiği güçsüz inlemeyle, hissettiği tutkunun derinlerine daldı. Daha hızlı, daha derine doğru ve daha sert bir hal almıştı hareketleri. Caryn inliyordu ve parmaklarını Ral'in omuzlarına geçirmişti; kalçalarını onunkilere doğru itiyor, onun hareketleriyle adeta dalgalanıyordu.

Bu durum Ral'i iyice harekete geçirmişti ve sıcak tohumları Caryn'in içine akmaya başladı. Tatlı bir his Ral'i sarıyor, alev almış tutkusunu biraz da olsa serinletiyordu.

Ral karanlığın içinde gülümsedi. Caryn gibi ufak tefek bir kadının onu yeterince memnun edemeyeceğinden şüphe etmişti ama bunu bir daha asla yapmayacaktı.

Caryn uyuyan kocasının yanından sessizce kalktı. O gün kendini daha farklı, yeni bir şey daha öğrendiği için bilgili hissediyordu. Ve daha kadınsı. Bunun dışarıdan da belli olup olmadığını merak etti. Ral'in gözleri yavaşça açıldı ve Caryn onun aslında uyumadığını, siyah ve gür kirpiklerinin arasından onu izlemekte olduğunu fark etti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Ral. "O güzel kaşlarını çatmana sebep olan şey nedir?"

Caryn bir tutam saçını tutarak kulağının arkasına doğru yerleştirdi. "Bilmek istediğim bir şey var, Ral. O toprakları alamazsan insanlara ne olacak?"

Ral yüzünü buruşturarak doğruldu ve geniş omuzlarını yatağın ahşap başlığına dayayarak oturdu. Pencerenin dar boşluğundan günün ilk ışıkları odaya süzülüyor, gün ağarıyordu. Küçük bir soğuk hava dalgası odaya yayılsa da, battaniyeler onları sıcak tutmaya yetiyordu.

"Kaleyi inşa ederken epey masraf ettik. Hasat alındığında ve ürünler geldiğinde, bu ürünlerin birçoğunu bu borcu ödemek için kullanmak zorunda kalacağım. Kışı geçirmek için kasaba halkına çok az ürün kalacak. Kalede de çok az ürün olacak. Bu yaz da tarlaları yeterince çabuk hazırlayıp ürün ekebilselerdi keşke ama bunun için artık çok geç. Bu kışı bir şekilde geçirebiliriz ama sonrasında birçok kişi açlıkla mücadele etmek zorunda kalacak."

Caryn ürperdi. "Kralın tahsis edebileceği başka topraklar yok mu?"

"Bu kadar yakın ve ekilmeye bu kadar müsait başka bir yer yok - geri kalanların hepsi çorak ve kayalık."

"Başka bir bölgede toprak bulunamaz mı?"

"Onların hepsi dağıtıldı zaten. O toprakları istersek buradaki kaleyi yapmak için kullandığımız paradan daha fazlasını talep edeceklerdir."

Caryn sessiz kaldı. Ral'in yataktan kalktığını fark ettiğinde doğruldu ve onun çoktan giyinmiş vaziyette pencereden dışarıya bakıyor olduğunu gördü.

"Başka bir kadınla evlenseydin," dedi Caryn yumuşak bir şekilde, "ihtiyacın olan tüm toprakları alabilirdin."

"Ama ben seninle evlendim."

"Eliana de Montreale ile evlenmeliydin. O benden daha varlıklı bir—"

"Eliana hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Ral, Caryn'e bakıyordu. Bakışlarında kızgınlık vardı; bu yüzden Caryn, söylediklerini geri alabilmeyi umdu ama bu mümkün değildi.

"Hiçbir şey, ama bir zamanlar nişanlı olduğunu öğrendim."

"Bunu sana kim söyledi?"

Caryn diliyle dudaklarını ıslattı. "Kardeşi. Stephen de Montreale. Yakında senin ziyaretine geleceğini söyledi."

"Başka ne söyledi?"

Caryn bir an duraksadı. "Evlenmeyi reddederek onun onurunu kirdiğini söyledi."

Ral homurdandı. "O kim oluyor da onurdan bahsediyor?"

"Onunla hiç ilgilenmedin mi?"

"İlgilendim — bir keresinde. Onunla evlenebilirdim ama eğer bazı şeyler daha farklı olsaydı."

"Hangi şeyler seni—"

"Bu kadar yeter! Eliana hakkında konuşmayacağım. Ne şimdi ne de başka bir zaman!"

Caryn başka bir tarafa bakmamak için zorladı kendini. "Nasıl istersen, lordum."

Ral'in sert bakışı yumuşadı ve yatağa geri dönmek üzereyken, "Kırıcı olmak istemedim," diyerek uzandı ve Caryn'in du-

daklarından öptü. "Dün gece, seni yeterince yormamış olsaydım şimdi sana yeniden sahip olurdum ve bu gereksiz soruların hepsini unuttururdum." Ral, Caryn'in elini, tuniğinin içinden sırtına doğru yönlendirdi. "Seni yine istiyorum."

Caryn, yanaklarının alev aldığını hissetti. "Senin de söylediğin gibi, biraz beklesek daha iyi olur." Bunu söylerken bile canı biraz da olsa acıyordu Caryn'in; ama öte yandan da kalp atışları hızlanmaya başlamıştı.

"Yarın, karım olarak sorumluluklarını yerine getirmeye başlaman için."

"Sorumluluk mu? Bu kelime bana yaşattığın tutkuyu ifade etmek için doğru bir kelime değil sanki."

Ral sıcak bir şekilde gülümsedi. "Cara, senin değerini anladıkça, başka bir kadınla değil de seninle evlendiğim için ne kadar doğru bir şey yaptığımı farkına varıyorum."

Sabahın ilk saatlerinde birlikte yıkanıp giyindiler ve sonra da aşağıya indiler. Avluda bir sessizlik hakimdi. Hizmetkarlar ve Ral'in adamları, lordlarının ve leydilerinin odalarından nasıl çıkacağını görmek için bekliyor gibiydiler.

Caryn'in yanakları kızarmıştı. Salondakilere sıcak bir şekilde gülümsedi. Ral ise Caryn'in elini tutmuştu. Onu merdivenlere doğru yönlendirdi ve birlikte avluyu ve yemek için kurulmuş çardığın olduğu yeri geçip, tahta tabaklara konmuş etin ve büyük masrapalara doldurulmuş biranın olduğu sofraya yöneldiler. Sessiz bir şekilde kendi aralarında konuşuyor, gülümsüyor ve daha önce hiç yapmadıkları şekilde birbirlerine dokunuyorlardı.

Ral yumuşak bir ses tonuyla Odo'ya bir şeyler anlatıyordu. Caryn'in Stephen'a haydutların yerini söylemesinin altında kötü bir niyet olmadığını açıklıyor olmalıydı, en azından Caryn öyle olduğunu düşünüyordu. Konuşma bittiğinde Odo kaşlarını çatı ve uzaklaştı.

"Artık gerçekten evli olduğumuza göre," dedi Ral ve Caryn'e döndü, "sana bir hediye vermek isterim. Benden yapmamı istediğin bir şey var mı?"

Caryn'in yüzü aydınlanmıştı. "Kız kardeşim, Ral. Uzun zamandır onun yanında değilim. Gweneth belki de ne kadardır aynı olduğumuz farkında değildir ama ben farkındayım. Her geçen gün onu biraz daha özleyorum, Ral. Özellikle son birkaç haftadır onu daha fazla düşünüyorum ve onu yeniden nasıl göreceğimi bilmiyorum."

"Kardeşinin burada yaşaması bizi memnun eder, eğer istediğin şey buysa."

Caryn başını iki yana salladı. "Ben bunu çok isterdim ama Gweneth istemez. O manastırda mutlu. Orada yaşadığı yıllarda kendince huzuru buldu. Bunu onun elinden alamam."

"O zaman seni onun yanına götürürüm. Bu hafta sonu yola çıkabiliriz."

Hafta sonuna kadar birçok kez seviştiler. Bu sevişmelerin çoğu tutkulu ver sertti; bir kısmı ise daha şefkatli ve aşk dolu sevişmelerdi. Ral tutkulu, anlayışlı ve aralarındaki tutkunun getirdiklerinden keyif aldığını belli eden hareketlerde bulunuyordu. Birlikte geçirdikleri saatler, Caryn'in önünde yeni bir dünya açılmasını sağlıyordu. Bedensel ihtiyaçlarının uyandığı, daha önce hiçbir şeye karşı tecrübe etmediği bir yakınlık hissiydi bu.

Manastıra gitmek için yola çıkacağı gün geldiğinde Caryn'in hisleri ikiye bölünmüştü; bir yanda kız kardeşini yeniden göreceğ olmanın heyecanı vardı, diğer yanda ise kocasıyla geçirdiği tutku dolu saatlerden uzak kalacak olmanın verdiği üzüntü. Ral'le geçirdiği zamanları düşününce yüzüne bir gülümseme yerleşti. Elbisesini giydi ve hızlıca yola çıkmak üzere hareket etmek için alt kata indi.

Manastıra doğru gerçekleştirdikleri seyahat rahat geçmişti. Ral'in adamları manastırın taş binasının dışına kamp kurmuşlar-

dı. Caryn ve Ral ise manastırın üst katında bir odada uyumuşlardı. Yattıkları yer dar ve havasızdı; yatakları ise Ral'in iri gövdesi için çok küçüktü. Gece olduğunda Ral, Caryn'i kendine doğru çekerek uyudu. Birbirlerine sokulmuşlardı. Ral Caryn'i istiyordu, bu ona her bakışında gözlerinden belli oluyordu; ama ona dokunmayacaktı. Uyudukları yer Tanrı'nın evi sayılırdı; ayrıca Ral, Caryn'in aklından geçenler arasında o gece kendisine yer olmadığını hissediyor gibiydi.

Gweneth, Caryn'in onu bıraktığı haliyle duruyordu hâlâ. İyi bakılmıştı, gülümsüyordu, siyah saçları neredeyse beline kadar uzamıştı ve parlıyorlardı. Caryn'in arkadaşı Rahibe Beatrice, Gweneth'in koruyucusu olma rolünü üstlenmiş ve Caryn'e verdiği sözü tutmuştu. Caryn'in bir şekilde kendi hayatı vardı artık ve bu durum Gweneth için de geçerli gibi görünüyordu.

"Gweneth mutlu mu?" diye sordu Caryn.

Rahibe Beatrice başını salladı. "Her zamanki gibi mutlu. Diğer rahibelerin de onu ne kadar sevdiklerini biliyorsun. Eğer o buradan giderse, manastırdakiler hayatlarına ışık katan bir şeyi kaybetmiş gibi olurlar." Beatrice söylediği bu cümle üzerine Caryn'in Gweneth'i götürme niyetinde olup olmadığına dair bir işaret bulmak için onun yüzünü inceledi. Caryn ise sadece gülümsedi.

"Gweneth buraya ait. Onu buradan ayırmayacağım."

Beatrice'in zayıf yüzündeki endişe ifadesi gitmişti. "Peki ya sen, Caryn? Sen ait olduğun yeri bulabildin mi?"

Caryn ufak tefek, kırlıgan görünen rahibeye baktı. O Caryn'in en iyi arkadaşıydı bir zamanlar. "Sanırım evet. Tam olarak emin değilim. Ama yine de bir şekilde eskiden evim olan yere dönmüş oldum ve bu beni mutlu ediyor."

"Ivesham Kalesi'nin yıkıldığını sanıyordum."

"Evimiz artık yerinde değil. Ama kasabada hâlâ aynı insan-

lar yaşıyor. Sadece evimizin yerinde Braxston Kalesi yükseliyor. Ama orası benim için geçmişten tanıdığım aşına yüzlerle dolu bir yer." Caryn gülümsedi. "Marta orada ve Richard da öyle. Kendi mi çok fazla yalnız hissetmiyorum."

"Peki ya kocan?" Beatrice bunu yumuşak bir şekilde sormuştu; Caryn'in yüzü kızardı.

"Daha önceden verilmiş bazı sözler yüzünden daha yeni karı koca olabildik." Caryn'in yanakları iyice kızarmıştı. "Olanlardan da anlaşılıyor ki, ben asla bir rahibe hayatı yaşayamazmışım."

Rahibe Beatrice, cübbesinin içindeki sert bakışlarını yumuşatmaya çalışarak güldü. "Böyle bir şeyi hiç düşünmemiştim zaten."

Ertesi gün Ral de Gweneth'i gördü. Siyah saçlı kız Ral'in kim olduğuna, üç yıl önce o gün neler yaşandığına dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Ral'i samimi bir şekilde selamladı, gülümsedi ve ona yeni pişmiş bir parça ekmek almasını teklif etti. Ral aynı şekilde samimi bir gülümseyişle ekmeği kabul etti; Ral'in gözleminde Caryn'i korkutacak türden herhangi bir ifade yoktu.

Braxston Kalesi'nden ayrılmaları üzerine Caryn kendini, kocasının Gweneth'e karşı bazı duygular besliyor olabilme ihtimaline karşı hazırlamaya çalışmıştı. Oysa o an, Ral ve Gweneth bir araya geldiklerinde, görünürde böyle bir şeyin olmadığı izlenimini edinmişti.

"Bir kuğunun güzelliğine ve zarafetine sahip," dedi Ral. "Başına bunların gelmesi çok yazık ama senin de söylediğin gibi, burada huzuru bulmuşa benziyor."

"Evet, lordum. Ben de öyle olduğuna inanıyorum."

"Peki bu nasıl oldu?"

"Annemin akrabalarını ziyarete gidiyordu. Gweneth at binme konusunda hiçbir zaman çok iyi değildi zaten. At bir şeyden ürkünce Gweneth'i sarstı ve Gweneth de yere düştü. Başını bir

kayaya çarptı. O zaman onun kurtulamayacağını bile düşündük. Kurtuldu ama kendine geldiğinde bu haldeydi."

"Dediğin gibi, çok yazık. Ama bütün bunlara rağmen yine de mutlu."

"Aslında çok iyi bir eş olabilirdi," dedi Caryn kirpiklerinin arasından Ral'in ifadesini dikkatlice izleyerek.

"Benden daha nazik bir erkek için evet," dedi Ral. "Ben kadınının kasıklarında bir ateş yandığını bilmeyi isterim." Başını uzattı ve Caryn'i öptü; bu şehvetli öpücük Ral'in gerçek düşüncelerini Caryn'e anlatır gibiydi. Ral'in, daha güzel olan kız kardeşi Gweneth'i değil de kendisini istediğini anlamış ve bu sayede rahat bir nefes almıştı Caryn.

İçti rahatlamış bir şekilde ve geleceğe dair güzel umutlar besleyerek Gweneth'e veda etti Caryn. Kocasını ve onun adamlarıyla birlikte manastırdan ayrılarak, kalelerine doğru yola çıktılar.

* * *

Yağmur, Braxston Kalesi'nin taş duvarlarına vuruyordu. Koyun ve tavşan etinden oluşan öğle yemeği henüz yenmişti. Lord Ral hâlâ sofradaydı ve yakında Fransa'ya bir gezi gerçekleştirecek olan kızıl saçlı şövalye Odo ile Ferret ve bu konunun altında yatan sorunlar hakkında konuşuyordu. Richard onları orada yalnız bırakarak işlerine dönmeye niyetlendi; yapması gereken çok fazla şey vardı. Geoffrey tam da salonun çıkışına doğru yaklaşmışken Richard'ı durdurdu ve girişte bekleyen elçiyi işaret etti.

Geoffrey girişe doğru ilerlerken Richard da onu takip etti; kötü bir şey olup olmadığını merak ediyor, endişeleniyordu. Kısa ve öz bir şekilde elçiyi selamladı, mesajı aldı sonra da büyük salona doğru dönerek lordunun olduğu yere doğru ilerlemeye başladı.

"Kralın elçisi geldi lordum." Richard merdivenleri çıkarak Ral'in oturduğu yere ulaştı ve balmumuyla mühürlenmiş uzun mektubu masaya koyarken herkesin dikkatini üzerine çekti. "Elçi burada kalmayı kabul etmedi. Sadece mesajın size ulaştırıldığına emin olacak kadar burada kalacaktım."

"Aç," dedi Ral.

Richard söyleneni yaptı. Yazılanlara göz attı; okuduğu her kelime biraz daha gerilmesine neden oluyordu. "Kuzey'de sorunlar varmış, lordum. William sizin ve toplayabildiğiniz kadar çok adamınızın Caanan yakınlarında ona katılmasını istiyor. Caanan Kalesi'ni kuşatmış bile."

"Lord Arnaut. Ona güven olmayacağını biliyordum." Ral yumruğunu masaya vurdu. "Tanrı aşkına, bu savaş hiç bitmeyecek mi?"

Richard, Lord Ral'in hiçbir zaman vazifeden kaçmadığını ya da bu tür işler karşılığında bir şeyler talep etmediğini biliyordu; ama öte yandan, onun savaş meydanlarında insanların ölmesinden ne kadar nefret ettiğini de biliyordu.

"Ancak bu şekilde öğrenecekler gibi görünüyor," dedi Richard. "Bu şekilde kan dökerek ve kendi kanları dökülerek savaşın ne kadar acı bir şey olduğunu anlayacaklar."

Lord Ral başını salladı. "Ne yazık ki bu söylediğin doğru." İç çekti ve merdivenlere doğru çevirdi bakışlarını. "Buradaki işleri iyi bir şekilde idare edeceğine inanıyorum."

"Elbette lordum." Richard, Ral'in bakışını takip ederek baktığı yeri fark edince gülümsedi. "Onun sizi özleyeceğine eminim."

Ral'in dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Bu fikrin hoşuna gittiği apaçık ortadaydı. "Bundan emin olmalıyım." Sandalyesini geri iterek ayağa kalktı. Diğer adamlarına talimatlarını anlatması için Odo'yla konuşmak üzere bir süre durdu. Sonra merdivenlere doğru ilerlemeye başladı.

Richard, Ral'in merdivenleri tırmanışını belli belirsiz bir kıskançlıkla izledi. Leydi Caryn de merdivenlerin başına kadar, kocasıyla ilgilenmek için gelmişti zaten. Caryn kocasına doğru baktıkça Richard onun bakışlarındaki ilgiyi görebiliyordu. Bir geline sahip olma konusunda özen gösterilmesi gereken bir şeyler olduğunu düşündü. Odo bile evlenebileceği bir kadın bulmaktan ve oğullarını yetiştirmekten bahsediyordu.

Richard bu düşünce karşısında kaşlarını çatı. Onun evlenmesi, evleneceği kadına haksızlık olurdu. Gün içinde yapacak çok fazla işi vardı ve kendine ayıracak zamanı kalmıyordu. Ayrıca çekici bulduğu herhangi bir kadın yoktu; üstelik etkilenebileceği kadını arayacak zamanı da yoktu.

Richard kendi kendine söylendi sonra da bu düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Salonda ilerledi ve hesap defterini tuttuğu küçük odasına doğru yürüdü. Lord Ral'in borçları ödemek için paraya ihtiyacı olacaktı ve gelir gider hesaplarını tutmak Richard'ın göreviydi. Ayrıca vadesi geçmiş borçları belirlemeli, ürünlerin durumunu kontrol etmeli, kutlama günlerini organize etmeliydi ve – bu liste böylece uzayıp gidiyordu.

Yine de Richard sızlanmıyordu. Burada, Braxston'da ona ihtiyaç vardı ve o da Braxston'ı evi gibi hissediyordu.

Hesap defterinin, üzerinde hâlâ açık durduğu ağır, ahşap masaya geri dönen Richard, yorgun bir iç çekişle yeniden çalışmaya başladı.

Ral gideli üç gün olmuştu ve Caryn artık sıkılmaya, bir yandan da endişelenmeye başlamıştı. Değişen statüsüyle o artık Ral'in gerçek anlamda karısıydı. Merdivenlerden salona iniyordu.

"Seninle konuşabilir miyiz, Richard," diye seslendi Caryn, Ricard'ın çalıştığı odanın açık kapısından içeriye doğru.

"Elbette, Leydi Caryn." Masanın arkasında oturduğu yerden

doğruldu. Önünde yığılmış kağıtlar, hesap defteri ve diğer bazı belgeler yükseliyordu. "Konu nedir, leydim?"

Caryn, Richard'ın karşısındaki ağaçtan yapılmış ve deriyle süslenmiş yüksek arkalıklı sandalyeye oturdu. "Bu savaşın iyi neticeleneceğini düşünüyor musun?"

Richard yerine iyice yerleşti. "Kralın kuvvetleri güçlüdür. Onlara sadece Lord Ral destek vermeyecek. Stephen de Montre-ale de desteğe gidecek."

Caryn hâlâ Ral için endişeliydi ve bu endişesi, her geçen gün biraz daha artıyordu. İç çekti. "Bu durumdan yoruldum artık."

"Ben de öyle," dedi Richard. Bir an için Caryn'i inceledi ve sonra dikkatli bir şekilde sordu. "Sorun nedir, leydim? Bir şeyi mi ihtiyacınız var?"

Caryn gülümsemeye zorladı kendini. "Neye ihtiyacım olduğu belli, Richard. Artık gerçek anlamda Lord Ral'in karısıyım. Kaledede üzerime düşen görevleri yapmam için ne gerekiyorsa bana öğretmeni istiyorum."

Richard'ın kum rengi kaşları yukarıya doğru kalktı. "Ama siz böyle işlerden nefret edersiniz. Çocukluğunuzdan beri bu tip idari işlerden kaçmışsınızdır."

"Bu doğru ve kesinlikle seçme şansım olsaydı bu işleri yapmayı seçmezdim. Ama artık burası benim evim ve bu işleri yürütmeyi öğrenmek için de bolca vaktim var ve..." Sıcak bir dalga yanaklarına doğru harekete geçti.

"Ve?"

"Kocamı memnun etmek istiyorum."

Richard hâlâ kuşkulu görünüyordu; düzgün dudakları emin olmayan bir ifadeyle ince bir çizgi halini almıştı. "Bu konuda emin misiniz?"

"Hızlı öğrenen biri değil miyim dersin? Beni uzun zamandır tanıyorsun, Richard. Okuma yazma biliyorum; Latince ve Fransızca dersleri aldım. Nasıl mısır yetiştirileceğini ve nasıl avlan-

mak gerektiğini öğrendim. Hayvanlar ve bitkilerle ilgili çok şey bilirim, ayrıca atların bakımında da çok iyiyimdir. Öğrenemeyeceğim hiçbir şey yok. Bu işin de üstesinden gelemez miyim?"

Richard ilk başta gülümsedi. Caryn, onun yanaklarında gamzeleri olduğunu fark etmişti.

"Söyledikleriniz doğru," dedi Richard. "Siz her zaman öğrenmeyi seven biri olmuştunuzdur ve öğrendiğiniz işlerde kendinizi fazlasıyla geliştirirsiniz. Bilmeniz gereken her şeyi size öğreteceğim." Richard masasına doğru uzandı. "Tanrı biliyor ya, bunları öğrenmeye karar vermiş olmanız benim için de rahatlatıcı bir şey."

O gün çalışmaya geç bir saatte başladılar. Caryn rengi solmuş kahverengi kıyafetini giymiş, saçlarını ördükten sonra ensesinin üzerinde kıvrarak topuz haline getirmişti.

"En basit iş olarak," diye anlatmaya başladı Richard, "büyük salonun bakımıyla ilgilenmek gerekir. Braxston'da yapılacak çok iş var. Temizlik, duvarların onarımı. Ayrıca *keckie* ve *wispieler* de hazır olmalı."

Keckie, ketenin iç yağına batırılması ve ince sazların içine sıkıştırılmasıyla oluşturulan bir mum türüydü. *Wispie* ise iç yağ kaplı samanlarla yapılıyordu. Caryn bir keresinde annesine bunları yaparken yardım etmişti; bir keresinde de Marta'yla birlikte yapmışlardı. Caryn gülümsedi. En azından bu konuda Richard'ın yardımına pek de ihtiyaç duymayacaktı.

"Bu mumlardan biraz daha asarsak ortalık daha güzel görünebilir," dedi Caryn bakışlarını soğuk ve gri duvarlarda gezdirirken. "Kasabada Morcai adında bir ressam var, ağaç üzerine çok güzel resimler yapabiliyor. Ayrıca kilerde duvar halıları gördüm. Ral onları Fransa'dan getirmiş olmalı."

Richard mahcup olmuş gibiydi. "Ben de onların asılmasını istiyordum, leydim; ama hiçbir zaman bu işle ilgilenmeye vaktim olmadı."

"Dert etmene gerek yok, Richard. Şimdiye kadar tembellik eden bendim. Bu artık değişecek."

Richard gülümsedi; gülümseyince daha da genç görünmüştü. Caryn Richard'ın belki de tahmin ettiği kadar yaşlı olmadığını düşündü. "Daha yapılacak çok iş var," dedi Richard, "ama size yardım edecek hizmetkarlar da var. Onlar sizin gözetiminiz altında olacaklar, ayrıca daha çok zamanımız var. Herhangi bir şekilde fikrinizi değiştirirseniz—"

"Fikrimi değiştirmeyeceğim, Richard."

Ve değiştirmede de.

Gün ağarmasından akşamın çöküşüne kadar hizmetkarlarla birlikte çalıştı Caryn. İlk başlarda çok fazla uğraş vermesine rağmen ortada belli bir değişiklik yokmuş gibi görünüyordu. Hâlâ aklını Ral'e dair endişelerden temizlemeye çalışıyordu. Günler geçip haftalar birbirini kovaladığında kaledeki atmosfer de değişmeye başlamıştı.

"Lordunu gururlandıracak şeyler yapıyorsun," dedi Marta odaya duvar halısı astıkları sırada. "Ama yine de bu kadar fazla çalışıp kendini yorduğunu bilse bundan hoşlanmazdı."

"O döndüğü zaman her şey hazır olsun istiyorum. Hangi gün döneceğini bilemeyeceğimiz için de, şimdiki hızımla çalışmaya devam edeceğim."

Marta homurdandı. "Bu işleri hiçbir zaman sevmedin. Eninde sonunda yine aynı şeyi hissedeceksin."

Bir hafta daha geçmişti ve sonra bir hafta daha. Masaların kırık ayakları, onarılmış, perdeler elden geçirilmiş ve temizlenmişti. Erkeklerin bazıları tahtadan yeni tabaklar ve kaşıklar yaparken, bazıları sepetlere çiçekler ve bitkiler ekmiş, bazıları ise balık avlama işiyle ilgilenmişlerdi.

Büyük avlu sabahın erken saatlerinden geceye kadar büyük bir hareketliliğe sahne oluyordu. Herkes bir şeylerle meşgul bir

şekilde oradan oraya koşturuyordu. Lynette ise çok nadir zamanlarda kaleye giriyordu. Lord Ral'in karısıyla yatmaya başladığını artık herkes fark etmişti. Caryn, Lynette'in gitmeye karar vermesini umdu ama bu narin sarışının Ral'in dikkatini yeniden çekebileceğine dair umutlar beslemeye devam ettiği apaçık ortadaydı. Ayrıca gidecek bir yeri de yoktu.

Caryn yoğun bir şekilde çalışması yüzünden biraz kilo vermiş gibiydi. Gözlerinin altı çökmüştü. Yine de sorumlu olduğu işleri tam anlamıyla bitirene kadar aynı şekilde çalışmaya devam etti. İşleri tamamladığı günün ertesinde ise, lordun dönüşünü haber veren elçi kaleye ulaşmıştı.

"Nöbetçiler onun gelişini haber veriyorlar!" Caryn büyük avluya, Marta'nın yanına koştu. "İyi görünüyor muyum? Belki de bu koyu sarı kıyafeti çıkarıp yerine orman yeşili olan yeni elbiseyi giymeliyim."

Marta kıkırdadı, zayıf omuzları inip kalkıyordu; gözlerinin etrafındaki çizgiler ortaya çıkmıştı. "Koyu sarı olan sana çok yakışıyor küçüğüm, tıpkı bu saç modelinin de çok yakıştığı gibi." Caryn saçlarını örmemiş, koyu sarı bir kurdeleyle arkadan bağlamıştı. "Lord Ral seni çok beğenecek."

Yüce Tanrım, Caryn de öyle olmasını umuyordu. Caryn haftalardır bugün için, kaleye yaptıklarını gördüğü zaman Ral'in yüzünde belirecek olan memnuniyeti izleyebileceği bu an için hazırlanıyordu.

Braxton baştan aşağı yenilenmişti. Duvarlardaki is lekeleri temizlenmiş, duvar halıları asılmış, yerlerdeki kandiller süslenmişti.

Caryn dış avluda kaleyi korumak için savaşa katılmamış askerler ve hizmetkarlarla birlikte Ral'in görünmesini bekliyordu. Kara Şövalye ve Caanan'da kralın yanında kalmayıp onunla birlikte dönen az sayıdaki adamı, asma köprüde ilerledikleri sırada herkes sessizlik içinde bekliyordu.

Ral, güneş ışığında parıltı veren örgü zırhını giymiş fakat başlığını takmamıştı, kırmızı beyaz ejder işlemeli kalkanını ise yanlarında taşıyordu. Derede ferahlamak için elini yüzünü yıkamalıydı; yüzü temizdi ve sakalları yeni kesilmiş gibiydi, ayrıca saçları da nemliydi ve güneşte daha parlak görünüyordu.

Atıyla yaklaşan Ral'in gözleri Caryn'i arıyordu. Bir an atının dizginlerine asıldı. Siyah ve büyük savaş atını avlunun ortasında durdurmuştu. Kaslı ve erkeksi bacağı atının eyerinden kayarak yere indi ve dizginleri yardımcılarının birinin eline verdi. Hizmetkarlardan biri ağır zırhını çıkarmak için ona yaklaşıp Ral, hizmetkarın işini kolaylaştırmak için dizinin üzerine çöktü. O sırada gözleri hâlâ Caryn'deydi.

Birkaç dakika sonra hizmetkarın işi bittiğinde Ral doğruldu ve Caryn'e doğru yürümeye başladı. Caryn, Ral'in Richard'a ya da onu karşılamaya gelmiş papaza bir şeyler söylemek için bir süre de olsa durmasını bekliyordu. Oysa Ral bunu yapmadı; uzun bacaklarıyla aralarındaki mesafeyi adeta yiyip bitirerek Caryn'in önüne geldi ve durdu. Haylaz bir şekilde gülümsedikten sonra kollarından birini Caryn'in beline dolayarak onu hızlıca kendine çekti.

"Tanrı aşkına, Ral! Ne yapıyorsun?" Ral sadece gülerek karşılık veriyordu. Başını Caryn'e doğru uzatmış, onu sert bir şekilde öpmüştü. Ral dudaklarını onunkilerden ayırdığında Caryn titriyordu. Ral Caryn'i de alıp kalenin içine girdiğinden temizlenmiş ve yağlanmış kapılara, tertemiz masa örtülerine ve fırçalanmış taş merdivenlere dikkat bile etmiyordu.

"Adamların nerede?" diye sordu Caryn, Ral onu daha yeni temizlenmiş koridorda taşıırken. "Yorgun ve acıkmış olmalılar. Senin de acıkmış olduğuna eminim."

"Elbette, *ma chere*, acıktım." Acıktım dese de kastettiği şey yiyecek değil gibi görünüyordu. Ayağındaki botlarla odalarının

kapısına tekme attı, kapının yeni temizlenmiş yüzeyi, ilk lekesini almıştı. İçeri girdikten sonra kapıyı dirseğiyle iterek kapattı.

"Bu uzun haftalarda sana sahip olmak dışında hiçbir şey düşünmedim."

"Çok endişelendim," dedi Caryn.

"Savaş bitti. Kale alındı."

"Tanrı'ya şükürler olsun." Caryn bunları söylerken, Ral'in kıyafetleri altındaki sertliği de hissedebiliyordu. Ral'in kendini belli eden bu tutkusu, Caryn'in de ıslanmasına neden oluyordu. Ral'in dudakları sert bir şekilde Caryn'in dudaklarının üzerine kapandığında sanki bütün dünya durdu; Caryn'in hissettiği tek şey titremeler ve Ral'e karşı duyduğu zayıflıktı. Kendini, Ral'in omuzlarına parmaklarını geçirmiş, dudaklarını onun dili için aralamış, ellerini göğüslerinin üzerine kaydırmasına izin vermiş bir şekilde buldu.

Ral sanki Caryn'in aklından geçenleri okumuş gibi birkaç saniye içinde onun tuniğini ve içliğini çıkararak, çıplak vücudunu kollarının arasına alıp yatağın kenarına taşıdı. Kucağında Caryn'le birlikte yatağın kenarına oturdu; onu öperken bir yandan da el yordamıyla *chausse* pantolonunun bağcıklarını çözüp kendini serbest bırakmayı başardı.

"Bu an için özlem duydum hep. Senin içinde olmaktan başka bir şey düşünmedim." Caryn'in saçlarındaki altın rengi kurdeleyi çözdü; ellerini Caryn'in saçlarının arasından geçirerek onları omuzlarına doğru dağıttı. Sonra da Caryn'i kaldırarak bacaklarını iki yana açmasını sağladı. Artık aldıkları pozisyon sayesinde Caryn onu içine alabilirdi.

Caryn ellerini Ral'in boynuna yapıştırmıştı adeta. Onun ellerini de kendi kalçalarında hissedebiliyordu. Ral Caryn'i okşuyor adeta alevler içerisinde bırakıyordu. Titremeler Caryn'in vücuduna, tutku ateşi ise kanına yayılıyordu. Ral parmaklarından biri-

ni Caryn'in içine soktuğunda Caryn nefesinin kesildiğini hissetti. İlk anda kasılıp kalsa da, kısa bir süre sonra Ral'i içine kabul edebilecek hale geldi.

"Her zaman olduğu gibi hazırsın," dedi Ral boğuk sesle. "Bu mucize için Tanrı'ya şükrediyorum." Caryn'i uzun ve derin bir şekilde öptü. "Bacaklarını belime dola."

"Ama bu şekilde yapamayız—"

"Güven bana, *cherie*, ikimiz de çok zevk alacağız."

O titreyen vücuduyla hareket etmesi zordu Caryn'in. Ral'in beli ise sert ve kaslıydı. Bir süre sonra Ral, elleriyle Caryn'in kalçalarına destek vererek onu doğru şekilde yönlendirdi ve sonunda Caryn, gereken beceriyi edinmiş bir şekilde hareket edebiliyordu.

Ral derin bir öpücükle Caryn'in dudaklarını kuşattı; bir eliyle göğsünü okşuyordu; Caryn'in göğüs ucu sertleşmiş, Ral'in avuç içine baskı yapar hale gelmişti. Sonra Ral, Caryn'i biraz daha kaldırarak kendini onun içine itti. Tek ve güçlü bir hareketle onu sertleşmiş aletin üzerine oturtmuştu.

Sıcaklık dalgaları Caryn'in vücuduna yayılmış, bir tutku girdabı, boğazından hafif bir inleme sesi çıkmasına neden olmuştu. Vücudu titriyor ve sanki bir alev, kasıklarını tutuşturuyordu. Ral durmuyor, kendini onun içine itmeye devam ediyor, Caryn'in içini dolduruyor ve onun da kendisine karşılık vermesini istiyordu.

"Ral... yüce Tanrım... Ral." Caryn başını arkaya attı; saçları Ral'in güçlü bacaklarına doğru dökülüyordu. Ral onun başını kendine doğru çekerek vahşi bir şekilde dudaklarını öptü. Kalçalarını sıkıca kavramıştı ve kendini onun içine itmeye devam ediyordu. Sanki dünya bulanıklaşmaya ve uzaklaşmaya başlamıştı; derken her şey tamamen görünmez oldu. Ateş ve tutku dalgaları Caryn'i içine çekiyordu. Sonunda buna daha fazla dayanamaya-

cak hale gelen Caryn, kendini, beynini adeta uyuşturan bu tutkunun kollarına bıraktı. Sanki kızgın kumlarla örtülü bir kumsalda yürüyor gibiydi. Ral'in ismini haykırırken Ral de tohumlarını onun içine akıtıyor ve yürüdüğü o kumsalda ona eşlik ediyordu. Hareketleri yavaşlamaya başlamıştı.

Terden parlıyorlardı. Ral'in başı Caryn'in omzuna düştü, ıslanmış siyah saçları boynuna değiyordu. Caryn onun saçlarını titreyen parmaklarıyla geriye doğru itmeye başladı. Yüzünü okşarken yanaklarını ve dudaklarını hissedebiliyordu.

Caryn yeniden kendine gelip dünyaya döndüğünde, Ral'in üzerinde hâlâ kıyafetleri olduğunu fark etti. Onu bir kez daha istediğini hissediyordu. Onun siyah tüylerle kaplı geniş göğsünü, sert ve kaslı kalçalarını, karnını hissetmek istiyordu. Onu yeniden içinde hissetmek istiyordu ama aralarında herhangi bir şey olmadan, tamamen çıplak olarak.

Ral'in bacaklarına doğru kaydı ve onun yumuşak deri botlarını çıkarmaya başladı. Ral kaşlarını kaldırmıştı. Sonra gülümsedi ve bu şekilde Caryn'in yaptığı şeyi onayladığını belli ediyordu. Üzerindeki tuniği yukarı çekerek başının üzerinden çıkardı, botlarının üzerindeki dizliklerinin bağcıklarını çözmek için uzandı ama Caryn'in elleri zaten o bağcıkların üzerindeydi.

"Görünen o ki, sen de beni özlemişsin," dedi Ral sert bir şekilde. Bu söz Caryn'in yanaklarını hiç olmadığı kadar pembeleştirmişti.

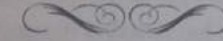
"Evet lordum, özledim."

"Bu çok hoşuma gitti, tahmin edebileceğinden daha çok."

Daha sonrasında Caryn onun yokluğunda yaptıklarını ve diğerleriyle aralarında geçen güzel olayları anlattı. Duydukları Ral'in daha da çok hoşuna gitmişti. Ama yine de kendini Caryn'in dudaklarını öpüp, onu yatağa uzatmaktan alamadı. Bir kez daha sertleşmişti ve kendini ona doğru bastırıyordu. Caryn ise ıslak ve Ral'i kabul etmeye hazır bir haldeydi. Kaç kere seviştiklerini

sayamamıştı Caryn. Tek bildiği şey birlikte güneşi batırıp geceyi getirdikleri, uykuya dalıp, uyandıktan sonra yeniden sevişmeye devam ettikleriydi.

Ara sıra uyukladıkları zamanlar da vardı gecenin geç saatlerine yorgunluğa teslim oldular. Sonunda sabah olup da Caryn uyandığında arkasını döndü. Ama Ral orada yoktu.

BÖLÜM 13

Caryn çabucak giyindi ve avluyu kontrol etmeye indi. Geçirdikleri vahşi ve tutku dolu geceden sonra kendini hırpalanmış gibi hissetse de mutluydu.

Merdivenlerin başında durdu. “Ral nerede?” diye sordu Marta’ya. “Öyle derin uyumuşum ki, onun kalktığını duymadım bile.”

“O gitti, küçüğüm.”

“Gitti mi? Nereye gitti?”

“O ve adamları birlikte atlarına atlayıp ayrıldılar kaleden. Richard onların acil bir haber elip yeniden Caanan’a doğru yola çıktıklarını söyledi. Lord Ral adamlarına katılmak zorundaymış.”

“Ama savaş bitti. Kral William kazandı!”

“Lord Ral sen çok derin uyuduğun için seni uyandırmak istemediğini, mümkün olan en kısa sürede döneceğini söyledi.”

“Ama gitmiş olamaz. Yaptığımız düzenlemelerle ilgili tek bir kelime bile konuşmadan gitmiş olamaz.”

Marta’nın boğazından kaba bir ses çıktı.

“O ne demek öyle? Neden öyle bakıyorsun?” Yaşlı kadın cevap verme fırsatı bile bulamadan Caryn ortalıkta dönmeye baş-

ladı. Merdivenlerin başına geçerek aşağıya, büyük salona göz gezdirdi. Salonda oturulacak sıralar devrilmişti; hatta bazıları kırılmıştı. Masa örtülerinin bazılarında şarap dökülmüştü; yemek artıkları ve ekmek kırıkları örtülerin üzerine kaplıyordu. Aynı yerinde küçük çalışmalara başlamıştı bile. Hatta o anda, bir kemik parçası için birbirlerine havlamakla meşguldüler.

"Buna inanamıyorum!"

"Erkekler biraz kafa dağıtmışlar," diye açıkladı Marta. "Zaferlerini kutlamışlar ve eve geri dönüşlerinin şerefine eğlenmişler."

"Biraz kafa dağıtmışlar ha!" dedi Caryn. "Yaptığımız değişiklikleri hiç fark etmemişler mi? Büyük salonun nasıl temiz olduğunu, masa örtülerinde tek bir leke bile olmadığını görmemişler mi? Hiç değilse yemeklerinin ne kadar lezzetli olduğundan bahsetmemişler mi?"

Marta omuz silkti. "Bazıları balığın ne kadar iyi piştiğini söyledi. Şüphesiz ki en beğenilen yemek oydu."

"Hepsi bu kadar mı? Başka hiçbir şey söylemediler mi? Ya Lord Ral? Braxston Kalesi onun. Duvarlara astığımız ve içerideki sert havayı yumuşatan şeyleri ve daha kolay ısınmamızı sağlayan duvar halılarını fark etmiştir mutlaka. Eminim ki ortalıktaki küf kokusunun azaldığından bahsetmiştir."

"Korkarım ki böyle şeyler söylemedi."

"Morcai'nin güzel resimleri hakkında da mı bir şey söylemedi?"

"Hayır küçüğüm."

Caryn bir an durdu ve avluyu düzenlemek için harcadığı yorucu saatleri düşündü. Leofric'i, Bretta'yı, Marta'yı ve avluyu düzenlemek için belleri ağrıyıp dizleri tutulana kadar saatlerce çalışan diğer hizmetkarları düşündü.

"Demek Lord Ral hiçbir şeyi fark etmedi." Caryn ellerini beline koydu ve avludaki enkaza göz gezdirdi. "Döndüğünde fark edecek, yemin ederim ki fark edecek." Dönüp Marta'ya baktı. "Ona hiç unutamayacağı bir manzara sunacağım."

* * *

"Yalvarırım, Leydi Caryn; Lord Ral dönmeden önce bu çılgınlığa bir son verin." Richard'ın kum rengi kaşları neredeyse alnının ortasına denk gelecek kadar kalkmıştı.

"Daha önce de söylediğim gibi Richard, en azından bir süre için, bizim rahatımız adına gerekli olan işler hariç hiçbir iş yapılmayacak."

"Richard haklı, leydim." Geoffrey de Caryn'i kararından vazgeçirmek için saatlerce uğraşmıştı. "Bu size kızmasından başka bir işe yaramayacaktır."

"Belki de öyledir. Ama en azından Ral'in dikkatini çekecektir. Böylece bu konularda benim de kolay biri olmadığımı anlayacaktır."

Haftalar boyunca kalenin iç ve dış avlusunda çok az iş yapıldı. Richard ve Geoffrey, Caryn'in izlediği yola karşı çıkıyorlardı. Lordun gazabına uğrayacaklarından endişeleniyorlardı. Marta kırıkmış ellerini birleştirerek, Caryn'in aklını başına toplaması için dua ediyordu. Caryn diğer hizmetkarların o kadar yorgunluk verici işleri yaptıktan sonra bu kararı için kendisini içten içe takdir ettiklerini düşünüyordu.

"En azından ateşin etrafını temizlememize ve ateşi beslememize izin verin," dedi Richard. "Zaten yerler kemiklerle ve şahinlerin getirdikleri çöplerle dolu. Ayrıca av köpeklerinin içeride uyumasını istediğiniz için salonun kokusu da çok kötü."

"Yemek stoğumuzu yenilemeliyiz," dedi Marta yalvarır gibi.

"Lord Ral ve adamları döndüklerinde yemeklerinin hazır olmasını isteyecekler." Bir haftadan az zaman kalmıştı.

"En son burada iyi bir yemek yemişlerdi zaten. O kadar çalışmamıza rağmen bize bir teşekkür bile etmediler."

"Masa örtüleri aynı şekilde kirli duruyor," dedi Richard. "İzin verin de onları temizleyelim, biraz daha düzgün görünsünler."

"Unut bunu, Richard. Lord Ral döndüğü gün masalara bulabildiğin en kirli örtüleri sereceksin. Hazırlanmış hiçbir yemek olmayacak ve erzak dolabı da boş olacak. Av köpekleri salonda aylak aylak dolaşıyor olacaklar ve ateş yanmıyor olacak. Böylece belki de Lord Ral bir dahaki sefere, onun memnun etmek için uğraşan bunca insanı hatırlar."

"Leydim, lütfen—" Geoffrey konuşmaya başlayacaktı ama Caryn'in susmasını söyleyen bakışı karşısında sessiz kaldı.

"Ayrıca bahçedeki yabani otları, ahırları ve domuz ağılını temizleme işini de durdurun." Caryn gülümsedi. "Dolayısıyla hizmetkarlara, bu haftanın sonuna kadar dinlenip kendilerini yenilemeleri için izinli olduklarını da söyleyebilirsiniz." Caryn kendinden emin ve tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi. Kararlı bir ifadeyle çenesini kaldırarak döndü ve yürümeye başladı.

Geride kalan üç arkadaşı bakışlarını Caryn'e dikmiş, öylece kalmışlardı. Caryn'in onları dinlememe konusunda kararlı olduğunu biliyorlardı ama Caryn'i ikaz ettikleri şeyin gerçekleşeceğinden de eminlerdi. Caryn, bu yaptıklarıyla, diğerlerini tehlikeye atmadığına inanıyordu. Lord Ral dönene kadar kalenin sorumluluğu Leydi Caryn'deydi. Onun her dediği kanun sayılırdı ve kocası da bunu çok iyi biliyordu.

Bu çılgınca davranışlarının bedelini, yine kendisi ödeyecekti.

Caryn bir an Ral'in sinirli halini düşündü ve titredi. Sonra duruşunu dikleştirdi. Aralarında çıkacak savaş çok korkunç olacaktı belki ama Caryn kazanmaya kararlıydı.

Braxton Kalesi'ne ve küçük, güzel karısının onu karşılayacak kollarına dönme isteğiyle Ral, adamlarını olması gerekenden daha hızlı hareket etmeye zorluyordu. Caanan'dan dönmeleri dört günden daha az sürmüştü; hepsi çok yorgundu ama şikayet etmiyorlardı. Ral gibi adamları da bir an evvel evlerine varmak istiyorlardı.

"Sizi bu kadar acele ettiren şey topraklarınıza duyduğunuz özlem mi?" diye sordu Odo atıyla Ral'i takip ederken. "Yoksa küçük Sakson karınız yüzünden mi?"

"Benimle uğraşma, Odo. Küçük ve ateşli karımla yatağa yuvarlanmam sürpriz olmaz. Haftalardır kadın yüzü görmedim."

"Caanan'da beraber vakit geçirebileceğin kadınlar vardı. İstedğin herhangi birini alabilirdin."

"Evde ona arzuladığı her şeyi verebilmem için beni bekleyen bir karım var zaten."

"Belki de bu hiçbir zaman gerçekleşmez."

Ral homurdandı. "Aptal olma."

"Lynette'i ya da başka bir kadını arayacağın günler de gelecek, biliyorsun."

"Bir kadının gücü karşısında asla yenik duruma düşmem. Bu konuda nasıl olduğumu sen daha iyi bilirsin." Ral, Eliana'yı ve onun kendisine nasıl ihanet ettiğini düşündü; Odo'nun da aynı şeyleri düşündüğünü biliyordu.

Kızıl saçlı şövalye acı bir şekilde gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim. Kalbini bütünüyle bir kadına vermen iyi olmazdı."

"Özellikle de bir Sakson'la. Asıl düşündüğün şey buydu; öyle değil mi?"

Odo cevap vermedi. Zaten Ral bir soru daha sorunca cevap vermesine de gerek kalmadı.

"Ondan hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"O bir Sakson. Sakson hainleri yüzünden babamı ve erkek

kardeşimi kaybettim. Bu bir erkeği onlara karşı temkinli yaklaşmaya itmek için yeterli bir sebep. Ama senin de dediğin gibi o küçük ve ateşli bir kadın. Onu yatağında istediğin için seni suçlayamam."

Ral'in çenesi sert bir şekilde kenetlenmişti. Odo ve o, çok eski arkadaşlardı ama buna rağmen Odo karısı hakkında böyle konuşunca Ral'in istediği tek şey onu atından sürükleyerek indirmek ve yere yatırıp yumruklamaktı.

Bu tam olarak anlam veremediği tuhaf bir duyguydu. Caryn'i arzuladığı doğrudur; Caryn'in ona hissettirdikleri, memnun etmekten daha öte bir his veriyordu. Ama sonuçta o bir kadındı ve Ral daha önce birçok kadın tanımıştı. İstese daha fazlasını da tanıyabilirdi.

"Gördünüz mü, lordum?" Ral'in yardımcısı Aubrey'nin sesiydi bu.

"Braxston şu dönemecin ardında," dedi Aubrey. "Ağaçların arasında güneşin yükseldiği yere bakarsanız dış duvarlardan birini görebilirsiniz."

Aubrey uzaktaki gri duvarı görene kadar başını uzattı ve sonra atının sırtına geri oturarak gülümsedi. "Eve varmış olduğumuz için çok mutluyum, lordum."

Ral'in dudagının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Evet." Ral onlar için hazırlanan karşılamayı hayal edebiliyordu: Adamları en iyi kıyafetlerini giymiş, dış avluda karşılamak için onu bekliyor olmalıydı. Zengin bir yemek, çalışkan hizmetkarlar tarafından sunulacaktı, kadehler sürekli şarapla dolacaktı, gülüp sohbet edeceklerdi.

Bunlardan daha fazla hayal ettiği şey ise, boynunun etrafına dolanan, karısının zarif kollarıydı, onun yumuşak ve tatlı öpücükleri, tutku dolu sarılmaları ve en sonunda sertliğini hissettiğinde çıkardığı zevk inlemeleriydi.

Bu düşünceler Ral'in kasıklarında karıncalanmaya sebep oluyordu. Sonunda hafifçe öksürdü.

"Neden asma köprü indirilmemiş?" diye sordu Aubrey, kalenin girişine yaklaştıkları sırada.

"Bilmiyorum. Mesajımı aldıklarına eminim." Ral kaleye biraz daha yaklaşıp yukarıdaki nöbetçilere seslendi ve böylece asma köprü indirilmeye başlandı. Ral adamlarını dış avluya doğru yönlendirirken gördüğü manzara karşısında kalakaldı.

Ahırların karşısındaki her zaman temiz olan bölüm samanlarla kaplanmıştı ve gübre kokuyordu. Etrafta devrilmiş sepetler ve fiçiler vardı. Domuzlar ortalıkta doluyor hatta devrilmiş bir çöp fiçisini karıştırıyorlardı. Av köpekleri ortalığı eşelemişlerdi ve yere gömülmüş bir kemik parçasını çıkarmak için kavga ediyorlardı.

Ral'in şaşkın bakışları kalenin içine giden ve kenarlarında hizmetkarların bekliyor olması gereken merdivenlere doğru döndü.

Adamları oradaydı; mahcup ve endişeli gözlerle bakıyorlardı. Hizmetkarlar oradaydı; kıyafetleri temiz değildi, yüzleri ise gergin ve solgun görünüyordu. Karısı da oradaydı; Richard'la birlikte merdivenlerin altında duruyordu. Ral en azından karısı da orada diye düşündü ama gördüğü kadının onun Caryn'i olduğundan tam olarak emin sayılmazdı.

Ral atının dizginlerini çekti, kendini yavaşça aşağı kaydırды ve Caryn'e doğru yürümeye başladı. Ufak tefek, darmadağınık görünen, kirli saçlı, yüzünde is lekeleri olan kadın başını kaldırdı, Ral'i görünce gülümsedi. Yırtık pırtık kahverengi bir kıyafet giymişti; kıyafetinin bazı yerlerinde yağ lekeleri vardı; ayrıca ayakkabıları da çok uygunsuz görünüyordu.

"Burada neler oluyor?" diye bağırdı Ral, Caryn'in önüne gelince; elleri yumruk şeklini almıştı.

Caryn gülümsedi. "Evine hoş geldin, lordum. Döndüğünü görmek çok güzel."

Ral etrafta göz gezdirdi; başıboş bir şekilde homurdanarak dolaşan domuzları, ortalığa yığılmış koku yayan dışkıları görünce bir an evvel bu kabustan uyanmayı diledi.

Mümkün olduğu kadar düz bir sesle "Neler olduğunu bana anlatacaksın," diye emir verdi.

"Hiçbir şey olmadı, lordum. Bunu siz de görebilirsiniz emnim ki."

Ral'in çenesinde bir kas seğirdi. Caryn'i geçerek iç avluya açılan merdivenlere ilerledi. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyordu.

Caryn de onu takip etmeye başladı. Dış avlunun bu berbat halini fark ettiğinde Ral'in yüzünde beliren o sersemlemiş ifade Caryn'i tatmin etmişti. Ral'in boynu kızarmış, dudakları öfkeli ve ince bir hat halini almıştı. Caryn'in ardından da Richard, Geoffrey ve birkaç adam daha kaleye doğru ilerliyorlardı. O sırada Ral arkasını dönerek Caryn'e baktı.

"Neden?" diye sordu yumuşak ama tehditkar bir ses tonuyla. "Neden yaptın bunu?"

Caryn numaradan aklı karışmış gibi bir bakış attı. "Ama ben bir şey yapmadım ki, lordum. Bu gayet açık."

Ral, Caryn'e doğru birkaç öfkeli adım attı. Omuzlarında tutarak onu parmak uçlarına kaldırdı. "Bunun ne demek olduğunu anlatacaksın bana. Ne yaptığını ve neden yaptığını açıklayacaksın."

Ral bir kez daha etrafta göz gezdirdi; yerlerdeki çöpleri inceledi, ortalığa yayılmış rahatsız edici kokuyu fark etti. "Sen nasıl beni küçük düşürdüysen, ben de sana aynıını yapacağım. Seni hizmetkarların ve adamlarımın önünde terbiye edeceğim."

Ral, Caryn'in bir adım geri çekilmesine izin verdi. Ona bakışı öfke doluydu ve söylediği şeyi kesinlikle yapacağını gösterir gibiydi.

Caryn diliyle dudaklarını ıslattı. Bu işe kalkışırken başına gelebilecek şeylerle ilgili riskleri biliyordu, buna rağmen geri çekilmemişti.

"Şikayetçi olmana şaşırdım. Diğer şaşkınlığım ise bunları fark etmen. Geçen sefer evine döndüğünüzde, seni memnun etmek için yaptığımız onca şeyin hiçbirini fark etmemiştin. Daha önce yaptığımız şeyler dikkatini çekmediği için, bunun da öyle olacağını düşündüm."

Ral'in siyah, kalın kaşları çatılmıştı. "Geçen sefer evime döndüğümde Braxton Kalesi daha önce hiç olmadığı gibi pırıl pırıldı."

Kaşlarını çatma sırası bu sefer Caryn'deydi. "Geçen sefer yaptığımız işleri fark ettiğini mi söylüyorsun?"

"Tabii ki fark ettim. O işleri yapmak haftalarca çalışmanızı gerektirmiş olmalı. Bu gerçekten bir erkeğin sahip olmaktan gurur duyabileceği bir yerdi."

"O zaman neden tek bir kelime bile etmedin bununla ilgili? Neden adamlarının bütün o çabamızı mahvetmesine izin verdin? Neden buraya gelip benimle tutku dolu anlar yaşadktan sonra bir hoşça kal bile demeden gittin?"

Ral ilk defa endişeli görünüyordu. "Bunu fazla düşünmemiştim. Ama bu bencilce, sanırım... Düşüncesizlik etmişim. Aklımda çok fazla şey vardı... Caanan'da bıraktığım adamlarım, Lord Amaut, Kral."

"Aslında bu tür işleri yapmaktan nasıl da nefret ettiğim hakkında en ufak bir fikrin var mı? Bunları yapmak yerine dışarıda atla dolaşmayı, kasabadaki insanları ziyaret etmeyi nasıl da isterdim biliyor musun?" Bu söyledikleri doğrudu. Caryn o anda, yaptığı onca şeyin bir şekilde ödüllendirilmeyi hak ettiğini düşündü.

Ral, Caryn'e tuhaf bir ifadeyle bakıyordu. "Madem bu işleri bu kadar sevmiyorsun, neden yaptın o zaman?"

Caryn, hararetinin arttığını, yüzündeki is lekelerinin altında kızaran yanaklarını Ral'in fark edip edemeyeceğini düşündü. "Çünkü seni memnun etmek istedim."

Ral dikkatli bir şekilde süzdü Caryn'i. "Peki ya bugünkü hal?" Caryn omuzlarını dikleştirdi ve başını yukarı kaldırdı. "İnsanların, lordlarını memnun etmek için ne kadar çok iş yaptıklarını görmemi istedim. Karşılaştırma yapabilmek, öğrenmeyi kolaylaştırır."

Ral bir kez daha avluda göz gezdirirken Caryn nefesini tuttu. Ral her köşeyi dikkatlice inceliyordu. Duvarlara yapılmış güzel resimleri ve özenle asılmış duvar halılarını gördü. Sonra da yanması gerektiği halde sönmüş olan ateşe ve kirli masa örtülerine baktı. Rezil bir koku, önceden ortalığa yayılan çiçek ve baharat kokusunun yerini almıştı.

Ral'in dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Sonra da gözlerinin kenarları kırıştı; ama Caryn, dudaklarının arasından parlayan beyaz dişlerini görmüştü bir an için. Ral'in tebessümü gülümsemeye, gülümsemesi sırtmaya, sırtması kahkaha dönüştü. Elini masaya vurarak daha da şiddetli bir şekilde gülmeye başladı. Onun ardından Richard da gülmeye başladı; sonra Odo ve sonra Geoffrey de. Hugh ve Lambert de kahkahayı basmışlardı. Aubrey de gülüyordu ve Leo da en sonunda elini ağzından çekerek kahkahasını serbest bırakmıştı.

Avluda bir kargaşa vardı artık. Bretta gülüyor; Odo'nun beline sarılıyordu. Marta bile kahkaha atıyordu ki Caryn, onun kahkahasının eğlenceden çok rahatlamaktan ileri geldiğini düşünüyordu.

"Şanslısın, *ma petite*," - Ral gözündeki yaşları sildi - "o güzel, ince boynunu sıkmadığım için şanslısın."

Caryn gülümsedi. "Korktuğum şey boynumu sıkman değildi."

Ral'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Artık istediğin mesajı verdiğine göre işleri bir an evvel yoluna koyacağını tahmin ediyorum."

"Hizmetkarlar avluyu temizlemeye başladılar bile." Onlara, yapmaları gereken şeyler önceden söylenmişti. Kirli örtülerini kaldırıp yerleri temizlemeye başlamışlardı. Mutfakta pişen etin

kokusu da ortalığa sinmişti. "Haftanın sonuna kadar bu kabus bitmiş olur."

Ral eliyle Caryn'in çenesini kaldırdı. "Peki ya odamız? Orası da böyle bir kabusun içinden çıkmış gibi mi?"

Caryn'in yanakları kızarıyordu. "Hayır, lordum. Kalenin geri kalan kısımları bu durumda değil. Ayrıca yatağımıza gitmeden önce bu sorunları çözebileceğimizi ummuştum."

Ral yumuşak bir şekilde güldü. "Nasıl oldu da öfkeleneceğim yerde böylesine eğlendim? Beni çok şaşırttın, küçük hanım."

"Ve ben de, seni, gördüğüme öyle memnun oldum ki. Eğer yıkanıp temizlenmem için bana müsaade edersen, seni karşılamak üzere hazırlanmak isterim."

"Belki de seni ben yıkamalıyım. Belki de böylece, tam olarak hazırlandığından emin olabilirim."

"Belki de," diye şaka yollu takıldı Caryn. "Fakat aynı şeyi benim de sana yapmama izin vereceksen..."

Ral, Caryn'i süzdü, bakışlarında tutku ve açlık vardı. Caryn onun elini tuttu ve Ral de parmaklarını onunkilere geçirdi. Hizmetkarlar avluyu düzenlemek için hararetle çalışırken Caryn, Ral'i merdivenlerden yukarıya doğru yönlendirdi.

Ral gün ağarmadan önce uyandı. İhtiyaçlarını gidermiş olsa da kendini yorgun ve keyifsiz hissediyordu. Uyuyan karısının yanından kalkarak giyindi ve büyük salona indi. Salonun bir kısmı eski görünümüne dönmüş gibiydi. Ama bugün bu görüntü Ral'i gülümsetmek yerine, kaşlarını çatmasına neden olmuştu.

Avluda hâlâ dağınık yerler vardı. Caryn'in yaptıkları yüzünden Ral, o saatte rahat yatağından çıkmak ve işlerin ne kadarının yapıldığını gözden geçirmek zorunda kalmıştı. Ral hâlâ Caryn'in bu yaptıklarına rağmen ona nasıl kızmadığını, nasıl olup da onun etkisi altında kalarak sonunda yine kolayca onun istediği noktaya geldiğini düşünüyordu.

Ral dik, taş merdivenlerden inerken çenesi gerilmişti. Daha önce tanıdığı hiçbir kadın ona bu şekilde davranmaya cüret edememişti. Caryn ise ona birçok konuda böyle davranıyordu. Aslında neden olduğu manzara yüzünden onu cezalandırmalıydı, ama Caryn'in kendisine kafa tutuşu Ral'i eğlendirmişti. Ayrıca akşam yaşadıkları tutku da onu memnun etmişti.

Ral salonda uyuyan adamlarının arasından geçerek dış avluya çıktı. Ahıra giderek oradaki adamına atını hazırlamasını söyledi, sonra da kafese doğru giderek şahini Ceasar'ı deri bileklikle çevrili bileğinin üzerine aldı.

"Bugün avlanacağız, dostum," dedi yumuşak bir şekilde. "Böylece düşünmem için gereken fırsatı da yakalamış olacağım." Ral çok nadiren tek başına dışarı çıkardı. Orman her zaman tehlikeli olurdu; özellikle de Braxston Kalesi'nin lordu için. Ayrıca o olmadığı zaman kaledeki insanları için de tehlike baş gösterebilirdi. Ama yine de bugün risk alacaktı. Caryn'den uzaklaşıp düşünmeye, onun içinde uyandırdığı duyguları ölçmeye ve bunların üstesinden gelmeye ihtiyacı vardı.

Ral bu karara gece, sevişmelerinden sonra onu gerçekten sadece onun olmasını ister gibi bir tutkuyla sardıktan sonra varmıştı. Eğer Caryn onun hizmetkarlarından biri ya da ona ait olan bir kadın olsaydı Ral böyle endişeli bir ruh haline bürünmezdi.

Onu rahatsız eden düşüncelerden biri de, onun da kendini Caryn'e ait hissediyor olmasıydı.

Ral asma köprüyü geçerek ormana doğru ilerlemeye başladı. Havanın serinliği, gölgeler ve kuş sesleri ona iyi geliyordu. Çayırılığa geldiğinde atını durdurdu ve etrafına baktı. Şahinin keskin gözlerini de örten başlığını indirdikten sonra onu serbest bıraktı.

Yükseğe, daha yükseğe uçuyordu kuş. Gökyüzüne kanat çırpıyordu. Ral aralarındaki görünmeyen güç sayesinde kuşun geri döneceğini biliyordu. Ral şahini evcilleştirmişti ve artık şahin

onun esiri sayılırdı. Ral, duygularını kontrol altına almazsa, tıpkı bu şahin gibi, kendisinin de Caryn'in esiri olacağını düşündü.

Ral şahinin avın yerini işaret edişini fark etti ve onun öldürmek için çayıra alçaldığı yere doğru ilerlemeye başladı. Kısa bir an için kuş kendi kaderini yaşıyordu ama o kısa an bitip de Ral onun yanına vardığında yeniden Ral'in bileğindeki yerini alacak ve efendisine hizmet etmek üzerine kurulu kaderine boyun eğecekti.

Ral, daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaptı o an ve aynı şeyi Caryn'e yapacak duruma gelmeyeceğine dair yemin etti.

"Her şey hazır gibi görünüyor. Lordumuza hoş geldin demek için çok güzel bir akşam yemeği olacak." Caryn, Richard'a gülümsedi. Ral döndüğünden beri bugünü planlıyorlardı. Kocas ve adamları nihayet o akşam eve gelişlerini kutlayabileceklerdi.

"Kocanızın memnun olacağına eminim," dedi Richard.

Caryn ve Richard eğlence düzenlemek ve salonu eski haline getirmek için çalışmışlardı. Ral döndüğü gece, kalenin sahibesi olarak Caryn'in görevleri hakkında konuşmuştu ve bir anlaşmaya varmışlardı. Anlaşmalarına göre her yerin düzenli tutulması Caryn'in görevi olacaktı ama kendine de vakit ayırmasına müsaade edecek şekilde uğraşacaktı işlerle. Gün doğumundan gün batımına kadar sürekli çalışmasına gerek olmadığını söylemişti Ral.

Bu anlaşma Caryn için de uygundu; böylece arkadaşlarını görmek için kasabaya gitmeye ve ata binip ormanda gezinmeye vakit ayırabileceğini düşünüyordu. Yine de üzerine düşen görevleri yerine getirip, avluyu eski haline dönmüş görünce kendini memnun hissetti.

"Evet, bu tam anlamıyla hoş geldin karşılaması olacak," dedi Caryn. "Yine de De Montreale ve adamları gelmeyecek olsalar-

dı daha iyi ve daha eğlenceli bir akşam olurdu.” Lord Stephen gelişini haber veren bir mesaj göndermişti. O ve atlı şövalyeleri, silahlı adamları, gün batmadan evvel gelmiş olacaktı.

“Stephen de Montreale, kralın vergi toplamak üzere görevlendirildiği kişiyle birlikte seyahat ediyor. Onlara hoş geldin demek için kollarımızı açmaktan başka çaremiz yok.”

“Stoklarımızı da açmalıyız tabii. Onlar yüzünden kasabadaki insanların sırtına daha fazla yük binecek. Ral gelecek kış başımıza gelebileceklerle ilgili endişeli.”

“Eğer Malvern’in kız kardeşiyle evlenseydi Lord Ral bunları yaşamayacaktı.” Caryn, Richard’a sıkıntılı bir şekilde baktı. “Onun da Stephen de Montreale ile birlikte geleceğini biliyorsun değil mi?”

“Evet.”

“Sence Ral onu nasıl karşılayacak?”

Richard başını iki yana salladı. “Ben sadece onların bir zamanlar nişanlı olduklarını biliyorum. Ve bu, geçmişte kaldı. Buna eminim, Leydi Caryn. Lord Ral’in karısı sizsiniz; Leydi Eliana değil.”

Caryn onun karısı olabilirdi ama az da olsa onun hisleri hakkında bir şeyler biliyordu. Sevgiden hiç bahsedilmemişti onların arasında. Caryn ürperdiğini hissetti. Richard, Ral’in geçmişindeki kadınlarla ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Caryn keşke biliyor olsaydı diye düşündü. Son günlerde Ral derin düşüncelere dalar ve ondan biraz daha uzaklaşıyordu. Caanan’dan döndüğünden beri yataklarında geçirdikleri tutkulu saatlerde, sanki onu eskisi kadar istemiyormuş gibi davranıyordu.

Caryn bunun nedenini tam olarak kestirememişti ama bir yandan da, Stephen de Montreale’in kız kardeşinin gelişine ilişkin olmasından endişeleniyordu.

“Müziyenler yakında burada olurlar,” dedi Caryn, Richard’a. Aklını Ral’dan uzaklaştırıp, kendini yemek için son

hazırlıkları düşünmeye zorladı. “Onların oldukça eğlenceli olduğu söyleniyor.”

“Ve işte müzisyenlerle cambazlar geldiler. Bu gece unutulmayacak bir gece olacak.”

Caryn bundan hiç endişe duymuyordu. Onun endişe duyduğu tek konu, Ral’in, bir zamanlar nişanlı olduğu kadınla nasıl iletişim kuracağıydı. Bir zamanlar ona karşı duygular beslediğini söylemişti. Peki eğer öyleyse, neden onunla evlenmeyi reddetmişti?

Şimdi ona karşı ne hissediyordu?

Caryn bunu yemekte geçen saatler içinde de anlayamadı. Büyük salona girdiklerinden beri Ral mesafeli bir şekilde davranıp, arada uzaklara dalıyor ve sessizleşip, kendi içine kapanıyordu. Stephen de Montreale ve kız kardeşi, şimdi yanlarında oturan Kral’ın vergi toplama görevlisi Francois de Balmain ile birlikte gelmişlerdi. Caryn oki kıyafetlerine bir hayli özen göstermişti. Beyaz ipek bir içliğin üzerine koyu yakut kırmızısı bir tunik giymişti. Ral’in üzerinde ise, altın rengi işlemelerle bezenmiş safir mavisi bir kıyafet vardı.

Ral, Caryn’e karşı kibardı, misafirlerine karşı olduğu gibi; ama gözlerinde çok az samimiyet vardı. Gülümsüyordu, yine de davranışları garipti. Caryn onun davranışlarında sezinleyeceğini düşündüğü tutkuya hiçbir şekilde rastlamamıştı.

Başka bir zaman olsa Caryn bu cömert sofradan memnuniyet duyabilirdi – tavus kuşu ve mantar doldurulmuş yaban domuzu eti, keklük ve yağmur kuşu etiyle ringa balığı, taze bahçe sebzeleri, kurutulmuş meyveler, yumurtalar ve incirler. Yine başka bir zaman olsa kendini hiç düşünmeden müziğin büyüüne kapırdı.

Müziyenler Caryn’e anlatıldığı kadar iyilerdi. Şövalyelerin kahramanlıklarından bahseden müziklerle onları eğlendiriyor-

lardı. Daha çok Charlemagne'nin Basklılarla yaptığı savaşlar ve onun iki güvenilir arkadaşı Roland ve Oliver hakkında şarkılar söylüyorlardı. Hikayeye göre Roland acımasızdı; Oliver ise Saracen halkına* karşı daha merhametliydi.

Daha sonra Kara Şövalye'nin kendisi hakkında bir hikayeye geçildi. Savaşta acımasız olmasıyla bilinen kahraman Raolfe de Gere sonunda onu göklere çıkaracak unvanını almıştı. Onun cesareti, Senlac toprakları üzerinde yaşayan Saksonlara karşı verdiği mücadele, kralın hayatını korumak için uçurduğu kelleler ile ilgili şarkılar söyleniyordu.

Caryn'in halkı yenilmişti; ama yine de kocasının cesaretiyle ilgili şarkıda anlatılan hikaye onun içini gurur ve sevgiyle doldurmuştu. *Aşk*. Evet, aralarındaki şey kesinlikle buydu. Bunu bunca zamandır anlamadığı için aptal olmalıydı. Ama işte şimdi farkına varmıştı ve Ral'in de aynı şeyi hissediyor olmasını umdu.

Ral hâlâ içine kapanıktı ama arada bakışlarını Eliana'ya çeviriyor, kaşlarını çatıyordu. O anlarda bile aslında, Eliana'nın orada oluşundan memnun değilmiş gibi görünüyordu. Eliana, Caryn'in çok nadir karşılaştığı bir güzelliğe sahipti; siyah saçları, mavi gözleri ve Lord Stephen'inki gibi açık renk bir teni vardı.

Yüz hatları da kardeşininkine benziyordu. Yüzü onunki gibi kemikliydi; burnunun kardeşininkine benzemeyen tek tarafı sivri olmayan ucuydu. Eliana uzun boylu ve vücudu orantılı bir kadındı; büyük göğüsleri ve olgun, kırmızı dudakları vardı. Güldüğünde, sesi müzik gibi salonda yankılanıyor, neredeyse her erkeğin dikkatini çekebilecek bir tonda çıkıyordu.

"Sevimli bir kız," dedi Caryn, Ral'e bir parça eti paylaştıkları sırada.

"Sadece dışı güzel."

* Ortaçağda Müslümanlara verilen ad. (Çev. N.)

"Lord Stephen'in onu eğlenceli bulduğu belli."

Ral'in bakışları masanın uzak köşesinde oturan çifte döndü. "Stephen çocukluğundan beri onun etkisi altındadır."

"Hangisi daha büyük?"

"Eliana, ama sadece birkaç ay. Etkili oluşu yaşıyla ilgili değil, kadın oluşunun önünde açtığı bazı yolları kullanarak daha güçlü bir hale gelmesiyle ilgili. Bu konuda dünyadaki en iyi kadınlardan biri olduğu bile söylenebilir."

Caryn, Lord Stephen'in, kız kardeşinin söylediği bir şeye re güldüğünü duydu. Yüzü kızarmış, gözleri parlamış ve gülüşü daha önce hiç olmadığı kadar sıcak bir hal almıştı. Caryn Ral'e baktığında, kaşlarını çatmış olduğunu gördü.

"Yüce Tanrım, bu kadın bir büyücü sanki. İlk kocası öldü. Onunla evlenecek sıradaki erkeğe acıyorum." Ral sandalyesini geri iterek dikkatini Kral'ın vergi toplamakla görevlendirdiği Francois de Balmain'e çevirdi.

Orta yaşlı adam Ral'in kulağına fısıldayarak, şüphe uyandıran bir tonda konuştu; bir yandan da Tayte isimdeki, onunla birlikte seyahat eden metresini işaret ediyordu. Sonra kaba bir şekilde güldü ve Ral de ona eşlik edercesine gülmeye başladı. Sonra ikisi birlikte sofradan kalkarak, içki içen ve oyun oynayan adamların olduğu tarafa doğru yürümeye başladılar.

Caryn onların gidişini izledi, midesinin düğümlendiğini hissediyordu. Leydi Eliana geldiğinden beri Ral onun hakkında kötü konuşuyor ve içine kapanık davranışlar sergiliyordu. Bu akşam farklı görünüyordu; Caryn'e karşı daha soğuktu hem de daha önce hiç olmadığı kadar. Caryn onun, fındık kabuğu rengine sahip uzun saçlarıyla çekici görünen Tayte'ye, yani Balmain'in metresine nasıl baktığını görmüştü. Onun vücut hatlarına hayran kaldığı belliydi; zaten gittiği yerde, kadına söylediği bir şeylere gülüyordu.

Bir süre sonra Ral olduğu yerden ayrılarak Odo'nun yanına gitti; tıpkı Ral gibi, vergi toplama görevlisinin metresine hayran gözlerle bakan Odo'nun yanına. Odo ve Ral birlikte güldüler, kadehlerini şarapla doldurdular ve sonra da ateşin yanına doğru ilerlediler. Tayte ise Francois'nın koluna girerek onunla birlikte uzaklaşmaya başladığında Caryn rahat bir nefes aldı.

Derken Lynette ortaya çıktı ve Ral'in etrafında gezinmeye başladı. Fısıltıyla konuşuyorlardı; bu halleri Caryn'in midesinin bir kez daha düğümlenmesine neden olmuştu.

Yüce Tanrım, neler oluyor? Caryn, Ral'i daha önce hiç böyle görmemişti; evlenmelerinden önceki zamanlarda bile bu haline denk gelmemişti. Sanki Caryn orada değilmiş gibi, onu tamamen yok sayıyormuş gibi davranıyordu. Bu durum Caryn'in ellerinin titremesine, güçlkle yutkunmasına neden oluyordu. Sonunda Ral, Lynette'den uzaklaşıp Richard'a doğru ilerlemeye başladığında Caryn bir kez daha rahat bir nefes aldı.

Aptal olma, diye azarladı kendini, gözyaşlarını geri itmeye çalışıyordu. Ral senin kocan artık. Onun kollarında geçirdiği saatleri, onun kendisini nasıl da nazik bir şekilde sardığını, paylaştıkları tutkuyu düşünmeye çalıştı. *Sadece Malvern ve kız kardeşinin burada olmasının verdiği rahatsızlıktan dolayı böyle davranıyor. Onlar gittiğinde her şey normale dönecek.*

Caryn bir kez daha kendinden emin bir şekilde, Leydi olarak üzerine düşen görevi yapmak adına gülümsedi. Uzayıp giden akşam boyunca kocasını çok az görebilmişti ve kendini yorgun hissediyordu. Eliana dinlenmeye çekilmişti; tabii Lord Stephen da. Caryn, Ral'i aradı ve onu merdivenlerin yanında buldu.

"Dinlenmeye çekiliyorum, lordum. Misafirlerin çoğu da git-ti zaten. Hâlâ ayakta olan birkaç kişinin de beni özlemeyeceği kesin."

Ral yalnızca evet anlamında başını salladı.

"Sen daha kalacak mısın?"

"Emin değilim. Beklemeden daha iyi olur."

Caryn bir an için kendini kötü hissetmişti ama o sırada Ral ona gülümseyince içinde bir şeylerin kanat çırttığını ve kaygılarının ondan uzaklaştığını fark etti.

"İyi geceler, lordum," dedi Caryn ama Ral çoktan kendi içine gömülmüştü bile. Merdivenlere doğru ilerleyen Caryn etrafına bakındı, gözleri Lynette'i arıyordu. Onu salonda göremeyip gittiğini anlayınca derin bir rahatlama hissi duydu.

BÖLÜM 14

“Marta, Lord Ral’i gördün mü?” Güneş yavaşça yükselirken Caryn hızlı ve dikkatli bir şekilde giyinmeye çalışıyordu. Yumuşak sarı bir iç etekliğinin üzerine, elma yeşili bir tunik seçmişti.

Yaşlı kadın Caryn’e döndü. Yaşlı, benekli elleri Caryn’in saçlarına uzandı, yüzüne gelen tutamı kulaklarının arkasına aldı. “Yakında dönecektir, endişelenme küçüğüm.”

Marta’nın yüzündeki bakış, Caryn’in endişesini daha da artırıyordu. “Dün gece burada uyumadı. Salonda uyuyakalmış olmalı.”

“Mutlaka öyle olmuştur,” dedi Marta; ama endişeli bakışları bir an için uzağa dalmıştı ve bu yüzden Caryn bir kez daha mide sinin alt üst olduğunu hissetti.

“Marta, sen burada olan her şeyi bilirsin. Eğer kocamla ilgili bildiğin bir şey varsa bana söylemelisin.”

“Hikayeler anlatmak benim işim değil.”

“Lütfen,” diye fısıldadı Caryn yaşlı kadının elini tutarak.

Marta’nın zayıf omuzları, çok ağır bir yük taşıyormuşçasına çökmüştü. Caryn’in elini sıkarak, umutsuz bir şekilde iç çekti.

“Marta?”

“Ben onun farklı olduğunu ve seni asla incitmeyeceğini düşünmüştüm. Ama yanılmışım...”

“Anlat bana!”

“Kocan metresine geri döndü.”

“Hayır! Buna inanmam! Ral böyle bir şey yapmaz.”

“Erkekler böyledir işte. Ben sadece Lord Ral’in diğerlerinden farklı olduğunu düşünmüştüm.”

“O gerçekten farklı,” dedi Caryn. “Cesur ve güçlü... Nezaketi asla elden bırakmaz.” Caryn’in dudaklarından bu cümleler dökülse de, bir hıçkırık boğazında düğümlenip kalmıştı. Marta’ya doğru hafiften sallanarak bakıyordu. Gözleri yaşlarla dolmuştu; başının döndüğünü hissederek kapıya doğru ilerledi. Parlak, yeşil eteğini kaldırarak hızla odadan çıktı. Marta, ince sesiyle onun arkasından sesleniyordu.

Caryn’in kalbi hızlı bir şekilde atıyor, göğsü korkuyla sıkışıyor. Merdivenlerden inerek avluda uyuyan adamların arasından geçti. Ağır, ağaçtan yapılma kapının aralığından süzüldü ve kendini dış avluya attı. Çıplak ayaklarıyla çamurlu yerlerde ilerliyordu.

“Geri dön!” Marta kapıdan dışarı seslendi. “Bunu yapmama-lısın!” Caryn’in Marta’nın söylediklerine karşı yaptığı tek şey daha hızlı koşmaktır.

Güçlkle nefes alıyor oluşuna ve çıplak ayaklarını adeta ısıran uyuşturucu soğuğa aldırmadan dış avluda ilerledi ve ahırın yanındaki evlerin yanına geldi. Titreyen bacaklarıyla merdivenleri tırmadı ve uyuması için Lynette’e verilmiş bölüme vardı. Dış perdeyi eliyle tutup açtı ve sonra da öylece donup kaldı.

Kocasını kıpırtısızca yatırıyordu yatakta. Kalçasının üzerine bir battaniye örtülüydü; geniş göğsü çıplaktı. Sert çenesi tek gecelik sakalıyla çevriliydi. Lynette de tam onun yanında yatıyordu.

Başını Ral'in koluna koymuştu. Uzun, sarı saçları boynunun etrafını sarmıştı.

Caryn boğazındaki hıçkırığı durduramayacaktı. Bir an öylece donakalmıştı ama kalp atışları hızlanıyor, görüşü bulanıklaşıyordu. Ve sıcak gözyaşları, yanaklarından aşağı süzölmeye başlamıştı. Yutkunmaya çalıştı ama boğazı öylesine sıkışmıştı ki... Göğsündeki ağrı, daha önce hiç hissetmediği kadar şiddetli bir ağrıydı. Hâlâ hareket edemiyordu. Kocasını bilinçsiz bir şekilde eliyle Lynette'in iri göğüslerini okşayana kadar da kıpırdıyamamıştı. O sırada gözlerini açan Ral, Caryn'le göz göze gelmişti.

"Caryn..." Bu kelime ağzından kaba bir şekilde nefes verir gibi çıkmıştı.

Bakışları Ral'inkilerle buluşan Caryn, parmaklarını titreyen dudaklarına götürdü ve ağzını kapattı. Kaderine isyan etmek istiyordu. Yumruklarıyla yeri dövmek, bütün gözyaşlarını akıtana kadar ağlamak istiyordu. Ama bunun yerine oradan uzaklaşmayı ve ruhunu inciten bu manzaradan kurtulmayı tercih etti. Merdivenlerden indi. Saç tutamları arkasında birer kırbaç gibi dalgalanıyordu.

"Lanet olsun," diye sövmeye başladı Ral, kendini Lynette'in sarı saçlarından oluşan tuzaktan kurtarmaya çalışırken. Yataktan kalktı, pantolonunu giydi ve dizbağlarını taktı. Elleri böylesine titrerken bu işi yapmak hiç olmadığı kadar zordu.

"Kahretsin." Bunun olacağını hiç tahmin etmezdi. Caryn'in onu buraya kadar takip edebileceği aklına bile gelmezdi.

Caryn'in gözlerinde göreceği bir bakışın kendisini ikiye ayıracak kadar çok acıtabileceğini hiç düşünmezdi.

Ral dönüp, yatakta hâlâ uyumakta olan kadına baktı. Ona bir anlık heves ve tutkuyla sahip olmuştu. Bunu, hissettiği şeyleri ve Caryn'i kafasından uzaklaştırmak amacıyla yapmıştı. Böylece kendini Caryn'den kurtarıp özgürleştirebilecekti.

Ama kendini özgür değil, perişan hissediyordu.

Ayrıca daha önce hiç olmadığı kadar da yalnızdı şimdi. Ral odadan, uzun, mesafeleri adeta yer gibi büyük adımlarla çıktı. Karısını bulacak ve ona açıklayacaktı...

"Neyi açıklayacağım?" diye sordu kendi kendine, aniden ahırların olduğu yerde duraksayarak. Bu, onun durumunda ve statüsünde olan her erkeğin yapabileceği bir şeydi. Bu, lord olarak onun yapmaya hakkı olduğu bir şeydi.

Tanrım, Caryn'e hiçbir açıklama borçlu değildi. Yaptığı şey yadigarınamazdı.

Ral bakışlarını iç avluya giden kapıdan uzaklaştırmaya çalıştı. Aslında istediği şey tam olarak da bu değil miydi zaten? Karısına kendi elleriyle verdiği iktidar son bulmuştu. Ral erkekliğinin ona sağladığı şeyleri yeniden kazanmıştı.

Ral yumruğunu sıktı ve kalp atışlarını hissetti. Göğsü kurşun gibi ağırdı, boğazında düğümlenmiş bir şeyler vardı ve midesinde sanki bir ateş yanıyordu. Hâlâ karısının üzgün ve hayal kırıklığına uğramış yüzünü, yaşla dolmuş büyük, kahverengi gözlerini ve yanaklarındaki ıslaklığı görebiliyordu. Onun kocasını başka bir kadının yatağında bulduğu an hissettiği acıyı, açık bir şekilde görmüştü Ral.

Keşke Caryn oraya gelmeseydi. Keşke onları görmeseydi. Keşke onun başka hiçbir kadını istemeyeceğini düşünecek kadar saf olmasaydı.

Ral bu söylediği şeye ilk başta kendisi güldü. O Lynette'i istememişti ki; hatta Tayte ya da Eliana'yı da istememişti. O Caryn'i istemişti. Gece beraber olduğu kadın metresi de olsa, Ral sadece Caryn'i hayal etmişti.

Ama yine de buna devam etmek zorundaydı. Kendini korumalıydı. Bir erkek bir kadına gerçek anlamda kalbini verdiğinde neler olabileceğini çok iyi biliyordu. Eliana ve Malvern'in plan-

larını keşfettiği zaman olanları ve nasıl hissettiğini hatırlaması gerekiyordu. Nasıl da kolay kanmıştı onlara...

Ral beklenmedik bir şekilde suçluluk duymaya başladı, bu acı ona ağır gelmeye başlamıştı. Caryn'e verdiği acının kendisinde daha üzücü etkiler bırakabileceğini kim tahmin ederdi ki?

Caryn bütün gözyaşlarını akıtana kadar ağladı. Odasına Marta dahil kimsenin girmesine izin vermiyordu. Boğazı acıyor, gözleri yanıyordu. Aklı karmakarışık, kalbi incinmiş, kırılmıştı.

Ral'i seviyordu.

Ve tıpkı bir aptal gibi, onun da kendisini sevebileceğine inanmıştı.

Yüce Tanrım, diye düşündü, *ne kadar da saf ve aptalmışım!* Caryn bu hatayı yapmamalıydı. Onun da diğer erkekler gibi olduğu gerçeğinden böylesine uzaklaşmamalıydı. O da Francis de Balmain gibi, Odo gibi bir erkekti. Stephen de Montreale'den de farkı yoktu. Babası bile birçok kadınla birlikte olmuştu. Caryn bu duruma karşı daha hazırlıklı olması gerektiğini düşündü.

Öğleden sonra artık kendini bitkin ve tükenmiş hissediyordu; kalbi ağırlaşmış, beyni uyuşmuştu sanki. Öğle yemeğini kaçırmıştı. Misafirlerin onun yokluğunu fark edeceklerinden ve Lynette'in bu durum karşısında sinsice sevinerek, diğerlerine bunun nedenini anlatacağından emindi. İlerleyen vakitlerde de odasından çıkmadı. Hasta olduğunu bahane etmişti; henüz kimseyle yüzleşmeye hazır değildi.

Akşam saatleri geldiğinde Caryn'in içinde Sakson gururu bir kez daha gün yüzüne çıkmıştı.

İri yarı, acımasız Norman hâlâ onun kocası olabilirdi, ama bu yaptığı şeyden sonra, artık kalbi ona ait olmayacaktı. Safça davranmış, hatta aptallık edip kalbini ona kaptırmış olabilirdi; ama artık sevgisini ona vermeye devam etmeyecekti. Ona ve diğerlerine, bu konuyla ilgilenmediğini gösterebilirdi. Ral metresini

seçiyorsa, onunla olabilirdi. Caryn başını dik tutacak ve Sakson halkını gururlandıracaktı.

Caryn akşam yemeği için büyük bir özenle giyindi; gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını soğuk ve ıslak bezlerle temizledi. Sonunda avludakilerin önüne çıkabilecek duruma gelmişti. Misafirler, müzisyenler, hokkabazlar ve soytarılar hâlâ avluda olmalıydı. Caryn bu akşam onları ilgiyle izleyecek ve neşelenbilmek için dua edecekti. Kocasına da, onu daha fazla incitemeyeceğini kanıtlayacaktı.

Artık onunla ilgilenmediğini gösterecekti.

Marta kapıyı çaldığında Caryn hazır ve kapıyı açtı. Yüzüne yapıştırılmış bir gülümseme vardı ve saçları taranmış bir şekilde, ipeksi haliyle parlıyordu.

Marta, onu onaylar bir şekilde başını öne doğru eğdi. "Onun yaptıklarıyla seni yenmesine izin vermemeni umuyordum ben de."

"Kaybeden biri varsa bu ben değilim."

Marta gülümsedi. "Akşam yemeğine başlamak için hâlâ zaman var. Lord Ral avdan biraz geç döndü."

"Nerede şimdi?" diye sordu Caryn, sesinin tonunu kontrol altında tutuyordu.

"Yıkıyor. Lord Stephen ve Francois de Balmain de onunla beraber. İşleri bittiğinde akşam yemeği için salona geçecekler."

Caryn başını salladı. "Biraz yürüyüş yapacağım." Yürüyüş yapmak onu sakinleştirebilirdi, ayrıca odasından biraz da olsa uzaklaşmak istiyordu. Marta elini kaldırarak Caryn'in yanağına dokundu ama hiçbir şey söylemedi. Caryn yürüyerek onu geçti, salona uzanan koridorda ilerliyordu. Merdivenlerin başına ulaştığında durdu, Lynette'in ateşin başında oturduğunu gördü.

Caryn her ne kadar engel olmaya çalışsa da gördüğü şey karşısında alt dudağı titremeye ve gözleri yaşarmaya başlamıştı. Dönüp, geldiği yolu geri yürüdü, koridor boyunca ilerleyerek

diğer uçtaki merdivenlere varana kadar durmadı. Bu merdivenler yukarıya, nöbetçilerin, herhangi bir saldırı durumunda kaleyi korumak için ok atmak üzere kullandıkları, balkon şeklinde dar bir sipere uzanıyordu.

Bu küçük balkona çıkarak kendini kulenin dışına atan Caryn, sırtını soğuk taş duvara yasladı. Sert bir rüzgar kulenin duvarlarına çarpıyordu. O an oradan ok atılsa, bu rüzgarda oklar doğrudan aşağıya düşerlerdi. Aslında hava soğuktu ama Caryn'in bunu fark etmesi zor olmuştu. Fark ettiğinde de soğukluğun, kalbini ve ruhunu temizlemesi için dua ediyordu.

Kapı mandalının kaldırıldığını ve birinin geldiğini anladığında sadece birkaç dakikadır oradaydı. Caryn dönüp baktığında siyah beyaz soyтары kıyafeti, kıyafetine uygun renklere boyadığı yüzü ile genç bir soytarının gelmekte olduğunu gördü. Adam, Caryn'i aniden görüp yalnız olmadığını fark ettiğinde korkudan yerinde sıçramıştı.

"Özür dilerim, leydim. Burada olduğunuzu bilmiyordum." Soytarının siyah puanlı şapkası öne doğru eğikti, ucunda asılı olan zilden ses geliyordu. Boynunun etrafına dolanmış, zillerle dolu başka bir aksesuar, o hareket ettikçe hafiften ses çıkarıyordu.

"Burayı nereden biliyorsun sen?"

"Geçen akşamki eğlenceden sonra keşfettim. Birçok kalede buna benzer yerler vardır. Böyle yerlerdeki sessizliği çok severim."

"Aynen benim gibi," dedi Caryn. Bu genç adamda bir şeyler vardı, parlayan yeşil gözlerinde bir bilgelik, pürüzlü çıkan sesinde bir canlılık... Bu özellikleri onun yaşça olgun olduğu izlenimini veriyordu.

"Bu akşam her zamanki kadar güzelsiniz," dedi genç adam, "ama bir yandan da üzgün olduğunuzu hissedebiliyorum." Genç adam Caryn'e gülümsedi ve sonra hızlı birkaç dans figürü sergi-

leyerek üzerindeki zilleri şingirdatti. "Sizin mutlu olmanızı sağlamak benim işim."

Caryn hafifçe gülümsedi. "Senin hiç üzgün hissettiğin oldu mu, soyтары?"

"Elbette, leydim. Yapayalnızım; ailem, arkadaşlarım, evim, onları belki de bir daha hiç göremeyeceğim. Ama yine de ben üzüntülerimi gizlemek için yüzümü boyayabiliyorum."

"Benimse tek çarem irademi kullanmak ve dayanmak."

Soyтары uzandı ve Caryn'in elini tuttu; kibar bir şekilde sıkı. Caryn genç adamın cildinin ne kadar yumuşak olduğunu fark etmişti.

"İnanın ki iradeniz, en iyi anlaşmanız gereken yönünüzdür. Ayrıca yarın her şey daha farklı olabilir. Geleceğin ne getireceğini kim bilebilir ki?"

"Gerçekten kim bilebilir ki?" dedi Caryn ve kendini gülümsemeye zorladı. Ama onun öngörülerine göre gelecekte umutsuzluk vardı. Caryn aklındaki bu düşünceyi, onu hiç tanımamasına rağmen soyтарыya da söylemek istiyordu ama döndüğünde onun gitmiş olduğunu anladı.

Caryn'in aklı bir an tanıştığı soytarının, o genç çocuğun yumuşak ellerinde, parıldayan gülüşünde kaldı ama aşağıda, avluda onu bekleyen bir kocası vardı. O sıralarda sofradaki yerine oturmuş olmalıydı. Ral o ana kadar hiçbir şekilde Caryn'e açıklama gereği duymamıştı; Caryn, bundan sonra da böyle devam etmesini umuyordu. Caryn, Ral'in kendisine, herkesin bildiği farklı bir kadınla birlikte oluşunu kabul etmesi için zaman tanıdığını düşünüyordu. Bu evliliğin, ona mirasçılar doğurması dışında bir sebebi olmadığını düşündüğüne inanıyordu.

Caryn'in bu durumu kabullenmek için daha fazla zamana fazla ihtiyacı yoktu. Alması gereken dersi acı bir şekilde almıştı.

Merdivenlerin başına geldi ve gülümsemeye çalıştı. Lynette ya da Eliana kadar güzel olmasa da, bir leydiye yakışacak ve ye-

mek dolu masaların arasında ilerlerken erkeklerin tüm dikkatini çekmesine yarayacak kadar doğru bir kıyafet seçmişti. Kocasının bakışları, Caryn'e bakanların üzerindeydi. Caryn onun bakışlarındaki şaşkınlığı fark etmişti. Mavi-gri gözlerindeki ifade güçlü bir rüzgarın itici gücü gibiydi ve Caryn bu etki karşısında güçle devam edebildi adımlarına.

Caryn çenesini hafifçe havaya kaldırarak omuzlarını dikletirdi. Yanından geçtiği adam ve kadına selam verdi. Bir orada bir burada duraklayarak misafirleriyle küçük sohbetler etti. Sonunda oturması gereken yere ulaştığında Ral ayağa kalktı ve onun sandalyesini çekti.

"Bize katılacak mısın diye merak ediyordum." Sesinde tuhaf bir ton vardı. "Hizmetkarın bize hasta olduğunu söyledi." O anki bakışları Ral'in bu bahaneye zaten inanmadığını, onu akşam yemeğinde gördüğüne şaşırdığını ve bundan tam anlamıyla memnun olmadığını gösterir gibiydi.

Belki de onunla yüzleşmek istemiyordu.

"Umarım daha iyi hissediyorsunuzdur," dedi Lord Stephen. "Kız kardeşim sizin ona eşlik etmenizi özlemişti."

"Şimdi iyiyim. Biraz zayıf düştüm galiba." Caryn kocasına manalı bir şekilde baktı. "Bir daha tekrarlayacağını sanmıyorum."

Ral onun yanında kaşlarını çatı.

"Av nasıl geçti?" diye sordu Caryn, Francois de Balmain'e. Olması gerekenden daha samimi bir şekilde gülümsemişti Caryn adama. Buna karşılık olarak da Ral'in çenesinde bir kasın seğirdiğini fark etti.

"Unutamayacağım bir gündü, leydim. Kocanız çok sert ve acımasız. Kılıcıyla erkek bir geyiği hakladı."

Caryn, Ral'e döndü. "Öyle mi, lordum? Dün geceki o... cümbüşten sonra... yorgun olacağından endişelenmiştim." Caryn, Ral'in gözlerindeki sert bakışı görmezden gelerek Balmain'e

dönüp konuşmaya devam etti. Sonra da Leydi Eliana ile ilgilenmeye başladı.

"Umarım ziyaretiniz keyifli geçiyordur."

Siyah saçlı güzel kadın gülümsedi. "Yazı Malvern'de geçirmeye niyetliyim. Belki siz de bir süreliğine bana katılmak istersiniz."

"Karım meşgul olacak—" diye söze girdi Ral.

"Başka toprakları da görmek beni çok memnun eder," diye karşı çıktı Caryn. "Kocamın bensiz birkaç gün geçirdi diye ölmeyeceğinden eminim."

"Zamanı geldiğinde bu konuyu tartışırız," dedi Ral uyarı dolu sert bir bakışla. Sonra da konuyu değiştirdi. "Seninle tanıştırmak istediğim biri var."

Caryn, masanın uzak köşesinde oturan koyu tenli adamı ilk kez görüyordu. Ral ona doğru bakınca ayağa kalktı adam ve Caryn'i başıyla selamladı. Omuzlarından aşağıya dökülen, belinde kemeri olan bol bir kıyafeti vardı.

"Hassan, tabiptir," dedi Ral. "Kral William'a hizmet etti. Sen-lac Savaşı'nda, hayatımı kurtaran adamdır kendisi."

Caryn, Ral'in kaburgalarındaki kılıç izini hatırladı. İz neredeyse tüm sırtını kaplıyordu ama bu çok eskide kalmıştı; artık acıtmadığı belliydi. Caryn koyu tenli adama doğru uzanırken hafifçe gülümsedi.

"Sana minnet borçluyum, Hassan. Eğer lordumuzu kurtarmasaydın onu fena halde özlerdik." Caryn başını aşağıya eğdi ve sofrada oturanların arasında sarı saçlarıyla Lynette'i gördü. "Hatta bazılarımız daha da fena özlerdi."

"Hassan birkaç hafta sonra Braxston'a dönmüş olacak," dedi Ral, Caryn'in iğnelemelerini yok sayarak. "Belki de sana bitkilerle yaptığı bazı ilaçları nasıl kullanacağını öğretir."

"Bunun için ona rüşvet vereceğim." Kuru bir şekilde gülümsedi Caryn. "Kim bilir bana nasıl ilaçlar yapmayı öğretir."

Ral'in gözleri Caryn'inkilerle buluştu ve orada, Caryn'in içineleyici sözlerinin altındaki acıyı okudu. Olanlar yüzünden içindiğini düşünüyordu.

Akşamın ilerleyen saatlerinde herkes kendini eğlenceye kaptırmıştı. Caryn de duaları kabul olmuş gibi görünüyordu. Gülüyor ve Leydi Eliana ile neşeli bir şekilde sohbet ediyordu. Gülden içte, bunun kolay bir iş olmadığını da fark etmişti.

Stephen'ın kız kardeşi farklıydı, onda rahatsızlık veren bir şeyler vardı ve bazı yönlerinin de karanlık olduğu söylenebilirdi. Bu karanlık onu kalın sis tabakası gibi örtüyordu ve aralarında ki bu şey, Caryn'in işini daha da zorlaştırıyordu. Yine de Caryn aklından geçen bu düşünceleri saklamak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu.

Ral'e karşı hislerini de saklamaya çalışıyordu. Ama Ral ona her baktığında, sanki içinde bir şeyler sıkıştıyordu. Yapabildiği tek şey orada, Ral'in yanında oturmak, gülümsemek ve ona isimle seslenmekti.

Caryn orada olmak, onun o yakışıklı yüzünü görmek istemiyordu; istemediği bir diğer şey de, Ral'in metresinin gülümseyen yüzünü görmektir. Masadan kalkıp kaçmak, odasına kapanıp bir daha aşağı inmemek istiyordu. Aklına gelen bütün hakaretleri Ral'in yüzüne sıralamak, ağlamak, sızlanmak, öfkesinden kurtulmak için duvarları yumruklamak istiyordu.

Ama bunları yapmak yerine tatlı bir şekilde gülümsedi; soytarının yaptıklarına güldü. Nöbetçilerin kulesinde onunla karşılaştığı zamanı hatırladı ve bu kumral saçlı, genç delikanlının nasıl da merak uyandırıcı biri olduğunu düşündü. Olduğu yerde şirin bir şekilde hafif hafif dans ediyordu; şapkasındaki ve boynunun etrafındaki ziller yine melodik bir şekilde şingirdiyordu. Aynı zamanda ezberden şiir okuyordu.

*Adil Mort'ta eski bir aşığım
Güçlü fakat çok kısa kolları vardı
Genç kızların arasından,
Zayıf olanları
Seçmek zorunda kalırdı*

Avludakiler güldüler. Daha fazlasını istediklerini belli eder şekilde bağırıyorlardı. Soyтары bu isteğe boyun eğmeye dünden hazır zırdı zaten, gülümsedi. Boyalı yüzünde yarısı siyah, yarısı beyaz görünen bir gülücüktü bu.

*Travatt'lı hınzır bir delikanlıyla
Ondan ve bundan hoşlanan genç kızlar vardı
Delikanlının ondan derken kastettiği şey
Bir dokunuş ve bir öpüştü
Bundan kastettiği şey ise anladığımız şey!*

Soyтары çok iyiydi, herkesin dikkati onun üzerindeydi. Muziplik yapıyor, insanlarla şakalaşılıyor, onlardan kadeh kaldırmalarını istiyordu. Haftalardır ilk kez Richard'ın yanaklarındaki gamzeler görünmüştü ve bir an Caryn, Richard'ı, ateşin yanında soyтарыyla konuşurken görmüştü.

Caryn bir süre onları izledi. Attıkları kahkahaları kıskandı. Dışarıya karşı gülümsese de, içinde üzgün ve kimsesiz hisseden bir taraf vardı. Bir an dikkati dağıldığı için arkasından yaklaşan kocasının ayak seslerini işitmedi.

"Ummadığım bir şekilde neşelisin bu akşam," dedi Ral. "Bu ruh haliyle gelmeni beklemiyordum."

"Bu sabah olanları mı kastediyorsun?"

"Evet. Yanaklarından süzülen yaşları fark etmedim sanma."

"Seni temin ederim ki onlar görebileceğin son gözyaşlarımdı."

Aptal bir genç kız akıttı o yaşları. Oysa bu akşam bir kadın olduğumu bütün hücrelerime kadar hissediyorum. Sonunda gözleri açılmış bir kadın.”

“Seni incitmek değildi amacım.”

“Bunun senin hatan olduğu söylenemez. Benim aptallığımdı.”

Ral bir an için sessiz kaldı. Sonra Caryn’in kolunu tuttu ve onu merdivenlere doğru yönlendirdi.

“Ne yapıyorsun?” Caryn kolunu ondan kurtardı.

“Geç oldu. Dinlenmeye çekilme zamanımız geldi.”

Caryn gözlerini kısarak onun acımasız ve yakışıklı yüzüne baktı. “Salondaki misafirlerimizin görebileceği şekilde benimle yukarı kadar çıkabilirsin. Ancak niyetin odamızda benimle birlikte uyumaksa, artık oraya ait olmadığını bil.”

Ral’in çenesi kenetlenmişti. “Sen benim karımsın. İstedğim her an beni yatağına almak senin görevin.”

Caryn güldü, çıkardığı ses doğal olmayan bir şekilde şiddetliydi. “Eğer bu saatten sonra benden alacağın herhangi bir şeyin, bundan önce paylaştığımız tutkuya benzeyeceğini düşünüyorsan fena halde yanıliyorsun. Sen metresinle yatmayı tercih ettin. Artık rahat edebileceğin tek yer orası.”

Caryn merdivenlere doğru ilerledi, kocasının ardından geldiğini hissedebiliyordu. Odalarına vardıklarında Caryn’in kalp atışları hızlanmıştı. Ral onu zorlayabilirdi, bunun için yeterince güçlüydü elbette. Ama Caryn söylediklerinde kararlıydı. Artık Ral’in onda uyandırdığı tek his acıydı; tutku değil. Ral ona kendi tutkusuyla sahip olabilirdi belki ama Caryn’in hissedeceği tek şey öfke olurdu.

“Sana biraz zaman vereceğim. Farklı kadınlarla birlikte olarak rahatlamamanın, bir erkek için normal olduğunu yakında öğreneceksin.”

Caryn bir an bocaladı ve sendeledi. Yüzündeki soğuk ifade

gitmiş, yerine acı gelmişti; gözyaşları, gözlerinde parılıyordu. “Her zaman kolay öğrenen biri oldum, lordum. Aldığım bu dersi uzun süre unutmayacağıma emin olabilirsiniz.”

Ral’in gözlerinde bir şey parılamış; sonra hemen kaybolmuştu. Caryn ondan uzaklaşarak odanın içine girdi ve hem kocasına hem de rüyalarına kapıyı kapattı.

O gece Ral salondaki yatağında sıkıntılı ve uykusuz bir gece geçirmişti. Bir sonraki gece de aynısıydı ve daha sonraki de... Vergi toplama görevlisi ve Ral’in arkadaşı Hassan, Stephen’la birlikte Grennel’e, güneydeki Malvern Kalesi’ne doğru, Ral’in adamları eşliğinde hareket etmişlerdi. Büyük avlu bir kez daha sessizdi; Ral’in daha önce hiç görmediği kadar sessizdi hem de.

Rahatsız edici, alışılmışın dışında bir sessizlik. Sanki bütün duvarlar keder ve kasvetle dolu gibiydi.

Ya da belki de keder ve kasvetle dolu olan yer duvarlar değil, onun kalbiydi.

Ral kürklü şilteyi kaldırdı, rahat edeceği bir pozisyon bulmaya çalışıyordu. *Gececek*, dedi kendi kendine. *Zamanla bu acı denecek*. Ama yine de bunun ne kadar süreceğini ve küçük karısını kaybetmenin onu ne kadar acıtacağını merak ediyordu.

Ral kaba bir şekilde sövdü ve üzerindeki örtüleri fırlattı. Tam o anda duygularını kontrol etmeye başlaması, bu kontrolü Caryn’e bırakmasından iyiydi.

Artık onun arkadaşlığından, nezaketinden, şakalarından, gülüşlerinden, vücudunun sıcaklığından mahrum kalacaktı, bunu kabullenmeliydi. Paylaştıkları tutku ve içini doldurduğu zaman, Caryn’in gözlerinde gördüğü o yumuşak bakışlar geride kalmıştı.

“Yeter!” diye bağırdı Ral. “Bir kadına böylesine kapılmak bir erkek için aptallık demektir.” O an için Ral, Caryn’in kalbinde yarattığı esaretten kurtulacağına emindi. Bir yandan da,

Caryn'in onu tekrar lordu olarak kabul edip yatağına alacağını düşünüyordu.

O anda bile Caryn'i istese, koridorda ilerleyip, onun odasına girip, ondan kendisini lorduna teslim etmesini isteyebilirdi. Evet, bunu yapabilirdi – onun kocası ve lordu olarak buna hakkı vardı. Ama yine de Caryn'in ona karşı koyacağını biliyordu ve daha önce hiçbir kadını kendisiyle birlikte olmaya zorlamamıştı.

Zaten Caryn ufak tefekti ve Ral onu incitebilirdi.

O nedenle Ral bu düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Olayları daha da kötü hale getirip, Caryn'i hepten kaybetmek istemiyordu.

Ral parmaklarını, dağınık haldeki saçlarının arasından geçirdi. Caryn'le ilgili düşünceler onun sertleşmesine sebep olmuştu. Ral onu hiç olmadığı kadar çok istiyordu o an; ama artık Caryn, Ral'i istemiyordu.

Ral, kalbinin etrafında ağ örmeye başlayan bu kötü düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalıştı.

"Canını sıkan bir şey mi var, Richard? Sen hiç gülmez misin?" Soyтары yüzündeki boyaları temizlemişti. Fötr bir şapka parlayan sarı saçlarını örtüyordu. Hafif kepçe denebilecek kulaklarına rağmen çekici ve sevimli bir gençti. Ayrıca sıcakkanlı bir yapısı vardı.

"Son zamanlarda biraz keyifsizim, Ancil. Leydi Caryn için endişeleniyorum." Richard o soyтарыya birdenbire nasıl bu kadar net bir şekilde sıkıntılarını anlattığını bilmiyordu ama bu söylediklerinin aralarında kalacağını hissediyordu.

"Yüzü neşeyle gülümsüyor ama gözyaşlarını sakladığını görebiliyorum. Sanki kocası ölmüş de onun yasını tutuyormuş gibi."

"Bunu biliyor olmana şaşırdım," dedi Richard. "Saklamak için her şeyi yapıyor oysaki."

"Soyтары herkesin sırlarını bilir. Kahkahalar, bazı sorunları da gizliyor olabilirler."

"Soytarılar boşboğaz degillerdir değil mi?" diye sordu Richard.

"Sırların bende güvendeler."

"Sırlarım mı?" Soyтары sadece başını salladı. Rüzgar, saçlarının yanaklarına doğru savrulmasına neden olmuştu ve o sırada Richard, onun teninin ne kadar düzgün olduğunu fark etti. "Senin aklın karışmış. Benim sırrım yok."

"Öyle mi diyorsun? İşinin çok yorucu olduğunu ve sık sık endişelendiğini biliyorum."

"Bu bir sır değil ki. Üstelik Leydi Caryn kalenin düzeniyle ilgili görevlerini yerine getirmeye başladıktan sora hizmetkar sayımda da düşüş oldu."

"Çocukların olmasını isterdin, biliyorum."

Richard başını yukarı kaldırdı. "Nasıl... Bunu nasıl biliyorsun?" Ancil güldü ve Richard, onun çıkardığı sestten hoşlandığını fark etti.

"Uygun bir eş aramak için zamanın olsa, evlenebileceğini biliyorum."

"Sanırım sen tanınmamak için soyтары kılığına girmiş bir büyücüsün. Çünkü ben bunları tek bir kişiye bile anlatmamıştım." Yoksa anlatmış mıydı? Eğlencenin olduğu akşam içmişti. Soyтарыyla sohbet etmiş, ona o akşamki eğlenceyi düzgün hazırlamak için Leydi Caryn'le birlikte ne kadar çok çalıştıklarını anlatıp yaptıkları işle gururlanmıştı. Bir kereliğine de olsa bu sohbetle kendini rahatlatmak ve eğlenmek istemişti.

"O halde evlenmek istediğin doğru mu?"

Richard omuz silkti. "Evet, yani öyle sayılır."

"Bir kadında hangi özellikleri ararsın?"

Richard gülümsedi. "Bu çok basit. Nezaket, kibarlık. Tatlılık... ve çalışkanlık."

Soytarı homurdanma gibi çıkan bir ses çıkardı. "Peki ya tutku Richard? Tutku ve aşk? Bunlardan hiç bahsetmedin ama bence bunlar en önemli şeyler."

Tutku ve aşk? Richard kendini, soytarının düzgün şekilli bacaklarına bakarken buldu. Bacakları uzun ve tıpkı bir kadının bacakları gibi biçimliydi. Dar bir çorapla örtülmüşlerdi, yine de kısa tuniğinin altından görünüyorlardı. Richard kendini toparladı ve bakışlarını uzaklaştırdı.

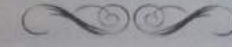
"Bu çok önemli bir şey olurdu bence. Tutkuyu pazarlık ederek mi alayım? Benim aradığım kadın yumuşak başlı ve itaatkar olmalı. Böyle birini bulursam ondan çabucak bir erkek çocuk isteyebilirim."

Soytarının yeşil gözleri, kısılmış bir şekilde Richard'e baktı. Bu, Richard'ın Ancil'i sinirli gördüğü ilk andı.

"Erkekler," dedi genç delikanlı pat diye. Sarı kaşları çatılmıştı. "Hepiniz bir grup aptalsınız."

Sözlerinin bu genç delikanlıyı neden bu kadar olumsuz etkilediğini bilemeyen Richard, genç fırtınanın uzaklaşmasını izledi. Olması gerekenden daha uzun süre izlemişti çocuğu ve onun saygılı tavrına hayran kalmıştı. Yaptığı şeyin ne olduğunu fark ettiğinde ise bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Richard, genç oğlanlarla ilgilenecek biri değildi. Uzun süredir hayatına hiçbir kadın da girmemişti. Richard hafta bitmeden isteklerini gidermek için bir kadın bulma konusunda aklına bir not yazdı.

BÖLÜM 15

Ral, sonraki iki uzun hafta boyunca, karısının soğuk davranışlarına maruz kalmaya devam etti. Davranışları saygılıydı elbette ama aralarına mesafe koymuştu; ayrıca mecbur olmadıkça onunla konuşmamıştı.

Onun yatağına bir daha gitmediği için Lynette de Ral'le konuşmuyordu; ama Ral bu durumdan memnundu.

Ral avluda, ateşin başında oturduğu yerden hafifçe söyleniyor, lanet okuyordu. Alevlerin yoğunluğu ona Caryn'in saç rengini anımsatıyordu. Ve Caryn de orada, ateşin diğer tarafındaydı. Genç şövalye Geoffrey ile karşılıklı oturmuş, kendini oynadıkları satranca vermişti. Caryn satranç tahtasının üzerinden uzanıp Geoffrey'in koluna dokunurken elbisesi göğüs kısmını sıkıştırıyordu. Derken Ral bir erkek kahkahası duydu; ardından Caryn'in yumuşak kahkahası da ona katılınca Ral, midesinde bir şeyin sert bir şekilde düğümlendiğini hissetti.

Yüce Tanrım, bu ikisi arasında neler oluyor? Evet, karısı son zamanlarda Ral'le ilgilenmiyordu ama yine de Ral'in onu koruması için görevlendirdiği bu genç şövalyeye karşı ilgi duyması da mümkün değildi. Eğer Ral bir an için bile böyle bir şeyin müm-

kün olabileceğini düşünseydi... Eğer Ral, Geoffrey'in sınırlarını aştığından birazcık bile şüphe etseydi... Onları izlerken parmakları sandalyesinin koluna batıyordu. O ana kadar genç şövalyenin davranışlarında şüphe uyandıran hiçbir şey fark etmemişti. Ama şimdi onları böyle birlikte gördüğünde, içinde kıskançlık dalgaları yükselmeye başlamıştı.

Tanrı aşkına, nasıl oluyordu da Caryn'in yaptıkları, Ral'i bu hale getirebilecek kadar etkili olabiliyordu? Ral ona kızmak, Geoffrey'e ise yumruklarını indirmek istiyordu.

Ral'in tek bildiği, Caryn'in kendisine ait olduğuydu; Geoffrey'e değil. Ve şimdi bir kez daha yatakta ona ait olacaktı. Tanrı aşkına, onun lordu ve kocası olarak bu Ral'in hakkıydı. Caryn bunu kabul etmek, onun isteklerine boyun eğmek ve ona erkek çocuklar doğurmak zorundaydı.

Ral sandalyesinden öyle hızlı bir şekilde kalktı ki, sandalye arkaya doğru, şifalı otların yetiştiği yerin ortasına devrildi. Ateşin çevresinden dolanarak, kötü ve aniden bir şeylere karar vermiş bir ifadeyle ikisinin önüne geldi; Caryn'i belinden kavrayarak satranç tahtasının başından kaldırdı.

"Lordum?" Vezirini nereye kaydıracağını düşünmek için satranç tahtasına konsantre olmuş olan Caryn başını yukarı kaldırmıştı.

"Oyununuz bitti. Yatma vakti."

Caryn, Ral'in kolları arasından kaskatı kesilmiş bir halde Geoffrey'e baktı, Ral bu durum karşısında daha da sertleşmişti sanki.

"Kazanacağınız kesindi," dedi sarışın şövalye gülümseyerek.

Caryn tekrar Ral'e dönüp baktı. Ral'in beklediği gibi onunla tartışmadı. Bunun yerine çenesini havaya kaldırarak konuştu. "Nasıl istersen, lordum."

Merdivenleri sessiz bir şekilde çıkıyorlardı. Ral'in gözleri onun koyu saçlarına yansıyan mum alevlerinin ışığında ve kalça-

larının baştan çıkarıcı kıvrımlarındaydı. Ral sertleşmişti ve kendini onun içinde hissetmek istiyordu.

Odalarının kapısına geldiklerinde Caryn durdu. "İstediğin şeyi yaptım ve odama geldim. Ama seni yatağında istemediğimi bildiğinden eminim."

Ral'in çenesinde bir kas seğirdi. "Senin ne istediğin artık önemli değil. Sen benim karımsın, önemli olan da bu." Ral kapının mandalını açtı ve Caryn'i de yanında sürükleyerek odaya girdi.

Ral onu kollarına aldığı anda Caryn ona karşı koymadı; ama yumuşak ya da karşılık verir bir hali de yoktu.

"Seni özledim, Caryn." Ral, Caryn'in çenesini tutarak başını biraz yukarı kaldırdı. Sonra da dudaklarının etrafını bir öpücükle örttü. Caryn'in dudakları, hatırladığından daha soğuklardı; ayrıca sert ve isteksizlerdi. Ral diliyle Caryn'in dudaklarını aralayıp içeriye girdi ama hâlâ, Caryn'in küçük vücudunda hissetmeye alıştığı o sıcaklıktan eser yoktu. Onu öpmeyi bıraktı ama ondan uzaklaşmadı.

"Beni reddettiğini mi anlatmaya çalışıyorsun?"

"Bana sahip olmak, kocam olarak hakkın. İstediyin buysa buna boyun eğirim."

Ral kaşlarını çatı. Bir yandan göğsüne soğuk bir huzursuzluk otururken, bir yandan da kızgınlıktan ateşinin yükseldiğini hissediyordu. "Boyun eğmek ama karşılık vermemek – yapmak istediğin şey bu mu?"

"Benden numara yapmamı—"

"Beni kandırmaya çalışma, Caryn."

"Öyle bir niyetim yok. Her şey çok basit. Sana karşı olan duygularım değişti."

Ağzından sözcükler dökülme de, gözleriyle soru soruyordu Ral.

"Önceden seni arzuluyordum ama şimdi arzulamıyorum."

Ral sıcak bir öfke dalgası hissetti. "Sen tutkulu bir kadınsın. Heyecanını bu kadar çabuk kaybedebileceğine inanmıyorum." Ral, Caryn'i kendine doğru çekti ve yeniden öpmeye başladı; dilini de kullanıyor, bir yandan Caryn'in göğüslerini okşarken bir yandan da göğüs uçlarını sıkmaya çalışıyordu. Ellerini onun vücudunda aşağılara doğru kaydırmaya başladı ama hâlâ ona cevap verebilecek bir tutku belirtisi yoktu. Caryn'in kalp atışları hâlâ normal halindeki ritimdeydi.

"Daha önce beni arzuluyordun," dedi Ral kendini uzaklaşmaya zorlarken. Kızgınlık ve hayal kırıklığı arasında gidip geliyordu; bir yandan da derinlerde bir korku hissediyordu. "Şimdi hiçbir şey hissetmediğini söylüyorsun?" Caryn cevap vermedi. "Geoffrey'i yatağına alabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun."

"Geoffrey mi? O daha çocuk sayılır."

"O bir erkek, hem de çok hırslı bir erkek. Senin kalbinin anaharını kazanırsa sahip olacağı güç onun için her şeyin üstünde olacaktır."

"Geoffrey'e karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Ne onu ne de başka bir erkeği yatağımda istiyorum."

Her ne kadar bu durumu görmezden gelmeye çalışsa da bir rahatlama hissi kaplamıştı Ral'i. "O zaman ne istiyorsun?"

Caryn gözlerini ayırmadan Ral'e baktı. "Özgürlüğümü. Tanıştığımız ilk günden beri tek istediğim şey bu."

Ral'in çenesi kenetlenmişti. "Sen benim karımsın. Sana özgürlüğünü sadece ben verebilirim. Ama öte yandan kocan olarak sana emretmeye ve yatağına girmeye de hakkım var."

Aklındaki gibi Caryn'i zorlamak yerine döndü ve arkasına hiç bakmadan odadan çıkarak ağır kapıyı çekti Ral.

Caryn, Ral'in arkasından bakıyordu, bir an dizlerinin güçsüz düştüğünü hissetti. Ral onu hiçbir şey için zorlamamıştı ama zorlayabilirdi de – eğer ona karşı içinde uyanan tutkuyu gizlemek

için ne kadar uğraştığını bilseydi bunu yapardı. Ral, onun her hücrelerini harekete geçirerek bedenini saran sıcaklığın artmasına neden oluyordu ama Sakson gururu hem bu ateşi, hem de kasıklarında kendini hissettiren tutkuyu gizlemesine yardım ediyordu.

Caryn bir kez daha kapıya doğru baktı. Ral, şimdilik onun yanından uzaklaşmıştı ve Caryn bir yanıla kazandığı zaferden dolayı memnun hissediyordu.

Caryn içinde bir sır gibi, Ral'in onun kıyafetlerini parçalayıp, onu yüksek ve büyük yataklarına taşımasını arzulamıştı. Bacakları artık onu taşıyamayacak hale gelene kadar onu öpmesini, göğüslerini avuçlamasını ve içini doldurmasını istemişti. Fransızca konuşmasını, ona dokunmasını ve sonra da vahşi bir şekilde, erkeksi vücudunu hissettirerek ona sahip olmasını arzulamıştı.

Ama bunların hepsinden daha çok, onu sevmesini istemişti.

Tıpkı onun hâlâ Ral'i sevdiği gibi.

* * *

Ral bölük pörçük uykusunda Caryn'i yakışıklı sarışın şövalye Geoffrey'in kollarında görmüştü; ancak Caryn'in yüzündeki ifade, onu Lynette'in yatağında yakaladığı zamanki gibi üzgün bir ifadeydi. Uyandığında ter içinde kalmıştı ve sanki midesine sert ve soğuk yumruklar yemiş gibiydi.

Hayal kırıklığı, boğazında bir şeylerin düğümlenip kalmasına neden olmuştu, içinden lanet okudu. Kaslarındaki sertlik yüzünden yüzünü ekşitti; daha aşağılarda da sertleşmiş yerleri vardı. Örtüleri üzerinden atarak yataktan kalktı. Caryn. Hep Caryn yüzünden. Ral, Caryn'i, kendisini bile şaşırtan bir tutkuyla istiyordu; ama yine de onun rızası olmadan ihtiyaçlarını gidermek için ona sahip olmak istememişti.

Aklındaki belirsiz düşünceleri uzaklaştırmaya, önündeki yeni

günde yapması gereken işlerle ilgili düşünmeye çalıştı. Kahve- rengi kısa tuniğini, pantolonunu ve yumuşak deri botlarını giydi; giya indi. Dış avluya çıktığında yardımcısı, zırhını sonra aşağıya indirdi. Dış avluya çıktığında yardımcısı, zırhını giymesini ve beline zırhlı kemerini bağlaması için ona yardım etti; adamlarıyla yapacağı sabah antrenmanına hazırlanıyordu.

Adamları zaten kendi aralarında gayet iyi bir şekilde çalışmaktaydılar. Kılıçlarını kuşanıp kalkanlarını almışlardı; üzerlerinde zırhlı yelekleri de vardı. Ral, Lambert ve Hugh ile konuşan Odo'yu buldu; o sırada gençliğinin verdiği kendini beğenmeyle ortalıkta dolanan sarışın ve kuvvetli şövalye Geoffrey'i fark etti.

Arkasını dönüp kalenin yüksek duvarlarındaki, onun odasına ait olan küçük pencereye baktı. Karısı o anda bile dış avludaki zırhlarını giyinmiş şövalyeleri izliyor olabilir miydi? Gözleri onun yerine, yakışıklı sarışın Geoffrey'i arıyor olabilir miydi? Dar ve kısa zırhlı yeleğinin içindeki Lambert'in yanında duran Geoffrey, tek başına çalışıyordu. Kılıcını önce kaldırıyor, sonra da karşısında sadece kendi gölgesi değil de, gerçek bir rakip varmış gibi, sert bir şekilde indiriyordu.

Ral kötü kötü gülümsedi; sonra da kendi ağır kılıcını kınından çıkardı. Başparmağıyla onun keskinliğini kontrol etti ve yardımcısının, kılıcı bilerken iyi iş çıkardığını düşündü. Sonra da Geoffrey ve Odo'nun karşısına geçmek için ilerledi.

"Bu sabah formunda görünüyorsun, Geoffrey."

"Kesinlikle öyle hissediyorum, lordum."

"Kılıcı tuttuğun kolun güçlü görünüyor. Bu çalışmalar yeteneklerini geliştirmeni sağlamış mı bir görelim bakalım." Ral konik miğferini başına geçirdi ve miğferin burunluğu doğru yere gelene kadar aşağı itti onu.

Geoffrey gülümsedi. "Nasıl isterseniz, lordum."

Birbirleriyle yüz yüze gelmişlerdi; kılıçlarını ve kalkanlarını kaldırdılar. Etraflarına toplanan adamlar sessizdi. Biraz dinlenme

ve böyle bir mücadeleyi izleme şansı bulduklarına da memnundular; mücadelenin sonucunda kimin kazanacağını biliyor olsalar bile.

Ral bir adım yaklaştı. Birkaç sözle Geoffrey'i kızdırmaya ve ilk hamleyi onun yapmasını bekliyor olmanın tadını çıkarmaya çalışıyordu. Bunu yaptığına Geoffrey'in kılıcı, Ral'in kılıcı tarafından karşılandı. Geoffrey direniyor ve kolunun titrediğini hissediyordu.

Ral ise bunu nerdeyse hiç hissetmiyordu. Onun damarlarında akan bir şey vardı; Geoffrey ve Caryn'in görüntüleri.

Ral birkaç sert darbeye daha karşı koydu. Kılıçların çarpışmasından yüksek sesler çıkıyordu. Birkaç savunma hareketinin daha ardından artık saldırıya geçmişti. Geoffrey önce sola sonra sağa doğru yaptığı hamlelerle kendini korudu. Derken sert bir harekete daha karşı koydu. Başlarda iyi gidiyordu ama bir süre sonra yorulmaya başlamıştı.

Genç şövalyenin yorulduğunu anlamak Ral'in fazla zamanını almıyordu. Geoffrey'in sol tarafına kılıcıyla gerçekleştirdiği hamle, genç şövalyenin kontrolü tekrar eline almak için güçlükle gösterdiği çabanın boşa çıkmasına neden olmuştu. Ral bir süre daha hırçın saldırısına devam etti ve sonunda Geoffrey dizlerinin üzerine çöktü. Ral buna rağmen durmamış, Geoffrey'in miğferine ve zırhla kaplı kaburgalarına doğru birkaç hamle daha yapmıştı.

"Yenildim, lordum!" Geoffrey bağırıyordu ama söylediklerinin, Ral'in öfke bulutundan geçip ona ulaşması biraz zaman almıştı. Kılıcını yeniden kontrol altına aldığına Ral'in elleri titriyordu. Kanı damarlarında ateşli bir şekilde dolaşıyordu. Genç şövalye ayağa kalktığına Ral, onun miğferini çekiç ve örs yardımı olmadan başından çıkartamayacağı kadar yamultmuş olduğunu fark etti.

Ral suçluluk duygusu hissediyordu.

Geoffrey'in Caryn'e saygı dışında herhangi bir niyetle yaklaştığına dair daha önce zerre kadar şüphe duymamıştı. Karısının bu sarışın genci çekici bulması, Geoffrey'in suçu değildi. İçinde fokurdayan o yakıcı duygular ve onu huzursuz eden şeyler... Bunların hiçbiri Geoffrey'in suçu değildi.

"Richard! Çabuk gel!"

Kahya, kendine doğru aceleyle gelen soytarıyı gördü. Ziyafet gecesinin atmosferi Lord Ral'i öylesine etkilemişti ki, müzisyenlerin ve gece de onları eğlendiren ekipteki herkesin kalmasını istemişti.

"Ne oluyor, Ancil?" Richard genç adamın geldiği yöne doğru endişeli bir şekilde baktı.

"Çiftçiler. Lord Ral'i görmeye gelmişler. Büyükbaş hayvanlarından en az yarısının salgın hastalığa yakalandığını söylüyorlar."

Salgın. Bütün büyükbaş hayvan sürülerini kaybetmelerine ve bu nedenle insanların açlık çekmesine neden olan bir salgındı bu.

"Neredeler?" Elindeki yapılacak işler listesini bir kenara bırakan Richard, genç soytarıyı takip etti.

"Asma köprüünün öbür tarafındalar. Hayvanları hâlâ sağlıklı olan çiftçiler gelmişler. Lord Ral'in hasta hayvanlardan kurtulmak için bir şeyler yapmasını istiyorlar."

"Eğer bu gerçekten bir salgınsa Lord Ral'in de başka seçeneği yok zaten. Sağlıklı hayvanları korumak için salgına tutulanları yok etmeliyiz." Richard uzun ve amacı belli adımlarla avluyu geçti ve dış avluya çıktı. Arkasından Ancil en az onun kadar kararlı ama daha kısa adımlarla, Richard'a yetişmek için aceleyle ilerliyordu. Richard birden, genç Ancil'in onu takip ediyor olmasından memnuniyet duyduğunu fark etti.

"Oradalar." Ancil ağaçlara doğru bir yeri işaret etti.

Richard başını salladı. Arkasındaki yere güçlü basan adımla-

rın gürültüsünü ve derinden gelen sesin söylediklerini duyduğunda nerdeyse kasaba halkının yanına varmıştı.

"Neler oluyor burada, Richard?" Ral birkaç uzun adımla onlara yetişmişti.

"Salgın, lordum. Çiftçiler yeni bir salgın hastalığın baş göstermiş olabileceğinden şüpheleniyorlar."

Salgın. Ral bu haberi duyunca midesine yumruk yemiş gibi oldu. Hayvan mevcutlarının azalması demek tereyağlarının, peynirlerinin, kış için etlerinin olmaması demekti. Hayvanları kaybetmeleri o an Ral'in ihtiyacı olan son şeydi.

Asma köprüünün diğer tarafındaki çiftçilerle konuştuktan sonra kaleye döndü ve atını seçmek için ahıra geçti. Her zaman bindiği güçlü, siyah atı yerine doru renkli atı seçti. Richard'la birlikte çiftçileri, kasabaya doğru takip etmeye başladılar. Yolda karşılarına çıkan, duvarları kil, çamur ve kamış karışımı bir malzemeye yapılmış her barakanın önünde durdular. Görünüşe göre hasta hayvan sayısı çok fazlaydı ve bu durum Ral'in moralini iyiden iyiye bozmuştu. Bu kesinlikle bir salgın belirtisiydi. Daha da kötü bir belirti ise, kasabadaki hayvanların yarısının değil, neredeyse tamamına yakınının bu salgına yakalanmış olmasıydı.

"Tanrı aşkına," diye söylenmeye başladı Ral. "Nasıl bir lanet bunun başımıza gelmesine neden olmuş olabilir ki?"

"Böyle söylemeyin, lordum," dedi Richard. "Kötü şans diyelim."

"Gerçeği söylüyorum, dostum. Üstelik en kötüsünü daha söylemedim bile."

"Bu durumun kış mevsiminin üzerine bindireceği zorluğu kastediyorsunuz."

"Aynen öyle."

Kasabayı ve kasabadaki barakaları kontrol etme işini bitirdiğinde Ral, kendini bitkin ve yenilmiş hissediyordu. Konuşabilecek biri olsaydı diye düşündü; ona biraz da olsa moral verebilecek biri.

Caryn'i düşündü. Onun küçük, yumuşak kolları tarafından sarılıyor olmanın, onun içinde kendini kaybettiği anların verdiği hissi düşündü ve bunun belki de ona bir süreliğine bütün problemlerini unutturabileceğine karar verdi. Bir zamanlar Caryn'in nasıl da onunla sorumluluklarını paylaşmayı istemiş olduğunu aklından geçirdi.

"O hayvanları yok etmemiz gerekiyor," dedi Richard'a.

"Evet lordum. Bir an evvel bunu yapmalıyız."

"Geçiş yollarına hayvanların kesilmiş başlarından yerleştirin. Bu büyükbaş hayvanlarıyla yolculuk edenlere bir işaret olur. Çıvarda da hiçbir şekilde alım satım işi yapılmaz."

Richard başını salladı. "Pekala lordum."

O dakikadan itibaren moralinin daha da bozulduğunu hissetmişti. Atıyla ilerlemeye devam etti. Kalenin dış avlusuna geldiğinde asma köprüdeki nöbetçinin arkasında dikilen ufak tefek soytarıyı fark etti.

"Dışarıda ne işin var, delikanlı?"

"Hiç," dedi soytarı. "Vakit geçiriyordum sadece." Soytarının, bu söylediği şeye rağmen, aslında Richard'ı bekliyor olduğu beliydi.

Ral kaşlarını çattı. Kahyasının bu tür bir ilgisi olabileceğini daha önce hiç düşünmemişti. Hâlâ tam olarak emin değildi ama son zamanlarda Richard ve Ancil'i bir arada çok sık görür olmuştu. Yine Richard'ın bir kadınla evlenip güçlü oğullarının olduğunu görmekle daha mutlu hissedeceğini düşündü.

Caryn tüm gününü kasabada, umutsuzluğa düşmüş insanlara biraz da olsa umut aşılamaya çalışarak geçirdi.

"Lord Ral aç kalmanıza müsaade etmeyecektir," dedi, Leofric'in dul annesi Nelda'ya. Sözleri teminat verir gibiydi. Böyle zamanlar için sakladığı tahıllar var. Onlardan sana da mülaka verecektir; bu konuda ona güvenebilirsiniz."

"Lord zengin sayılmaz. Bu kış hayatta kalmayı başarsak bile, daha sonra ne olacak?"

"Benim kocam bir yolunu bulacaktır. Buna inanmalısın, Nelda."

Caryn her ne kadar Nelda'yı kaygılarından uzaklaştırmaya çalışsa da, o akşam geç saatlerde kocasını kara kara düşünür bir halde bulduğunda, kendi kaygıları mantar gibi türedi. Ral büyük ve sağlam, ahşap masada oturmuş, dirseklerini masaya dayamış, yorgun başını ise ellerinin üzerinde dinlendiriyordu. Kalın, siyah saç bukleleri parmaklarının arasından sarkıyordu. Erimiş bal mumu içinde yanan fitilden yansıyan mum ışığı, saçlarına vuruyordu. Göğsüne doğru inen kaslar gergin görünüyordu ve Caryn onun bu halinde, hiç de hoş olamayan bir gerilim hissediyordu.

"İyi akşamlar, lordum," dedi Caryn yumuşak bir şekilde. Ral'e karşı hissettiği acıma duygusu gittikçe yükseliyordu; bu duyguyu bastırmaya çalıştı. "Akşam yemeğinde yokluğunuzu hissetmemek mümkün değildi."

"Öyle mi?" dedi Ral başını kaldırarak. "Kim yokluğumu hissetti, Caryn? Sen mi?"

Evet, diye düşündü Caryn. *Her geçen gün seni biraz daha çok özleyorum.* "Odo seni sordu. Richard ve diğerleri de."

"Braxton'ın hayvanlarını katlettikten sonra yemek için iştahım kalmadı pek."

Aslında Caryn'in de kalmamıştı iştahı. "Kasabadaydım. İnsanlarla konuştum. Onlara, senin onların aç kalmasına izin vermeyeceğini söyledim."

Ral güçsüz bir şekilde iç çekti. "Bu salgın kötü bir zamanlama seçti."

"İnsanlara yiyecek desteği sağlayacak durumda mısınız?"

"Ucu ucuna da olsa onlara yiyecek yetiştirebilirim. Kaleyi inşa etmek çok pahalıya mâl oldu. Yine de fakir bir adam değilim; ama zengin de sayılmam."

"Hâlâ avlanabilirsiniz. Ve stoklarımızda biraz tahıl da var. Belki bunlar yeterli olur."

"Yeterli olmak zorunda." Ral'in alnında endişesini belli eden çizgiler görülüyordu. "Her şeyin daha farklı olacağını düşünmüyeycekti. Ama kaleyi bu şekilde inşa etmek yapılması gereken en önemli şeydi. Düşmanlardan korunmamız için gerekliydi. Burası Kral William'in savunma kuvvetleri için de merkezi bir yer."

"Kral William'in, onun hayatını kurtardığın için sana bu toprakları verdiğini duydum."

"Aynen öyle."

"Sen güçlü bir savaşçısın. Bunu da farklı bir savaş olarak düşün."

Ral sandalyesinde öne doğru yaklaştı. "Peki ya sen, Caryn? Sen de benimle birlikte bu savaşa girecek misin?" Ral bakışlarını yerden kaldırdı; gözlerindeki umutsuzluğun yerini, alacağı cevaptan emin olmayan bir ifade almıştı. Derken Caryn, tutkusunun verdiği açlığı da gördü o bakışlarda.

"Elbette, lordum. Bedeli ne olursa olsun insanlarıma yardım edeceğim." Ral'in istediği cevap tam olarak bu değildi ve Caryn de bunun farkındaydı. O, Caryn'in onun yatağına geri dönmesini istiyordu. Aslında Caryn de bunu istiyordu ama bir yandan da bunu yaparsa karşılaşacağı tehlikenin farkındaydı; kalbini yenisinden Ral'e vermek istemiyordu.

Ral uzun bir süre sessiz kaldı. Caryn'e öyle bir bakıyordu ki Caryn, onun kolları arasında olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyor ve gittikçe karşı koymakta zorlandığı şeyler hissetmeye başlıyordu. Sonra Ral sandalyesini geri itti ve ayağa kalktı; yükselen gövdesi, odayı dolduruyordu sanki. Masanın yanından ayrılıp ona doğru yaklaştığında Caryn geriye adım attı.

"Seni istiyorum, Caryn." Ral ona ulaşmış ve onu sert bir şekilde kollarına almıştı. "Sana ihtiyacım var."

Caryn, Ral'in gücünü ve inişli çıkışlı kaslarının sertliğini göğsünde hissedebiliyordu. Ral'in dudakları Caryn'inkileri örttü. Caryn onun sıcaklığını ve inanılmaz heyecanını hissedebiliyordu. Dokunuşlarında çok yüksek bir tutku ve arzu vardı ve Caryn bir an için kendini bu duyguların kollarına bırakarak Ral'in bedeniyle iyice yaslanıp onun öpücüğüne karşılık verdi.

Aniden yaptığı şeyin farkına varan Caryn kaskatı kesildi ve kendini geri çekti. "Y-yalvarırım beni bırak." Elleri titriyordu; bu nedenle onları kızıl kahve tonlarındaki tuniğinin kumaşına gizlemeye çalıştı.

"Sen benim karımsın," dedi Ral. "Aramızdaki bu durum çok uzadı." Ral, Caryn'e iyice yaklaşarak onu sert göğsüne yasladı ve hafifçe yukarı doğru kaldırdı. Caryn karşı koymaya çalışıyordu ama Ral'in ellerinin gücü ve boyunun uzunluğu, bunun kolay olmayacağını Caryn'e kanıtlıyordu.

Ral, Caryn'i yatağa doğru götürürken tutkulu bir şekilde yeniden öptü. Caryn de aynı tutkuyu hissetmeye başlamıştı. Arzu, sanki bir alev gibi damarlarında süzülüyordu. Üstelik bu onların onları nereye götüreceğini biliyordu ve hâlâ karşı koyma şansı olduğunun da farkındaydı.

Ral, onun kıyafetlerini çıkarmaya başladığında, Caryn onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı; ama onun işini kolaylaştıracak bir şey de yapmıyordu. Öylece kaskatı bir şekilde duruyor, Ral el yordamıyla kıyafetindeki bağcıkları açmaya ve onları başının üzerinden çıkarmaya çalışırken hiçbir tepki vermiyordu. Ral ise bu durumu fark etmemiş gibi davranıyordu. Fark ettiyse bile belli ki umursamıyordu. Dakikalar içinde Caryn'in kıyafetlerini kendi başına çıkarmayı başarmış ve onu büyük yatağının üzerine yatırmıştı.

"Sen kanımı kaynatıyorsun, beni alev alev yakıyorsun," dedi Ral, Caryn'in vücudunu aşağıya doğru incelerken. Güçlü vücu-

dunun ağırlığıyla Caryn'i yatağa bastırıyordu. "Seni istediğim kadar hiç kimseyi istemedim."

Ral onu istiyordu – daha önce de olduğu gibi. Buna rağmen metresine gitmişti.

Dün de Lynette'i istiyordun. Yarın kimi isteyeceksin acaba? Aklından geçen bu düşünce bile Caryn'in hevesinin kaçmasına neden olmuştu. Ral'in dokunuşlarının hissettirdiği ateş, Caryn'in tenindeki etkisini kaybetmeye başlamıştı.

Caryn, Ral'in ateşli öpücükleri arasından fısıltıyla konuştu. "Yalvarırım sana, Ral. Benden bunu yapmamı isteme."

Ral'in elleri durdu, sonra Caryn'in kalbi üzerine geldi. "Kalp atışların öyle demiyor ama. Beni istediğini inkar mı edeceksin?"

Acıyla çıkan cılız bir inleme duyuldu. "Bedenim seni arzulu-
yor olabilir ama kalbim değil."

Ral sert bir küfür savurdu. "O zaman bedeninin arzulanması yeterli diyorum ben de." Söylediği bu sert sözlerin ardından Ral, Caryn'in bedeni sanki fethedilmesi gereken güçlü bir kaleymiş gibi harekete geçti.

Alev alev bir öpücükle Caryn'in dudaklarını fethetti. Bu öpücük Caryn'i sersemletmişti adeta. Elleriyle onun göğüslerini avuçluyor, uçları sertleşene kadar sıkıyordu. Caryn onun sakallarını, saçlarını göğsünde, erkekliğinin sertliğini ise daha aşağılarda hissetmeye başlamıştı.

Caryn her ne kadar istemese de, Ral'in becerikli dokunuşlarının altında vücudunun daha durgun ve duyarlı bir hale geldiğini, kanının adeta damarlarında yoğunlaşıp daha yavaş aktığını hissederek gibi oluyordu. Yine de Caryn'in bir tarafı kendini bu olanlara karşı daha mesafeli tutmayı başarıyordu. Kendini bütünüyle bu olaya kaptırmıyor, Ral'in ateşli okşamalarını hissederken, daha önce yaptığı gibi ruhunu da işin içine katmadan devam etmeye çalışıyordu.

Ral onun bacaklarını diziyle ayırdı ve bir parmağını Caryn'in

içine doğru kaydırды. Caryn, onun için hissettiği tutkuyla ve ateşle ıslanana kadar devam etti. Sonra da sert erkekliğini ona yaslayarak içine girdi ve tamamen ona gömülene kadar girmeye devam etti.

"Çok tatlı," diye fısıldadı Ral. "Bunu hissetmeyi ne kadar da özlemişim."

Caryn vücudunu onunkine doğru eğdi; böylece Ral daha derinlere inebiliyordu. Caryn vücudundaki sıcak karıncalanmaları ve Ral'in sert erkekliğini hissediyordu. Birkaç dakika içinde vücudunu iyice geriye doğru yaslamış, Ral'in her güçlü itişini daha derinde hissetmeye başlamıştı ama...

Sanki bu sefer bir şeyler eksik gibiydi. Daha öncekilerde hissettiği ama bu seferinde yakalamakta zorlandığı bir şey vardı.

"Çok fazla bekleyemeyeceğim," dedi Ral, Caryn'in içine her defasında derin ve sert bir şekilde girmeye devam ederken. "Uzun zaman oldu."

Ral hâlâ kararlı ve sert bir şekilde kendini Caryn'in içine itiyordu. Başka bir zaman olsa Caryn bunlara karşılık verir ve kendini bu vahşi gelgitlerin akışına bırakırdı. Geçmişteki o tatlı zamanlardan birinde olsaydı...

Her ne kadar bedeninde alevler gezindiğini hissetse de, ne kadar şehvet dolu titremeler yaşasa da, daha önce ulaştığı o bulutların üzerindeki yere varamadı Caryn. Bunun yerine Ral'in kaskatı kesildiğini ve tohumlarını onun içine akıttığını hissetti. Sonunda Ral tükenmiş ve hareketsiz bir şekilde Caryn'in üzerine yığılıp kalmıştı; ter içindeydi ve kalp atışları daha yeni yeni yavaşlamaya başlamıştı. Caryn'in üzerinden yana yuvarlandığında ise, yüzünde gaddar bir ifade vardı.

Caryn hiçbir şey söylemedi. İlk defa eksik olan şeyin ne olduğunu bulmuş gibiydi; sanki Ral de aynı şeyi hissediyordu.

Caryn, Ral'in geri çekilişini hissetti ve ona dokunmak istedi,

onu yatıştırabilirdi böylece. Ama yapmadı. "Seni memnun edemediysem özür dilerim."

Ral hiçbir şey söylemedi. Konuşmak yerine yataktan kalktı, sert hareketlerle giyindi. İşini bitirdiğinde, ardına bakmadan kapı dışındaki sahanlıktan gelen sesini duyuyordu Caryn. Ral durmuş, yanındaki matarasının tıpasını açmış, içindeki şarabı yudumlamıştı. Böylece Caryn için yalnız geçecek bir gece daha başlıyordu.

Kocasının büyük yatağında küçücük ve sahipsiz kaldığını hissediyordu Caryn. Çarşaf lar hâlâ Ral'in sıcaklığını taşıyordu. Caryn uzandı ve Ral'in uzanmış olduğu yere dokundu. Yokluğu yüzünden yattığı yer soğumaya başlamıştı. Derken Caryn, göz yaşlarını tutamadı.

"Ne istiyorsun, yaşlı kadın?"

Marta sahanlığa adım attı. "Bir dakikanızı istiyorum, Lord Ral."

"Meşgul olduğumu görmüyor musun? Hemen derdini söyle ve beni rahat bırak."

Marta, Ral'in meşgul olmadığını biliyordu. Orada sahanlıkta kara kara düşünür bir şekilde oturmuş hizmetkarları tersliyor, kendisinden görmeye alışık olunmayan şeyler yapıyordu.

"Bu hırçın tavırlar size hiç yakışmıyor. Karınızdan böylesine uzaklaşmanız uygun bir davranış değil."

Norman başını kaldırdı. "Neyin uygun olduğuna sen mi karar vereceksin?"

"O ziyafet gecesinden bu yana mutsuz olduğunuzun farkındayım; Leydi Caryn de öyle. Metresinize gittiğinizi de biliyorum. Caryn sizi bu yüzden affedemiyor. Bunu neden yaptığınızı biliyorum."

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun." Ral bunu söyledi ama Marta'ya uzaklaştıracak bir şey yapmadı.

Marta biraz daha yaklaştı Ral'e; ta ki sahanlıkta oturduğu masanın önüne gelene kadar. "Nişanınızı atmanız ardındaki gerçeği biliyorum."

Lord Ral, ağır, ahşap masanın diğer tarafındaki sandalyesinde doğruldu. "Hangi gerçeği?"

"Yaşlanmanın ve güçten düşmenin insana kattığı tek bir şey vardır. O da: bilgelik."

"Bulmaca gibi konuşuyorsun yaşlı kadın."

"Hiç kimse benim kadar dikkatini veremez bir şeylere. Biz yaşlıların kemikleri bizim gibi yaşlı ve kırılmandır. Bu yüzden hareketlerimiz yavaştır, fazla dikkat çekmeyiz. Gölge ler içinde ilerleyebilir, kimsenin ilgisini çekmeyiz."

"Sadede gel," dedi Ral azarlar gibi.

"Lord Stephen ve kız kardeşi arasındaki, hiç de doğal olmayan ilişkinin farkındayım. Lord Stephen'ı kız kardeşinin odasına girerken gördüm."

Lord Ral soğuk bir şekilde baktı Marta'ya. Dışarıdan sakın görünmeye çalışıyordu ama çenesinde seğiren bir kas onu ele veriyordu. "Stephen'ın ne yaptığı beni hiç ilgilendirmiyor."

"Şimdi öyle. Ama bunun sizi çok ilgilendirdiği ve uğraştırdığı zamanlar olmuştur."

Kara Şövalye hiçbir şey söylemedi.

"Nişanınızı bozma nedeniniz buydu." Marta küçük ve kırıl gan bir adım daha atarak yaklaştı. "Onların sırrını keşfettiniz; tıpkı benim gibi. Bu sizi hasta etmeye yetti... ve korkuttu. Stephen gibi güçlü bir adamın, bir kadın karşısında böylesine basiretsiz bir hale düşmesine inanmadınız."

"O ruhunu kaybetmiş."

"En azından çok kere kaybettiğini biliyorum." Marta bu tahminde bulunurken bir yandan da Ral'in yüzündeki bıkkınlık ifadesini inceliyordu. "Gördüğünüz gibi her şey olabiliyor hayatta. Ama sizin Caryn'iniz, Eliana gibi değil. O bir şeytan değil, amacı

sizi kullanmak da değil. Yapmaya çalıştığı tek şey, her iyi kadının kocasına yapması gerektiği gibi, gücünün bir kısmıyla size destek olmak.”

Norman, sandalyesini geri itti; sandalyenin ayaklarından çıkan ses boşlukta dalgalanıyordu. Pencerenin dar aralığına doğru yürüdü. “Lynette ile yatmak benim hakkım. Her erkeğin yapacağı bir şey yaptım.”

“Siz başka erkekler gibi değilsiniz. Caryn de başka kadınlar gibi değil.”

Lord Ral zorlanarak doğruldu; ellerinden birini saçlarının arasından geçirerek saçlarını alnından geriye doğru attı. “Anlamıyorsun.”

“Benim tek anladığım sizin Caryn’e karşı özel bir şeyler hissettiğiniz ve bu hislerinizden korktuğunuz. Oysa korkmanızı gerektirecek hiçbir şey yok.”

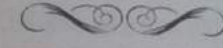
“Korktuğum pek söylenemez.”

“Korktuğunuzu biliyorum, lordum. Ama siz güçlü ve cesaretlisiniz. Bu nedenle kaderinize başkaldırmalı ve ondan istediğini zi almalısınız.”

Ral bir süre dış avluya doğru baktı. Antrenman yapan adamlarının çıkardığı kılıç ve kalkan seslerini duyabiliyordu. Döndü, Marta’ya doğru ilerleyerek seslerden uzaklaştı.

“Söylediklerini düşüneceğim. Verebileceğim tek söz bu sana. Ama buna rağmen bir şey değişeceğini sanmıyorum.”

Marta kulak tırmalayan bir ses çıkardı. “Ben değişeceğine eminim, Lord Ral.” Marta döndü ve uzaklaşmaya başladı.

BÖLÜM 16

Caryn ahırdan çıktı ve dış avluyu geçerek kaleye doğru ilerledi. Leo’yla birlikte yavru geyik ve kedilerle ilgilenmişlerdi. Kediler kendi başlarına fare yakalayacak kadar büyümüşü artık. Yavru geyik ise Leo’yu benimsemişti; ne zaman Leo ahıra girse, onun arkasından ayrılmıyordu.

Caryn onlarla birlikte güzel vakit geçirmişti. Kale içinde yapması gereken görevlerle birlikte yavruların bakımı, onun kötü olaylardan biraz da olsa uzaklaşmasını sağlıyordu – bir de Ral’i düşündüğü her an canını acıtmaya başlayan kalp kırıklığından.

Böylece bazen içine düştüğü aptalca hayallerinden kurtulma fırsatı yakalıyordu.

Kalenin içindeki yiyecek stoklarının olduğu depolardan birine doğru ilerledi. Stokları kontrol edecekti. Odalardan birinin kapısını açtı; içeri girmeden önce bir an duraksadı.

“Ancil – ne yapıyorsun burada?”

Soytarı, Caryn’in olduğu yöne doğru döndü. “Leydi Caryn!” Başında şapkası yoktu, saçları uzun ve altın sarısıydı ve omuzlarının üzerine dağılıyorlardı. Küçük kulaklarından biri, kepçeydi;

diğeri ise normal görünüyordu. Kepçe olan kulağı, oval yüzüne yakışan, deniz kabuğu gibi bir şekle sahipti.

"Tanrı aşkına! Ancil – sen erkek değilsin! Kadınsın!" Şaşkın yeşil gözleri, onunkilerle buluştu. Kızın boğazından bir ses geldi ve sonra da saygıyla Leydi Caryn'in önüne çöktü.

"Size yalvarıyorum, Leydi Caryn, sırrımı açığa çıkarmayın." Soytarının sesi artık erkek sesi gibi değildi. Kesinlikle kadınsı bir sestti bu ve çok tatlı bir tonu vardı. "Bu bir ölüm kalım meselesi."

"Kulağını nasıl o şekle soktun?" diye sordu Caryn; gözü hâlâ kızın biri kepe, diğeri düz şekilde duran ve alışılmamış bir görüntüsü olan kulaklarındaydı.

"Ne? Ah, bu sadece bir parça kil." Kız kulağının arkasındaki kil parçasını çıkardı ve böylece kulağı geriye gidip düz durarak, normal görüntüsüne büründü. "Lütfen leydim, size bu konuyu gizli tutmanız için yalvarıyorum."

Kız çok şirindi. Ondan büyük olabilirdi; yirmi iki yaş civarında olmalıydı.

"Diğerleri senin bu sırrını biliyor olmalılar, yani beraber seyahat ettiklerin."

"Arkadaşlarım biliyor; ama sadece onlar. Başka kimse bilmiyor. Yalvarırım Lord Ral'e söylemeyin."

Caryn'in kafasından düzinelerce düşünce geçiyordu. "Richard biliyor mu?"

Kız başını iki yana salladı. Bunu yapınca saçları parıldamıştı. Dudakları aşağıya doğru büzüldü. Bu hareketi, üzüntüsünü ele vermesine neden olmuştu. "Bazen bana çok garip bakıyor, şüphelendiğini düşünüyorum. Keşke ona söyleyebilseydim."

"Neden söylemiyorsun ki?"

Kız alt dudağını ısırđı; kararsız bir ifadesi vardı. Sonra iç çekti ve yerden kalktı. "Adım Ancil değil, Leydi Ambra. York'lu Edward'ın kızıyım."

"Bu ismi biliyorum. Babanın öldüğünü sanıyordum."

"Bu doğru, leydim. Kaçmadan önce Morlon'da yaşıyordum; dayım Charles ile birlikte."

"Neden ayrıldın oradan?"

"Acımasız Lord Beltar ile nişanlandıldılar. Dayım fakirdi, Lord Beltar ise zengin ve güçlü. Benimle evlenmek istiyordu bense istemiyordum. Öte yandan zengin bir akraba fikri dayımın çok hoşuna gitmişti."

Caryn bir an için düşündü. Hafızasının derinlerinde bir yerlerde Beltar'la ilgili bir şeyler vardı ...duyduğu bir şeyler.

"Ah evet, şimdi hatırladım. Lord Beltar senin evden kaçırıldığını iddia etmişti. Hatta seni geri getirene ödül verecekti." *Yüce Tanrım, Beltar onu burada bulursa bu Ral için daha fazla sorun demek olacaktı.*

"O çok çirkin ve adi bir adam. Bir keresinde bana zorla sahip olmaya çalıştı. Yemin ederim günlerce kendime geledim." Ambra kaskatı kesilmişti. "Onunla evlenmeyeceğim. Yemin ederim ki aşık olana kadar hiç kimseyle evlenmeyeceğim."

Caryn'in içi burkulmuştu. "Bu, içinden çıkılması güç bir durum; ama çok asil bir harekette bulunmuşsun."

"Sırrımı saklayacak mısınız?"

Caryn o an, Ral'in bu olanları bir şekilde öğrenmesi durumunda ne yapacağını düşündü. "Evet, ama sen evini özlemiyor musun? Bir erkek olarak seyahat etmek seni mutlu ediyor mu?"

"Bir süre mutluydum."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi biriyle tanıştım..."

Richard. "Sana yardım edeceğim, Leydi Ambra. Belki de sen gerçek aşkı bulabilecek kadar şanslısındır."

Caryn ateşin karşısında oturduğu sandalyesinde diğer tarafa döndü. Elinde iğne vardı ve ipek bir boyunluğun kenarlarını dikeyordu. İğneyi ipek kumaşa batırdı ve ipliği kumaşın içinden geçirdi.

Ral onun nasıl da dikkatli çalıştığını ve yapması gereken ufak bir işin bile kafasını dağıtmasına nasıl da yardımcı olduğunu fark tiksinerek yerine getirirdi; şimdi ise çalışmayı garip bir şekilde sakinleştirici buluyordu.

“Neden onun yanına gitmiyorsunuz? İsteddiğiniz şeyin bu olduğu apaçık ortada.”

Caryn, başını kaldırınca Odo’nun yanında durduğunu gördü. Mavi gözleri Caryn’in yüzünü incelerken, sorduğu soru Caryn’in zihninde istemediği bazı düşüncelerin birbirine karışmasına neden oluyordu.

“Önemli olan benim ne istediğim değil, onun ne istediği.” Caryn, ahşap sırada oturan kaslı vücutlu Norman’ı inceledi. Alevler, açık kızıl saçlarına yansıyor. “Şimdilik beni istiyor. Peki ya yarın kimi isteyecek; ya da sonraki hafta?”

“Yarın ne olacağının hiç önemi yok. O sizi arzuluyor ve siz de onu. Önemli olan bu.”

“Böyle diyorsan, asıl önemli olan şeyin ne olduğu konusunda hiçbir şey bilmiyorsun demektir.”

Odo alay edercesine güldü. “Neredeyse onun için üzüldüğünüzü düşünceğim.”

Caryn, Odo’nun yüzünü inceliyordu. Odo’nun turuncuyla kızıl renk arası kaşları, Caryn’i anlamaya çalıştığını belli edercesine çatılmıştı. “Sen hiç aşık oldun mu, sevdin mi, Odo?”

“Hayır. Aşk aptallar içindir.”

“Bir zamanlar bir ailen vardı sonuçta. Babanı, anneni, kardeşlerini sevmedin mi?”

Odo’nun sesi sertleşmişti. “Elbette onları sevdim.”

“Ve onları kaybettiğinde acının nasıl bir şey olduğunu öğrenmedin mi?”

“Evet, daha önce hiç karşılaşmadığım bir şekilde tanıştım acıyla.”

“İşte kalbini verdiğin birini kaybettiğinde de hissettiğin acı, aynen senin aileni kaybettiğin zaman hissettiğin acı gibi.”

Odo’nun kaşları hayal kırıklığıyla çatılmıştı. “Ama siz onu kaybetmediniz. Sadece onun yanına gitmeli ve—”

“Hiç anlayamayacaksın.” Caryn oturduğu sandalyeden kalktı ve nakışını bir kenara bıraktı. Odo’nun, gözlerini öylece dikmiş ona baktığını gördü ve söylediklerinin tam olarak ne anlama geldiğini anlamaya çalıştığını fark etti. “Aslında çok basit, Odo,” dedi Caryn üzgün bir şekilde. “Birini acı çekmeden sevebilmen için, onun da seni seviyor olması gerekir.”

Odo, Caryn’in yavaş bir şekilde uzaklaşmasını izledi. O eski keyifli tavırlarından eser kalmamıştı. Her ne kadar başını dik tutsa da, bir yandan umutsuz ve çaresiz bir ruh hali altında eziliyor gibiydi. Odo bakışlarını Ral’e çevirdi. Onun da, gri gözleriyle, Caryn’in yavaşça köşesine çekilişini izlediğini gördü. Ral’in ifadesinde karamsarlık vardı; biraz da tereddüt... Ve bir de Odo’nun isimlendiremediği bir duygu daha. O duygu Ral’in yüzünde, Lynette’in odasına gittiği o son günden beri vardı.

Odo, arkadaşının tam olarak ne hissettiğini bilmiyordu belki ama bir şekilde acı çektiğinden emindi.

Odo ayaklarının üzerine kalktı. Caryn’e ne olduğu çok da umrunda değildi; ne de olsa o altı üstü bir kadındı ve üstüne üstlük bir Sakson’du. Asıl önemli olan kişi arkadaşydı; Ral’di.

“Gözlerinde öyle bir bakış var ki, seni daha önce hiç, bir kadına böyle bakarken görmemiştim.” Odo, Ral’e doğru yanaştı. “Onu istediğin belli. Neden gidip onu almıyorsun?”

Ral bakışlarını merdivenlerden, Caryn’in giderek uzaklaştığı ve görünmez olduğu yerden ayırdı. Onu düşündükçe, göğsünde durduramadığı bir acı başlıyordu. “Bu konu sadece kötü hatıraları gün yüzüne çıkaracaktır. Can sıkıcı bir durum.”

“Seni paylaşmak zorunda olduğunu öğrenemediği için böyle

oluyor. Senin de diğer erkekler gibi, başka kadınları isteyebileceğini anlayacak zamanla.”

Ral, Odo’ya kötü kötü baktı. “Benim mi? Ben başka kadınları değil, sadece onu istiyor olsam bile mi? Üstelik aramıza ördüğü bu duvara rağmen. Ona isteği dışında sahip olduğumda hiçbir şey hissetmiyor olmama rağmen mi?” Ral’in içinden bir yerlerden güçsüz bir inleme sızmıştı. “Karıma acı veren bir durum benim de canımı yakıyor olsa bile mi?”

“Bunlara cevap veremem. Ben sadece diyebilirim ki—”

“Bana söyler misin, burada yaşayan herkes benim aslında ne hissettiğimi bilirken ben neden hislerimi saklayayım ki?”

“Aptal olma. Eğer ona aşık olursan—”

“Ne olur? Hangi büyük talihsizlikler gelir başıma? Şu yaşadıklarımın daha kötüsünü yaşayabilir miyim diye merak ediyorum doğrusu.” Ral sandalyesinin kolçaklarından destek alarak ayağa kalktı. “Sen sadece inandığın şeyleri söylüyorsun bana, farkındayım. Ama hangimizin aptallık ettiğini zaman gösterecek.” Ral ardına hiç dönüp bakmadan Odo’dan uzaklaştı. Arkadaşını öylece, söylediği şeyler üzerinde düşünür halde bırakmıştı.

“Tanrı aşkına,” diye homurdandı Ral. Etrafındaki herkesin ona hiç ihtiyacı olmadığı şekilde tavsiyelerde bulunmasından bıkmış usanmıştı.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak koridoru uzun adımlarla geçti. Kendisine verilen her tavsiyeye rağmen bir tek şey gün gibi ortadaydı: O, Caryn’i istiyordu ve Caryn’in de hâlâ kendisini istediğine inanıyordu.

Bu akşam onu, kendisini izlerken görmüştü; bakabilecek düzeylerde yer varken Caryn, Ral’i izlemişti. Ral onun gözlerini bedeninde hissedebilmiş, yanaklarının kızarmasına neden olan ateşini fark etmiş, farkında olmadan diliyle dudaklarını ıslattığını görmüştü. Bu bakışları bir kadının yüzünde daha önce de görmüştü – Tanrı aşkına o aptal değildi.

Caryn tutku doluydu. Her ne kadar Ral’e karşı duyduğu şehveti reddetse de, Ral içinde bir yerlerde onun bu hissi taşıdığından emindi. Eğer Ral, Caryn’in onu yeterince arzulamasını sağlarsa, belki de Caryn onu affedebilirdi. Belki de bir zamanlar Ral’e karşı hissettiği sevgi ve şefkat içinde yeniden canlanırdı. Hatta belki de Caryn’in hisleri daha da yoğunlaşırdı.

Ral koridor boyunca ilerlemeye devam etti. Sahanlığı geçip odalarının kapısına vardığında önce kapıyı çaldı ama girilmesi için onay beklemeden kapının tokmağını kaldırdı ve içeri girdi.

“Lordum?” Caryn, alev kıpırdanan bir mumun önünde ayakta; üzerinde sadece ince içliği vardı. Açılmış saçları omuzlarına dökülüyor ve üzerine yansıyan mum ışığında alev alev bir görünüme kavuşuyordu. Arkasındaki yüksek gri duvarda oynayan gölgeler, Ral’e, üstesinden gelmeye çalıştığı geçmişinden gelen gölgeleri anımsatıyordu.

“Bu defa aramızdaki sorunu çözeceğiz. Şimdi bir kere daha benim yatağımı ısıtacaksın.”

“Seni istemiyor olmam sorun değil mi?”

“Beni istemediğine inanmıyorum; buna inansam burada olmazdım.”

“Daha önce boyun eğdim. Ama bu defa sana karşı koyacağım.”

Ral, Caryn’e uzun ve kararlı bir şekilde baktı. “Sen benim karımsın. Eğer bana karşı koyarsan seni soyar ve yatağa bağlarım.”

Caryn’in koyu kahverengi gözlerinin derinliklerinde bir an için bir alev parladı ama sonra hemen söndü. “Nasıl istersen, lordum. Ne de olsa, senin de dediğin gibi, ben senin karınım. Kanunlara uygun bir şekilde, gerçekten evliyim seninle.”

“Aynen öyle. Ve ben, senin kocan olduğum gibi, lordum da.” Ral, Caryn’e doğru birkaç adım yürüdü, yumuşak kıvrımlı ve yuvarlak göğüslerine bakıyordu. Yatağın ayakucuna gelince durdu. “Gel buraya, Caryn.”

Caryn bir süre, hazır olmadığını belli eder şekilde tereddüt le durdu; sonra Ral'e doğru ilerledi. Odada ilerlerken Caryn'in hareketlerinde bir gerginlik vardı; öte yandan da kendini kontrol etmeye ve bir kez daha yaşadığı şeyi kabullenmeye çalıştığı anlaşılıyordu.

Ral içten içe lanet okudu. Bu durumu ortadan kaldıracığına dair kendine söz verdi. Caryn'in gardını düşürecek zayıf noktayı bulacak, onunda zırhını indirmesini sağlayacaktı. Yaşanan tüm bu kötü olayları unutturana kadar onunla sevişecek, sonunda hissettiği tek şey içine giren, Ral'e ait sertlik olana kadar devam edecekti.

Caryn, Ral'in önünde durdu. Omuzları gururlu bir duruş sergilercesine dikti, en az Ral kadar azimli görünüyordu, tutkularına kendini kaptırmama konusunda kararlıydı.

Ral uzanıp onun dudaklarını öptüğünde bir an için dudaklarının titrediğini ve sıcak olduklarını hissetti; ama sonra bu sıcaklığın yerini hemen soğuk bir dalga aldı. Ral onu bir kez daha öptü. Bu defa hafifçe dudaklarını aralamaya çalışmış, küçük küçük ısırıklarla Caryn'i incitmeden devam etmişti. Sonra dilini yavaşça içeri kaydırmış ve Caryn'in nefesinin tatlılığını, dudaklarının şaraba benzer tadını ve kadınsı çekiciliğini hissetmişti.

Elleri, Caryn'in göğüslerine uzandı ve ince içliği üzerinden onları avuçladı. Dokundukça göğüslerinin kıvrımlarını, onların nasıl da dolgun ve verimli olduklarını, uçlarının pembe rengini hatırlıyordu. Dudaklarıyla göğüslerine dokunduğu ve uçlarını ağzına alıp, Caryn parmaklarını omzuna batırana kadar buna devam ettiği zamanları anımsadı. Şimdi de aynı şeyi yapmak istiyordu. Bu nedenle Caryn'in içliğini yukarı kaldırdı; onu hafifçe arkasına döndürdü, omurgasını dudaklarıyla takip edecek şekilde aşağıya doğru sıcak öpücüklerle inmeye başladı. Caryn'in, Ral'in dudakları altındaki teni yumuşak ve pürüzsüzdü; bu hisler Ral'in, kasıklarına doğru yürüyen kanını ve oluşturduğu sıcaklığı

hissetmesine neden oluyordu. Zaten hazır olan erkekliği, daha da sertleşmişti.

Ama öte yandan hâlâ Caryn'in isteksizliğini hissedebiliyor ve bunu kırmaya çalışıyordu.

"Yatağın kenarına otur."

Caryn'in çenesi gerilmişti. "Nasıl istersen, lordum." Bunu hissiz bir ses tonuyla söylemeye çalışmıştı ama yine de sesindeki titreme kendini ele veriyordu. Ral, her ne kadar gizlemeye çalışsa da, Caryn'in hâlâ onun dokunuşlarından etkilendiğini düşündü. Caryn yatağın ayakucuna oturdu, saçlarını geriye doğru attı. Sakin ve kendine hakim görünmeye çalışıyordu ama yanaklarındaki pembelik çıplaklığından ve Ral'in onun vücudunda gezdirdiği sıcak bakışlarından etkilendiğini belli ediyordu.

"Binlerce kez senin ne kadar güzel olduğunu düşündüm."

Caryn hiçbir şey söylemedi ama nefes alış verişleri sıklaşmıştı. Bakışlarını, Ral'in sol tarafından arkaya, duvara doğru kilitlemişti.

"Bacaklarını aç benim için. Benden saklamak için böylesine uğraştığın şeyi göreceğim." Caryn'in yanakları daha da parlak bir kızarıklığa kavuşmuştu. Bacaklarını açmamıştı. "Sen benim karımsın," diye hatırlattı ona Ral ve boynunu öpmek için ona doğru uzandı. "Bana itaat etmek senin görevin."

Caryn yavaşça bacaklarını araladı ve Ral de onun bacaklarının arasına girerek sırtını yatağa doğru yönlendirdi. Uzanıp Caryn'in önce alnını, sonra da gözlerini, burnunu ve dudaklarını öptü. Öpüşleri yakıcıydı; dili daha derine iniyor, Caryn'in tatlılıkla gönlünü almaya çalışıyor sonra da geri çekiliyordu. Elleri ise Caryn'in göğüslerinde dolanıyor, yumuşak göğüs uçlarını sertleşene kadar okşuyor ve pembe renkleri koyulaşana kadar onları dudaklarının arasından çıkarmıyordu.

Caryn tuhaf bir şekilde inlemişti. Sesinin tonundaki duygu ya öfkeydi ya da tutku. Ral ağzını biraz daha açtı; dilini Caryn'in

sertleşmiş göğüs ucunun etrafında gezdirip bir çember oluşturur gibi her yanını tattıktan sonra dudaklarını iyice bastırarak hafifçe içine çekmeye başladı. Çabaları karşısında aldığı ödül ise, Caryn'den gelen yumuşak bir inleme sesi olmuştu ki Ral bunu yanlış duymuş olamazdı.

Ral ellerini daha aşağılara, kadınlığının etrafını sarmış olan ipeksi, kahverengi tüylere doğru indirmeye başladı. Bir parmağıyla onu araladıktan sonra yavaşça parmağını içeri itti.

"Çok yumuşak," diye fısıldadı Ral dudaklarıyla ellerinin izlediği rotayı takip ederken. Sıcak öpücüklerle birlikte Caryn'in belinden aşağıya doğru iniyordu; bir yandan da parmağı hâlâ onun içine baskı uyguluyordu. "Çok ıslak." Ral dilini Caryn'in göbeğinin etrafında da gezdirdikten sonra daha aşağıya inmeye devam etti.

"Beni istemediğini söylerken bunu mu kastediyordun, Caryn? Neler olduğunu görmüyor musun?" Caryn tabii ki cevap vermedi. Ve o anda Ral, Caryn'in az da olsa geri çekildiğini hissetti.

Ral, Caryn'in bacaklarını iyice açarak dizlerinin üzerine çöktü. Onun kasıklarını öpüyor, bir yandan da parmağıyla kadınlığını okşamaya devam ediyordu.

"Lütfen..." Ral onu duymuştu. Sanki durmasını sağlamak ister gibi omuzlarına dayadığı avuç içlerini ise hissediyordu.

"Lütfen ne, Caryn? Lütfen Ral böyle hissetmeme neden olma mı? Verebileceğin her şeyi almak senin lordun olarak benim hakkım." Caryn'in sıcak vücudu boyunca aşağılara inen birkaç yumuşak öpücük sonrasında Ral, onun küçük, pembe kadınlığına gelmişti. Dudaklarını bu hassas ve narin yerin üzerine yerleştirdi.

Dili Caryn'in kadınlığında dolaşüyor ve onun kokusunu alıyordu. Bu koku Ral'i ateşlendiriyor, kasıklarına alevler gönderiyor, hissettiği tutkuyla kalp atışlarının hızlanmasına neden oluyordu. İstekliliği, çektiği acı her kalp atışında kendini alev alev yanar gibi hissettiriyordu. Caryn'in küçük bedeninin titrediğini

ve ona doğru eğildiğini hissetti; dilini onun daha da derinlerine doğru itmeye devam etti.

Caryn, Ral'in ismini sayıkladı; bu Ral'i daha da istekli kılmıştı. Ral ilerledikçe Caryn hem ona karşı koymaya çalışıyor hem de kendisiyle mücadele ediyordu. Derken Ral, onun ellerini kendi saçlarında hissetti ve bedeninin öne doğru kıvrıldığını fark etti. Caryn, hissettiği tutkuyla, hafifçe inliyordu; bacaklarını biraz daha açıyor, nefes alışverişi ise düzensizleşiyordu.

Ral, Caryn'in ıslaklığını tatmaya devam ederken ellerini de onun poposuna doğru kaydırdı. Elleriyle bacak arasını iyice aralamaya çalışıyor, dilini mümkün olduğu kadar derine itmeye çalışıyordu. Bir an Caryn'in bedeninin katılaştığını ve aldığı yenilgiden olsa gerek, iç çekerek ağladığını hissetti. Onu içine çeken tutkunun verdiği titremelerin de farkındaydı. Ve biliyordu, başardığını biliyordu Ral.

Caryn tam olarak kendini bırakmadan önce Ral bir çırpıda kıyafetlerinden kurtuldu ve Caryn'in bacakları arasındaki yerini aldı. Sertleşmiş erkekliği kendine bir giriş yolu bulunca Ral, Caryn'in derinliklerine doğru girdi.

Caryn, Ral'i içinde, kaslarını ve sert bedenini üzerinde hissedince sızlandı.

Yüce Tanrım, onun kazanmasına izin vermemeliyim. Fakat her ne kadar beyni bu duruma isyan etse de, yeni bir tutku dalgası bedenine yayılıyor, Ral'e karşı duyduğu kızgınlığın da hafiflemesine neden oluyordu. İşte Ral yeniden ona sahip oluyor ve bu defa onu bulutların üzerine doğru çıkarmayı başarıyordu.

Caryn ona karşı koymak istedi, bu olanların ardından hissedeceğini bildiği acıdan kendini koruyabilirdi. Ama bu sefer Ral buna izin vermeyecekti. Bu kez gidecek hiçbir yeri yoktu, Ral'in amansız kovalamasından kaçacak yer yoktu, kendi hissettiği tutkuların kurtulmanın bir yolu da yoktu.

Caryn alev alev yanıyordu. Tutkunun ve arzusun ateşi onu

sarmıştı. Bacaklarını Ral'in beline, kollarını ise boynuna doladı, ona ateşli bir şekilde yapışmıştı. Gelecekleri hakkında düşünmeye çalışıyordu; Lynette hakkında, Ral'in arzulanabileceği diğer kadınlar hakkında... Ama bir an bütün bunları bir kenara bırakmak zorunda kaldı çünkü sadece içinde bulunduğu anı düşünüyordu. Ral'in iri, sert vücudu, yumuşak, koyu teni ve kasları, içinde hissettiği erkekliği dışındaki tüm düşünceler aklından uzaklaşmıştı.

"Ral..." diye fısıldadı. "Tanrım, Ral..." Caryn bir kez daha çıkabileceği en yüksek yere çıkmış, Ral'in gerginliğini, kendini öne doğru bırakışını ve tohumlarını içine doldurduğunu hissetmişti.

Bitmesine yakın Caryn'in gözlerinin kenarlarında yaşlar belirdi ve yavaşça, oluşturdıkları dereciklerle, Caryn'in yanaklarından aşağı süzölmeye başladılar. Kalkmaya çalıştı ama Ral ona izin vermemişti, beline doladığı koluyla onu kendine doğru çekmişti. Caryn yan döndü, hıçkırıklarıyla mücadele ediyordu. Yaptığını düşündüğü hatanın ağırlığıyla dolan gözlerini durdurmak için uğraşırken bedeni titriyordu.

Ral'in büyük ellerinden biri, Caryn'in yanağına düşmüş saç tutamını geri itti. "Ağlıyorsun, çünkü yenildiğini düşünüyorsun," dedi Ral yumuşak bir şekilde. Mumların titreyen ışığında Ral'in gözleri maviye dönük bir renkte görünüyordu ve bir tutam siyah saç alnına dökülüyordu.

"Dinle beni, Cara. Ağlaman için hiçbir sebep yok. Bu savaş sen kazandın, ben değil." Ral gülümsüyordu ama yüz ifadesinde kendini belli eden bir yorgunluk da vardı. "Pontefact Lordu'yla bir anlaşma yaptım. Sabah biz odamızdan çıktığımızda, Lynette buradan gitmiş olacak."

"Ne?"

"Onu gönderiyorum."

"Ama neden?" Caryn, Ral'in yüzünü inceledi. "Neden böyle bir şey yapıyorsun?"

"Bu çok açık değil mi, *cherie*?" Ral, sert avuçlarıyla Caryn'in yanağındaki yaşları sildi. "İstediğim kadın Lynette değil. Sadece sensin, başka hiç kimse değil."

Caryn, Ral'in karanlıktaki yüzüne vuran mum ışığının dalgalanışını izledi; sakalları hafif uzamış yüzünde gururlu bir ifade vardı. Gerçekten bunu mu demek istemişti? Caryn yeniden ona bağlanmaya cesaret edebilecek miydi? "Sana inanmak istiyorum Ral, ama—"

"Yemin ederim ki doğruları söylüyorum, Cara. Yatağından ayrıldığım o geceden beri senden başka hiç kimseyi düşünmedim."

Caryn'in gözlerinden, yeniden yaşlar süzölmeye başlamıştı. "O zaman neden yaptın bunu?"

Ral bir an için hiçbir şey söylemedi ama sonra iç çekti. "Bunu açıklamak benim için zor. Ama nedenlerinden biri Stephen ve Eliana'ydı. Eliana'nın Stephen üzerinde sahip olduğu gücü. Onlar sayesinde bir kadının bir erkeğe neler yapabileceğini gördüm."

"Ama ben öyle biri değilim."

Ral hafifçe gülümsedi Caryn'e. "Evet, değilsin."

"Onu sevdin mi?" diye sordu Caryn. *Onu hâlâ seviyor musun?*

"Evet, ama eskiden. Şimdi ise onu tam olarak olduğu gibi görüyorum. Hırslı ve güce aç bir kadın olarak."

"Ya Stephen?"

Ral bir an emin değilmiş gibi göründü. "O Eliana'yı, bir erkeğin bir kadını sevdiği gibi seviyor."

"Yani sen demek istiyorsun ki—"

"Evet."

Caryn keskin bir nefes çekti içine. "Bu günahların en büyüğü."

"Evet. Tanrı'nın gazabına uğrayacakları kesin."

tam olarak anlayamadım.”

“Anlayamıyor musun, Cara?”

“Hayır, ben—”

“Belki de anlamaman daha iyidir.” Ral, Caryn’i yeniden öptü; uzun ve derin bir öpücüktü bu. Caryn, Ral’in kalp atışlarını hissedebiliyordu.

“Seni çok özledim,” dedi Ral’e yumuşak bir şekilde.

“Hayır aşkım, benim seni özlediğim kadar özlemiş olamazsın.”

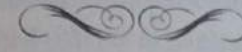
Caryn gözlerini yumdu ve Ral’in sıcaklığının, onu içine çekmesine müsaade etti. Aslında Ral henüz onu sevdiğini söylememişti; sadece onu, diğerlerinden daha fazla istediğini anlatmıştı. Ama yine de bunu kabul etmesi, Caryn’in hayal edebileceğinden daha iyi bir başlangıç sayılırdı.

Ral onu daha sıkı sarmaya başladı, parmaklarını koyu kestane saçlarının arasına daldırmıştı; başını geriye doğru çekerek, sıcak ve derin bir öpücük verebilmek için dudaklarına doğru eğildi. Sonunda onun dudaklarına ulaştığında Caryn titriyordu.

“Biz birlikte iyiyiz, Cara. Bunu görmüyor musun?”

Birlikte, tutku ve fiziksel ihtiyaçlarını gidermek için iyilerdi; peki ya aşk? Caryn bunu sormak istedi. Ral bir zamanlar Eliana’yı sevmiş ve çok kötü incinmişti. Yeniden sevmeyi öğrenebilecek miydi? Bu, Caryn’in soramadığı bir soruydu. Ona karşı hissettiği sevgiden kendisi de bahsetmemişti hiç. Bunu yapmaya korkuyordu. Ral bir keresinde ondan kaçmıştı ne de olsa. Bunu yeniden yapabilirdi.

Ama eğer bir kez daha yaparsa, Caryn onu asla affetmeyecekti.

BÖLÜM 17

Büyükbaş hayvanlarını salgında kaybetmiş olan kasaba halkı için endişelenen Richard, dış avluyu geçerek ahırların arkasındaki kümeslere doğru ilerledi. Braxston Kalesi’nin hayvanlarını salgına karşı iyi mücadele etmişlerdi; Richard onları her gün kontrol ediyordu. Bu kış onlara yiyecek sağlayacak her şey, aşırı derecede önemliydi.

Richard ahırın yanından geçerken Leydi Caryn’in ahırda minik geyiğiyle ilgileniyor olma ihtimalini düşünerek içeri girmeye karar verdi. İçerisi sessiz ve camlarla kapıdan sızan güneş ışıklarına rağmen gölgeliydi. Ortalık saman ve at kokuyordu. Richard ilerledikçe tuniğinin etekleri, sertleşmiş toprak zeminde toza bulanıyordu.

Richard bir ses duydu ve sesin tonuna bakarak Leydi Caryn’i bulduğu düşüncesiyle sesin geldiği yöne doğru döndü. Ama ahırın köşesinde Leydi Caryn değil, Ancil duruyordu ve söylediği şeyleri, aralarındaki fiçılar yüzünden tam olarak seçemiyordu Richard.

“Burada ne yapıyorsun, minik şey?” Soytarının söyledikleri biraz daha netleşmiş, hafif gülüşüyle sesi fiçıların arasında

yankılanmıştı. Richard dikkatini kelimelere değil, delikanlının, olması gerekenden daha zarif görünen bacaklarına vermişti. Delikanlının kısa, kahverengi tuniği, üzerine tam oturan pantolonu, bacaklarının yanında, poposunun da ne kadar düzgün olduğunu ortaya çıkarıyordu.

Kıvrımları bir kadının kıvrımları gibiydi. Onun gibi uzun ve genç bir delikanlı için fazlasıyla zarifti. Richard'ın kaşları çatıldı. Hareket eden kalçaları bir süre izledi ve sonra kasıklarına doğru bir gerilmenin başladığını hissetti. Bu sefer hissettiği bu erkeksi hisler onu utandırmamıştı. Sadece şüphe duymasına neden olmuşlardı. Günlerdir, arkadaşları ayrılmasına rağmen kalede kalmaya devam eden bu soytarı ve kendi vücudunun onunkine karşı verdiği tuhaf tepkinin nedenleri hakkında düşünüyordu.

Onunla birlikte kalede kalan arkadaşları yolculuklarına devam etmek üzere ayrılmışlardı. Oysa Leydi Caryn, Ancil'in kalması için ısrar etmişti. O an Richard, Ancil'in biçimli kalçalarına baktı; nazik hareketlerini, genelde pürüzlü ve boğuk çıkan sesini düşündü. Bir şeyler hep yanılttı ve Richard, yanlış olan şeyin ne olduğunu o an fark etmişti.

Şüpheleri o dakika itibarıyla iyice artmıştı. Cesur bir şekilde Ancil'e doğru yürüdü ve sırtına pat diye vurdu. Ancil bu vuruş karşısında kafasını öyle telaşla kaldırdı ki, başındaki şapkası düşmüştü.

İpeksi sarı saçları zayıf ve narin omuzlarına döküldü bir anda. "Richard!"

Bu söz Ancil'in ağzından daha önce hiç olmadığı kadar yüksek ve hoş bir ses tonuyla çıkmıştı. Ancil oldukça güzel bir kadındı.

"Bu benim adım, seni küçük düzenbaz. Şimdi senin hakkındaki gerçeklere gelelim."

Kız çılgına dönmüş gibi ortalıkta koşturmaya başlamıştı bir

anda. Şapkasının düştüğü yere doğru gitti ve Leydi Caryn'in büyümeye başlamış kedilerinden birini şapkasının üzerinden kovalayarak onu yeniden başına geçirdi; sarı saçlarını da şapkanın içine yerleştirmeye çalışıyordu. O anda ne yazık ki kulağının arkasındaki bir şeylerin düşmesine neden oldu. Normal şekline kavuşan kulakları, onun daha da kadınsı bir görünüme bürünmesini sağlamıştı.

Richard eğildi ve yerdeki küçük, sertleşmiş kil parçasını aldı. Parmaklarının arasında döndürdü. "Sanırım buna ihtiyacın var. Şu an biraz yamuk görünüyorsun."

Sertleşmiş kil parçasını Richard'ın elinden kapan kız, onu yeniden kulağının arkasına yerleştirdi ve sabitlemeye çalıştı. "Teşekkür ederim."

"Bize yalan söyledin, kandırdın. Hepimizi aptal yerine koydun." Özellikle *de beni*, diye düşündü Richard acı çektiğini hissederek. "Senin gerçekte kim olduğunu bilmeliyim."

Kız gergin bir şekilde diliyle dudaklarını ıslattı ve istediği an kaçıp kaçamayacağını anlamaya çalışmış gibi kapiya doğru baktı.

Richard onun baktığı yöne doğru tehditkar bir adım attı. "Ya sen bana anlattırın; ya da ben Lord Ral'e anlatırım. İstediyini seç, bana ikisi de uyar."

"Yalvarırım, Richard. Lütfen ona bir şey söyleme."

"Neden bizi aldattın?" Kız narin eliyle Richard'ın koluna dokundu ve dokunduğu anda onun tenindeki sıcaklığı ve yumuşaklığı hissetmişti. Richard da ani bir sıcaklık dalgasının vücuduna yayılmasıyla sarsılmıştı.

"Burada bu kadar uzun süre kalacağımı tahmin etmemiştim. Eğer seninle arkadaş olmuş olmasaydık, bu durum canımı çok da acıtmazdı. Ama arkadaş olduğumuzdan beri, her gün bu yaptığım şey yüzünden pişmanlık duydum."

"Neden bir erkekmişsin gibi davrandın?"

Ancil, yapabildiği kadar kısa ve öz bir şekilde ona aslında Leydi Ambra olduğunu, Lord Beltar'la zorla nişanlandığını ve evlenmeyi reddettiği için kaçmak zorunda kaldığını anlattı.

"Bu, bozulamayacak bir nişan," dedi Richard, göğsünde hiç de ummadığı bir ağırlık hissediyordu. "Dayının yanına geri dönmek zorunda kalacaksın."

Ambra çenesini yukarı kaldırdı. Richard şimdi, onun bir kadın olduğunu bilerek yüzünü incelediğinde görüyordu ki, zarif yüzünün kemikli yapısı bir erkeğinkiyle asla kıyaslanamazdı.

"Hayır," dedi Ambra. "Geri dönemeyecek kadar uzaktayım artık. Ayrıca asla Beltar gibi bir adamla evlenemem."

"Bir kadının bu tip konularda söz hakkı yoktur," dedi Richard kararlı bir şekilde. "Sana seçilen kader Beltar'ın karısı olmaksa, bunu yapacaksın." Richard, Ambra'nın kolunu yakaladı ama Ambra kolunu çekerek kurtardı.

"Bunu yapmayacağım, Richard. Ne sen ne Braxston ne de başkası bana bunu yaptıramaz. Ben evlenirsem bu aşk için olacak."

Richard alay eder bir şekilde güldü. "Aptal bir genç kız gibi konuşuyorsun. Senin için en iyi olanın ne olduğunu dayın bilir ve sen de onun istediğini yapmak zorundasın. Eğer sen benim sorumluluğumda olsaydın, kaçtığın için seni cezalandırırdım."

"Neyse ki senin sorumluluğunda değilim. Ayrıca daha önce hiç kimseye karşı sesini bu kadar yükselttiğini görmemiştim. O elini de çek."

Richard'ın yüzü kızardı. Onu daha fazla incitemezdi. Aslında yapması gereken şey, ona dokunmak isteyen ellerine hakim olmaktı.

"Lord Ral bunu bilmeli."

"Yazıklar olsun Richard. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Arkadaş. Richard, Ambra'dan istediği şeyin arkadaşlıktan daha öte olduğunu düşündü. Ama aynı zamanda onun zapt edi-

lemez, asi bir kadın olduğunu ve başkasıyla nişanlı olduğunu da biliyordu artık.

"Evet. Ben de öyle olduğumuzu sanıyordum."

"Leydi Caryn bana yardım etmeyi kabul etmişti. Bu konuda sana da güvenebileceğimi söyle bana."

Ambra ona güvenebilirdi. Richard Ambra'ya baktıkça bedene yayılan bir tutku dalgasıyla mücadele etmeye çalışıyordu. "Çok dik kafalı ve inatçısı. Ama evet, bana güvenebilirsin."

Ambra atıldı ve kollarını Richard'ın boynuna dolayarak yanğını sesli bir şekilde öptü. "Teşekkür ederim, Richard."

"Benim asıl bağlılığım Braxston Kalesi Lordu Ral'edir. Sadece ne yapacağına karar verebilmen için zaman tanıyorum sana. Sırrımı sonsuza dek tutacağımın sözünü vermiyorum."

Ambra gülümsedi. Bir kez daha soytarı Ancil gibi davranarak minik adımlarla ilerledi. "Artık gerçeği bildiğin için mutluyum, Richard."

Richard da öyle hissediyordu. Kesinlikle öyleydi. En azından artık, hissettiği o yakıcı tutkuyu bir erkeğe değil, bir kadına karşı hissettiğinden emindi.

Caryn dik ve taş merdivenlerden büyük avluya indi. Ral'le barıştıklarından bu yana kocası ona karşı kibar, anlayışlı, şefkatli yaklaşıyordu ve yatakta da şiddetli bir tutkunun esiri oluyorlardı.

Yine de Ral, Caryn'e karşı bütünüyle duvarlarını kaldırmak konusunda temkinliydi hâlâ.

Caryn ise ondan daha temkinliydi.

Ral'in söz verdiği gibi Lynette kaleden gönderilmişti ama Caryn yine de Ral'e tam olarak güvenmiyordu. Her gece Ral'in dokunuşlarını özlediğini hissetse de, bunu tekrar başarabilecek mi, emin olamıyordu. Yapabildiği kadar korunmaya çalışıyordu

ondan. Bir yandan da sahip olduğu güçten korkuyordu; kendini korumaya kararlı bir şekilde, kalbini mümkün olduğu kadar kapalı tutmaya çalışıyordu.

Ral, Caryn'i görünce gülümsedi. Dipsiz görünen gri gözlerinde bir an, Caryn'e karşı duyduğu açlığı yansıtan bir bakış belirmişti ama sonra hemen bakışını başka yöne çevirdi. İç avlunun açık kapısına doğru yönelirken Caryn'e el sallayarak onu da yanına çağırdı. Kapıdan giren Arap doktor Hassan'ı karşılayacaktı. Hassan yeniden Braxston'a gelmişti.

Ral, Hassan'la konuşurken bir eliyle de Caryn'in belini, sathiplenmiş bir şekilde sarıyor, onu kendine doğru çekiyor ve bu hareketiyle, kalp atışlarının hızlanmasına neden oluyordu.

"Seni görmek güzel, dostum," dedi Ral uzun boylu, esmer adama. "Son görüştüğümüzde pek konuşma şansı bulamadık."

"Geri döndüğüm için mutluyum." Hassan sessiz bir adamdı. Sivri ve ortası hafif kemerli bir burnu, derinlerinden çok az bir ışıltı yansıyan, gece gibi siyah gözleri vardı.

"Hassan en az on beş gün kalmayı kabul etti," dedi Ral, Caryn'e gülümseyerek. "Böylece biraz daha birlikte zaman geçirme fırsatımız olacak."

Caryn de gülümsedi. Bir yandan da Ral'in kendini birazcık serbest bırakmasını ve az da olsa uzaklaşabilmeyi umuyordu. "Arap şifacıların en iyileri olduğu söylenir. Arkadaşınız Hassan bana da bir şeyler öğretmek için zaman ayırabilecek midir dersiniz?"

Hassan'ın beyaz dişleri ışıldadı. "Elbette, leydim. Eğer isterseniz," Hassan, Caryn'in eline doğru uzandı. "Benim için zevktir."

Böylece meşgul olabileceği yeni bir iş vardı; Ral'i düşünmek ve gelecekleri hakkında endişelenmek dışında bir iş.

"Ral bir zamanlar kralın da şifacısı olduğunuzu söyledi," dedi

Caryn Hassan'a büyük avluda içeriye doğru ilerledikleri sırada. Avludaki masaya oturdular.

"Evet öyle. Şu anda da onun hizmetindeyim. Grennel'e seyahat etmemi Kral William istedi. Arkadaşlarının emniyetinde olduğunu bilmek istiyordu."

"Hastings'de William'la mı beraberiniz?" diye sordu Caryn. "Evet leydim. Orada, Senlac'da, savaş meydanındaki yaralıların yanında olmam iyi kaderdi. Yürekli kocanız ve adamları kralın hayatını korurken ben de kocanızın hayatını koruyordum."

Ral'in yaralı ve kanlar içinde halini düşünen Caryn'in göğsüne bir şey sıkışmıştı sanki.

"Şifa verme ustalığıyla gerçekten ilgileniyorsunuz değil mi?"

"Karım aslında öğrenme işiyle ilgileniyor," diyerek konuya girdi Ral. "Konunun çok da önemi yok."

"Annem bitkilerle ve şifa verme işleriyle uğraşırdı," dedi Caryn. "Sizin son ziyaretinize kadar bu fikir aklıma bile gelmemişti ama. O günden beri belki de bir şeyler öğrenme şansım olur diye düşünüyordum."

Caryn, Ral'le barışmalarının ardından belki de kötü hislerinden kurtulmasına yardımcı olur umuduyla Peder Burton'a gitmişti. "Peder Burton'la da konuşmuştum zaten. O Braxston'da bir sorunuz olduğunda şifa olacak yöntemler bulmaya çalışır. Bana Latince ve Fransızca yazılmış bazı metinler vermişti okumam için."

İnce görünüşlü koyu renk kaşları çatıldı Hassan'ın. "Bilgili ve daha da fazlasını öğrenmek isteyen bir kadın. Bu benim geldiğim topraklarda olduğu gibi buralarda da az rastlanır bir şey."

Caryn'in yüzü kızardı. "Umarım bunu rahatsız edici bulmamışsınızdır."

"Kesinlikle tam tersi. Bu yapacağım işi benim için daha ilginç hale getirir." Hassan parmak uçlarını birleştirip elini küçük bir çan kulesi gibi tuttu; parmakları uzun ve kararmıştı. "Okuduğu-

nuz metinlere göre sizin ...en iyi şifacılarınız güney Fransa'dan geliyordur. Bu nedenle Arap şifacılarından hiç bahsetmiyorlardır.”

“Hassan'ın sözleri boş değil, Cara.” Ral, Caryn'in elini tuttu ve parmaklarını onunkilerin arasına geçirdi. İçine bir ateş dalga-olmazdı diyebileceğim bir düzine iyi şövalye var.”

“O zaman dersime iyi çalışacağım,” dedi Caryn. “İnsanlarım yardım etme şansım da olacak böylelikle, bu beni gerçekten çok mutlu eder.”

En bilindik şifacılarından birinin Braxston'a geldiğini duyan kasa-ba halkı, kaleyi ziyaret etmeye başlamıştı. Yaşlı kadınlar, hasta adamlar, kendini halsiz hissedenler, gözleri görmeyenler, sakatlıkları olanlar.

Ral, yiyecek deposu olarak kullanılan yerlerden birini revire çevirmişti. Masalarla ve oturma yerleriyle döşediği revirde Hassan ve Caryn hastaları kontrol ediyorlardı. Günlük olarak bu işlerin yapılması, Caryn'in tahmin ettiğinden daha farklı bir boyut kazanmıştı.

Pederin, hastalığı Tanrı'nın ilahi bir cezası olarak görüp de hastaları iyileştirmek için kullandığı sert yöntemlere bakılınca, Hassan'ın uyguladığı tedaviler oldukça yumuşak ve iyileştiriciydi. Enfeksiyon kapmış bir bacak için hazırladığı lapa, rahatsızlık veren bir cilt rahatsızlığı için yaptığı içinde lanolin olan merhem, öksürük şikayeti olanlara verdiği öksürükotu ve bal karışımı, kaşınmalara karşı önerdiği biber ve kükürt karışımı, iç yağı ve yaban turpu ile tedavi ettiği kas ağrıları ve kas ezilmeleri...

Hassan'ın tuhaf reçeteleri, hazırladığı ilaçların ancak ve ancak şeytana hizmet edeceğini savunan pederin verdiği ilaçlarla hiçbir ilgisi yoktu. Hassan en son akciğerlerinden şikayetçi bir kadına, daha önce pederin önerdiği beslenme tipini değiştirmesini önerdiğinde Peder Burton köpürdü.

“Buna inanamıyorum,” dedi. “Fransa'da saçlarınız tıraş edilip, kafatasınızı açıp, beyninizi çıkarırlar. Beslenme programını değiştirerek düzelmesini sağlamanız imkansız görünüyor.”

Hassan sırtıttı. “Tabii böyle bir ameliyat geçiren birinin hayat-ta kalabilmesi imkansız görünüyor.”

Caryn de sırtıttı. Bu alışılmışın dışında, koyu tenli adamdan hoşlandığını fark etmişti; hatta ona hayranlık duymaya başlamıştı. Birlikte çalıştıkları her gün daha fazla şey öğreniyordu. Otları en basit halleriyle kullanarak yaptığı ilaçlarla sahip olduğu şifa gücü Caryn'i büyülüyordu.

Pelin otu iştah açıyor ve bir yandan halsizliğe de iyi geliyordu. Adamotu ise ciltteki yaraları iyileştiriyor; aynı zamanda uyuması gereken hastaların uykuya dalmasını kolaylaştırıyordu.

Hassan kullandığı şifa tekniklerini Caryn'e göstermiş, her birini detaylı bir şekilde açıklamıştı. Caryn her zaman olduğu gibi çabuk öğreniyordu. Ona, kullandığı yöntemler ve öğrettiği şeyler hakkında soru sormuyordu. Öte yandan Hassan ve Peder Burton arasındaki rekabet gün geçtikçe daha da kötü bir hal alıyordu. Bu rekabet bitmeyecekti, Caryn bunun farkındaydı, Hassan gidene kadar devam edecekti. Ve bu olmadan önce Caryn, öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmeliydi.

Kendisine seslenildiğini duyan Caryn başını kaldırdı.

“Leydi Caryn!” Nelda ona sesleniyordu. “Şifacı Hassan'ı buraya getirmelisiniz. Hem de hemen!” Uzun boylu kadın, revire çevirdikleri deponun kapısında durmuştu; elleri titriyordu ve yüzünün rengi atmıştı.

“Neler oluyor, Nelda?”

“Edmee ismindeki genç kız. Doğum zamanı geldi ama bebek gelmiyor. Isolda bir sorun olduğunu söylüyor. Bebek ters dönmüş olabilir miş. Bir çözüm de bulamadı. Zavallı Edmee gittikçe kendini kaybediyor. Lütfen leydim, yalvarırım gelin.”

“Hassan'ı bulmalıyım.”

Hassan, büyük avluda Ral'in yanında oturuyordu. Taş duvara yaslanmıştı. Caryn'in endişeli bir şekilde içeriye girdiğini gördü. günde, Ral de onunla birlikte ayağa kalktı.

"Ne oldu?" diye sordu Ral, güçlü gözlerine aniden korku dolu bir bakış yerleşmişti.

"Kasabada yaşayan genç kızlardan biri. Doğumunda sorun yaşıyormuş. Hassan yardım edebilir mi diye sordular."

Hassan, Caryn'e doğru her zamanki ağırbaşlı tavrıyla ilerledi. "Elbette. Malzemelerimi alayım."

"Ben de seninle geleceğim." Ral'in eli, koruyucu bir şekilde Caryn'in beline dolandı. Eğer Caryn'in kalbi, hasta genç kız için duyduğu telaşla dolu olmasaydı, Ral'i alıp avludan ayrılmayı tercih ederdi.

İhtiyaç duyabilecekleri malzemeleri toplarlarken, onları kasabaya götürecek atların hazırlanmasını istediler. Kaleden çıktıklarında yağmur yağıyordu, rüzgar ağaçların sarkmış dallarını sarsıyor, yaprakları savuruyor, otları dalgalandırıyordu. Hava sıcaklığı düşmüştü ve Caryn, pelerininin içinde titriyordu. Sert bir rüzgar pelerini havalandırıp bir ağacın dalına takılmasına neden olduğunda Ral atıyla o yöne ilerledi ve pelerini takıldığı yerden kurtardı.

"Senin gelmene izin vermemeliydim. Hava soğuk ve yağışlı. Senin dışarıda olman için hiç de uygun bir gece değil."

"Benim için endişelenmenize minnettarım, lordum, ama merak etmeyin, ben iyiyim. Hassan yakında buradan ayrılacak. Bir şeyler öğrenebileceğim her fırsatı değerlendirmek benim için önemli."

Ral biraz homurdandı ama başka bir şey söylemedi.

Bir süre sonra genç kızın yaşadığı, küçük, ekili tarlaların önünde siyah bir hayalet gibi duran çiftçi kulübesine vardılar. Caryn soğuğu iliklerine kadar hissetmişti. Kıyafetleri nemli ve

üzerine yapışmış bir haldeydi. Ama o daha çok genç kadın ve bu küçük kulübede dünyaya gelmek için uğraşan bebeği yüzünden endişeleniyordu.

Hassan atını kapının önüne doğru ilerletti. "İyileşme sürecinde temizliğin önemini kimse ciddiye almıyor ama ben yine de dikkat ediyorum. Temiz çarşaflarda yatırıp, hijyenine önem verdiğim hastalarda daha az yara ve ölüm durumuyla karşılaşırım."

"İstedığınız gibi o malzemeleri de getirdim," dedi Caryn.

Hassan ellerini yıkadı; Caryn de aynını yaptı. Sonra da genç kadının olduğu küçük, havasız odaya girdiler.

"Burası çok sıcak," dedi Hassan. "Kadın çok fazla sıvı kaybediyor. Kapının kanadını açın."

"Ama o zaman üşütebilir," dedi ebe Isolda, kızın ayakucunda oturduğu yerden doğruldu. Edmee'nin altına çarşaf gibi serilmiş otlar görünüyordu. "Böyle olursa, doğum yüzünden ölmese bile ateşi çıktığı için öleceği kesin."

"Problemleri sırayla çözmek daha iyidir diye öğrettiler bana."

"Dediğini yapın," diye yumuşak bir şekilde emretti Ral. Caryn'e dönerek destek verici bir şekilde baktı ve sonra kapıya doğru yürüdü. Dışarıda Edmee'nin kocası Tosig'le birlikte durabilir, matarasındaki şarabı paylaşarak, zavallı adamın korkularını biraz da olsa hafifletmek amacıyla onunla konuşabilirdi.

Ral gittiğinde "Ona ne verdin?" diye sordu Caryn, Hassan'a. Ral gidince oda öyle geniş görünmeye başlamıştı ki, bu görüntü Caryn'i şaşırtmıştı. Ral'in yokluğu odanın geniş olduğu kadar sıkıcı da görünmesine neden oluyordu.

"Biraz sedef otu, karaardıç, kara pelin ve zambak." Hassan bu karışımı hasta kadının titreyen dudaklarına doğru götürdü. Kadın tamamen ter içinde kalmıştı. Öyle ki, terden ıslanmış saçları omuzlarına yapışmıştı. "Bu onun rahatlamasına yardım edecektir."

"Her şey yolunda, Edmee," dedi Caryn yumuşak bir sesle. Bir yandan da ıslak bez parçasını onun alınına bastırıyordu. "Hassan sana neyin iyi geleceğini bilir."

"B-ben, eğer bir seçme şansım olsaydı, çocuğumu kurtarmayı isterdim. Kocam bir oğlu olmasını gerçekten çok istiyordu."

Caryn'in duyguları alt üst olmuştu. Edmee sevdiği adam için kendini feda etmeyi göze alabiliyordu. Peki ya Caryn? Caryn kendisinin Ral için ne kadar ileri gidebileceğini merak etti. O ana kadar Ral uğruna neredeyse hiçbir şey yapmadığını düşündü. Bu hiç de rahatlatıcı bir düşünce değildi.

"Doğumu engelleyen şey senin endişelerin," dedi Hassan, Edmee'ye. "Lütfen, rahatlamayı denemelisin." Hassan, ona içirdiği karışımın biraz da olsa işe yaramaya ve onu gevşetmeye başlamasını bekledi. Sonra Edmee'nin bacaklarını araladı ve elleriyle içine ulaşmaya çalıştı. "Ebenin söylediği gibi, bebek nasıl olduysa ters dönmüş."

"Onu çevirebilir misin?"

"Emin değilim." Bir yandan da uzun kollarıyla hafif baskı yapıyor ve bebeği annesinin karnında çevirerek, doğum için doğru pozisyona getirmeye çalışıyordu. Dakikalar geçmek bilmiyordu. Küçük odada genç kadının acıyla attığı çığlıklar yankılanıyordu.

Hassan hâlâ görevini yerine getirmeye çalışıyor, bütün vücudu terden parlıyor olmasına rağmen uğraşıyordu. Edmee o kadar solgun görünüyordu ki, Caryn bir an onun ölüyor olmasından korktu. Ve en sonunda Hassan başını yukarı kaldırmıştı.

"Doğum sandalyesini hazırla. Bebeğin başı doğru yere geldi."

"Teşekkürler, Tanrım," diye fısıldadı Caryn ve ardından sessizce bebek ve annesi yaşasınlar diye dua etmeyi sürdürdü. Bu olursa Tosig mutluluktan havalara uçardı. Birden aklına hiç gelmemesi gereken düşünceler de geldiler: Bu genç kadının yerinde o olsaydı ve bu bebek de onların oğulları olsaydı Ral ne yapardı?

Hassan, zufa ve geyik otu sularını birbirine karıştırdı. Edmee, doğum sandalyesi hazırlanırken bu karışımdan biraz daha içti. Dakikalar sonra, bebeğin başı görünmüştü. Hassan'ın dikkatli yönlendirmesiyle bebeğin omuzları ve ardından zayıf, parıldayan bedeni de ortaya çıkmıştı.

Isolda bebeği annesinin bacakları arasından çıkardı. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı. "Yaptın, yabancı. Benim yapamadığım şeyi yapmayı başardın."

"Leydi Caryn'e bu karışımı nasıl hazırladığımı anlatacağım. O da sana öğretebilir. Gelecek sefer bunu sen de başaracaksın."

"Karım iyi mi?" diye soruyordu Tosig. Ral'in ardından odaya girmişti ve gözleri kapalı bir şekilde solgun yüzüyle öylece yatan karısına doğru yürüdü.

"Karın da oğlun da iyi." Isolda, uyuyan minik bebeği annesinin koluna yerleştirdi. Edmee de oğlu gibi mışıl mışıl uyuyordu.

"Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," dedi Tosig, Hassan'a. Gözleri henüz akmamış olsa da yaşlarla doluydu. "Bu iyiliğinizin mükafatını Tanrı size verecektir." Tosig genç karısının yanına oturdu ve onun elini tuttu.

Edmee'nin barakasından ayrıldıklarında neredeyse şafak söküyordu; ama Caryn daha önce kendini hiç bu kadar dinç hissetmediğini düşündü. Dışarıda hava daha az soğuktu, gökyüzü engin görünüyordu ve karanlık daha az korkutuyordu.

"Harikulade bir şey yaptık," dedi Caryn. "Bundan daha mutluluk verici bir şey olamaz." Ral hemen önünde durarak Caryn'in yüzünü avuçlarının içine aldı. Elleri büyük ve güçlü olmasına rağmen, dokunuşları inanılmaz derecede yumuşaktı.

"Bizim çocuklarımızın dünyaya geleceği anı saymazsak en mutluluk vereni bu olabilir," dedi Ral ve Caryn'in dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Caryn, Ral'in çocuklarını doğurmanın nasıl bir şey olacağını merak etti bir an. Mutlaka acı verici olurdu. Ama sevindirici ola-

cağı da kesindi. Onlara ait bir canı, bebeklerini kucağına almak ve büyümesini tutkuyla izlemek mutluluk verici olurdu. Ral'in de istediğinin bu olduğunu bilmek Caryn'i memnun ediyordu.

Caryn yeniden dönüp barakaya baktı ve bir an yüzündeki gülümseme soldu. Orada yeni doğmuş minik bebek, annesinin sütten sarkmış göğüslerini emiyordu. Caryn, genç kadının hamilelik nedeniyle, eskisine göre nasıl da kilolu ve hantal hale geldiğini düşündü. Edmee'nin yürüyüşünü hayal etmeye çalıştı. Fazla kिलoları yüzünden paytak paytak yürüyor olmalıydı. Ayrıca cildinde de hamilelik nedeniyle lekeler oluşmuştu.

Caryn başını diğer tarafa çevirip atlara doğru ilerleyen kocasına baktı. Uzun boylu ve yakışıklıydı. Çekici ve kuvvetli görünen bir vücudu vardı. Her kadının rüyalarını süsleyebilecek türden bir erkekti; hele sahip olduğu unvan da düşünülürse, istediği her kadına sahip olabileceği kesindi. Caryn başını aşağı eğip kendi karnına baktı. Beli hâlâ inceydi ama şu an bile Ral'in tohumları içinde filizleniyor olabilirdi.

Caryn hamile kalıp da Edmee gibi kilolu ve hantal bir görüntüye büründüğünde Ral ne düşünecekti? Caryn'in o hali Ral'i rahatsız eder miydi? Peki ya tutkuları? Bebekleri doğana kadar bekler miydi? Caryn'e sadık kalır mıydı?

Daha çok kendine başka bi kadın bulur gibi görünüyordu.

Caryn'in içinde bir şeyler çalkanıyordu. Evet, Ral, Lynette'den vazgeçmişti ama başka hiçbir kadınla olmayacağına dair herhangi bir söz vermemişti. Ayrıca aşk hakkında da hiç konuşmuyordu.

Caryn aniden üşüdüğünü hissetti ve ürperdi.

"Üşüdün," dedi Ral ona doğru dönerek. "Yanıma gel, aynı atla dönelim."

Caryn itiraz etmedi. Ral'in kollarıyla onu sarmasına ve vücudunun sıcaklığına ihtiyacı vardı. Sevmeye ve korunmaya ihtiyacı vardı.

Bir an, Ral'in kendisini daha ne kadar böyle hissetmesini sağlayacağını merak etti.

Richard dalgın bir şekilde yemişti yemeğini. Aklı akşam yapılacak olan eğlencedeydi.

Lord Ral, kurulan platformda oturduğu Richard'ın yanındaki yerinden sordu. "Soytarı nerede? Kutlanacak çok şeyimiz var. Hassan'ın hayatını kurtarıp aramıza kattığı yeni Braxton çocuğu için de kutlama yapmalıyız."

Richard, birazdan karşılmasına soytarı kılığında çıkıp onları eğlendirecek olan genç kadını düşünürken, oturduğu yerde yön değiştirdi. Artık Ancil'in bir kadın olduğunu biliyordu; onun her hareketini izliyor ve her defasında kanının ateşlendiğini hissediyordu. Acaba diğer erkekler onun hakkındaki bu gerçeği fark etselerdi ne düşünürlerdi? Aslında bir kadın olarak bu tip kıyafetler giymesi hoş değildi. Öte yandan Richard onun göğüslerinin nasıl olduğunu da merak ediyordu. Çok küçük oldukları için mi böylesine gizlenmişlerdi yoksa Ambra, onları saklamak için de kulaklarına bulduğu gibi bir yöntem mi bulmuştu?

Akşam zor geçmişti Richard için. Yemek bitene kadar bekledi ve sonunda Ambra'yı, büyük avludan ayrılan koridorun ucunda yakaladı.

"Sana söyleyeceklerim var."

"Elbette Richard. Neden odama gitmiyoruz. Böylece bizi kimse görmez. Ne dersin?" Ambra, perdeyi kaldırdı; perdenin ardında oda dediği, küçük uyuma yeri bulunuyordu.

"Oraya giremeyiz. Bu pek uygun bir davranış değil."

"Benim kadın olduğumu kimse bilmiyor." Ambra bir kez daha kaldırdı perdeyi.

"Ama *ben* biliyorum," dedi Richard kararlı bir şekilde. Perdeyi Ambra'nın elinden aldı ve yeniden yere doğru uzanması için bıraktı. "Seninle konuşmak isteme sebebim..."

Ambra yüzünü doğruca Richard'a çevirdi. Yarısı siyaha yarısı beyaza boyanmış yüzü, ifadesini gizlemesini kolaylaştırıyordu. "Devam et."

"Bir kadının kendini, senin yaptığın gibi sergilemesi hoş bir şey değil. Lord Ral'e gerçeği söylemelisin."

"Hayır, biliyorsun bunu yapamam."

"O zaman en azından bu maskaralığa son vermenin bir yolunu bul. Sen bir kadınsın. Böyle davranmaya devam edemezsin."

Ambra ellerini beline koydu. Belinin inceliği tuniğinin altından belli oluyordu. "Sadece bir soytarı gibi davranıyorum. Bunda uygunsuz hiçbir şey yok; hem olsa bile bu seni ilgilendirmez."

"Beni ilgilendirir; çünkü sen benim sorumluluğum altındasın."

"Beni korumana ihtiyacım yok. Ayrıca bir kadına yakışmayacak hiçbir davranışta bulunmadım. Dans edip şarkı söylemem bunu değiştirmez." Ambra başını eğerek perdenin altından geçti ve içeri girdi. Richard da onu takip etti.

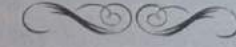
"Lanet olsun, beni sinirlendiriyorsun." Aynı zamanda kelimelerle ifade edemeyeceği ölçüdeki güzelliğiyle de etkiliyordu. İşte şimdi onun kılık değiştirmesini izleyebilir ve gerçek halini tam olarak görebilirdi; boğazına bir şeyler sıkışıyor gibiydi sanki.

"Ve sen Richard, dar kafalı ve namus bekçiliği taslayan birisin. Benden bu kadar rahatsız oluyorsan neden gitmiyorsun?"

Her kalp atışında öfke ve arzu arasında gidip geldiğini hissediyordu. Alay eder bir ifadeyle Ambra'nın önünde reverans yaptı. "Nasıl isterseniz, *leydim*."

"Ayrıca bana bu şekilde hitap etme. Bu çok tehlikeli. Birisi duyarsa ne olacak?"

Richard alay eder gibi bir ifadeyle yanıtladı. "Ne zamandan beri bu durumun tehlikeli olmasını önemsiyorsun?" Arkasına döndü ve Ambra'nın odasından çıktı.

BÖLÜM 18

Ral büyük, siyah atını, yol boyunca toz kaldırarak ilerleyen küçük bir grup halindeki adamlarının önüne doğru sürdü. Ral'in adamları savaş kıyafetlerini giyinmişlerdi; zincir zırhlı yelekleri, kılıçları, kalkanları ile, kalenin kuzey kısmındaki yerlerde devriye geziyor, Ferret'ı arıyorlardı.

Malvern'in adamlarıyla giriştiği kanlı mücadeleden beri Ferret'tan hiç haber yoktu. Ne bir baskın, ne yolculara yapılmış bir saldırı, ne kaybolan bir kervan... Hiçbir iz yoktu. Ral, savaşmakla geçirdiği uzun yılların verdiği deneyimle Ferret'ın er ya da geç yeniden ortaya çıkacağını söyleyebiliyordu. Şimdiye kadar daha fazla adam toplamış olmalıydı. Onları gafil avlamaya çalışıp üzerlerine kötülük yağdırması çok sürmezdi.

Ama Ral bunun olmasına izin vermemeye kararlıydı.

"İzler nehir boyunca devam ediyor," dedi Odo atıyla Ral'in yanına gelerek. "Yük arabasıyla ilerleyen yayaların izleri gibi. Ferret'tan kalmış olabilecek bir ize benzemiyor."

Ral başını salladı. "O ve adamları at sırtında seyahat ediyorlardır. Başka iz yok mu?"

"Yok, lordum."

Tam o sırada Baron ismini verdiği beyaz, iri savaş atının üzerinde Geoffrey geldi. "Buldunuz mu, lordum? Odo, Ferret'in izini buldu mu?"

"Hayır. Hiç iz yok. Görünen o ki bir süre daha onun kalışlıklarında uzak olacağız."

Geoffrey atının sırtında, rahatlamış görünüyordu. "Onun o şeytan yüzünü bir daha görmemek, en çok istediğim şey."

Ral yorum yapmadı. Ama o da, Ferret'i yakalamasının karşılığı olarak kendisine vaat edilen topraklar olmasaydı Geoffrey ile aynı şeyi düşünürdü. Özellikle de birçok büyükbaş hayvan telef olmuşken, o topraklar daha önemliydi. Ferret geri dönerse çalmaya, yağmalamaya, yolculara saldırmaya devam edecekti. Ama geri dönmezse de Ral'in o toprakları alma ihtimali kalmayacaktı.

Ral, Geoffrey'e çavirdi bakışlarını, onun Odo'nun söylediği bir şeye güldüğünü gördü. Caryn'in yatağına döndükten sonra Geoffrey ile ilgili düşünceleri artık eskisi kadar yoğun değildi. Ama yine de bu yakışıklı şövalyeyle olan şeyler arada bir de olsa aklına geliyordu.

Caryn hâlâ Geoffrey'e karşı sevgi dolu bir şekilde yaklaşıyor, onunla avluda oldukları zamanlarda şakalaşıyor, onunlayken, kocasıyla olduğu zamanlardan daha fazla gülüyordu. Caryn'in Geoffrey'e karşı olan duyguları nasıl adlandırılabilir-di? Ral bu duyguların gelişmesini önlemek için bir şey yapabilir miydi?

Ral birçok kadın tanımıştı. Ama sadece bir kadını sevmişti. *Eliana*. Ama o, kadın kılığına girmiş bir yalandı adeta. Günahkar ve ahlaksız bir kadındı. En ufak bir suçluluk duygusu bile duymadan insanları kandırabilir ve ihanet edebilirdi.

Ral'in tanıdığı diğer kadınlar da *Eliana*'dan çok farklı değildi. Ral onları istediği sürece Ral'i memnun etmek için uğraşmışlardı. Ama ne zaman ki Ral yorulduğunda yollarına devam etmiş,

bir sonraki erkeklerine bağlılık ve aşk yeminleri etmişlerdi; sonra da başka bir erkeğe ve sonra bir başkasına...

Ral'in annesi her zaman iyi bir kadın olmuştu. Babasına, yanlış yaptığı zamanlarda bile sadık kalmıştı. Kibar ve sevgi dolu davranışlarla, kocasının birlikte olduğu sayısız kadını anlayışla karşılamış, her geri dönüşünde kocasını yatağına kabul etmişti. Ve bildiği kadarıyla kız kardeşleri de öyleydi. Ne olursa olsun kocalarına sadık kalmışlardı ve bu şekilde mutluydular; öyle görünüyorlardı.

Peki ya Caryn? Ral artık, başka kadınlarla olan ilişkilerinin Caryn tarafından affedilmeyeceğini biliyordu. Zaten Caryn dışındaki kadınlara karşı tutku hissettiği de söylenemezdi. Ama ya Caryn'in tutkuları? Fiziksel olarak Ral'e karşı duyduğu ihtiyaç dışında ne hissediyordu? Onunla gerçekte ne kadar ilgiliniyordu?

Ral'in duyguları her geçen gün biraz daha derinleşiyordu. Bu korkutucuydu. Yine de Ral kendini bu duygularla yüzleşmeye zorluyordu. Korkularına karşı zafer kazanmaya, Caryn'e sadakatini ve güvenini vermeye çalışıyordu. Her geçen gün bu güven duygusu derinleşiyor ve kalbine işliyordu.

Bir yandan da riske attığı şeyi düşündükçe korkuyordu.

Ral kaleye dönmek için sürdü atını. Bu defa yaptıklarından pişman olmamak için dua etti.

"Oyun bitti. Beltar geldi!"

Ambra'nın kalbi, göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Kaleye uzanan asma köprüünün yanında öğle yemeğinden önce yürüyüş yapıyor, güneşin sıcak ve parlak ışınlarının tadını çıkarıyordu. Richard'ın sesini duyunca, onun olduğu tarafa doğru döndü.

"Yüce Tanrım, Richard, yanlış duyduğumu söyle bana." Ama Richard uzun ve tatsız adımlarıyla ona yaklaşmaya devam edi-

yordu ve yüzündeki ifade, söylediklerinin kelimesi kelimesini doğru olduğunu ima eder gibiydi.

"Bu sabah bir ulak geldi. Beltar yarın burada olacaktı."

"Burada olduğumu biliyor olamaz."

"Astl gelme nedeni bu."

"Ama burada olduğumu nasıl öğrenmiş olabilir ki?"

"Leydi Caryn biliyor ve ben de biliyorum. Seninle birlikte seyahat eden gruptakiler biliyorlar. Başkaları da biliyor olabilir."

Ambra, ellerinin titremesini durdurmaya çalıştı. "Ulak başka ne söyledi?"

"Beltar, Lord Ral'i seni kaçırmakla suçluyor." Ambra'nın nefesi kesilmişti. "Braxston'ın seni geri vermesini istiyorlar. Lord Ral'in seni onunla yatmaya zorladığını ve senin onun metresi olduğunu düşünüyorlar."

"Yüce Tanrım. Lord Ral ne diyor?"

Richard'ın yanakları kızarmaya başlamıştı. "Henüz bilmiyorum. Ulağın söylediklerini sadece Leydi Caryn'e söyledim." Richard arkasına dönüp kalenin yüksek, gri duvarlarına baktı. "Dışarıda Lord Ral'i arıyor. Belki de onu, sana bir iyilik yapması için ikna edebilir."

"Baştan ona gidip her şeyi anlatmadığın için sana çok kızacak."

"Dediğin gibi biz arkadaşız."

"Evet." Ambra'nın istediği şey Richard'ın arkadaşlığı değildi. Braxston'dan kaçması gereken zaman gelmişti ve artık, baştan beri hissettiği şeyin ne olduğunu anlamıştı. Richard'ın onu sevmesini istiyordu.

"Leydi Caryn senin için iyi şeyler söyleyecektir. Belki Lord Ral de Beltar'a karşı seni korumaya—"

"Hayır. Bu riski alamam." Ambra ilerledi. Richard onu kolundan yakaladı.

"Nereye gideceksin ki?"

"Buradan uzak bir yere..." Ambra bir adım attı. Richard onun kolunu daha sıkı tutmaya başlamıştı.

"Bunu yapmana izin veremem." Ambra'nın yüzünü inceledi. Elini, onun başındaki şapkaya uzattı. Şapkayı kaldırdı; Ambra'nın sarı saçları omuzlarına döküldü. Sonra da kulaklarının arkasındaki kurumuş kil parçalarını çıkardı. "Sen bir kadınsın," dedi yumuşak bir şekilde, "Genç ve güzel bir kadınsın. Ortalıkta başıboş bir şekilde dolaşman hiç güvenli değil. Eğer Lord Ral sana yardım etmezse, kaderine razı gelmelisin."

Ambra bir an Richard'a baktı; kalbi küt küt atıyordu. Sonra kendini toparladı ve başını iki yana salladı. "Bir kadın olabilirim ama buraya kadar her şeyi kendi başıma yaptım. Bu şekilde de devam edeceğim." Ambra kolunu Richard'ın elinden kurtardı ve yürümeye devam etti. Ama Richard birkaç kısa adımda onu yeniden yakalamıştı.

Ambra'yı yeniden kolundan yakaladı ve kendine doğru döndürdü. "Dediğim gibi yapacaksın. Beni duyuyor musun?"

"Kendi istediğim şeyi yapacağım." Ambra yeniden kolunu kurtarmaya çalıştı ama Richard bırakmıyordu.

"Bildğini okuyan inatçının tekisin. Dik kafalı, düşüncesiz ve zapt edilemez birisin. Lord Beltar seninle evlenecek olursa ona acırım."

Ambra düşünmeden elleriyle saldırıya geçti ve bu hareketi Richard'ın yüzüne tokat olarak indi. O an Ambra nefesini tutmuştu; Richard da öyle. "B-ben, özür dilerim." Richard'ın yüzünde beliren kızarıklığı görünce alt dudağını ısırdı. "Ben bunu yapmak istememiştim."

Richard hiçbir şey söylemedi ama çenesinde bir kas seğiriyordu sanki. Ambra'yı kolundan yakaladı ve kendine doğru çekti. Sonra da dudaklarını onunkilerle birleştirdi. Ambra, vücudunun gerginliğinden Richard'ın ne kadar öfkeli olduğunu anlayabiliyordu; bir yandan da ne kadar tutkulu olduğunu hissediyordu.

Richard dilini Ambra'nın dudaklarının arasından içeri ittiğinde Ambra, dizlerinin kendisini taşıyamayacak olduğundan korktu. Sonrasında Richard'ın sert öpücüğü yumuşamıştı. Artık Ambra'yı eskisi kadar sıkı tutmuyordu ama bırakmış da sayılmazdı. Ambra'nın dudaklarının kenarlarına yumuşak öpücükler konduruyor, vücudunda bir sıcaklığın hafifçe yayılmasına neden oluyordu. Ambra'dan ayrıldığında titriyordu Richard.

"Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım."

Ambra, Richard'ın öpücüğüyle kabarmış dudaklarına dokundu. Richard'ın tadını hâlâ alabiliyordu. "Ben bunu yapmanı istiyordum. Beni öpmeni çok uzun zamandır istiyordum."

Richard bakışlarını uzaklara çevirdi. "Birbirimizden çok farklıyız, sen ve ben..."

"Biliyorum. Ben söz dinlemez bir inatçıyken sen... yaptıklarımı tutucu karşılayabilecek kadar kapalı ve düşüncelerinde katı birisin."

Richard'ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Doğruldu. "Ve sen başka biriyle nişanlısın." Richard bir kez daha Ambra'nın kolunu tuttu ve onu aceleyle kaleye doğru çekmeye başladı. "Dediğimde kararlıyım. Buradan kaçmana izin veremeyeceğim."

Ama onun beni almasına izin vereceksin. Ambra'nın gözlerine dolmuş olan yaşlar, yanaklarından aşağı süzölmeye başlamıştı.

"Bana bir kez daha itaatsizlik ettiğine inanamıyorum," dedi Ral, Caryn'e. Ona, hayal kırıklığına uğramış gözlerle bakıyordu. Bu düşünce Caryn'in midesine bir sancı girmesine neden oldu.

"Amacım seni kandırmak değildi, birine yardım etmekte."

"Benim yardım etmeyeceğimden bu kadar mı emindin?"

"Ben..."

"Sen ne?" Ral, yataklarının ayakucunda volta atıyordu. Kıyafeti, attığı her uzun adımda bacaklarına yapışıyordu.

Caryn çenesini yukarı kaldırdı. "Sen benimle evlenmek istediğinde benim ne düşündüğümü önemsememiştin. Bu nedenle Beltar'a karşı geleceğini düşünmedim."

Ral uzun süre, soğuk bir şekilde baktı Caryn'e. "Neden şimdi öğreniyorum ben bunu? Neden daha önce söylemedin?"

Caryn başını aşağı eğip ayaklarına baktı. Yumuşak deriden yapılma ayakkabıları, sabah ahırların etrafında yürüyüş yaptığı için çamurluydu hâlâ. "Lord Beltar yarın burada olacaktı da ondan."

Ral elini sert bir şekilde yatak başlığına vurdu. "Yüce Tanrım buna inanamıyorum! Beltar, Braxston'a geliyor. Tek eksiklerimiz buydu." Elini siyah saçlarının arasından geçirdi. Hayal kırıklığı ve öfke, yüzünde derin çizgiler oluşturmuştu. "Sen nereden biliyorsun geleceğini?"

"Richard söyledi. Bu sabah bir ulak haber getirmiş."

"Richard mı? Bu işin içinde Richard da mı var?"

"Bu haberi getiren Richard'dı. Doğruca bana geldi çünkü Leydi Ambra'ya ilgi duyuyor. Ona nasıl baktığını görmedin mi?"

"Evet, gördüm. O soytarının bize oynadığı oyundan Richard da mı haberdardı diyorsun?"

"O çok sonradan fark etti ama sanırım vücudu daha baştan beri keşfetmişti gerçeği."

Ral homurdandı. "Bunlar hiç iyi şeyler değil. O kız yarın Beltar'a geri verilecek."

Caryn kocasının kolunu tuttu. Sert kaslarını hissedebiliyordu. "Lütfen, lordum. Bunu yapamazsın. O çok korkunç bir adam. Daha evlenmeden Ambra'ya sahip olmaya çalışmış. Onun Ambra'yı almasına izin veremezsin."

"Beltar onun nişanlısı. Yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Beltar onu sahiplendiğini, kendi kadının yaptığını düşünüyor. Eğer ona gerçekten öyle olduğunu söylersen—"

"Tanrı aşkına sen ne diyorsun, kadın! Beltar, İngiltere'nin en güçlü adamlarından biri. İsterse binlerce adam toplayabilir. Küçük bir kadın evlenme yemini etmek istemiyor diye onlarla savaşmamı mı istiyorsun?"

Caryn sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Bu açıdan bakınca Ral haklıydı. İnsanları tehlikeye atması, hatta belki de birçoğunu ölüme göndermesi doğru olmazdı.

"Yapabileceğimiz başka hiçbir şey yok mu? O çok tatlı bir kız." Caryn daha bu soruyu sorar sormaz, cevabı aklında canlanmıştı.

"Hayır. Onu Beltar'a vermek zorundayım. Onu, nişanlıyla aramda hiçbir şey olmadığına ikna edebilmem için dua et."

Caryn arkasını döndü. Düşünceleri aklında büyüyor, keskinleşiyorlardı. "Nasıl istersen, lordum." Kapiya doğru ilerlemeye başlamıştı ki Ral onun yolunu kesti.

"Çok çabuk pes ettin, sevgilim." Ral ona kurnaz bir şekilde baktı. "Kafanda ne tür oyunlar dönüyor?"

"Ne yazık ki hiçbir şey, lordum."

"Güzel. Bu arada, sadece güvenlik için, kız kaledeki odalardan birinde kilitli olacak. Yarın Beltar gelene kadar, kızın burada olduğundan emin olmalıyım."

Caryn daha fazla konuşmadı. Ambra'yı nasıl kurtaracağına dair hiçbir fikri yokmuş gibi görünmek istiyordu. Kapiya doğru ilerledi, kendi kendine gülümsüyordu.

"Seninle konuşmalıyım, Richard." Caryn başını Richard'ın çalıştığı odanın kapısından içeri uzattı. Richard'ı masasının başında çalışırken bulmayı umuyordu ama öyle değildi. Richard da Ral'in üst katta yaptığı gibi volta atmakla meşguldü.

"Elbette leydim." Richard, yüzünde düşünceli bir ifadeyle Caryn'e yaklaştı. Kocasının fikrinin değiştiğine dair bir işaret

arar gibi Caryn'in yüzünü inceliyordu. "Onu üst katta bir odaya yerleştirdiler. Lord Ral, onun kaçmayacağından emin olmak için silahlı adamlar da gönderdi."

"Biliyorum."

"Ağlıyor, leydim. Onu daha önce hep gülerken görmüştüm. Ağlaması beni çok rahatsız ediyor."

Caryn'in yüzü aydınlandı. "O zaman ona karşı bir şeyler hissediyor olmalısın. Öyle değil mi?"

"Elbette hissediyorum." Richard'ın bakışları uzaklara daldı. "Biz arkadaşız."

"Tek hissettiğin bu mu, Richard? Arkadaşlık?"

Richard, tatsız bir şekilde baktı. "Onu arzuluyorum, yani eğer merak ettiğiniz buysa. Ama bu normal. Ambra çok güzel bir kadın."

"Bunu fark etmiş olmana sevindim."

Richard iç çekti. "Bu neye yarar ki? Lord Ral onu Beltar'la evlendirecek."

"Evet, bu doğru. Ama şu da var; Ambra seninle evli olursa Beltar'la evlenemez."

"Ne!"

"Bu, senin de aklına gelmiştir eminim. Onu arzuladığını söyledin."

Richard bir elini masaya dayadı. "Evet, bu benim de aklıma geldi. Aynı zamanda bunun ne kadar aptalca bir hareket olacağı da aklıma geliyor."

"Neden? Senin de söylediğin gibi Ambra genç ve güzel bir kadın. İyi bir eş olabilir."

"Başka bir erkek için evet, ama benim için değil," diye söyledi Richard.

"Seni anlamıyorum."

"Görmüyor musunuz? Birbirinden bu kadar farklı iki insan

daha yoktur. Ben karım olması için daha sessiz ve itaatkar bir kadın isterdim. Sırtımı döndüğümde bana ihanet etmeyecek bir kadın isterdim. Ambra ise söz dinlemez biri.”

“Hayır, hiç de değil. O çok coşkulu ve hayat dolu. O senin yanında yürüyebilecek türden bir kadın. Senin arkandan sürüklenecek türden değil. Tarif ettiğin gibi bir kadından on beş günde sıkılırdın eminim ki.”

“Sıkılmamın bir önemi yok,” dedi Richard. “Önemli olan bir kadının davranması gerektiği türde davranışlarda bulunması.”

“Ben de senin bir kadın için uygun bulmayacağın birçok davranışta bulundum,” diye hatırlattı ona Caryn, bir yandan Ral’in de bu tip bir kadın isteyip istemediğini merak ederek.

Richard ona tuhaf bir şekilde baktı. “Bu doğru ama benim kastettiğim şey bu değildi, leydim.”

Caryn bir an için hiçbir şey söylemedi. Sonra iç çekti. “Özür dilerim, Richard. Buraya gelmemeliydim. Sana istemeyeceğin bir şeyi yaptırmaya çalışmam doğru değil. Ben sadece düşünmüştüm ki... yani umdum ki...” Caryn, Richard’dan uzaklaştı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı.

“Durun.”

Caryn, Richard’a bakmak için arkasını döndüğünde, onun yüzünde kararsız bir ifadenin belirdiğini fark etti.

“Belki de söylemek istediğim bir şeyler vardır.” Richard doğruldu; bakışları uzaklara daldı. Söyleyeceği şeylere göre biraz fazla ciddi bir bakıştı gözlerindeki. “Belki de Ambra zamanla düzelir. Ayrıca onu Beltar gibi bir adamla evlenmekten kurtarmak, bir Hristiyan olarak görevim sayılır.”

Bir Hristiyan olarak görevin. Caryn içinden gülümsüyordu. Güzel Ambra’yı yatağına almak, Richard için çok da bir görev sayılmayacaktı. “Belki zamanla sen de değişmeyi öğrenirsin.”

Richard bu cümle karşısında kaşlarını çattı ama karşılık ver-

medi. “Bu konuyu Ambra’yla konuştunuz mu? Beni kabul edeceğinden emin misiniz?”

“Sanırım bu konuyu senin açman gerek.”

Richard dudak büker gibi bir ses çıkardı. “Beni reddetmesi için iyi bir fırsat. Ayrıca bir de rahip sorunu var. Evlenme ilanı-mız yok. Belki de bu şartlarda nikahımızı kıymayı kabul etmeyecektir.”

“Peder Burton burada iyi şartlarda yaşıyor. Bu şartları gideceği başka hiçbir yerde bulamaz. Lord Ral’in takdirini kazanacak her şeyi yapar.”

“Peki ya Lord Ral?”

“Evet benim dikbaşı, küçük karım. Ya Lord Ral?”

Caryn, kocasının, kapıdan gelen derin sesini duyunca donakalmıştı.

“B-ben gelmenize çok sevindim, lordum.” Ral’in siyah kaşlarından biri havaya kalktı. “Gördünüz mü, Richard, Leydi Ambra’yla evlenmek istiyor. Ben de sizin ona bu konuda yardım edeceğinizi söylüyordum.”

“Ne zamandan beri benim yerime karar vermeye başladın?”

Caryn, gergin bir şekilde dudaklarını ıslattı. “Buna memnun olacağınızı ve Richard’ı evli görmekten mutlu olacağınızı ummuştum. Onlara yardım edecek misiniz?”

Ral, yüzündeki belli belirsiz gülümsemeyle Caryn’i şaşırttı. “Ben de onun için gelmiştim. Richard’ın böyle bir isteği olup olmadığını öğrenmek istiyordum.”

“Gerçekten mi, lordum?”

“Evet.” Ral, kahyasına döndü. İleriye doğru adımlar attıkça tuniği ardında dalgalanıyordu. “Ne diyorsun, Richard? Leydi Ambra’ya karşı bir şeyler hissediyor musun?”

Richard hiç olmadığı kadar gergin görünüyordu. Sonra toparlanıp omuzlarını dikleştirdi. “Evet, lordum.”

Ral bir süre Richard’ı inceledi. Sonra arkasını dönerek geride

bekleyen adamına bir şeyler söyledi. Adam hızlıca başını sallayarak aceleyle uzaklaştı.

"Onu buraya getirmelerini söyledim. Leydi Ambra'nın bu konuda ne diyeceğini göreceğiz."

Ambra, Richard'ın geniş masasının karşı ucunda duruyordu. "Hepiniz aklınızı kaçırmış olmalısınız!"

Richard elini uzattı ve onu kolundan tuttu. Uyarıcı gibi sıkı tutuyordu. "Ne dediğinize dikkat edin, küçük hanım. Bu insanlar sizin arkadaşınız. Hepsi sizin güvende olduğunuz görmek istiyor."

"Özür dilerim, Lord Ral. Sizi gücendirmek istemedim. Ben sadece..."

"Sen sadece ne?" diye çıktı Ral. "Beltar'la evlenmeyi mi tercih ederdin? Eğer istediğin buysa, bu hepimizin işini kolaylaştırır."

"Ben hiç kimseyle evlenmemeyi tercih ederdim! Daha önce olduğu gibi kendi halime bırakılmayı isterdim."

Caryn, titreyen Ambra'ya yaklaştı. Güzel, yeşil gözlerinde birikmiş yaşlar parlıyordu. "Richard'a ilgi duyduğunu düşünüyordum," dedi Caryn. "Ona her baktığında bakışlarında sıcak bir ifade oluyordu."

Ambra kaskatı kesilmişti. "Bu, onun bana karşı ne hissettiğini öğrenmeden önceydi. Şimdi onun hislerini biliyorum. Bu yüzden onun yerine Beltar'la evlenmeyi tercih ederim."

Richard yaklaştı, yüzünde gerginliğini belli eden çizgiler oluşmuştu. "Aklını kaçırmış olan biri varsa o da sensin. O adamın seni istemediğin şeylere zorlayacak biri olduğunu sen söylemedin mi bana? Onu aptal yerine koyan bir kadına neler yapabileceğini hayal edebiliyor musun?"

Ambra'nın alt dudağı titriyordu. "Beni istemeyen bir adamla evlenmem."

Richard yumuşak bir ses tonuyla yemin eder gibi başladı sözlerine. "Seni istemediğimi düşünmene neden olan şey nedir? Şu anda bile ellerimi senden uzak tutmak için kendimi zorluyorum." Richard söylediklerinin gerçekliğini kanıtlamak istercesine Ambra'nın omuzlarını tuttu. "Eğer benim karım olsaydın, seni yatağıma götürür ve saatlerce seninle sevişirdim."

"Richard!"

Richard kıpkırmızı kesilmişti. "Özür dilerim. Bir an nerede olduğumuzu unuttum. Ama bütün bunlar beni kızdırdığın için oluyor."

Ral hafifçe güldü. "Belki de bunu yapman iyi olur. Şimdi ne diyorsunuz, Leydi Ambra? Sizinle evlenmenin, kahyama memnuniyetten ötesini hissettireceği apaçık ortada."

Beni sevmiyor, diye düşündü Ambra, ama ben onu seviyorum. Ve ben de onu arzuluyorum; onun da beni arzuladığı gibi. O an için yapılması gereken şey de oydu. Ambra, Richard'ın gözlerinin içine baktı.

"Ben senin istediğin türde biri değilim ve belki de hiç öyle biri olamayacağım. Beni böyle, olduğum gibi kabul edebilecek misin?"

Richard, Ambra'nın kadınsı hatlarını inceledi; üzerindeki gül rengi bol tunikten de belli oluyordu hiç değişmeyeceği. "Evet, kabul edebilirim."

"O zaman seninle evlenmeyi kabul ediyorum."

Ral gülümsedi. "O zaman Peder Burton'la konuşayım. Siz de hazırlanın. Bu işi kısa sürede halledeceğiz ve kadının güvende olacak."

Beltar bu olanları öğrendiğinde karşı karşıya kalacakları öfkeden hiç bahsetmiyordu Ral. Ambra'yı evlenmiş bir şekilde bulduğunda, kendisiyle uğraşmaya gerek görmeyeceğini düşünüyordu Beltar'ın.

En azından öyle olması için dua ediyordu. Braxston Kalesi'nde zaten baş edebileceğinden fazla problem vardı.

Dua odasında yan yana duruyorlardı; peder karşılarındaydı. Öğleden sonra güneşinin parlak ışınları lekeli camlardan içeri süzülüyor, İsa'nın yaşamını tasvir eden resimlere yansiyordu.

Ambra sakın bir ifadeyle resimlere göz gezdirdi. Keşke ruhu da böyle sakın olabilseydi. Kocasını olacak adama her baktığında alnında endişe dolu çizgiler belirliyor, yüz hatları gergin bir ifadeye bürünüyor.

Bütün cesaretini toplayarak evlilik yeminini etti; bunu ona ancak, Beltar'ın gelmesinin oluşturduğu tehdit yaptırabilirdi. Evlilik işi birkaç dakika içinde olup bitmişti. Ambra'ya kalan şey ise zar zor hatırlayabildiği birkaç bulanık görüntüyü. Özel bir yemek hazırlanmıştı. Büyük avluda kadehler kaldırılıyordu. Şövalyeler ve hizmetkarlar yeni evli çifti iyi dileklerini sunuyorlardı.

Başka şartlarda olsa Ambra da eğlenebilirdi. Oysa kocasına her baktığında onu kara kara düşünür halde görüyordu ve bu durum kalbinin sıkışmasına neden oluyordu.

"Vakit geç oldu," dedi Richard sonunda. Bakışları hâlâ aynı yöne çevriliydi. "Lord Ral bizim için üst katta bir oda hazırlamış."

Ambra, aniden kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı. "Evet, dediğin gibi vakit geç oldu." Beltar'ın geleceğini biliyor olduklarından kutlamaları kısa tutmuşlardı ve yatak faslı çabucak gelmişti. Avludan ayrıldıkları sırada, Ambra'nın sinirleri, bir kopuzun telleri gibi gergindi.

Sessiz bir şekilde merdivenleri çıktılar, odalarına girdiklerinde de bu sessizliği bozmamışlardı. Ambra, kocasının geniş omuzlarındaki gerginliği hissedebiliyordu. Richard onu arzuladığını söylemişti ama yüzünde hiçbir duygu kıvılcımı olmadan. Onu istediğini söylemişti, vücuduna sahip olmak, onu arzuları için kullanmak

istiyordu belki de. Aslında Ambra'nın istediği de buydu ama bu son anlar geldiğinde Ambra, bunun yeterli olmayacağını anlamıştı.

"Ben bunu yapamam," dedi Ambra sessizliği delerek ve destek almak için yatağının direğine tutundu. "Yapamayacağım."

"Ne diyorsun sen?" Richard'ın geniş omuzları daha da sertleşmişti. "Sen benim karımsın artık. Pişman olmak için çok geç."

"Pederden evliliği bozmasını isteriz. Henüz tam olarak karı koca değiliz. Vazgeçmemiz imkansız değil--"

"Gerçekten karı koca olacağız -- yakında. Buna emin olabilirsiniz."

"Hayır!"

"Tanrı aşkına Ambra, bunu yapmak zorundayız! Bu senin güvende olman için tek çözüm."

Ambra gözlerine biriken yaşları geri göndermeye çalıştı. "Bunu yapamam. Eğer seni bu kadar önemsemiyor olsaydım belki devam edebilirdim; ama gözlerindeki pişmanlığı gördüğüm her an kalbim kırılıyor. Hayır, Richard. Bunun olmasına izin vermem."

Richard, duyduklarına inanamaz bir ifadeyle Ambra'ya baktı. "Benim pişman olduğumu düşündüğün için mi Beltar'la evlenmeye razı olacaksın?"

"Bu dünyada sahip olduğum tek şey benliğim. Eğer sevdiğim erkek beni olduğum gibi kabul--"

Richard onun kolunu yakaladı. "Ne dedin sen?"

"Lütfen, Richard. Lord Ral senin istediğini yapar, biliyorum, yapacaktır. Ona fikrini değiştirdiğini ve başka bir kadınla evlenmek istediğini söyle."

Richard parmaklarını Ambra'nın çenesine götürdü. İlk defa alnındaki endişeli çizgiler yok olmuştu. "Neden böyle bir şey yapayım ki... Üstelik yalan yere..."

Ambra, Richard'ın yakışıklı yüzünü inceliyor, söylediklerini idrak etmeye çalışıyordu.

"Birbirimizden farklı olduğumuz doğru," dedi Richard. "Ve evet, bu bazen beni endişelendiriyor. Ama daha ilk tanıştığımız günden beri de sana karşı bir tutku kanımda dolaşıyor." Richard, Ambra'yı yavaşça kendine doğru çekti. "Eğer arkadaşlığın yanımda bana karşı sevgi de hissettiğin doğruysa, ben artık eminim demektir." Ambra'nın yanağındaki gözyaşını sildi. "Bu evlilik yolunda gidecek, göreceksin. Mutlu olmanın bir yolunu bulacağız."

Richard'ın öpücüğü Ambra'nın ciğerlerinden nefesini, kalbinden ise korkularını alıp götürmüştü sanki. "Bundan emin misin, Richard?"

"Kesinlikle. Söz veriyorum sana ve sözümü tutacağım." Bir kez daha dudaklarını Ambra'ninkilerle birleştirdi ama bu sefer onu şefkatli bir şekilde öpüyordu.

"Bu akşam aramızda olacaklar seni korkutuyor mu?" diye sordu yumuşak bir şekilde.

"Sen hiçbir zaman beni korkutacak bir şey yapmadın."

"Nazik davranacağıma söz veriyorum."

Ambra başını iki yana salladı. "Nazik olmanı istemiyorum. Beni öptüğünde içimde bir şeyler alev alıyor sanki. Senden tutku istiyorum, Richard. Sonu gelmeyen ateşli öpücükler."

Richard öyle geniş gülümsedi ki, yanaklarının derinlerinde gizlenmiş gamzeleri ortaya çıktı. Ambra'nın yüzüne dokundu. "Sen bir erkeğin hayal edebileceğinden bile fazlasına sahip bir kadınsın. Demek seninle evlendiğime pişman olabileceğimi düşündün... Asıl seninle evlenmeseydim, hayatımın geriye kalanında her gün pişmanlık hissederdim."

Derin bir öpücük daha verdikten sonra Ambra'yı yatağa taşıyan Richard, onun kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Ambra'nın gözleri yeniden yaşlarla dolmuştu ama bu sefer gözyaşlarının sebebi keder değildi. Mutluydu ve gece daha yeni başlıyordu. Tanrı izin verirse, bundan sonraki hayatları böyle devam edecekti.

Caryn yatakta dönüp duruyordu; kötü bir rüya görüyordu. Rüyasında Ral muhteşem bir kadının yanında uzanmaktaydı. O kadın Eliana'ydı. Ral çıplaktı ve ter içinde kalmıştı. Yeni seviştikleri belliydi. Ral, Eliana'nın göğsünü okşuyor ve bir kez daha dokunuşlarına yanıt vermesini bekliyor gibiydi.

Rüyadan kurtulmak istercesine, birden açıldı Caryn'in gözleri. Güneşin ilk ışıkları zayıf bir şekilde parıltıyordu. Uyanmaya çalıştı. Ral hemen yanında uzanmış bir eliyle Caryn'in göğsünü okşuyordu. Göğüs ucuyla oynarken, Caryn'in içindeki sıcak duyguları da harekete geçiriyordu. Caryn, arkasına yaslanmış sertliği hissedince, o rüyayı Ral'in dokunuşları yüzünden görmüş olabileceğini düşündü. Ral'in sertliğini hissediyor ve ona tatırabileceği tutkuyu biliyordu.

Rüyasından aklında kalan kötü görüntüler hafiften gözünün önüne geliyor, Ral'in neden olduğu artan kalp atışlarıyla mücadele ediyordu.

Bu sadece bir rüyaydı, hiçbir şey ifade etmez, diye telkinde bulundu kendine. Ral onu istiyordu, güzel Eliana'yı değil. Onu içine alabilecek ve ihtirasını dindirebilecek tek kadın kendisiydi ve hatta...

Ral'in dudakları ensesine sürtünmeye başlamıştı. Kalın saç buklelerini yolundan çekmek için eliyle uzaklaştırarak tenine dokunmaya devam etti. Bu dokunuşlar, diliyle birlikte bıraktığı ıslak öpücüklerle dönüşüyordu.

"Bacaklarını aç, *cherie*," diye fısıldadı Ral. Sesindeki o kısık ton, Caryn'in vücuduna sıcak dalgalar gönderiyordu. Ral'in dediğini yaptı. İşte şimdi rüyasını unutmaya başlamıştı; o görüntülerin yerini, bedenini saran bir hararet. Ral'in parmakları hafif dokunuşlarla teninde geziniyor, kıvılcımlar çıkarıyor, Caryn'e zevkle karışık bir acı hissettiriyordu. Caryn kendini, ensesinde gezinen Ral'in dudaklarının ve sırtına yaslanmış göğsündeki sert kasların verdiği tutkunun kollarına bıraktı.

Ral, Caryn'i yeterince hazır hale getirdikten sonra, kendini onun içine itti, büyük ve sertti. Caryn de, onu içine almak için, kalçalarını ona doğru yaklaşıyordu. Ral kendini sert ve arzulu hissediyordu. Kendini geri çekti ve sonra tekrar içeri itti. Vücudu daha fazla karşı koyamayarak inledi.

Ral, Caryn'in kalçalarını tutmuş kendini daha derine, daha sert bir şekilde itiyor, Caryn'in kadınlığının en uzak noktalarına kadar dokunmaya çalışıyordu. Ral'in her itişiyse Caryn biraz daha ileriye doğru gidiyor, yatağın kenarına yaklaşıyordu. Dışarı, içeri; dışarı ve yeniden içeri... Ral'in tuttuğu ritim Caryn'i sanki hipnotize ediyor, kaygan ve ıslak kadınlığında hissettiği sertlik, kasıklarının doğru alev alev bir titremenin yayılmasına neden oluyordu.

Dakikalar sonra Caryn çıkabileceği en yüksek yere çıkmıştı. Haz içinde kaybolmuştu, süzülüyor, süzülüyor, bal dolu bir denizin derinliklerine doğru iniyordu. Ral'in vücudunun gerildiğini de hissetmişti. Vücudu yeniden gevşediğinde kendini geri çekti. Bir süre sessizce uzandılar. Kolları ve bacakları birbirine dolanmıştı. Ral'in de en az Caryn kadar tatmin olduğu ve rahatladığı belliydi.

Caryn, Ral'in parmağıyla omzuna kendince desenler çizerek onu okşadığını hissetti. Hafifçe bir şeyler fısıldarken çıkan nefesi, yanağının yanındaki saç tellerini hareketlendirmişti. "Richard'ın gecesi hiç olmazsa benimkinin yarısı kadar zevkli geçmiş midir diye merak ediyorum."

"Umarım mutlulardır." Caryn doğruldu. Geleceğin belirsizliğiyle ilgili düşünceleri aklından uzak tutmaya çalışıyordu. Bir süreliğine endişelerinden kurtulmuştu. Şimdi tekrar dönmelerine izin vermemeliydi. "İşlerine karıştık. Onlara yanlış bir şey yaptırmadığımızı düşünmek istiyorum."

"Bu evlilik Richard'ın gerçekten istediği bir şeydi, buna ina-

nyorum," dedi Ral. "Neyse ki istediği şeyin ne olduğunu anladı; geç kalabilirdi."

Caryn yumuşak bir şekilde gülümsedi. Sorunlardan uzak bir şekilde onunla böylesine yakın olmanın keyfini çıkarıyordu. "Zekanla beni hep şaşırtıyorsun, lordum."

Ral alay eder gibi bir ses çıkardı. "Yaptığımızın ne kadar zevkice olduğunu Beltar geldiğinde anlayacağız."

Ral'in kaslı omzuna yasladığı başını kaldırdı. Oturdu ve yüzünü Ral'e döndü. "Nasıl davranmalıyız, Ral? Ne yapmamızı öneriyorsun?"

Ral de oturdu, alnındaki kalın siyah saç tutamlarını arkaya itti. "Bunun üzerinde çok düşündüm. Beltar'ı misafir olarak ağırlamamıza karar verdim. Küçük bir ziyafet hazırlayacağız. Eğer her şey yolunda giderse, onlarla ava çıkmak üzere plan yapacağım. Yaban domuzunu sevdiğini duydum Beltar'ın. Belki de yapacağımız kanlı bir domuz avı, küçük bakiresini kaybetmesi konusunda onu biraz da olsa yatıştırır."

"Umarım öyle olur," dedi Caryn.

Ral başını salladı. "Gözcülük yapmak için giden adamlarım Beltar'dan önce gelirler. Eğer işler aklımdaki gibi yürümese, kaç adamla dövüşmek zorunda kalacağımızı önceden öğrenmiş olacağız."

BÖLÜM 19

Ral'in tahmin ettiği gibi Acımasız Beltar ile ilgili ilk haber, üç saat içinde geldi. Şövalyelerden oluşan kalabalık bir grup, Braxston Kalesi'ne doğru yaklaşıyordu. Ral, onları karşılaması için bir ulak göndererek Beltar'a, onun gelişi şerefine bir ziyafet hazırladıklarını ilettiler.

Ral bir yandan planlar yapmaya da devam ediyordu. Beltar ve yanında getirdiği küçük orduya karşı kaleyi savunabilirlerdi. Ancak kuşatma uzarsa daha fazla adama ihtiyaç duyma ihtimalleri vardı.

Bu ihtimale karşı Ral, destek isteyebileceği diğer lordlara ve onun hizmetinde olan şövalyelere ulak göndererek, her ihtimale karşı hazır olmalarını istedi. Tüm bunlara rağmen yine de tedirgin hissediyordu kendini.

Beltar, akşam karanlığı çökmeden biraz önce gelmişti. Şişman ve kalın bacaklı bir adamdı; siyah saçları yağlanmıştı ve sakalı birkaç günlük uzunluktaydı. Arkasındaki grupta gelen danışmanları ve şövalyeleri, asma köprünün olduğu yere gelene kadar yolda tozu dumana katarak ilerlemişlerdi.

Ral, yanındaki zırhlarını kuşanmış şövalyeleriyle birlikte on-

ları karşıladı ve Beltar'la en yakın adamlarını kaşenin içine davet ederek onlarla dış avluda selamlaştı. Kalenin içindeki kulede, okçular emir aldıkları an oklarını yağdırmak için hazır bekliyorlardı.

"Merhaba Lord Beltar," dedi Ral. Kendini gülümsemeye zorlayarak Beltar'ın karşısında duracağı mesafeyi iyi ayarlamaya çalışıyordu. "Braxston Kalesi'ne hoş geldiniz."

"Böyle iyi karşılanmama şaşırdım." Beltar atından inmek için herhangi bir hamlede bulunmuyordu. Atını hareket ettirdi. İri savaşa atının burun delikleri, havayı iyice içine çekip test eder gibi açılmıştı. "Buraya neden geldiğimi biliyorsunuzdur?"

"Mesajınızı aldık. Ortada bir hata olduğu açık."

"Nasıl yani?" diye sordu Beltar. "Kız burada değil mi?"

"İçeri girelim. Orada konuşuruz. Şarap ve biramız var, ayrıca hizmetkarlarımız, sizin şerefimize vereceğimiz ziyafet için hazırlandılar."

"Kız burada değil mi diye sordum."

"Leydi Ambra Braxston'da yaşıyor ama onu buraya getiren ben değilim. Aslında buraya kendisi geldi. Sizin mesajınız gelene kadar onun gerçekte kim olduğunu bilmiyorduk. Mesajınız geldiğinde ise artık çok geçti."

Beltar atının sırtında kaskatı kesilmişti. Rüzgar, kısa, siyah tuniğinin uçlarını dalgalandırıyor, batmakta olan güneşin son ışıkları ise zırhına yansıyor ve metalin parıltılarına neden oluyordu. "Çok mu geçti? Kız gitti mi yani?"

"Korkarım başkasıyla evlendi. Kaledeki rahip tarafından ettirildi yeminleri. Leydi Ambra, benim kahyam Pembroke'lu Richard ile evlendi."

"Sana inanmıyorum." Beltar, bacağındaki zırhla Ral'in göğsüne bastırabileceği mesafeye gelene kadar yaklaştırdı atını.

"Kızı yatağına aldın ve orada kalmaya devam etsin diye böyle bir yalan uyduruyorsun."

Ral kıpırdamadı. Bütün ağırlığını öylece orada sabit tutarak atın geriye çekilmesi için sert bir duvar gibi durdu. Tam konuşmaya başlayacaktı ki, arkadan patırtılar gelmeye başladı. Richard gelmişti. Dış avluya inen merdivenlerin başında duruyordu.

"Lord Ral doğru söylüyor, Lord Beltar. Leydi Ambra, Pembroke'lu Richard'ın, yani benim karım. Hiçbir zaman Lord Ral'e ait olmadı. Benimle evlendiğinde bakireydi. Ve ben de ona sahip oldum; sık sık da oluyorum. Hatta belki de şu an bebeğimi taşıyor olabilir."

Beltar, deri eldivenli elini yumruk yapıp havaya doğru salladı. "Onu aradığımı herkes biliyor," dedi Ral'e. "Bu evliliğe nasıl izin verdiniz?"

"Evlendiklerinde kızın gerçekte kim olduğunu bilmiyorduk. Buraya bir grup müzisyenle birlikte geldi. Olgun ve evlenme konusunda istekliydi ve kahyam da onu istedi. O zaman evlenmelerine mani bir durum yoktu."

"Olgun demek," diye homurdandı Beltar, yere tükürmek için öne eğildi. "Ben o olgun meyveyi kendim için saklıyordum." Beltar bakışlarını yeniden kapıya çevirmişti ki Ral, kumral saçlarıyla orada duran karısını gördü.

Caryn, girişin az gerisinde, Ambra'nın hemen yanında duruyordu. Yüce Tanrım, ona içeride kalıp tehlikeden uzak durmasını söylemişti oysaki. Bir adım daha yaklaştı, artık göğüsleri Ral'in durduğu yerden görünebiliyordu. Tanrım, çok çekici görünüyor. Şüphesiz ki Ral hiçbir zaman ona bakmaya doyamıyordu.

Bakışlarını Beltar'a çevirdi. Onun da şehvetli bir şekilde Caryn'e baktığını görünce, o kaba yüzüne bir yumruk indirmek istedi.

"Şurada duran ateşli kadın da kim?"

"O benim karım," dedi Ral basit bir şekilde ama içindeki duygular hiç de basit şeyler değildi. Beltar'ın şehvet düşkünü ifade-

sinden ve Caryn'in kadınsı hatlarını süzdükten sonra kuledeki okçulara çevirip, Braxston kuvvetlerini ölçmeye çalışan bakışlarından hiç hoşlanmamıştı.

Beltar bakışını yeniden Ral'e doğru indirdi. "Papazı ve kızı görmek istiyorum. Böylece doğruyu söylediğinden emin olabilirim."

Merdivenlerin başında Ambra görüldü. Richard'a doğru yaklaşıyordu. Her ne kadar Richard onu gördüğünde gerilse de, yanından geçmesine izin verdi. Sonra da duvarların oluşturduğu gölgenin içinden peder çıkagelmişti.

"İkisi gerçekten evlendiler," dedi Peder Burton. "Ama yine de yalan söyleyen bu kadından kurtulduğunuz için kendinizi şanslı saymalısınız."

Beltar öfkeli yüzünü, tam karşısında duran solgun yüzlü, sarı saçlı kadına çevirdi. "Görünen o ki hepimizi aptal yerine koymuşsun. Belki de peder haklıdır. Başkasıyla evlendiğin için şanslıyım." Beltar, sert bir bakışla Richard'a döndü. "Bence sen de kendine iyi bir sopa al ve onu sık sık döv. Bu tip bir kız anca o dilden anlar."

Richard'ın gerginliği biraz da olsa hafıflemişti. "Dediklerini dikkate alacağım, lordum. Lütfen onun neden olduğu şeyler için özürlerimi kabul edin. Ziyaretiniz süresince odasından bile çıkmayacak. Bu konuda size söz veriyorum." Belli belirsiz bir gülümseme geçti Richard'ın dudaklarından. "Ambra, beni üst katta bekle."

Ambra kocasının emrini yerine getirmek için aceleyle uzaklaşırken Ral, gülmek için kendini zor tutuyordu.

Sonunda Richard'ın da gözden uzaklaşmasını izledi. Beltar'ın ise canı sıkındı. Kaybettiği şeyler için Braxston Kalesi'nin lordunu suçlayamıyordu artık.

"Umarım onun yerini alabilecek başka bir kız vardır burada," dedi Beltar attan inerek. "Neredeyse altı aydır o kızın tatlı

bacakları arasında hayal ediyorum kendimi. Onun, bacaklarını sizin kahyanız için açtığını düşünmek bile beni bir taş kadar seni yapıyor.”

“İçeride bir iki tane güzel kız var,” dedi Ral. “Sizin kahramanlıklarınızı duymuşlar ve tutkunuzla tanışmak için hazır.” Bu beklenen bir durumdu ve Ral bunun için çözüm hazırlamıştı. “Onlardan birini banyo yapmanıza yardım etsin diye yukarıya göndereceğim. Siz şarap eşliğinde onunla vakit geçirirken biz de ziyafet hazırlıklarını tamamlarız.”

Beltar bir şeyler homurdandı.

En azından Braxston o an için güvendedi. Ral döndü, Caryn’in hâlâ dikilmekte olduğu yere baktı. Ral ona içeride kalmasını söylemişti ve Caryn, kapının sadece eşiğine kadar geldiği için, onun sözünü dinlemiş sayabilecekti kendini. Tanrım, o başa çıkılmaz biriydi.

Ral kapiya doğru ilerlemeye başlayınca Caryn hemen sıvıştı ortalıktan. Ama Ral bunu aklına yazmıştı; kuralları çiğnemesinin bedelini ona ödetecekti – bu gece, yataklarında. Aklına düzine-lerce yöntem geliyordu bunu yapmak için.

Ral gülümsedi, sonra birden kaşlarını çattı. Güçlü misafirin de gece boyu yeterince meşgul olacağından emin olmalıydı.

Eski nişanlısı ortalıkta yokken Beltar rahatlamış görünüyordu. Kaledekilerin üzerindeki gerginlik de azalmaya başlamıştı. Beltar fiçı dolusu şarap içmişti ve yatağına doymak bilmez bir şekilde kadın üstüne kadın istemişti. Neyse ki kaba dokunuşlarının ve kadınların bacakları arasındaki vahşi gidiş gelişlerinin etkisini hafifletebilecek kadar bonkör davranarak herkesin cüzdanını bahşişle doldurmuştu.

Arada gözleri hâlâ Caryn’e kayıyordu. Onu da yatağında görmek istediğini bilmek Ral’i kızdırıyordu. Adamın gırtlığına

yapışıp o şehvet düşkünün gözleri kapanana kadar boğazını sık-
mamak için kendini zor tutuyordu. Kadınlarla geçen uzun bir
gecenin ardından Beltar artık başka şeyler de düşünebilmeye
başlamıştı neyse ki.

“Kadına doydum,” dedi ertesi gün öğleden sonra. “Dediğiniz
yaban domuzu avı ilgimi çekti.” Saçları yıkanmış ve sakalları ke-
silmiş haliyle, gülüşü hafiften hırçın görünüyordu. “Braxston”da
bir şekilde mızrağımı kana bulayacağım, öyle ya da böyle.”

Ral öfkesini gizlemeye çalıştı. *Beltar dikkat et de Braxston’ın
yerlerine saçılacak olan kan senin o kasıklarına yürüyen kanın
olmasın.*

Ertesi gün şafak sökmeden önceki vakit üzerine anlaştılar. Ral
ve on adamı, Beltar ve onun da on adamı. Geriye kalan adamlar
kalede kalacak, zor elde edilmiş barışı korumaya devam edecek-
lerdi.

Av köpekleriyle birlikte birkaç saat boyunca tepelerde yaban
domuzu izi sürdüler ve sonunda köpekler bir koku almışlardı.
Biri gri renkte, diğeri ise İskoç tazısı olarak bilinen av köpekleri
sabahın erken saatlerine özgü mavilikteki gökyüzüne doğru ulu-
yor, heyecanlı bir şekilde ileri atılıyor, avcılar ormanın derinlik-
lerine doğru yönlendiriyorlardı.

“Domuz epey besili,” dedi Beltar çamurdaki izleri incelerken.

“Evet, öyle görünüyor,” diyerek ona katıldı Ral.

“Bu tam da krallara layık bir av olacak.”

Ral cevap vermedi. Bakışları ilerleyerek gözden kaybolan
av köpeklerinin gittiği yöne sabitlenmişti. Meşe ağaçlarının sık-
laşmaya başladığı yere geldiklerinde durdular. Av köpeklerinin
sesleri yükselmeye, ürkütücü ulumaları etraflarını sarmaya baş-
lamıştı.

“Sonunda onu kıstırdılar!” Beltar’ın sesi çınlamıştı. “Sonun-
da o koca domuz dövüşmek zorunda kalacak!”

Evet... öyle görünüyor.”

Atlarını o yöne doğru sürdüler. Arkalarındaki, lordları için silahlarını kuşanmış bir şekilde hazır bekleyen adamlar yaban domuzunu durdurmayı başaramamışlardı.

“Domuz hayal ettiğimden de büyük.” Beltar atının sırtında ayağa kalktığı anda, kalın bir ağaç gövdesine vuran domuzla ait gölgeyi görmüştü.

“Evet öyle, görünüşe göre epey de zorlayacak bizi. Şu ana kadar Braxston’un en iyi üç av köpeğini öldüren domuz bu.”

“Demek öyle,” dedi Beltar. “Ama bir şekilde onu yakaladılar. Biraz destek onların işini kolaylaştırır.” Bunu der demez ok kılıfından bir ok çıkardı, yayını gerdi, dikkatli bir şekilde yaban domuzunu hedef aldı ve oku hedefine gönderdi. Hayvanın kalçasına saplanan ok, deldiği yerden kanın fışkırmasına neden oldu. Korkunç bir ciyaklama yükseldi. Domuz kendini devrilmiş bir ağaç gövdesi ve birkaç kaya parçasının arasına girerek koruma altına almıştı.

“Onu taşımak için parçalara ayırmamız gerekecek,” dedi Ral. O sırada Beltar atından inmişti bile. Ral de aynısını yaptı ve Lambert ile Geoffrey’e onlara katılmaları için işaret etti.

Atları geride bırakarak yaralı domuzun olduğu yere yaklaştılar. Domuz çok büyüktü ve hâlâ tehdit edici sayılırdı. Öfkeyle soluk alıp veriyor, pençelerini yere vuruyor, dişlerini sıkıyor, sanki savaşı bitirmek için yeni bir hamle yapmaya hazırlanıyor gibiydi.

Domuzdan gelen kokuyu alan Ral yüzünü buruşturdu. Korku, kan ve ölüm kokuyordu. Bu kokuyu savaş meydanlarında da alırdı Ral.

“Bu canavar benim,” dedi Beltar yayına yeni bir ok yerleştirirken. Şişman gövdesiyle avına biraz daha yaklaştı. Yaralı domuz da yavaşça ona doğru yaklaşıyordu. Ral yayına bir ok yerleştirdi. Geoffrey ve Hugh ile Beltar’ın iki adamı da aynını yaparak domuzun etrafını çevirdiler.

Beltar’ın oku, ölümcül şarkısını söyleyerek domuzla doğru fırlamıştı; ama Beltar’ın umduğu gibi sırtından girip kalbine ulaşmak yerine bir kemiğe denk geldi ve geri sekti. Domuz önce öfkeyle feryat etti.

Beltar bir ok daha fırlatmıştı. Bu defa ok doğrudan hayvanın göğsüne saplanmıştı. Hayvan sendeleyerek duraksadı; ama yine de yere düşmedi. Onun yerine vahşi saldırısına devam etti. Ral’in attığı ve boynuna denk gelen ok sonrasında da yere düşmemiş hatta Geoffrey’e doğru atılmıştı.

“Yüca Tanrım!” Ral yayını bir kenara fırlatarak kılıcının kabzasına uzandı. Geoffrey’e doğru aceleyle ilerleyerek kılıcını güçlü bir şekilde hayvanın üzerine savurdu. Neredeyse başını gövdesinden ayıracaktı.

Domuzun bedeni son kıpırtılarını gösterirken Beltar’ın şövalyelerinden ikisi, yerde öylece şuursuz bir şekilde yatan Geoffrey’i çekmeye başladılar. Geoffrey başından yaralanmıştı; ayrıca omuzları da kan içindeydi.

“Yaralarını sarın, başını da sarın kan kaybını yavaşlatmak için,” dedi Ral. “Onu kaleye geri götürmeliyiz.”

“Ne acayip bir yaratık,” dedi Beltar ayağıyla domuzu dürterken. “Adamına yazık oldu ama bu işler hep böyle tehlikelidir.”

Ral hiçbir şey söylemedi. Konuşmak yerine, Geoffrey’i atına kaldırmaları için Lambert ve Hugh’a yardım etti. Hugh dizginleri tuttu ve Geoffrey’i de atın sırtına yerleştirerek sabitlediler. Atları döndürerek Braxston Kalesi’ne doğru ilerlemeye başladılar.

Tanrı aşkına, keşke Hassan kalede olsaydı, diye geçirdi aklından Ral. Ama Arap şifacı, o küçük çocuğun doğumuna yardım ettikten birkaç gün sonra, kralın hizmetine girmek için yola çıkmıştı. Peder Burton vardı ama onun da tedavi yöntemleri ilkel sayılırdı.

Bir de Caryn vardı tabii ki.

Karısı, Arap şifacıdan çok şey öğrenmişti ve öğrendiklerinin tümünü hatırladığına şüphe yoktu. Caryn, genç şövalye Geoffrey'in hayatta kalmak için en iyi şansıydı, bunu Ral de çok biliyordu. Peder bunu onaylamasa da, Ral bu şansı değerlendirecekti.

Geoffrey'i tedavi edebilecek kişi Caryn'di. Ölecekse de, yatacaksa da onunla Caryn ilgilenecekti. Yakışıklı şövalyenin kaslı vücuduna bir tek onun elleri değebilirdi.

Bu düşünce Ral'in midesini sıkıştırmıştı sanki.

"Yüce Tanrım – Geoffrey!" Caryn, genç Geoffrey'i kaleye getiren adamlara doğru koştu. "Ne oldu? O... o ölmedi değil mi?"

"Hayır," dedi Ral. "Hâlâ hayatta ama yaraları ciddi."

Geoffrey'in kanlar içindeki halini görünce boğazına doğru yükselmeye başlayan bulantıyı bastırdı ve kalp atışlarının yavaşlaması için sakinleşmeye çalıştı.

"Onu buraya getirin." Geoffrey'in rengi gitmiş yüzünü ve cansızmış gibi görünen bedenini incelemeye çalışırken elleri titriyordu. Adamlar Geoffrey'in ağır bedenini revir gibi kullanılan odaya taşıdılar. Hassan gittiğinden beri orayı Peder Burton kullanıyordu. İhtiyaç duyulduğu zaman Caryn de orada oluyordu.

"Omzuna dikkat edin." Caryn'in sorumluluğunda olan revir çok düzenli ve temizdi. Şişeler ve kavanozlar Hassan'la birlikte hazırladıkları karışımlarla dolu bir şekilde, duvarın yanındaki ahşap masanın üzerinde dizililerdi. "Bana bir kap su getirin."

Adamlar Geoffrey'i fırçalanarak temizlenmiş ahşap sedyenin üzerine yatırdılar. Sonra da Caryn'in söylediklerini yapmak için harekete geçtiler. Caryn ise, Geoffrey'in omzundaki kana bulanmış sargıyı açıyordu.

"Yüce Tanrım..."

"Evet leydim," dedi Lambert, "onun Tanrı'nın merhametine ihtiyacı var."

Yanlarında ayakta duran Hugh, gergin bir şekilde şapkasını büküyordu. "O gördüğüm en korkunç yaratıktı, leydim."

"Evet, bu belli oluyor." Caryn bez parçasını ıslattı ve titreyen eliyle Geoffrey'in omzunu temizlemeye başladı. "Böyle bir yarının enfeksiyon kapmaması neredeyse imkansız." Caryn başını iki yana salladı. "Yüzünde renk kalmamış. Çok kan kaybetmiş olmalı."

"Hâlâ hayatta olması bir mucize," dedi Ral, Caryn'in yanına gelerek. "Buraya gelişimiz hiç de kolay değildi."

"Geoffrey'in iyileşmesi kolay olmayacak. Onun yaşaması için dua etmekten başka çarem yok."

Ral hiç yorum yapmadı ama Caryn'in yüzünü tedirgin bir ifadeyle inceliyordu; Caryn de onun ne düşündüğünü merak ediyordu.

"Öğrendiğin her şeyi uygulamaktan başka çaren yok," dedi sonunda Ral. "Daha fazlasını isteyemeyiz." Sonra da döndü ve uzaklaştı.

Caryn, yedi gün boyunca Geoffrey'in yatağının başından hiç ayrılmadı. Başındaki kanayan yeri durdurmak için sürekli sargıya aldı, bezi sürekli değiştirerek kafa derisini tedavi etmeye çalıştı. Zaman geçtikçe, Geoffrey'in iyileşeceğinden emin olmaya başlıyordu. Omzundaki yara ise başlı başına ayrı bir sorundu.

Domuzun dişleri Geoffrey'in derisini delmiş, açık yaralarla birlikte bazı yerlerde mor ve kırmızı lekeler de bırakmıştı. Caryn bir süre yarasının kanamasına izin vermişti. Böylece iltihabı da dışarı atmasını umuyordu ama Geoffrey zaten fazlasıyla kan kaybetmişti.

Caryn, adamotu ve yaban kerevizi karışımıyla Geoffrey'in yaralarını sık sık temizliyordu ama bir gelişme gözlemlememişti. Hassan'ın özel mantarlarından yaptığı lapa bile, yaranın tam olarak temizlenmesini sağlamamıştı.

Caryn'in korktuğu şey olmuş, Geoffrey'in ateşi de yükselmişti. Sanki üşüyormuş gibi titrese de vücudu ateş gibi yanıyordu. Caryn onun kıyafetlerini çıkardı. Peder ise bunu doğru bulmamış, yasaklamıştı. Caryn ise Geoffrey'in kıyafetlerinin çıkarılması emrini verdi net bir şekilde. Sonra da onu kendi elleriyle yıkadı. Geoffrey'i mümkün olduğu kadar soğuk tutmak için uğressiz bir şekilde durmuş, Caryn görevini yerine getirirken ne düşündüğünü hiçbir şekilde belli etmemişti.

Beltar ise avın ertesi gününde, Kuzey'deki kalesine gitmek için Braxston'dan ayrılmıştı. Ral'in yüzündeki ifade, revire her girişinde biraz daha tedirgin bir hal alıyordu. Güçsüzlük, yüzünde yeni çizgiler oluşmasına neden olmuştu. Üstelik yemeden içmeden kesildiği, nadir zamanlardan birindeydi. Her geçen gün Geoffrey ve Caryn için duyduğu endişe büyüyordu.

"Gidip biraz uyuman gerek," dedi bir gece Caryn'in yanına giderek. "Onunla ilgilenmesi için Bretta'yı göndereceğim."

Caryn başını iki yana salladı. "Her geçen saat daha da güçsüz düşüyor. Onu bırakamam. Burada olmam lazım."

Ral yorgun gözlerini ovaladı. Caryn, onun gözlerinin çevresinde gördüğü koyu halkaların kendi yüzünde de olduğunu biliyordu. "Peki ya peder? O da Geoffrey ile ilgilenecek kadar bilgiye sahiptir mutlaka."

"Geoffrey benim arkadaşım. Birkaç saatlik uyku için onun hayatını riske atamam."

Ral başını indirip, yüzü bir mermer kadar beyazlamış sarışın şövalyeye baktı. Geoffrey kesik kesik, düzenli olmayan, pürüzlü nefesler alıyordu. Acı çektiği belliydi. Ral onu izlerken güçsüz bir şekilde iç çekti ve Caryn'in dediklerini onayladı. "Buraya bir karyola getirteceğim." Bunu dedikten sonra bir kez daha oradan ayrılarak onları yalnız bıraktı.

Gece, Geoffrey Caryn'i uyandırmıştı. İlk başta bir dolu ağız

kalabalığı gibi gelen bir şeyler sayıklamıştı. Daha sonra bu sayıklamalar öfkeli bağırışlara döndü. Caryn, onun babasıyla tartıştığını ve hayatta onun gibi başarısız bir adam olmayacağına dair cümleler sayıkladığını fark etti.

"Ben zengin olacağım," diye fısıldayan Geoffrey'in bedeni bir o tarafa bir bu tarafa doğru sallanıyordu. "Sen hiç yapmamış olsan da, ben anneme bakacağım."

"Her şey yolunda, Geoffrey." Caryn, onun alnına ıslak bir bez yerleştirdi. "Hepsi geçti. Sen hastasın. Uyuyup dinlenmen gerek."

"Anne? Benim için geldin demek?"

Caryn bir an için durakladı. "Evet, Geoffrey, annen burada."

"Ben... geleceğini biliyordum. Sen her zaman... ihtiyacım olduğunda... hep geldin bana."

Caryn, Geoffrey'in alnındaki ter damlacıklarını sildi. "Çok yakında daha iyi hissedeceksin."

"Seni... görmek... çok güzel anne. Seni... özlemişim."

"Ben de seni özledim." Geoffrey bu konuşmaların ardından bir kez daha bilinçsiz bir şekilde sessizliğe gömülmüştü ve gecelerin ilerleyen saatlerinde durumu daha da kötüleşti.

"Hâlâ ateşler içinde yanıyor," dedi Caryn, Ral'e. Geoffrey'e doğru eğilmiş, süngerle yüzündeki terleri temizliyordu. Korkarım mikrop kaptı. Gücü tükeniyor."

"Sen elinden gelenin en iyisini yaptın. Yapabileceğin başka hiçbir şey yoktu."

Caryn, Geoffrey'in acı dolu, genç yüzüne baktı. Vermek üzere olduğu karardan korkuyordu ama bir şekilde risk almak zorundaydı.

"Bir ihtimal daha var... yapabileceğimiz bir şey daha..." Yüzünü Ral'e döndü ve o an tek istediği şey, Ral'in onu kollarına almasıydı. Ama yine de eğer bu olursa, yapması gereken şeye devam edemeyeceğinden endişeleniyordu. "Sen, Summon Lambert ve Hugh. Üçünüz Geoffrey'i tutacaksınız."

Ral'in yüzündeki ifade, Caryn'in ne yapmaya çalıştığını anlamış olduğunu gösteriyordu. Kısa bir süre için odadan çıktı ve sonra, içeriye girmekte tereddüt eden adamlarıyla birlikte ve döndü. Yaktıkları ateşin içinde küçük, keskin bıçaklarını yerleştirmişlerdi bile.

Caryn, Ral'in yanında ayaktaydı. Kalbi güm güm atıyordu ve göğsünü kurşun gibi ağır hissediyordu. "Belki de bu kesme işini Peder Burton'un yapmasına izin vermeliyim. Ben Hassan'ın ilaç hazırlamasını izlerken, Peder bıçakla gayet iyi işler çıkarıyordu."

Ral, eliyle Caryn'in çenesini tuttu. "Bu senin kararın, Cara. Geoffrey'e yaşama şansı verecek olan şeyin ne olduğuna inanıyorsan onu yap."

Caryn, kocasının güçsüz düşmüş gözlerine baktı. "O zaman bunu ben yapacağım. Ben ona pederden daha şefkatli davranırım ve onun yaşaması için duyduğum istek onunkinden daha büyüktür."

Ral ve adamları Geoffrey'i sabit bir şekilde tutarken Caryn bıçakla Geoffrey'in omzundaki iltihaplı bölüme müdahale etti. Geoffrey'in bağırışları arasında yarasını dağladı. İşleri bittiğinde Caryn titriyordu.

"Bitti," dedi Caryn. Sesi anca bir fısıltı düzeyinde çıkabilmişti, öyle yorulmuştu ki, ayaklarının üzerinde sendeliyordu. "Artık gerisine Tanrı karar verecek." Son bir kez daha gücünü toplayarak Geoffrey'in yarasını sardı ve sonra da yanına oturarak beklemeye başladı.

Üç gün sonra, Geoffrey de Clare, Braxston Kalesi Lordu Ral'in hizmetindeki şövalye, yaşama geri dönmüştü.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Caryn hemen yanında durduğu yerden. Geoffrey'in rengi hâlâ yerine gelmemişti, üstelik zayıflamıştı ama yine de yakışıklı görüldüğü inkar edilemezdi.

"Domuzdan daha iyi olduğum kesin."

Caryn buna gülümsedi. Geoffrey'in gözlerine geri dönmüş olan yaşam ışığını gördüğüne sevinmişti.

"Yaptıklarınız için minnettarım," dedi Geoffrey, Caryn'in eline uzanarak. Her ne kadar güçsüz düşmüş olsa da morali yüksekti. Genç ve yaşama isteği dolu oluşunun onu iyileştireceğini düşündü Caryn. "Size hayatımı borçluyum, Leydi Caryn."

"Tanrı'ya ve Hassan'a borçlusun daha çok," diye karşılık verdi Caryn. "Bize geri dönmüş olman çok iyi, Geoffrey."

"Burada olmak çok güzel, leydim."

Hâlâ sürekli bakıma ihtiyacı vardı Geoffrey'in. Ral sessizce içeri girdiğinde Caryn, Geoffrey'in üzerine doğru eğilmiş alnındaki ter damlalarını siliyordu. Ral, üzerindeki çarşafın, edepsiz bir şekilde Geoffrey'in kalçasına kadar inmiş olduğunu fark etti.

Karısı, Geoffrey'in alnını, omuzlarını ve göğsünü sildikçe Ral gerildiğini hissediyordu. Genç adam uyuyordu; daha doğrusu, gözlerini açıp gülümsediği ana kadar Ral öyle olduğunu düşündü.

"Siz benim merhametli meleğimsiniz, Leydi Caryn."

Caryn bir adım geri çekildi. Yanakları kızarmaya başlamıştı. Çarşafı uzandı ve yüzü daha da kızardı. Geoffrey'in artık bu kadar yakından ilgilenilmeye gereksinimi kalmadığını fark etmişti.

"Artık daha iyi olduğun belli," dedi keskin bir şekilde ama sesinden yine de bir samimiyet yansıyordu.

Ral, duvarın dibinde dikildiği yerden çıkınca ikisi de neredeyse zıpladılar. "Kesinlikle artık daha iyi." Karısının yüzündeki alılgı ve Geoffrey'in yüzündeki gevşek gülümsemeyi fark etmişti. "Bundan sonra onunla Bretta ilgilenir. Kalede, bu genç şövalyeyle ilgilenmek dışında da yapman gereken işler var."

Caryn karşı çıkmadı. "Haklısın, lordum." Odadan çıkarken dönüp tekrar Geoffrey'e baktı. "Her geçen gün daha iyi hissedeceksin," dedi ona. "Ayağa kalkman uzun sürmez."

Sonra ne olacak? diye düşündü Ral. *Sonrası için karımla ilgili ne planların var?* Caryn'e meleşim derkenki yüz ifadesini düşündü Geoffrey'in. Aklında başka ne tür düşünceler barındırıyordu? Niyeti neydi? Ral, Caryn'in kaçmaya çalışır gibi görünen hareketlerini izledi.

Peki ya sen, tatlı karıcığım? Geoffrey ile geçirdiğin bu uzun saatler benimle ilgili fikirlerini değiştirdi mi? Aslında daha öncesinde Caryn'in tam olarak neler hissettiğinden de emin değildi.

Ral yumruklarını sıktı. Revirden çıkmış olmalarına rağmen duyguları hâlâ karışık. Adamlarıyla birkaç saat daha çalışma yapmak için dış avluya geri dönüyordu. Derken aniden büyük salona doğru kararlı ve uzun adımlarla ilerlemeye başladı. Orada Caryn'i Richard'la konuşurken bulmuştu. Eksik malzemelerden ve yaklaşan Azizler Günü için hazırlanacak olan ziyafetten bahsediyorlardı.

"Sana ihtiyacım var, Caryn," dedi Ral. "Benimle üst kata geliyorsun."

Caryn hemen Ral'in yanına ilerledi. Yüzünde endişeli ve gergin bir hal belirmişti. "Neler oluyor, lordum? Bir sorun mu var?"

"Hayır, sorun yok," dedi Ral, kollarını Caryn'e dolamıştı. "Geçirdiğimiz bu uzun günler boyunca karımı ne kadar özlediğimi fark ettim birden. Sana ihtiyacım olduğundan seni almaya geldim."

Odalarının kapısına vardıklarında Ral bir tekmeyle kapıyı açtı. İçeri girdikten sonra da sağlam bir şekilde kapattı. Caryn nefesini tutmuştu.

"Gün ortasındayız, lordum. Yapılması gereken bir sürü iş var. Daha ben--"

"Kocanın ihtiyaçlarını gidermek için yapman gerekenler daha önemli değil mi?"

"Elbette öyle ama--" Ral'in sert öpücüğü Caryn'i susturmuş-

tu. Caryn, onun vücudundaki gerginliği ve göğüs kaslarının sertliğini hissedebiliyordu. Son sevişmelerinin üzerinde çok da fazla zaman geçmemişti ama Ral'in ona olan tutkusu dinmek bilmiyor gibiydi. Bu gerçek olabilir miydi?

Ral onu yatağa taşıırken bu sorunun bir önemi kalmamıştı artık. Ral onu yatağa yerleştirmiş ve gözlerini vücudunda gezindirek yüzüne kadar çıkmıştı. Onu arzulu bir şekilde öpüp, saçlarındaki tokaları çıkardı ve tokaların yerine parmaklarını geçirdi. Bu hareketi Caryn'in kalp atışlarını hızlandırıyordu. Tunığindeki bağcıkları buldu, onları çözdü ve kıyafetini omuzlarının üzerinden çekerek çıkarttı; böylece göğüslerini açığa çıkarmıştı.

"Çok güzel," diye fısıldadı Ral, sesi buğulu geliyor, bu tınısıyla Caryn'in vücuduna bir sıcaklığın yayılmasına neden oluyordu. "Çok iyi ve dolgun... ve sadece bana aitler." Dudaklarıyla Caryn'in göğüslerinden birine uzandı ve yavaş yavaş emmeye başladı. Daha sonra dişleriyle, onun göğüs ucunu biraz sıkıştırarak acıyı ve zevki aynı anda hissetmesini sağlıyordu.

Caryn hissettiği şeyle birlikte inledi, vücudu yukarı doğru kavıştı. Vücudundaki sıcaklık, kasıklarında toplanıyordu sanki. Ral'in dudakları arasındaki göğüsleri, her dokunuşta kabarıyor, sızlıyor ve karıncalanıyorlardı.

"Sana ihtiyacım var, Cara." Elleriyle Caryn'in tunüğünü uzağa iterken bir yandan da onu dudaklarından öpüyor, dilini ağzının derinliklerine doğru itiyordu. Dokunuşları yakıcı, Tanrı'nın özenerek yarattığını düşündüren güçlü ve kaslı bedeni tutku doluydu.

Yüce Meryem, diye düşündü Caryn, Ral'i böylesine coşkulu hale getiren şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. O sırada Ral'in, bacak arasına inen parmaklarına karşı, o da coşkulu bir şekilde karşılık vermeye çalıştı. Caryn ıslak ve hazır. Alev alev yanıyordu. Ral, dudaklarıyla Caryn'i talan etmeye devam eder-

ken bir yandan da sertleşmiş erkekliğini ona doğru bastırıyor, adeta ona yaşatacağı hazzın sinyallerini veriyordu.

Önce parmaklarından birini Caryn'in içine soktu. Derine doğru itiyor, sonra geri çekiyordu. Ardından pantolonunun bağcıklarını çözdü, Caryn'in bacaklarını iyice ayırdı ve kendini Caryn'in içine itti.

Haz, Caryn'in vücuduna dalga dalga yayılıyordu. Ral'in kalın ve sert erkekliği, Caryn'in içini tatlı ve vahşi bir şekilde dolduruyordu. Caryn de, Ral içine her seferinde daha derin girebilsin diye bedenini arkaya doğru eğmişti. Sırtındaki ve göğsündeki sert kasları hissedebiliyordu. Yine ve yeniden kendini Caryn'in içine itiyordu Ral. Caryn onu daha önce hiç bu kadar coşkulu görmemişti. Daha derine, daha sert bir şekilde giriyor, hareketleriyle Caryn'in şehvetini daha da arttırıyordu.

"Benimle aynı anda gel, *cherie*," diye fısıldadı Ral; ama bu ricadan çok emir gibiydi. Caryn'in vücudu, başka bir çaresi yokmuş gibi, haz dolu kasılmalarla bu emre boyun eğdi. Bedeni, üst üste gelen sıcak ve tutku dolu dalgaların etkisiyle kıvranıyor ve titriyordu.

Ral, Caryn'i yatağın kenarına doğru iterek bacaklarını omuzlarına aldı. Onları omuzlarına yerleştirdikten sonra kendini daha derinlere doğru itti, bu hareketi, Caryn'e, haz dolu, yeni bir kasılma yaşatmıştı. Üstelik Ral hâlâ devam ediyordu.

Saniyeler sonra, Caryn bir kez daha yüksellere çıkmıştı. Hazzın en tepesine doğru çıkarken de parmaklarını Ral'in gergin kaslarına neredeyse saplamış, çarşafı avuçlarında sıkışmış ve Ral'in ismini haykırmıştı.

"Evet, işte bu tam istediğim şeydi," dedi Ral sıkıdığı dişlerinin arasından. "Bu hazzı hatırla, *ma chere*. Sana bunu hissettiren adamın kim olduğunu hatırla."

Dört sert vuruşun daha ardından Ral de kendini serbest bırak-

mıştı. Boyun ve omuz kasları gerilmiş, güçlü pazıları şişmişti. Derken, tohumlarını Caryn'in içine akıtmaya başladı.

Zaman durmuş gibiydi. Odanın görüntüsü bir bulanıklaşıyor, bir netleşiyordu. Caryn tamamen tatmin olmuş ve doyurulmuş hissediyordu ama Ral onu bırakmaya niyetli değil gibiydi.

Sonunda öbür tarafa doğru döndü ve Caryn'in yanağını öptü. "İhtiyacın olan şey dinlenmekti, böylesine sevişmek değil. Daha kendini toparlayamadın bile. Bu kadar ısrarcı olmamalıydım." Caryn'in yüzündeki yumuşak parıltıya bakarak yaramaz bir şekilde güldü Ral. "Ama yine de üzgün olduğumu söyleyemeyeceğim."

Ral, günlerdir hissetmediği bir memnuniyetle, dağınık çarşafın üzerinde kıvrılmış küçük karısından uzaklaştı. Caryn uyuklu görünüyor, hatta göz kapakları neredeyse kapalıydı. Güzel, kumral saçları omzunun üzerinde karmakarışık bir yumak halinde duruyordu.

Revirdeki Geoffrey'in yanından ayrıldıkları zamana göre daha rahat hissediyordu kendini. Büyük avluya doğru ilerlemeye başladı. Akşam yemeğinden sonra kendini biraz daha toplamıştı ve gün bittiğinde ise, artık aklındaki zorlayıcı düşüncelerden tamamen kurtulmuştu.

Caryn'in, Geoffrey'e karşı hissettiği şey, arkadaşlıktan fazlası değildi. Küçük karısının bedeni üzerinde hakimiyeti olan tek erkek kendisiydi. Sadece kocasına aitti Caryn, başkasına değil.

Ral, bunun hep böyle kalması için gerekeni yapacaktı.

Malvern Kalesi'nde her şey yolundaydı. Güneş tarlalara vuruyordu ve ekinler iyi bir şekilde büyümüştü. Stephen de Montreaile, lekeli camı açık olan pencereden, sahip olduklarını izliyor ve elindeki geniş topraklarla gururlanıyordu.

Serfleri çok uzun ve zorlu saatler boyunca çalışmışlardı. O

topraklarda en fazla hasadı yapanlar onlardı. Kaleleri, en iyi Yorkshire taşlarıyla inşa edilmişti. Duvarları ve kuleleri, zapt edilemez sağlamlıktaydı. İçeride en zengin duvar halısı çeşitleriyle kaplanmıştı duvarlar ve mobilyaların en pahalı olanları kullanılmıştı. Stephen'in masası, kalay ya da ahşap yerine gümüş malzemeden yapılmıştı. Kraliyet adına giydiği mavi ipek kıyafetlerinin hepsi gösterişliydi. Ayrıca her türlü desen ve tasarımda kıyafeti de vardı. Kimileri gümüş ya da altın rengi ipliklerle işlemeliydi; pelerinlerinin kenarları ise beyaz kürkle çevrilmişti.

Ama Stephen için, bunların hiçbirisi yeterli değildi.

Odada ilerledi ve maun ağacından yapılma oymalı masada oturan kız kardeşinin tam karşısına oturdu. Küpeçiçeği rengindeki tuniği, altın rengi iğneyle tutturulmuştu. Parlak koyu renk saçları alnından geriye doğru taranarak toplanmıştı. Eliana, Stephen'a doğru uzandı ve onun elini tuttu.

"Bilgi geldi mi?" diye sordu Eliana. "Kralın ne zaman geçiş yapacağını biliyor musun?"

Stephen sırtıttı. "Evet, Balmain'in ne zaman, nereden geçeceğini biliyorum."

"Peki ya Ferret?"

"Adamlarını topladı ve benden emir bekliyor."

"Ona güvenebileceğinden emin misin?"

"Ben kimseye güvenmem – hele de ona asla. Ben sadece ona, bu işi bitirmek için ihtiyaç duyacağı bilgileri verebilirim," – Stephen'in dudakları kendini beğenmiş bir şekilde kıvrıldı – "tabii bana ganimetin yarısını vermesi koşuluyla. Bu ticaret ikimiz için de gayet iyi olur."

"Ferret kuzeydeki topraklara akın edecek. Kralın adamlarına saldırdığı zaman Braxton onun yeniden ortaya çıktığını öğrenecek ve tuzak kuracak onu yakalamak için."

Stephen'in yüz ifadesi sertleşmişti. "Aslında ben de tam bunu istiyorum. Hem kralın parası benim olacak, hem de çok geçme-

den Ral'in öldüğünü göreceğim. Braxton'da, Ral'in güvendiği ama ona ihanet edebilecek birileri var. Onun planlarını öğrendiğimde, bütün bunlara bir son vereceğim. Kralın toplanmış vergilerini ve gümüşlerini çalma suçu onun üstüne kalacak. Sonra ben de bana ait olan her şeyi geri vermesini isteyeceğim ondan."

Eliana, siyah kaşlarından birini kaldırdı. "Evlendiği o küçük fahişe de dahil mi buna?"

"Özellikle o." Stephen, kız kardeşinin uzun parmaklı elini dudaklarına götürdü. "Ganimeti paylaşacağız; sen ve ben. Leydi Caryn'e gelince... Sen her zaman hayal gücü çok geniş bir kadın olmuştundur. Onun, ikimize de haz vermesini sağlayacak bir yol bulabileceğinden eminim."

Eliana, yakut kırmızısı dudaklarının üzerinde gezdirdi dilini. "O hoş ve güzel vücutlu. Canlı ve genç bir çiçek gibi ama kocası da olsa, bir erkeğin arzularını yerine getirme konusunda yeterli görünmüyor. Sen onun yapraklarını ayaklarının altında ezmeden önce tomurcuğuna ulaşma fikri kulağa iyi geliyor."

Stephen şeytani bir şekilde güldü. "Burada olman çok iyi, Eliana. Braxton'un yenilmesinin tadını iyice çıkarabileceğiz."

"Burada olmak benim için de çok güzel, aşkım. Bir gün, beni aşağılamasının bedelini Lord Raolfe'a ödeteceğini biliyordum."

"O ikimizi de aşağıladı," diye ona katıldı Stephen. Kız kardeşiyle Ral'in aynı yataktaki görüntüleri, Stephen'in aklının derinliklerinden yüzeye çıkmaya çalışıyordu.

Eliana, amacının Ral'i baştan çıkarmak ve böylece evlilik işini garantiye almak olduğunu söylemişti. Eliana genç şövalyeyi kolayca elde edebilir ve evlenebilirdi; böylece Stephen'la aralarındaki ilişki gizli kalarak devam edebilirdi. Eliana, bedeli ne olursa olsun kardeşini korumaya kararlıydı.

Stephen'in dokuz yaşında olduğu o sene, manastırda da ayasını yapmıştı. Stephen manastıra öğrenmek için gitmişti; ama öğrenmek canını acıtmaya, onu bıçak gibi kesmeye başlamıştı.

Eliana ve üvey annesi onu manastırda ziyarete gittiklerinde Stephen, Eliana'ya tüm olan biteni anlatmıştı. Başkasına olsa bu şekilde açılmazdı. Eliana'ya, manastırdaki rahibin ona yaptırdığı çirkin, pis şeylerin hepsini gözyaşları içinde anlatmıştı. Eliana ise rahibe duyduğu öfkeyle, ağlayan kardeşine sıkı sıkı sarılmıştı.

Stephen'ı orada bırakmayı reddetmişti ama üvey annesi onun bu isteğini yerine getiremeyecekleri konusunda ısrarcı olmuştu. Sonunda Eliana, Stephen'ın bir pencereye tırmanıp dışarı atlamasına yardım etmişti ve birlikte kaçmışlardı. Eve varmaları günler sürmüştü ve aç, kirli, ayaklarının üzerinde duramayacak kadar bitkin bir şekilde ulaşabilmişlerdi.

İşte o zaman babasına karşı çıkan ve onu Stephen'ın kalmasına ikna eden kişi Eliana olmuştu. Böylece Stephen, manastırda ki, ölümden bile kötü olan kaderine dönmek zorunda kalmamıştı. Eliana yıllar yılı Stephen'ı korumaya devam etmiş, onu, başka kadınların yapmayacağı bir şekilde büyüttmüştü.

Şimdi ise Stephen yetişkin bir erkekti ve roller değişmişti. Artık o, Eliana'yı koruyor ve sırlarını saklıyordu.

Artık o, Eliana'yı seviyordu.

Onunla oynayıp aptal yerine koyarak ismini lekeleyen ise Ral de Gere'ydi.

Kara Şövalye, babalarının önünde Eliana'ya nişanlılık onurunu reddetmiş ve onları utandırmış, birden fazla defalar Eliana'ya sahip olmuş olmasına rağmen onunla evlenmek istememişti. Eliana, Ral'in çocuğundan kurtulsun diye ona yardım eden, yatağının başucundan ayrılmayarak, kan kaybından ölecek korkusuyla karşı karşıya kalan Stephen'dı. Üstelik bu olanlar Stephen'ın değil, Ral de Gere'nin hatasıydı. Sonunda intikam yemini eden kişi ise yine Stephen'dı.

"Asla korkma, tatlım." Stephen, Eliana'nın elini çevirdi ve avuç içini yumuşak bir şekilde öptü. "Ral, sana yaptıklarının bedelini ağır ödeyecek."

BÖLÜM 20

"Bir sorunumuz var, Ral." Caryn aceleyle ona doğru ilerledi. "Kasabadan birileri geldi. Şu an asma köprüyü geçiyorlar."

Caryn, Ral'i büyük, ahşap kapıya doğru yönlendirdi ve birlikte dış avluya doğru ilerlediler. Bir grup insan ellerinde ağaçtan yapılmış kürekler ve demir uçlu çapalarla birlikte kendilerince silahlarını kullanmış bir şekilde geliyorlardı. Aralarında iri yarı, sarışın, sakallı bir adam vardı. Adamın ellerini ve ayaklarını zincire vurmuşlardı. Köprüyü geçip dış avluya vardılar.

Sarışın adamın kıyafetleri yırtık pırtık bir haldeydi. Kısa, kahverengi tuniğinin üzerinde kurumuş çamurlar vardı ve yırtıkların arasından, güneşte yanmış teni görünüyordu. El ve ayak bilekleri, sarılan zincirlerin etini kesmesi yüzünden kan içindeydi. Yüzü de kesikler ve yaralarla doluydu. Kafa derisinin bir yeri açılmıştı saçları kurumuş kan yüzünden keçeleşmiş gibiydi.

"Neler oluyor burada?" diye sordu Ral insanların yanına giderken. "Bu adam ne yaptı da onu bu hale getirdiniz?"

"Cinayet, lordum," dedi, kasabadan gelen ve yeni doğan beğ'in babası olan Tosig. "Bir yolcuğu öldürdü."

Tutuklu adam başını kaldırdı; boynunu sarıp bileklerine doğru inen zincirler şangırdıyordu. “Ben kimseyi öldürmedim.”

“Sen kimsin?” Ral birkaç adım atarak yaklaştı. Kendisi gibi güçlü ve iri yarı görünen sarışın adamla yüz yüzeydi.

“Benim adım Gareth. Wulfstan’ın oğluyum. Valcore’un asilzadelerinden.”

“Bu adamı biliyorum.” Caryn, merdivenlerin başında durduğu yerden ayrıldı ve hızlıca Ral’in olduğu tarafa doğru yürüdü. “Babası güçlü bir Sakson lorduydu. Oğlunun da cesur bir savaşçı olduğu söylenirdi.”

“Valcore’lu Gareth. Seni biliyorum,” dedi Ral, sonunda bu adamla ilgili anıları aklında netleşmeye başlamıştı. “Senlac’ta savaşanlardan biriydin. Sen de benim gibi yaralanmıştın. Ne kadar cesurca savaştığın anlatılırdı.”

Hugh, etrafa toplanmaya başlamış olan silahlı şövalyelerin arasından çıkarak yaklaştı. “Onun hakkında ben de bir şeyler duydum, Lord Ral. Altmış dokuz yılında isyancılarla birlikte savaştığını hatta onlara liderlik ettiğini duymuştum; ancak bu kanıtlanamadı. Daha sonra da York yakınlarında, kaburgalarının arasına saplanan bir mızrakla yaralandığı gelmişti kulağıma.” Hugh, ondan bile uzun boyuyla öylece duran altın saçlı adama baktı. “Hâlâ yaşıyor olduğunu düşünmemiştim.”

Sakallı, sarışın şövalye alaycı bir ifadeyle güldü. Dudağının kenarındaki kurumuş kan pıhtısını çatlamıştı. “Ölümle o kadar çok dans ettim ki, sayısını bile unuttum. Savaştım, yaralandım. Savaş meydanında sayısız düşman öldürdüm ama hiçbir zaman bir cinayet işlemedim.”

Ral, soğukkanlı bir şekilde adamı inceliyor, gözü kara hallerini, başını dik tutuşunu ve omuzlarını gururlu bir şekilde kaldırışını yorumlamaya çalışıyordu. Sonra onu zincirler içerisinde kaleye getiren kasabalılara döndü. “Zapt edilmesi zor bir adam gibi görünüyor.”

“Öyle, lordum. Çılgınlar gibi savaşıyor. Onu alt etmek için onlarca güçlü adam dövüştü.”

“Suçu işlediğine dair ne kanıtlar var?”

“Suçu işlerken görüldü, lordum, ölü adamın ayağındaki ayakları da alıyordu. Aynı zamanda adamın cüzdanındaki paraları da alıyordu.”

“Artık ihtiyacı olmayacak şeyleri onun üzerinden aldığımı inkar edemem,” dedi iri yarı adam. “Ama onu ben öldürmedim. Ben bulduğumda zaten ölüydü.”

“Bizden kaçtı lordum,” dedi Tosig. “Bizi gördüğünde kaçmaya başladı.”

“Ve bir şeytan gibi savaştı bizimle,” dedi kasabalılardan bir diğeri. “Masum olan hiçbir insan böylesine ısrarla kaçmaya çalışmaz.”

“Ben kasabalılardan değil, yakalandığım için yüzleşmek zorunda olacağımı bildiğim Norman lordunun işkencelerinden kaçıyordum.” Ral’e bakışında küçümseyen bir ifade vardı. “Daha önce birçok kez neyle suçlandığımı bile bilmeden, Norman işkenceleriyle yüzleştiğim oldu. Adalet, Normanların kolay kolay ağızlarına alamayacakları bir kelime.”

“Küstahlığın burada işine yaramaz,” dedi Ral, Lambert ve Hugh’a doğru dönerken. “Onu merdivenlerin altındaki depoya götürün.” Kiler, tahıl ambarı ve depo olarak kullanılan yer, büyük avlunun hemen altındaydı. “Zırhlarını çıkarıp yaralarını kontrol edin. Sonra da kilitlediğinizden emin olun.”

“Emredersiniz lordum,” dedi Hugh.

“Ayrıca yiyecek bir şeyler de verin. Karnını iyice doyurursa kaçma fikrinden biraz daha uzaklaşır belki.”

Hugh, Lambert ve yarım düzine adam daha harekete geçerek, tutukluyu uzaklaştırdılar. Caryn, endişeli bir ifadeyle Ral’e bakıyordu. Ral, kolunu Caryn’in beline dolayarak onu aceleyle kale-

nin içine doğru götürdü. Büyük avluya girdiklerinde, Caryn'in kendisini diğerlerinden uzak bir köşeye çekmesine müsaade etti.

"Söylemek istediğim bir şeyler var, lordum."

"Bundan hiç şüphem yoktu zaten," dedi Ral gülerek.

"Gareth of Valcore'un suçlu olduğuna inanmıyorum. Savaş sırasında onunla ilgili duyduğum hikayelerin hepsi aklımda. Savaş konusundaki yetenekleri efsanevidir. Ona Griffin derlerdi. Bir kartal gibi her şeye hakim, bir aslan gibi cesaretli olduğu söylenirdi. Onur ve cesaret savaşçısıydı. Hatta bazılarına göre neredeyse tapılacak kadar mükemmeldi."

"İnsanlar değişirler, Cara."

"Bu tip adamlar değişmezler."

Ral de böyle düşünüyordu aslında. O iri yarı Sakson'da gururlu bir şeyler vardı. Kir ve paçavra gibi kıyafetler içinde bile olsa parıltıyan bir yanı vardı. Yine de savaş, insanların cesaret ve sadakat duygularında değişikliğe neden olabilirdi. Ral bunu savaş meydanlarında defalarca görmüştü.

"O, burada, Braxston'da mı yargılanacak?" diye sordu Caryn.

"Hayır. Kraliyet mahkemesi kurulacak onun yargılanması için. Belki William kendisi yargılar."

Caryn hafifçe Ral'in koluna dokundu. "Ona yardım etmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?"

Ral bir an için hiçbir şey söylemedi. Ama garip bir şekilde, bu aralar sık sık aklına gelen konuyu merak etmeye başlamıştı yine. "Bu neden bu kadar önemli?"

Caryn, Ral'in yüzüne baktı. "Eğer savaşı Normanlar kaybetseydi ve sen şu an Gareth'in durumunda olsaydın, cesaretin ve kahramanlığın, savunman yapılırken senin lehine kullanılsın isterdim. Karşıdaki Sakson lordunun bu şekilde sana yardım etmesini umardım ve bunu cesur bir adam olduğunu anladığı için yaptığını düşünürdüm."

Ral'in dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Araştırıp, bir şeyler bulabiliyor muyum diye bakacağım. Belki de gerçeği ortaya çıkarırız."

Odo, uzun ve aceleci adımlarla dış avludaki merdivenleri tırmanarak büyük avluya girdi; gri pelerini arkasından savruluyordu. Geçen birkaç hafta boyunca Normandiya'da bulunmuş, kuzenini ziyarete gitmişti. Oliver ona, evlenebileceği bir gelin adayıyla ilgili haber göndermişti.

Oysa Odo, gittiği gibi yalnız dönmüştü.

"Lord Ral nerede?" diye sordu Richard'a. Richard o sırada ateşin başında Ambra'yla beraberdi ve artık eşi olduğu için Ambra'nın üzerine alabileceği görevlerle ilgili hararetli bir şekilde konuşuyorlardı.

"Bunu tartışmaya odamızda devam ederiz," diye konuşmayı bitirdi Richard. Sevimli karısının kaşları çatılmıştı. Richard uzanıp Ambra'nın burnunu öperken, Odo'nun gözleri iyice açılmıştı. Richard ona doğru döndüğünde, Odo'ya gülüyordu. "Eve hoş geldiniz," dedi ona. "Döndüğünüzü görmek güzel." Richard gülümsemeye devam ediyordu. Odo onu daha önce hiç bu kadar rahatlamış görmemişti.

"Burada olmak güzel," dedi Odo. "Ral nerede?"

"Onu sabahtan beri görmedim. Siz yokken kasabaya giden yolda bir cinayet işlendi. Şüpheli adam yakalandı ve kaleye getirildi. Adam cinayeti işlemekle suçlanıyor ama Lord Ral onun suçlu olduğundan emin değil. Adamı kraliyet mahkemesinin önüne çıkarmadan önce daha fazla kanıt bulabilmek için uğraşılıyor."

"Gelmesi ne kadar sürer?"

"Tahmin etmek zor." Richard'ın yüzünde meraklı bir ifade vardı. "Bir şey mi oldu?"

"Ferret geri döndü. Kralın vergi görevliyi Francois de Balmain'e saldırdı."

"Balmain öldü mü?"

"Ağır yaralandı. Kurtulacağından emin değiller. Adamlarının bir kısmı ölmüş, bir kısmı da yaralı. Kralın tüm parası da gitmiş. Bunun Ferret'in işi olduğu kesin."

"Tanrı korusun, o adam tam bir canavar."

"Evet ama bu sefer Lord Ral onu yakalayacak. Ferret son günlerini yaşıyor."

Girişten gelen ses ikisinin de dikkatini çekti. Odo döndüğünde Ral'in içeri girdiğini gördü. Koyu mavi tuniği, attığı her güçlü adımda savruluyordu.

"Sizi görmek güzel lordum."

"Odo!" Ral bir an için tüm kaygılarını unutarak Odo'ya gülümsedi ve sırtını sıvazladı. "Döndüğünü görmek güzel." Ral avluya göz gezdirdi. "Gelinin nerede? Onunla tanışmak istiyorum. Caryn'e senin döndüğünü söyleyeceğim ve bu gece--"

"Gelin yok, *mon ami*. Buradan gittiğim gibi dizginleri kimse'nin eline kaptırmadan döndüm."

"Kız sana yakışacak kadar güzel değil miydi?"

"Hayır, güzeldi ve uysaldı da. Ayrıca bir kadının eş olarak yerine getirmesi gereken görevler konusunda da iyi eğitilmişti."

"E o zaman? Çeyizi mi yeterli değildi?"

"Hayır, gereğinden bile fazlaydı."

"İyi de sen aylardır evlenebilecek birini arıyordun."

Odo'nun tuniğinin boyun kısmındaki renk, saçlarındaki kızılıkla uyum içindeydi. "Sorun şu ki o... o beni harekete geçiremedi."

"Harekete geçirmek mi? Anlamıyorum."

Odo yutkundu. Rahatsız hissettiği belliydi. "Ona baktım ve... hiçbir şey hissetmedim."

"Onu arzulamadın yani?"

"Hayır, aslında tam olarak öyle de değil. Onunla yatabilirdim, bu çok da zor bir şey olmazdı ama sonrasında..." Odo iç çekti ve uzaklara baktı. "Bunu açıklamak zor ama... senin evlendiğin haftalarda... seni ve karını izledim. Ona baktığın zamanlarda gözlerindeki ifadeyi gördüm. Karının sana nasıl baktığını da gördüm. Benim de arzum, bu şekilde bakabileceğim bir kadın bulmak."

Ral'in kaşları çatılmıştı. Odo, ona Caryn'e karşı hissettiği şeyleri hatırlatınca, göğsüne bir ağrı oturmuştu birden. "Bu sefer aptal rolünü sen oynuyorsun."

"Ben kaleden ayrıldıktan sonra karına karşı olan hislerin mi değişti yoksa?"

"Hayır; ama işlerin nasıl yürüyeceğini tahmin etmemiz için daha erken." Bunu söylerken koridorda duran karısının kumral saçlı başını gördü. Caryn, Ambra'yla konuşuyor, zayıf kızın söylediği bir şeye gülüyordu. Caryn'in sesi, Ral'in bir açlık hissetmesine ve belinin altına doğru bir ağırlığın inmesine neden oluyordu.

Ral, rahatsız olmuş bir şekilde doğruldu. Kaşları hafifçe çatılıyordu. Caryn onda bu tür hisler uyandırmasında rahatsızlık duymuştu bir an. Ona karşı duyduğu bu sahip olma ve onu başkasıyla paylaşmama isteği ve hatta gittikçe artan öfke ve kıskançlığı, rahatsızlık vermeye başlamıştı. Kafa karışıklığı ve kontrolsüzlük hissettiği zamanlardan hoşlanmıyordu.

Bakışlarını yeniden Odo'ya çevirdi. "Senin bir keresinde söylediğin gibi, mantıklı düşünmek en iyisi. Yani, vârisler yetiştirmek için evlenmek ve duygularını işin içine katmamak." Bazen Ral gerçekten böyle yapabilmiş olmayı umuyordu ama artık çok geç kalmıştı.

Odo, Ral'e garip bir ifadeyle baktı. Hâlâ üzerinde duran peleminin ipini çözdü ve onu omuzlarından indirdi. "Aramaya devam

edeceğim," dedi sonunda. "Acelem yok. Ama şu an acelesi olan, konuşmamız gereken başka bir konu var."

Ral, salondan geçen hizmetkara seslendi. "Ekmek, şarap ve peynir getir." Odo'ya döndü. "Gel. Sahanlıkta konuşalım."

Onlar merdivenlere doğru yürürlerken Caryn kapı girişinde göründü; aceleyle onların olduğu tarafa doğru geliyordu. Saçının kalın örgüsünden firar etmiş saç tutamları dalgalanıyordu. Yaptığı işin verdiği yorgunlukla yüzü kıpkırmızı olmuştu. Göğüsleri kahverengi tuniğinin içinde belli belirsiz bir dekolteyle kendini göstermekteydi. Ral'in kasıklarına yine bir ağırlık çökmeye başlamıştı.

"Odo—" dedi Caryn. "Döndüğünü bilmiyordum."

"Döndüm, leydim."

"Gelinin nerede?" Caryn, avluya bakındı. "Onunla tanışmayı çok istiyorum."

"Odo hâlâ bekar," dedi Ral. "Çok uzun hikaye, Cara. Sana bunu daha sonra anlatır."

Caryn başını salladı. "Kasabadaki araştırmaların nasıl gidiyor?" diye sordu Ral'e. "Cinayetın iç yüzünü çözebildin mi?"

Ral iç çekti. "Hayır. Tosig'in anlattıkları doğru gibi görünüyor. Gareth ölü adamın eşyalarını çalmış ve yakalanma riskiyle karşılaşınca tüm gücüyle kaçmış."

"Bu onun cinayet işlediği anlamına gelmez."

"Gelmez ama kasaba halkı artık, savaş döneminde Griffin diye anılan adamın o olduğunu biliyorlar. Bu da onların, Gareth'in cinayet işlemediğine inanma ihtimalini azaltıyor. Birçoğu, ben hâlâ araştırmaya devam ettiğim için memnun. Hatta bazıları bana yardım etmeyi bile teklif etti."

Caryn gülümsedi. "Gerçeği ortaya çıkaracağına eminim. Tek isteğim bu."

Odo'nun yüz ifadesi sertleşti. "Siz hangi cinayetten bahsediyorsunuz? Suçlu denilen adam, Ferret'in adamlarından biri

olabilir mi? Söylemek istediğim şey buydu, Lord Ral. O mide bulandırıcı adam geri döndü."

Ral, ağzının içinden sövdü. "Yemin ederim ki şaşırmadım. Adamlarını toplamak için ihtiyacı olan tek şey zamandı ve evet, şimdi geri döndüğüne göre, onun adamlarından biri cinayet işlemiş olabilir." Ral, Odo'yu merdivenlere doğru yönlendirdi. "Gel, dostum. Bana ziyaretinden olanları ve Ferret ile ilgili duyduklarımı anlat."

Merdivenlerden çıkarak sahanlığa doğru ilerlediler. Daha sonra, arkalıkları yüksek olan ahşap sandalyelere rahat bir şekilde oturdular. Hizmetkar şarap ve peynir getirdiğinde Odo, saldıraya uğrayan vergi toplama görevlisi Francois de Balmain ve aldığı ağır yaradan, kralın çalınan paralarından bahsediyordu.

"De Balmain haftalardır vergi topluyordu," dedi Ral. "Gümüş ve altından oluşan küçük bir servet taşıyor olmalıydı yanında."

"Sence onun güzergahını ve yolculuk tarihlerini nasıl öğrenmiş olabilirler? Bu çok iyi saklanan gizli bir bilgi olmalı."

Ral, parmaklarıyla sandalyesinin kolunu sıktı. "Yeterince iyi ödeme yapılırsa birçok sır öğrenilebilir."

"Sanırım haklısın."

"Evet, buna emin olabilirsin. Ayrıca bu yöntem, Ferret'ı ararken bizim de işimize yarayacak."

Odo kaşlarını çatı. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Demek istiyorum ki, yeterince iyi bir para karşılığında, bize ihtiyacımız olan bilgileri vermeye gönüllü olacak birileri çıkacaktır. Böyle yaparsak kısa sürede o iğrenç herifin nerede konakladığını öğrenebiliriz, onu buluruz ve o da artık, iğrenç ölü bir herif olur."

Odo zalimce ve duyduklarından tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi. "Döndüğüme gerçekten memnunum. O eşkiyanın hak ettiği cezayı bulduğu anı kaçırmayacağım."

"Bu olacak dostum, hem de çok yakında olacak."

Caryn, büyük avluda Ambra'yla birlikte çalışıyordu. İncecik Ambra, Richard'la yaptığı ilk savaşı kazanmıştı; artık dış avlu-
daki dükkanlar ve depolarla ilgilenme işi onundu. Ambra tahıl
ambarını, balıkların yetiştigi göleti ve güvercinlerin yaşadığı kü-
mesi inceleyecekti. Bahçeyi gözden geçirip meyvelerin ve etlerin
kurutulma işini yürütmek de onun görev alanındaydı. Richard ise
Ral'e hizmet etmek, yiyecek stoklarını ve ahırları kontrol etmek,
kalede düzenlenecek yemekleri ya da kutlamaları organize et-
mek, hasatla ilgilenmek ve kasabalılar arasında çıkacak herhangi
bir sorunda çözüm bulmak gibi işlerden sorumluydu.

Ambra ve Richard'ın işleri çok yoğundu ancak Caryn de, ka-
lenin leydisi olarak temizlik, öğünlerin hazırlanması, hizmetkar-
ların denetlenmesi, misafirlerin ağırlanması gibi işlerde destek
vereceğinden, Richard ve Ambra birbirlerine ayıracak kadar za-
man bulabileceklerdi.

Caryn işlerin geldiği hali düşününce gülümsedi. Geoffrey'in
o domuzun saldırısına uğradığı günden sonra, onu tedavi etmiş
ve o günden beri hastaları iyileştirme işiyle uğraşmaya da başla-
mıştı. Hastalık ya da kaza durumlarında, Isolda'nın yeterli olma-
dığı zamanlarda insanlar Caryn'e geliyorlardı.

Caryn hayatında ilk kez, birilerinin ona ihtiyaç duyduğunu
hissediyordu. Çocukluğundan, annesinin ölümünden beri ilk
defa, kendini bir yere ait hissediyordu.

Koridorun sonunda, duvarda asılı olan halılardan birini dü-
zeltti. Braxston Kalesi'nde Richard, Marta, Brett ve diğerle-
riyle birlikte başardıkları işle gurur duyuyordu. Üzerine aldığı
görevler ve sorumluluklar, korktuğu kadar tatsız değillerdi. Hatta
bunları yerine getiriyor olması, ona tatmin hissi de yaşıyordu.
Sonunda da başarı kendiliğinden geliyordu.

"Leydi Caryn!" Caryn döndü ve kendisine doğru gelen ince ya-
pılı Leofric'i gördü. "Haberlerim var, leydim! Önemli haberler!"

Caryn, Leofric'in arkasından gelen koyu saçlı, Byrhtnoth
isimli çocuğu tanıdı hemen. Daha önce kasabada görmüştü.
Leo'dan daha kısa boylu ve ondan birkaç yaş küçüktü. Herkes
ona Briny diye seslenirdi.

"Ne oluyor, Leo?" diye sordu Caryn. "Merhaba Briny." Çocu-
ğun kirli eline uzandı ve hafifçe sıkarak tokalaştı.

"Briny katili görmüş, leydim. Yolcuyu öldüren katili – Briny
cinayeti kimin işlediğini görmüş."

"Ne?" Caryn başını eğip esmer çocuğa baktı. Bir Norman şö-
valyesinin bir kadına tecavüzü sonucunda doğmuş bir çocuktu.
Kasım sonunda başka biriyle evlenebilmişti ama o adam da üvey
oğluyla yeterince ilgilenmemişti. Briny diğer çocuklar arasında
her zaman yabancılık çekmişti. "Onu gördün mü, Briny? Yolcu-
yu öldüren adamı gördün mü?"

"Onu görmüş, leydim," diye cevap verdi Leo, Briny'nin yeri-
ne. "Briny üç kişi olduklarını söylüyor."

"Briny, yakalanan sarışın şövalyeyi gördü mü?"

"Evet, leydim, onu herkes gördü."

Caryn çömeldi, böylece çocuğun kirli yüzündeki gözlerinin
içine iyice bakabilecekti. "Briny, o sarışın adam, cinayeti işle-
yenlerden biri mi?"

Briny başını iki yana salladı.

"Emin misin?"

"O daha sonra geldi," dedi Briny sonunda, bakışlarını çamur-
lu ve çıplak ayaklarına çevirmişti. "Onu yolda görünce korktular.
Öldürdükleri adamın atını alıp kaçtılar."

"Bunu neden kimseye anlatmadın?" diye sordu Caryn nazik
bir şekilde.

"Korkmuş, leydim," diye araya girdi Leo. "Briny'nin insan-
larla arası pek iyi değil."

Caryn uzandı ve Briny'ye sarıldı. "Her şey yolunda, Briny.
Korkmana gerek yok." Bakışlarını kapıya doğru çeviren Caryn,

Ral'in ne zaman döneceğini merak ediyordu. Cinayetle ilgili araştırma yapmak ve Ferret'la ilgili öğrenebileceği bir şeyler var mı diye kontrol etmek için yakındaki küçük kasaba Oldham'a gitmişti. Kısa sürede döneceği kesindi.

Caryn, Briny'ye gülümsedi. "Neden sen ve Briny benimle gelmiyorsunuz?" Küçük çocuğun elinden tutarak onları mutfağa doğru yönlendirdi. "Elmalı tart daha bugün pişirildi."

Küçük çocuğun gözleri kocaman açılmış, suratına orantısız bir sırtma yerleşmişti.

"Konuşman çok iyi oldu," dedi Caryn, Briny'ye. "Lord Ral ikinize de minnettar kalacak."

Ral, Caryn'den hikayeyi öğrenir öğrenmez çocukların yanına gitmişti. Anlattıklarını ilgiyle dinlemiş, onlara sorular sormuş, sonra, adaletin yerini bulacağına dair inancıyla, rahatlamış bir şekilde gülümsemişti.

"Gelmekle çok iyi yaptın, Briny. Belki Leofric'e olduğu gibi, sana da kalede kalabileceğin bir yer ayarlayabiliriz."

Briny başını kaldırdı ve iri, kahverengi gözleriyle, korku ve saygının karışık olduğu bir ifade takınarak Ral'e baktı. Başını salladığında Ral elini uzattı ve onun başını okşadı. Birkaç dakika sonra çocukların yanından ayrıldı. Caryn de onu takip ediyordu. Birlikte büyük avluya girdiler.

"Sakson'u kilitli olduğu yerden çıkarın," diye seslendi, ince uzun bedeniyle merdivenlerin yakınındaki duvarın yanında duran Lambert'e. "Cinayeti onun işlemediği ortaya çıktı."

"Pekala lordum."

"Giderken Bretta'yla da konuş. Onun için banyo ve ona uyabilecek kıyafetler ayarlasın. Öyle bir şövalyenin o paçavralarla Braxson'dan ayrılmasını istemeyiz." Lambert, Ral'in dediklerini yapmak için ayrıldığı sırada Odo gelmişti avluya.

"Cinayeti kimin işlediğini bulabildin mi?"

"Evet. Bir değil, üç adam varmış. Kasabadan bir erkek çocuk

geldi. Başta bildiklerini söylemekten korkmuş ama yalan söylüyor olamaz. Ölen yolcu atlıymış, kasabalıların düşündüğü gibi yaya değil. Haydutlar adamın atını da almışlar. Gareth beklenmedik bir zamanda ortaya çıkınca, yağmalarını tam olarak bitiremeden kaçmak zorunda kalmışlar."

"Ama sonuçta adamın paralarını çaldı," diye hatırlattı Odo.

"Bunu da düşünüyorum. Gareth yakalandığında, ölen adama ait paralara el konuldu. O paralar adamın ailesine gönderilecek."

"Bunlar onun suçunu hafifletmez."

"Bunlar zor zamanlar, dostum. Özellikle de onlar gibi savaşta yenik düşmüş olanlar için. Onun gibi yürekli bir adamın ikinci bir şansı hak ettiğini düşünüyorum."

Kocasının yakınında duran Caryn, gülümsedi. Ral iyi bir adamdı. Güçlü, cesur ve merhametli. Kara Şövalye savaş meydanlarında korkusuz ve acımasız olabilirdi ama içinde hassas, adaletle inanan, onurlu bir adam vardı. Bu iri yarı adamın sergilediği gururlu duruş, Caryn'in kalbini yumuşatmış ve içinde bir şeylerin kanat çırttığını hissetmesine neden olmuştu.

Caryn yüzündeki parlak gülümseme biraz soldu. Onun ne hissettiği değildi sorun; asıl sorun, Ral'in duygularıyla ilgili hiçbir şey bilmiyor oluşuydu. Ral ona hiç, onu sevdiğini söylememiş, sadakat sözü vermemiş, mutlu bir gelecek sözü etmemişti. Eğer bunlarla ilgili herhangi bir söz verseydi, Caryn sorgusuz sualsiz ona inanırdı.

Oysa Ral hiçbir zaman bu tip şeylerden bahsetmemişti ve gidişat, bundan sonra da bahsetmeyeceğini gösterir gibiydi.

Caryn başını kaldırıp ona baktı, dudakları üzgün bir tebesümle yukarı kıvrıldı. Ral onu arzuluyordu, Caryn'in bu konuda hiç kuşkusu yoktu; onun gözlerindeki tutku dolu açlığı görmediği çok az zaman vardı. Peki ya onu hiç sevmiş miydi? İşte Caryn bundan emin değildi. Ral, seven bir erkeğin, bir aptaldan fazlası olamayacağına inanıyordu. Bir zamanlar Eliana'yı sevmişti ama

o Ral'e, kardeşiyle ihanet etmişti. Ral bu olayla, bir kadına duyulan aşkın bir erkeğe neler yaptırabileceğini görmüştü, Malvern'in nasıl kullanıldığını biliyordu. Böyle bir şeyin kendi başına gelmemesine kararlıydı.

Ama Caryn yine de ona karşı hissettiği şeyleri engelleyemiyordu. Tek yapabildiği, Ral'in de bu duyguları ona karşı hissetmeye başlaması için dua etmektir. Bu umutlara tutunmuştu ve bir gün gerçek olmaları için dua ediyordu.

Ral bir anda kararlı adımlarla Caryn'in yanından uzaklaşıp, avlunun diğer tarafına doğru ilerlemeye başladı. Caryn, gittiği yöne baktığında, avlunun karşısındaki iri yarı, sarışın bir adamın da kocasına doğru ilerlemekte olduğunu gördü. O anda gözleri hayretle açıldı.

Yüce Meryem. Onlara doğru keskin yüz hatları, yay gibi kaşları, düzgün biçimli dudaklarıyla ilerleyen bu adamın, günlerdir üzerindeki paçavralarla depoda kilitli duran o adam olduğunu asla tahmin edemezdi.

Ral'in karşısına gelince durdu. Güçlü omuzları dikleşmişti, dikkatli bir ifadeyle Ral'e bakıyordu.

"Artık özgür bir adamsın Sakson," dedi Ral gülümseyerek. "Şimdi ne düşünüyorsun Norman adaleti hakkında?"

İri yarı şövalye huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Birine karşı minnettarlık duyma hissinin, onun için kolay olmadığı belliydi - özellikle de bir Norman'a karşı. Yine de başını hâlâ dik tutuyor ve Ral'in tam gözlerinin içine bakıyordu.

"Hayatımı kurtardınız. Yaptığınız şey adaletten daha öte. Gerçeği aradınız. Düşmanı için bu kadar fazla uğraşacak Sakson lordun sayısı bile birkaç taneden fazla değildir."

"Sen bu musun, Gareth? Benim düşmanım mısın? İsyancı güçlerinize karşı, topraklarımı savunmak zorunda kalacağım günler mi gelecek yani?"

"Hayır, lordum. O günler geçti. William bu toprakları tamamen fethetti. Artık sadece bir aptal ona karşı gelebilir ve ben de aptal bir adam değilim."

Ral başını salladı; Sakson'un verdiği cevaptan memnun olmuş gibi görünüyordu.

"Ne yapacaksın şimdi?" diye sordu Caryn kocasının yanına ilerleyerek.

"Henüz emin değilim."

"İstersen burada, Braxston'da kalabilirsin," dedi Ral, "sadece kat yemini ederek adamlarımın arasına katılabilirsin. Senin gibi cesur bir şövalyeyi aramızda görmek bizi memnun eder."

"Teşekkür ederim, Lord Ral, ama kalamam. Erkek kardeşimi arıyorum... ve bir kadını da... Ne olursa olsun kendi kaderimin peşinden gitmeliyim."

"O zaman sana şans diliyorum," dedi Ral.

"Ben de öyle," diye ekledi Caryn.

"Bu yaptığınızı hiç unutmayacağım." Gareth gülümsedi, yanaklarındaki derin gamzeler ortaya çıkmıştı ve bu haliyle daha da yakışıklı görünüyordu. "Belki bir gün yeniden karşılaşırız."

"Belki de," diye karşılık verdi Ral.

Gareth, başıyla Caryn'e de hoşça kal dedikten sonra uzaklaşmaya başladı.

"Ona ne olacağını merak ediyorum." Caryn, Gareth kapının dışında gözden kaybolana kadar onu izledi.

"Tahmin etmek zor. Bir zamanlar her şeyi vardı. Oysa şimdi..." Ral, güçlü omuzlarını silkti. "Kim bilir? Belki bir gün yeniden şansı döner."

Caryn, Gareth'in kaleye ilk getirildiği o yaralı halini ve bu sürede çekmiş olduğu acıları düşündü. Derken düşünceleri önlerinde onları bekleyen zor zamanlara kaydı. Ferret'i, ihtiyaçları olan toprakları, salgında ölen hayvanları ve birkaç ay sonra gelecek olan kış mevsiminde yaşayacakları zorlukları düşündü.

Aynı zamanda Ral ve belirsiz gelecekleri de aklından geçiriyordu. Ral'e karşı duyduğu, inatla büyüyen sevgiyi ve ondan umutsuz bir şekilde beklediği sevgiyi düşündü. Şansının dönmesine ihtiyacı olan tek kişi Gareth değildi.

BÖLÜM 21

Ral, asma köprüye doğru ilerliyordu. Atının toynaklarının partirtısı, köprüyü oluşturan ağaç parçalarında yankılanıyordu. Ral köprüye vardığında nöbetçi de dışarı çıkmıştı. Uzaklarda bir yerlerde gök gürledi ve zaten kararmakta olan havayı daha da kasvetli bir hale getirdi.

Ral ise bunun neredeyse farkına bile varmamıştı çünkü aklı yeni aldığı bilgilerdeydi. Tosig'in ayarladığı bir buluşmaya katılmak için gittiği kasabadan dönüyordu. Tosig bu buluşmayı daha kuzeydeki küçük bir kasabadan gelmiş bir adamla birlikte ayarlamıştı. İyi bir ödeme karşılığında Ferret'in yerini bulan adamla...

Ral acımasız bir şekilde gülümsedi. *Yüce Tanrım, yeterince iyi bir fiyat verilirse insanı kendi annesi bile satabilir.* Yani en azından Ral'e öyle gibi görünüyordu. Ferret'i satan, Camden'de, birahane tanışp birlikte olduğu, parası için bir erkeğin boğazını bile kesebilecek olan güzel bir kadındı.

Ferret o kadını kampına almıştı. Barındığı yeri sır olarak saklayacağı konusunda o kadına güvenmişti ve şimdi de bunun bedelini ödeyecekti. Yanına aldığı kadının onu aldatmış olması

Ferret'ı epey şaşırtacaktı ama Ral bu duruma hiç şaşırmamıştı. Bu durumları daha önce de birçok kez görmüştü.

Ral doğruca ahırlara doğru ilerleyerek, hafifçe kişneyen ve kızıl kuyruğunu sallayan atını alması için, yardımcısı Aubrey'e seslendi. Genç çocuk ahırın arka tarafından çıkmış geliyordu. Caryn de o tarafta bir saman yığınının arkasından çıktı, küçük geyik yavrusu da sessiz bir şekilde onu takip ediyordu.

"Döndüğüne sevindim, lordum. Endişelenmeye başlamıştım." Caryn darmadağınık görünüyordu. Kalın saç örgüsünden kurtulmuş olan bukleleri yanaklarına doğru uzanıyordu ve saçlarının arasında saman parçaları vardı. Kısa bir süre önce kadınların doğasıyla ilgili aklından geçen şeylere rağmen Caryn'i görünce kendini gülümser bir şekilde buldu. Atının sırtından indi ve ona doğru ilerledi.

"Benim için endişelenmen hoşuma gidiyor," dedi Ral, "ama merak etme, iyiyim."

"Peki ya buluşmanız... iyi geçti mi?"

"Evet, beklediğimden de iyiydi."

Ahırın içine doğru ilerledikleri sırada Odo göründü. Yüzünde hem endişeli hem de umutlu bir ifade vardı. "Döndüğünüzü duydum. Ferret'tan herhangi bir haber var mı?"

Ral bakışlarını Caryn'e çevirdi, bir an için içindeki tereddütlerle mücadele etmeye çalıştı. Yüce Tanrım, Caryn de tıpkı Odo gibi, ona bağlılık yemini etmişti. Onunla ilgilenmiş hatta belki de onu sevmişti. Ral ise, içindeki tüm kuşkulara, yaşadığı acı deneyimlere rağmen ona güveneceğine dair söz vermişti. İşte şimdi, ona güvenmekle doğru yapıp yapmadığını anlayacağı zaman gelmişti.

"Evet. Tevonshire Geçidi'nin oradaki tepelikte, kırk ya da biraz daha fazla adamıyla birlikte kamp kurmuş. Bu gece hazırlanacağız. Şafak vakti yola çıkacağız."

Odo'nun çilli yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi. "So-

nunda o aşağılık herifi yakalayacağız. Siz istediğiniz topraklara kavuşabileceksiniz ve Ferret da yaptıklarının bedelini canıyla ödeyecek."

"Evet, artık zamanı geldi." Ral uzandı ve bir kolunu Caryn'in beline doladı, onun titrediğini hissetmişti.

"Üşüyorsun. Pelerinini almadan dışarı çıkmamalısın."

"Üşümüyorum, korkuyorum. Ferret kana susamış bir katil. Kocamın hayatı için endişeleniyorum."

Ral gülümsedi. Caryn'in sözleriyle, vücuduna bir sıcaklık dalgasının yayıldığını hissediyordu. "Bir savaşçı olarak sahip olduğum yeteneklere biraz da olsa güvenmiyor musun?"

"Böyle düşünmediğimi biliyorsun. Senin kadar iyi ve güçlü bir savaşçı İngiltere'nin hiçbir yerinde bulunamaz."

Ral kaşlarını kaldırdı. Caryn'in övgüsü ona, olması gerekenden daha fazla memnuniyet hissi vermişti. "O zaman Ferret'ı alt edip eve sapaşlağlam döneceğim konusunda bana güvenmelisin."

Caryn hâlâ emin değilmiş gibi görünüyordu. Düzgün şekilli kumral kaşları çatıldı. "Deneyeceğim, lordum."

Ral parmaklarıyla Caryn'in çenesini yukarı kaldırdı, uzandı ve dudaklarını onunkilerle birleştirdi. Caryn'in dudakları inanılmaz derecede yumuşak gelmişti, nefesi ise tatlı ve kadınsıydı. Vücudunun, sabun ve saman karışımı bir kokusu vardı. Odo'nun uzaklaştığını duyan Ral, öpücüğünü daha da derinleştirdi, kasıklarına doğru inen ateşi hissedince inledi. Caryn'i oracıkta samanların üzerine yatırmak, eteğini kaldırmak ve onun içine girmek istiyordu.

Ama bunun yerine kendini geri çekti. "Benimle ilgilenmen beni mutlu ediyor." Ral gülümsedi, sesi biraz pürüzlü çıkmıştı. "Önümüzdeki birkaç saat meşgul olacağım ama ondan sonra belki de, beni ne kadar önemseydiğini gösterebilme fırsatın olur."

Şirin karısının yanaklarında pembe çiçekler açmıştı sanki.

"Evet, lordum, bu bana da çok büyük zevk verir." Caryn son bir kez daha sıcak bir öpücük verdikten sonra Ral'den ayrıldı ve avluya doğru yürümeye başladı.

Ral, Lambert, Hugh ve Odo'yla birlikte adamlarını ve ihtiyaç duyacakları malzemeleri hazırlamak için çalıştı. Haftalardır bu zamanı bekliyor, buna hazırlanıyordu. Tüm malzemeleri topladı, silahlarını kontrol etti, sonra bir son kontrol daha yaptı. Yapılması gereken tüm işleri akşamın geç saatlerine doğru anca tamamlayabildiler.

Ferret'ı yakalamak istiyordu ve bunu başaracaktı.

Bu sefer hiçbir şeyin yanlış gitmesine izin vermemek konusunda kararlıydı.

Caryn, ateşin yanında oturduğu sandalyesinde, kucağındaki kumaşa batırdığı iğnesine kırmızı uzun bir ipliği geçirmekle meşguldü. Akşamını Richard'la birlikte kocası ve adamları için yapılan hazırlıkları kontrol ederek geçirmişti. Aslında bu işi uzun süre önce bitirmişlerdi. Ve artık, ortalıktaki uykulu uykulu dolağan birkaç hizmetkar sayılmazsa, salon neredeyse sessizliğe gömülmüştü. Caryn ise çok gergindi, uyumaya korkuyordu.

Nakış işlerken eli bir anda titredi ve iğneyi parmağına batırdı. Tanrım, Ral'in gitmek zorunda olmamasını nasıl da isterdi.

"Bunu almanız iyi olur." Geoffrey bir bez parçası uzattı ona. "Nakışınız kan lekesi olacak yoksa." Caryn düşüncelere dalıp gitmişti.

"Teşekkür ederim." Geoffrey'in verdiği bez parçasını parmağındaki bir damla kanın üzerine bastırdı. "Endişeli olduğum için bunlar oluyor."

Geoffrey diğer elini kaldırdı. Caryn onun elindeki bir kadeh şarabı gördü. "Endişeli olduğunuzu fark ettim. Belki de bu biraz rahatlamanızı sağlar."

Caryn, aslında gerçekten istemiyor olmasına rağmen şarabı aldı. "Teşekkürler, Geoffrey."

Geoffrey, Caryn'in karşısına oturdu ve o zengin, lezzetli şaraptan içmesi için bekledi. Belki de Geoffrey haklıydı. Orada öylece oturup bütün gece boyunca endişelenmenin kimseye bir faydası yoktu. Caryn büyük bir yudum aldı şaraptan, sonra da endişeli bir ifadeyle onu izleyen Geoffrey'e baktı. Sonra bir yudum daha aldı ve bir yudum daha.

"Daha iyi misiniz?" diye sordu Geoffrey.

Caryn daha iyi hissediyordu. En azından içinde hissettiği soğukluk ve boşluk hissinin yerini, şarabın verdiği sıcaklık hissi almıştı. Sıcaklık vücuduna yayılıyor, bedeninin her yerini ısıtıyor ve kocasının, o bahsettiği savaşta yeteneklerine olan inancını artırıyordu.

"Korkmamalısınız, leydim. Lord Ral istediği şeyi mutlaka yapar ve zafer kazanır."

Caryn biraz da olsa rahatlayarak iç çekti. Kalp atışları yavaşlamıştı. Kaygıları biraz da olsa uzaklaşmış, yerini gönül rahatlığı ve umuda bırakmıştı. "Zafer mi kazanacak?" diye tekrar sordu, sanki Geoffrey'in söylediklerine tam olarak kulak verememiş gibi.

"Kocanız Ferret'ı aramaya gitti, öyle değil mi? O haydutların kamp kurdukları yeri öğrenmesi, intikam için ona güç verecektir."

Geoffrey neden Ferret'la ilgili bu soruyu soruyordu ki? Ral adamlarına Ferret'ı bulduklarını söylememiş miydi? Belki de hepsine söylememişti. Ferret'ı bir kez daha elinden kaçırılamazdı. Caryn, dikkatini toplayıp Geoffrey'in yüzüne odaklanmaya çalıştı ama ateşin ışığında yüzü bulanık görünüyordu. Teni turuncu görünüyordu, gözlerinin içi ise, yanan alevlerin yansımasıyla parlıyordu.

"Biraz daha şarap alın," diyerek, aceleyle Caryn'in kadehine

biraz daha şarap doldurdu. "Eee... Ferret hakkında bir şey diyor-
dunuz."

"Ben... ben Ferret hakkında mı konuşuyordum?"

"Evet, Lord Ral'in neden gittiğini söylüyordunuz bana,"
Geoffrey'in sesi çok güçsüz çıkıyordu. Kelimeleri söyleyiş tarzı
da düzgün değildi.

"Öyle mi?"

"Evet, kesinlikle. Lord Ral'in size her şeyi anlattığını söylü-
yordunuz."

"Onlar... Ferret'i yakalamak zorundalar."

"Yakalayacaklar, leydim. Onun yerini bulduğumuz zaman..."

Caryn başını sallamaya çalıştı ama kafasını dik tutmakta bile
zorlanıyordu. İçinde bir şeyler Caryn'i, daha fazla konuşmaması,
konuşursa Ral'in hoşuna gitmeyecek şeylere neden olacağı ko-
nusunda uyarıyordu. Ama onu uyaran bu ses gittikçe zayıfladı,
sonra da duyulmaz oldu.

"Nerede o?" diye sordu Geoffrey yumuşak bir şekilde.
Caryn, kulaklarındaki garip uğultu yüzünden onu neredeyse du-
yamıyordu.

"Ferret... kampı geçidin oradaymış."

"Hangi geçit?"

"T-Tevonshire ya-yakınındaki."

Geoffrey'in dudakları bir gülümseyişle kıvrıldı. Dişleri parlı-
yor, gözleri sırasıyla gökkuşağının renklerini yansıtıyordu. Sonra
bu renkler ve Geoffrey'in yüzü, Caryn için iyice solmaya başladı.
Artık onu hafif bir bulanıklık gibi görüyor ve neredeyse söylediği
hiçbir şeyi duyamıyordu.

"Neden şarabınızı bitirmiyorsunuz?" diye atıldı Geoffrey.
"Böylece daha rahat uyuyabilirsiniz."

Caryn başını salladı. Hafiften titreyen eliyle kadehini du-
daklarına yaklaştırdı, son yudumu alacaktı. Bitirdiğinde kadehi
sandalyenin yanına koydu ve başını arkaya doğru yaslayarak

gözlerini kapadı. Geoffrey'in kalkıp uzaklaştığını hayal meyal
hatırlıyordu.

Ral büyük salona girdi. Ağır adımlarının sesi, avluda uyuyan
hizmetkarların horlama sesleri tarafından bastırılıyordu. Merdi-
venlere doğru yöneldi. Derken, çoktan sönmüş olan ateşin ya-
nındaki sandalyede uyuyan Caryn'i gördü. Bu manzaraya gülen
Ral, Caryn'e doğru ilerledi. Orada uyumasının nedeninin onu
beklemesi olup olmadığını merak ediyordu.

Caryn'i uyuduğu sandalyeden kolayca kaldırdı. Bir yanı
Caryn'in uyanmasını isterken bir yanı tam tersini diliyordu. Ral,
Caryn'in başını omzuna doğru yerleştirirken saç örgüsü yanağına
değmişti. Bu temas vücudunun aşağılarında bir şeylerin harekete
geçmesine neden oldu ama Caryn uyanmamıştı.

Merdivenlerin başında Marta belirdi. Çoğu zaman olduğu
gibi gölgelerin içinden çıkmış, bir hayalet gibi o ana kadar ken-
dini hiç belli etmemişti.

"Ateşin başında uyuyakalmıştı," dedi Marta. Çok endişeli ve
yorgundu. Onu rahatsız etmek istemedim. Sizin çok geç kalma-
yacağınızı ve onu görmek için geleceğinizi biliyordum."

"Sen yatağına git. Onunla ben ilgilenirim."

Marta başını salladı. Ral'in yanından geçerken Caryn'in sol-
gun yüzünü gördü ve kaşlarını çattı. Yıpranmış ve damarları belli
olan yaşlı elini alnına koydu. Bir an için duraksadı ama sonra tek
kelime bile etmeden, yavaşça merdivenlerden inmeye başladı.

Ral, odalarının kapısını açtı ve küçük karısını içeri taşıdı. Onu
yatağına yatırıp kıyafetlerini çıkarmaya başlamış olmasına rağmen
Caryn'de hâlâ kıpırtı yoktu. Ral iç çekti. Caryn'den duymak is-
tediği tutku dolu inlemeleri anımsayınca, kasıklarına yerleşen
ağrıyı fark etti.

Caryn'in yanağını okşayarak çarşafı geri itti. Eğer her şey

yolunda giderken bir manta'ya kadar dönebilirdi. Ferret'la arasında ki bu savaşı kazanarak sonlandırabilir, umutsuz bir şekilde istediği o topraklara sonunda sahip olabilirdi. Böylece ekecek yeni tarlaları olurdu ve açlık tehdidinden sonunda kurtulurlardı.

Ral gülümsedi. Braxston halkını olası tehlikelerden kurtardıktan sonra, bütün enerjisini, yatağını paylaştığı kadına verebilirdi. Son günlerde ona karşı olan hislerinin derinliğini iyice anlamış ve bu hislerini kabullenmeye başlamıştı.

Ral, uyuyan karısının kıyafetlerini uzağa fırlattı. Kendi kıyafetlerini de çıkararak çıplak bir şekilde karısının yanına uzandı. Onun o tatlı, kıvrımlı vücudunu görüp de dokunamadığı her an acı çekiyordu.

Caryn'in bacaklarını yavaşça iki yana ayırarak bu hareketinin onu uyandırmasını umdu. Gitmeden önce bir kez daha kendini onun içinde hissetmek istiyordu çünkü. Caryn'den hâlâ hiçbir kıpırtı gelmeyince Ral biraz söylendi, sonra da eğer bu kadar yorgunsa, karısının uyumasına izin vermesinin daha iyi olacağına karar verdi.

Ral kıyafetlerini giyindi, botlarını ayağına geçirdi ve kılıcını aldı. Odada yankılanan ayak sesleri bile Caryn'i uyandırmamıştı. Onun yanına yaklaşarak dudaklarına güçlü bir öpücük kondurdu ve adamlarına katılmak üzere odadan dışarı çıktı.

"Buna inanamıyorum Marta, Ral gitti mi?"

"Şafak sökmeden biraz önce ayrıldılar, küçüğüm."

"Neden beni uyandırmadı? Gittiğini duymadığıma inanamıyorum. Ateşin başında oturmuş bekliyordum ve sonra..."

"Sonra?"

Caryn bakışlarını yere çevirdi. Biraz utanmış ve mahcup görünüyordu. "B-ben bilmiyorum. Sanırım uyuyakaldım. H-hatırladığımı sanmıyorum."

"Kendini nasıl hissediyorsun peki?" diye soran Marta, elini Caryn'in alınına uzattı.

"Bu biraz tuhaf ama sanki hâlâ yorgun hissediyorum. Başım dayanılmaz bir şekilde zonkluyor. Sence hasta mıyım?"

"Belki de, küçüğüm. Bekleyip göreceğiz."

Öğleden sonra, Caryn daha iyi hissetmeye başlamıştı. Başındaki ağrı ve yorgunluk hissi gitmişti. Arada, akşam olanlarla ilgili sahneler geliyordu aklına: Parmağına iğne batırdığı zaman Geoffrey ona bez parçası vermişti. Ona bir kadeh şarap içmesi için ısrar etmiş, bunun uyumasını kolaylaştıracağını söylemişti.

Caryn'in aklına gün boyunca, önceki akşam olanlarla ilgili şeyler gelmişti; hatta akşam olduğunda daha da garip olan sahneleri hatırlamaya başlamıştı: Kendi vücudu gevşiyor ve bir yandan da ağırlaşıyordu. Geoffrey'in yüzü ise turuncu alevlerin yansımasıyla tuhaf bir şekilde parlıyordu.

Geoffrey sorular soruyordu.

Odasındaki dar pencerenin yanında kafasını soğuk duvara dayamış Caryn, yıldızları izlemek için gökyüzüne bakıyor ancak yıldızsız gecede karanlık bulutlardan başka bir şey göremiyordu. Geoffrey ona Ferret hakkında ne sormuştu? Bir şeyler öğrenmek istiyorsa neden Ral'e gitmemişti?

Ama en önemlisi, hangi soruları sormuştu?

En korkutucu olanı ise: Caryn ona bildiklerini söylemiş miydi?

Siyah savaş atının üzerindeki Ral, hareket ettikçe zincirli yelek zırhından şangırtılar geliyordu. Aşağılarında uzanan yeşillığe ve oradaki ağaçlara göz gezdirdi. Havada yanmış ot kokusu vardı ve ince, beyaz bir duman, ağaçların kalın yaprakları arasından bulduğu yolla, uzaktaki kamp ateşlerinden yükseliyordu.

"Bu sefer o aşağılık herif bizim," dedi Ral, apaçık bir keyifle gülümseyen Odo'ya.

"Bu sefer çabalarımızın karşılığını alacağız."

"Evet. Gözcülerimiz geri döndüğünde daha iyi hissedeceğiz."

Çok geçmeden gözcülük yapmak için kendilerini göstermeden etrafta gezinen adamlar geri dönmüşlerdi. Gözcüler, sessiz bir şekilde inceleme yapabilmek için zırhsız ve silahsız, münkün olduğu kadar hafif bir şekilde çıkıyorlardı keşfe. Aşağıdaki bölgeye inmiş ve haydutların, tam da kendilerine bildirilen yerde kamp yaptığını doğrulayacak bilgilerle geri dönmüşlerdi.

"Kaç kişiler?" diye sordu Ral keşfe çıkan adamların başındaki Girart'a.

"Size söylenen rakamdan az. Yirmi civarı, en fazla otuz."

"Peki ya Ferret, o aralarında mı?"

"Kısa boylu, siyah saçlı bir adam var. Liderleri o gibi görünüyor. Onun Ferret olduğu neredeyse kesin."

"Gözcülerin yerlerini belirleyebildiniz mi?"

"Evet, lordum. Onları çoktan hallettik bile."

Ral'in dudakları, belli belirsiz bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı; bu tebessümde kararlılık da vardı. "Çok iyi iş çıkardın, Girart." Uzun boylu şövalye başını eğdi ve sonra da adamlarına doğru döndü. O sırada Ral, Odo'yla konuşmaya başlamıştı.

"Aynen planladığımız gibi kampın etrafını kuşatacağız. Uygun pozisyonu aldığımızda da onlara teslim olmalarını söyleyeceğim. Gereksiz yere ne onların kanını dökmek ne de kendi adamlarımı riske atmak istiyorum."

"Peki ya Ferret?" diye sordu Odo.

"Yapabilirsek onu canlı ele geçireceğiz, ama yapamazsak... o zaman kellesini istiyorum." Atı Şeytan'ın dizginlerini çekti ve hayvan, altında gergin bir şekilde kıpırdanmaya başlamıştı. "Sen sağ taraftan git, ben de soldan. Doğru pozisyonu aldığında biz de harekete geçmek için hazır olacağız."

Odo başını salladı ve atını döndürdü. Ral ise Şeytan'ı diziyile

dörtetek ilerletti, adamlarının yanına gitti. Hızlı hareket ediyorlardı ama telaşlı oldukları söylenemezdi. Ral adamlarını, aralarında uzun boşluklar kalacak şekilde yönlendiriyordu. Vadinin etrafını bir etek gibi sarmaları, sonra da birbirlerine yaklaşıp çemberi daraltmaları sadece birkaç dakika almıştı.

Ral adamlarına hazır olmalarını emretti ama içinde bir şey onu tutuyordu sanki. Haydutların otuz kişiden az sayıdaki grubuna karşılık Ral seksen kişilik bir grubu yönetiyordu. Savaş meydanlarında geçirdiği yılların ona kazandırdığı deneyimler, sessiz bir şekilde onu uyarmaktaydı. Ağaçların arasında bekledi, eşkiyaların kamp ateşi etrafındaki hareketlerini gözlemledi ve nasıl da iyi silahlanmış olduklarını fark etti. Bir yandan ormanı da kolaçan ediyorlardı.

Ferret her zaman temkinli davranırdı zaten...

Ral ve adamlarının, planladıkları gibi ilerlemek dışında seçenekleri yoktu. Bu haydutları yakalamaya kararlıydı Ral. Öyle ya da böyle, Ferret'in yağmalamaları bir son bulmalıydı.

"Git ve adamlarımla konuş," dedi Ral, Lambert'e. "Onlara, tuzaklara karşı dikkatli olmalarını söyle." Uzun boylu ve zayıf şövalye, sıra halinde dizilmiş savaşçıların yanlarına giderken Ral de, Hugh'a, başlaması için başıyla işaret etti.

"Siz, oradakiler!" diye seslendi Hugh incelikten yoksun sesiyle. "Kara Şövalye burada! Sayıca sizden çok fazlayız ve etrafınız sarıldı. Savaşmaya ya da kaçmaya çalışmanız sizin için hiç iyi olmaz. Silahlarınızı bırakın ve teslim olun!"

Ancak haydutlar teslim olmak yerine savaşmak için hazırlanıyorlardı. Yaylarını ve kılıçlarını kuşanıyorlar, birdenbire kasıtlı olarak durdukları yerlere yerleştirilmiş olduğu anlaşılan kutuların ve küfelerin üzerlerindeki örtüleri kaldırıyorlardı. Onlar böyle yapınca Ral'in adamları da vahşi çığlıklarla kamp alanına doğru atağa geçtiler; kimileri mızraklarıyla saldırıyordu, kimileri de deri eldivenli elinde kılıç, diğerinde kalkanla saldırmaktaydı.

Ral de adamlarının arasında sürüyordu atını. Baltasını gergin bir şekilde tutarak ilerliyordu. Atı, Ral'in bacaklarıyla verdiği komutlara tam olarak uyduğu için elleri serbest kalabiliyor, Ral ki arkalarından vahşi bağırışlar yankılanmaya başladı. Atlı adamlar, atların toynaklarından çıkan gürültüler ve zırlardan gelen metal sesleri duyuluyordu.

Tuzak! Ral içindeki onu uyaran ve bu duruma hazırlayan sese şükretti ve adamların çok kalabalık olmamalarını umdu.

"Yüce Tanrım!" Hugh bağırıyordu, atını Ral'in yanına sürdü. "Şövalyeler, silahlı adamlar – bu haydutlardan oluşabilecek bir grup gibi görünmüyor."

Ral'in yanağında bir kas seğirdi. "Hayır – bunlar Malvern'in adamları. "Bir kez daha Stephen de Montreale tarafından faka bastırıldık."

Ral kılıcını ağaçların arasından çıkan ilk şövalyeye doğru savurdu. Kılıçlar birbirine kavuştu, çınladı, sonra geri çekilip yenden birbirlerine doğru savruldu ve yeniden çınladılar. Sonunda Ral kılıcını bir kez daha aşağıya doğru savurduğunda adamın kolunu omzundan ayırdı, onu atından yere düşürdü ve üzerindeki Malvern'i simgeleyen parlak yeşil renkleri toz ve kana buladı. İki adam daha yaklaşıyordu. Birinin elinde ölümcül bir gürz, diğerinde ise keskin bir savaş baltası vardı.

Ral bu durumda bile, iyi silahlanmış ve birçoğu savaş konusunda yetenekli bu şövalyelere karşı iyi savaşıyordu. Onları kolayca dağıtmıştı. Birine doğru ilerlerken bir diğerinin başını kesiyordu. Üzerine sıçrayan kanlar zincirli zırhını kan kırmızısına boyayarak, içinde yükselen öfke ateşi de yüzünün kızıl bir pus içinde kalmasına neden oluyordu.

Bunu kim yapmış olabilirdi? Kampın tam olarak kurulduğu yeri ve yola çıkacakları zamanı sadece Odo ve Caryn biliyordu.

Camden'daki fahişe, Ferret'i uyarmak için geri dönmüş olabilir miydi? O böyle bir şey yapmış olsa bile, Malvern'in adamlarının burada ne işi vardı?

Ral, savaş baltasını korkunç bir açıyla tekrar savurdu ve haydutlardan birini daha hakladı. O sırada, kötülükte şeytanı bile geçen Malvern'in adamlarından biri atıyla vadinin içine doğru ilerliyordu.

Acaba Stephen nerede, diye merak etti Ral. Ağaçların arasına bakınıyordu. Onu bulmaya ve bu yaptığı kallesliğin hesabını sormaya kararlıydı. Ayrıca ona yeniden ihanet eden kişi ya da kişilerle ilgili de bir şeyler düşünüyordu.

Bir ara ormanda Odo'yu gördü. Malvern'in iki adamına karşı cesurca savaşıyordu. Ona ihanet eden Odo olamazdı, Ral bunu biliyordu.

Malvern'in mızraklı süvarilerinden birini daha devirdiği sırada, Caryn'in tatlı yüzü geldi gözlerinin önüne. Caryn ve Stephen? Bu düşünce, midesine bir ağrı girmesine neden olmuştu. Hayır, o adamdan Caryn de en az kendisi kadar nefret ediyordu. O zaman neden böyle bir şey yapacaktı ki? Bundan ne çıkarı olabilirdi?

Ral, haydutlara karşı inatla savaşan adamlarına doğru yürüdü. Adamlar, sahip oldukları her şeyi ortaya koyarcasına savaşıyorlardı. Ral bunu görmüştü. Bunun adı sadakatti, Ral bunun farkındaydı; Malvern'in adamlarında bir parçası bile bulunmayan bir bağlılıktı bu... Onları böyle ayakta tutan, kazanmak için verdikleri sözdü.

Ayrıca Ral'in adamları savaş konusunda daha tecrübelilerdi. Savaş meydanlarında geçirdikleri sonu gelmeyen eziyet dolu saatler, Ral'in adamlarını savaşta epey deneyimli bir noktaya getirmiş, hatta Braxston şövalyelerini, bölgenin en iyi savaşçıları arasında sayılabilecek düzeye taşımıştı.

"Malvern!" diyerek kuzey tarafını işaret etti Hugh sinirli bir

şekilde. Ral'in de onu aradığını ve o piç kurusunun, keskin kılıcı altında acıyla kıvrandığını görmek istediğini biliyordu.

Ral atını sert bir şekilde o tarafa doğru ilerletti. Savaş atı, ağaçların arasına atılmış, birbirleriyle vuruşan adamların arasından geçmişti. Görüldüğünden daha çevik bir attı. Ral, Stephen'in atını sağ tarafa doğru sürdüğünü görünce, Şeytan'ı da o yöne ilerletti. Ağaçların arasından aniden çıkan iki şövalye keskin kılıçlarını Ral'e doğru savurdıkları sırada Ral, Stephen'a neredeyse yetişmek üzereydi.

Ral, güven içinde uzaklaşan Stephen'a söverken, yeni bir öfke dalgasının sıcaklığını hissetti. Adamlardan ilki, omzundan yaralandığı halde savaşmaya devam ediyordu. Ral onunla uğraşırken diğer adam, Ral'in bacağına kılıcını saplayacak boşluğu bulmuştu. Ral acıyla hafiften inlerken Şeytan şaha kalktı. Kaldırdığı ön ayaklarını çamurlu ormanda onlara doğru gelen bir savaşçının tam üzerine indirmişti. Birkaç kılıç darbesi sonrasında ilk yaralanan adamın işi tamamen bitmişti. Ral ikinci adamdaki kurtulmak için harekete geçecekti ki, Şeytan'ın sendelediğini fark etti. Hayvan yavaşça alçalmaya başlamıştı. Ral onun sırtından aşağı indiğinde iri savaş atı yan yattı ve kendini yere bıraktı.

Ayaklarının altında uzanmış olan Şeytan'ın sırtından bir zarar görmeden inmişti Ral. Kılıcını kaldırıp düşmanlarından birini daha etkisiz hale getirdi ve acı dolu çığlıklarını duydu. Hemen ardından kendisine doğru gelen iki şövalye daha gördü. Arkasından gelen ayak sesleri, üçüncü bir adamın daha yaklaştığına işaret ediyordu. Ral döndü, üçüne birden aynı anda karşı koymak için doğru pozisyonu almaya çalışıyordu. Ancak artık gücü azalmıştı, üstelik bacağından da kan damlıyordu.

Sırtına indirilen keskin bir kılıcın dişlerini hissettiği anda, göz ucuyla, Braxton'un kırmızı-siyah renklerini de görmüştü. Geoffrey'in uzun ve ince bedeniydi bu. Ral'e arkasından saldıran adama karşı kaldırmıştı kılıcını Geoffrey. Derken Ral, birbirine

giren kılıçlardan çıkan sesleri ve adamın acı çığlıklarını duydu. Diğer iki şövalyeye doğru kalan gücüyle kılıcını savurdu. Birine kılıcını saplayabilmişti. Diğerini ise kesiklerle yaralamıştı. Sonra Geoffrey'e döndü ve karşısında kaburgalarının arasına kılıç darbesi almış bir Geoffrey buldu.

Geoffrey'in aldığı yara ölümcül görünüyordu Ral'e. Etraflarında savaş devam ediyordu. Ral önce, Geoffrey'i yaralayan şövalyenin işini bitirdi, sonra da saldırmaya gelen başka birileri var mı diye etrafı kontrol etti ama hiç kimse yoktu. Ormanı ve kamp alanını gözlediğinde, Malvern'in adamlarının geri çekilmekte olduğunu fark etti. Kendi adamlarından bazıları onları kovalıyordu, bazıları da kamp alnındaki haydutlarla uğraşmaktaydı.

Malvern'in çoktan gitmiş olduğunu bilen Ral, Geoffrey ile ilgilenmek için döndüğünde Odo'nun da ona doğru gelmekte olduğunu gördü. Aynı anda ikisi birden, yerde kanlar içinde yatan Geoffrey'in yanına vardılar.

Ral onun yanına diz kıldı. "Kendini yorma delikanlı. Savaş neredeyse kazanıldı."

"Malvern... o... öldü mü?"

Ral dişlerini sıktı. "Kaçtı, korkarım ki öyle. Yenilmeyi hazmedemez."

"P-peki ya Ferret?"

Ral bakışlarını Odo'ya çevirdi. Ferret'ı ele geçirmeden adamlarının yanından ayrılıp o tarafa gelmeyeceğine emindi.

"Yakalandı," diyerek onun düşüncelerini doğruladı kızıl saçlı arkadaşı. "Krala, şeytanla yaptığı anlaşmayı anlatacaktır."

"Kaç adamımızı...kaybettik?"

Odo yeniden konuştu. "Şimdiye dek yirmi." Bakışlarını aşağıya, Ral'in bacağından akarak tuniğini gölgelendirmiş olan kana çevirdi. "Yirmi adamımız da yaralı. Sayıları daha fazla olmadığı için şanslıyız."

Geoffrey'in boğazından gergin bir hıçkırık çıktı. Bunu, ök-

şekilde. Ral'in de onu aradığını ve o piç kurusunun, keskin kılıcı altında acıyla kıvrandığını görmek istediğini biliyordu.

Ral atını sert bir şekilde o tarafa doğru ilerletti. Savaş atı, ağaçların arasına atılmış, birbirleriyle vuruşan adamların arasından geçmişti. Görüldüğünden daha çevik bir attı. Ral, Stephen'in atını sağ tarafa doğru sürdüğünü görünce, Şeytan'ı da o yöne ilerletti. Ağaçların arasından aniden çıkan iki şövalye keskin kılıçlarını Ral'e doğru savurdıkları sırada Ral, Stephen'a neredeyse yetişmek üzereydi.

Ral, güven içinde uzaklaşan Stephen'a söverken, yeni bir öfke dalgasının sıcaklığını hissetti. Adamlardan ilki, omzundan yaralandığı halde savaşmaya devam ediyordu. Ral onunla uğraşırken diğer adam, Ral'in bacağına kılıcını saplayacak boşluğu bulmuştu. Ral acıyla hafiften inlerken Şeytan şaha kalktı. Kaldırdığı ön ayaklarını çamurlu ormanda onlara doğru gelen bir savaşçının tam üzerine indirmişti. Birkaç kılıç darbesi sonrasında ilk yaralanan adamın işi tamamen bitmişti. Ral ikinci adamdan da kurtulmak için harekete geçecekti ki, Şeytan'ın sendelediğini fark etti. Hayvan yavaşça alçalmaya başlamıştı. Ral onun sırtından aşağı indiğinde iri savaş atı yan yattı ve kendini yere bıraktı.

Ayaklarının altında uzanmış olan Şeytan'ın sırtından bir zarar görmeden inmişti Ral. Kılıcını kaldırıp düşmanlarından birini daha etkisiz hale getirdi ve acı dolu çığlıklarını duydu. Hemen ardından kendisine doğru gelen iki şövalye daha gördü. Arkasından gelen ayak sesleri, üçüncü bir adamın daha yaklaştığına işaret ediyordu. Ral döndü, üçüne birden aynı anda karşı koymak için doğru pozisyonu almaya çalışıyordu. Ancak artık gücü azalmıştı, üstelik bacağından da kan damlıyordu.

Sırtına indirilen keskin bir kılıcın dişlerini hissettiği anda, göz ucuyla, Braxton'un kırmızı-siyah renklerini de görmüştü. Geoffrey'in uzun ve ince bedeniydi bu. Ral'e arkasından saldıran adama karşı kaldırmıştı kılıcını Geoffrey. Derken Ral, birbirine

giren kılıçlardan çıkan sesleri ve adamın acı çığlıklarını duydu. Diğer iki şövalyeye doğru kalan gücüyle kılıcını savurdu. Birine kılıcını saplayabilmişti. Diğerini ise kesiklerle yaralamıştı. Sonra Geoffrey'e döndü ve karşısında kaburgalarının arasına kılıç darbesi almış bir Geoffrey buldu.

Geoffrey'in aldığı yara ölümcül görünüyordu Ral'e. Etraflarında savaş devam ediyordu. Ral önce, Geoffrey'i yaralayan şövalyenin işini bitirdi, sonra da saldırmaya gelen başka birileri var mı diye etrafı kontrol etti ama hiç kimse yoktu. Ormanı ve kamp alanını gözlediğinde, Malvern'in adamlarının geri çekilmekte olduğunu fark etti. Kendi adamlarından bazıları onları kovalıyordu, bazıları da kamp alnındaki haydutlarla uğraşmaktaydı.

Malvern'in çoktan gitmiş olduğunu bilen Ral, Geoffrey ile ilgilenmek için döndüğünde Odo'nun da ona doğru gelmekte olduğunu gördü. Aynı anda ikisi birden, yerde kanlar içinde yatan Geoffrey'in yanına vardılar.

Ral onun yanına diz kırıdı. "Kendini yorma delikanlı. Savaş neredeyse kazanıldı."

"Malvern... o... öldü mü?"

Ral dişlerini sıktı. "Kaçtı, korkarım ki öyle. Yenilmeyi hazmedemez."

"P-peki ya Ferret?"

Ral bakışlarını Odo'ya çevirdi. Ferret'ı ele geçirmeden adamlarının yanından ayrılıp o tarafa gelmeyeceğine emindi.

"Yakalandı," diyerek onun düşüncelerini doğruladı kızıl saçlı arkadaşı. "Krala, şeytanla yaptığı anlaşmayı anlatacaktır."

"Kaç adamımızı... kaybettik?"

Odo yeniden konuştu. "Şimdiye dek yirmi." Bakışlarını aşağıya, Ral'in bacağından akarak tuniğini gölgelendirmiş olan kana çevirdi. "Yirmi adamımız da yaralı. Sayıları daha fazla olmadığı için şanslıyız."

Geoffrey'in boğazından gergin bir hıçkırık çıktı. Bunu, ök-

sürükler takip etmişti. Derken gözleri yaşlarla doldu ve o yaşlar, yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. "Benim hatam," dedi Geoffrey, güçlükle nefes alıp verirken. "Ben... Lord Stephen'in tek amacının Ferret'i yakalamak olduğuna inandım. Kralın takdirini kazanmak... istediğini söylemişti."

Ral göğsünün sıkıştığını hissetti. Bu mantıklı açıklama şüphelerini gidermesini sağlıyordu ama bir yandan da bu gerçeği kabullenmek için mücadele etmesi gerekecekti. Düşünceler aklında dönüp duruyordu.

"O... toprakları bana vereceğine dair söz verdi," diyordu Geoffrey. "Onun o topraklara ihtiyacı yoktu... ama benim vardı."

"Nasıl?" diye sordu Ral, her hücresi ona bunu sormaması için yalvarırken. "Geleceğimiz yerin neresi olduğunu nasıl öğrendin?"

Geoffrey daha sert şekilde öksürüyordu, titremeye başlamıştı, hırıltılı bir şekilde akciğerlerinden gelen kanı kustu. "Onu... onu suçlamamalısınız. Benim... hatam... onun değil." Öksürükler, çok ağırlı kasılmalara dönüşmüştü. "Benim hatam..." dedi ve öldü.

Ral, Geoffrey'e baktı. Sert bir öfke damarlarında vahşi bir şekilde dolanıyor, yumruk yaptığı elindeki zırh eldiven, avcunu kesiyordu.

Onun hatası değil – senin hatan, Geoffrey. Bu kadar genç ve yakışıklı olman, benim yapıp da başarılı olamadığım şekilde ona kur yapman senin hatan. İsteddiğini alması için kadınlığını kullanmaya ikna etmen onu... Bana duyguları varmış gibi davranmasını sağlaman...

Bana ihanet etmesi için onu ikna etmen...

Ral'i öfke sarmıştı. Nasıl da bu kadar aptal olabilmmişti! Hiddet onu kuşatıyor, inandığı her şeyin, geleceğe dair kurduğu hayallerin hepsinin uçup gittiğinden başka hiçbir şey düşünememesine neden oluyordu.

İçindeki öfkeyi, ay ışığında bir İskoç kurdu gibi uluyarak dışarı atma isteğini bastırmak için dudaklarını sınıksı kapattı Ral. Sesi öfkeden titriyordu. Önce bunu durdurmaya çalışırken bir süre sonra umurunda bile olmadığını hissetti.

"Lambert'i bul," dedi Hugh'a. "Yirmi adam al yanına. Ferret ve kamptan geri kalanları Kral William'a götürün. Ona olanları anlatın. Malvern'le ilgili ne yapılacağına o karar verir."

"Pekala, lordum. Hemen yola çıkıyoruz."

"Bir gözünüz de Stephen'i arıyor olsun. Geri çekiliyor olduğun kesin. Adamları çok kötü bozguna uğradı. Yeniden saldırıya geçebileceğini sanmıyorum."

Hugh sadece başını sallamakla yetindi.

"Geride kalanlar Braxston'a mı dönüyor?" diye sordu Odo.

"Evet. Yaralıları tedavi etmeliyiz." Ral'in çenesi öylesine kitlenmişti ki, güçlükle konuşuyordu. "Ayrıca şu haini bulma işi de var."

"Leydi Caryn'i kastetmiyorsun değil mi?"

"Geoffrey onun adını verdi."

"Bundan emin olamazsın."

"İkimizi saymazsan kampın yerini bilen tek kişi o. Hain başka birisi olamaz."

Odo, hâlâ umut besleyen sözlerle konuşuyordu. Ral dönüş yolunda geçirdikleri saatler boyunca, Odo'nun söylediği bu umut vaat eden sözlerle tutundu. Tüm bunların başka bir açıklaması olması için dua ediyordu.

Ama kalbinde bir yer, başka hiçbir açıklamanın olamayacağına inanıyor gibiydi.

BÖLÜM 22

Bretta dış avlunun merdivenlerini hızla çıkarak ağır, ahşap kapıyı itti ve büyük avluya koştu. "Leydi Caryn! Gözcülerden haber geldi. O geliyor, leydim. Kocanız ve adamları eve dönüyorlar!"

Caryn bir rahatlama hissetti. "İyi bakmış mı? Lord Ral'in onlarla birlikte olduğundan emin mi?"

"Lordumuzun siyah ejderli sancağını görebilmiş sadece."

Caryn bakışlarını kapıya çevirdi ve birdenbire rahatsız hissetmeye başladı. Sanki midesi düğüm olmuş gibiydi. Ya ona bir şey olduysa ne olacaktı? Ya yaralandıysa? Sakatlanmış ya da belki de... Hayır! Bunu düşünmemeliydi. Ral güvende ve iyiydi muhakkak. Geoffrey'in yaptığı şey meraktandı sadece, Caryn'i ona anlattıkları ise... yüce Tanrım, bu olanların tek nedeni, Geoffrey gibi genç bir şövalyenin savaşa olan meraklılığı olmalıydı.

Adamlar döndüklerinde tatsız hiçbir şey olmayacaktı ve Caryn, Geoffrey'e o gece neler olduğunu soracaktı.

Düşüncelerinin arasında belli belirsiz seslenmeler duydu. Brettaydı bu. "O iyi olmalı, leydim. Yakında buraya varmış olacak. Ona en iyi halinizle görünmek istersiniz." Bütün sabah de-

polardan birinde birlikte çalışmışlardı. Bu çalışmalar sayesinde Caryn, Ral'in, Ferret ve adamlarıyla yapacağı savaşta karşısına çıkabilecek tehlikelerle ilgili düşüncelerini bir nebze de olsa aklından uzaklaştırabiliyordu.

"Acele edin, leydim!"

Caryn başını eğip tuniğine baktı. Eski ve rengi solmuş bir tunikti. Ayrıca saçları – yüce Tanrım, o saçlarla yaramaz bir sokak çocuğu gibi görünüyordu! Elbisesini yukarı kaldırarak hızla merdivenlere doğru ilerledi. Dakikalar sonra geri döndüğünde, üzerine, orman yeşili tuniğini giymişti. Saçları düzgünce fırçalanmış ve tokalarla, Ral'in sevdiği şekilde tutturulmuştu.

Dış avluya inen merdivenlerin başına geldiğinde derin derin nefes alan Caryn, aşağıya inmeye başladı. En alt basamağa geldiğinde durdu. Hizmetkarların yüzünde bir süre önceki o heyecan yoktu. Herkes ciddi bir ifade takınmıştı, hatta bazı kadınların gözleri yaşlıydı.

"Yüce Tanrım, ne oldu?"

"Kasabadan bir adam lordumuz ve adamlarından önce geldi," dedi biri. "Gidenlerin sadece yarısı geri dönebiliyormuş. Çok fazla yaralı var diyorlar, ölenlerin de olduğunu söylüyorlar."

Caryn, bir yumruk yemiş gibi sendeledi. "Peki... peki ya Ral?"

"Ufak tefek yaraları dışında bir şeyi olmadığını duydum. Haberleri getiren adam kahyanızla konuşuyordu."

Caryn, garip bir şekilde bulanık görmeye başlayan gözleriyle Richard'ı aradı. Kasabadaki bir grup insanla birlikteydi. Ambra da onun yanıdaydı ve gözlerini asma köprüye dikmişti. Caryn, vücudu bir ağaç gövdesi gibi katı bir şekilde onlara doğru ilerlemeye başladı.

"Bilmeliyim, Richard... ne olup bittiğini öğrenmeliyim."

Richard, Caryn'e doğru döndü. "Leydi Caryn, ben de sizi aramaya başlayacaktım." Richard gücünü topladı ve Caryn'e,

anlatılanları olduğu gibi aktardı, tek bir şey dışında söyledikleri aynıydı "Ferret yakalanmış. Braxston şövalyelerinden Hugh ve Lambert'in, onu Kral William'a götürmek üzere yola çıktığı söyleniyor. Kralın bunun karşılığında vaat ettiği ödülü isteyeceklermiş."

"Peki ya Lord Ral?"

"Korkarım yaralanmış. Ama yarasının çok da mühim olmadığını söylüyorlar."

Caryn sendeledi. Richard kolunu uzatıp onu tutmuştu hemen. "Korkmayın, leydim."

"Özür dilerim, Richard." Caryn doğrulmaya çalıştı. Bir yandan da bütün kalbiyle, Ral'in gerçekten ciddi bir yarası olmaması ve adamlarının ölümünün, onun o gece Geoffrey'e anlatmış olabileceği şeylerle bir ilgisi olmaması için dua ediyordu.

Richard başka bir şey söylememişti; Caryn de konuşmadı. Öylece durup asma köprüye ve Kara Şövalye ile, adamlarından geriye kalanların kaleye döndüğü işaretini vermek için kale duvarında dalgalanan siyah ejderli bayrağa baktılar.

Bütün dış avlu hizmetkarlarla dolmuştu. Herkes bekliyor, sevdikleri arkadaşlar ve eşleri için dua ediyorlardı.

Şeytan'ın asma köprüye adım attığını gören Caryn nefesini tuttu. Ral, atının sırtında dik bir şekilde oturuyordu ama rüzgar saçlarını darmadağın etmişti ve yüzü, inanılmaz derecede güçsüz görünüyordu. Kalkanı elindeydi, başlığını ise kuvvetli kolunun altına sıkıştırmıştı.

Ral, Şeytan'ın dizginlerini eline aldı. Caryn o anda kendini, hızla Ral'e doğru giderken buldu. Üzerindeki zırhta kan izleri vardı. Ayrıca bacağına açıkta bırakacak şekilde yukarı toplanmış kıyafeti, sargı yapılmış yaralı kısmı ortaya çıkarmıştı. Sargı bezi tamamen kana bulanmıştı ve artık kopkoyu bir renk almıştı.

Ral atından inmeye çalışırken Caryn'in dudakları arasından, derinden gelen bir ses çıktı, birkaç adım daha yaklaştı kocasına.

Yüce Tanrım, Ral sanki taştan oyulmuş bir heykel gibi ifadesiz duruyordu. Dişlerini öyle bir sıkıyordu ki, çenesi kenetlenmiş, yanaklarına kadar olan kasları gerilmiş görünüyordu. Gözleri solgundu ve o güne kadar Caryn'in hiç görmediği kadar soğuk bir ifadeyle bakmaktaydı. Birkaç günlük sakalı, onun bir zamanlar anıldığı ismi tam anlamıyla yansıtan bir görünüme bürünmesine neden oluyordu: Kara Şövalye, Acımasız Ral.

Ral, Caryn'e doğru yaklaşmaya başladığında Caryn midesinin düğümlendiğini hissetti. Ral'in yüz ifadesi ölümcül bir şeyler taşıyor gibiydi, sıcaklıktan eser yoktu yüzünde. Caryn ümitsiz bir şekilde arkadaki adamlara baktı ve Geoffrey'i aradı. Onu göremeyince, kafasının içinde yankılanan şeyin bir şekilde gerçek olmaması için dua etti.

"Eğer aşığına bakıyorsan, o öldü." Ral'in ağzından çıkan kelimeler, avluda şiddetli bir şekilde yankılanmıştı. "Kendinden başka yirmi iyi adamla birlikte."

Aşık mı? Geoffrey onun aşığı falan değildi ki. "B-ben anlamıyorum."

"Anlamıyor musun? Bence gayet iyi anladın." Ral, başlığını yardımcısına uzatarak tam Caryn'in karşısına geçti. Caryn, Ral'in bakışlarının daha önce hiç görmediği bir öfkeyle, içine işlercesine baktığını ve daha ona herhangi bir şey sormadan onu yargılayarak karara vardığını fark etti. "Benim de anladığım şeyler var tabii. Geoffrey ile birlikte bana komplo kurdunuz. Ona söylediğin şeyler, adamlarımın ölmesine neden oldu. Bana bir kere daha ihanet ettin."

"Hayır!" Caryn bunu söylese bile, bir yandan Ral'in, bu suçlamaların bir kısmında haklı olduğunu biliyordu. Gözlerine dolan yaşlar etrafı buğulu görmesine neden oluyordu.

"Güvenimi kırdığını inkar mı ediyorsun? Geoffrey'e, Ferret'la ilgili şeyleri anlatmadın mı?"

Bunu nasıl inkar edebilirdi ki? Ral ona güvenmişti ve o da ama Tanrım, onu incitecek bir şeyi yapmayı asla istemezdi. Üstebacağından yere kanlar damlamasına neden olacak bir şeyi yapmayı asla isteyemezdi.

“Bunu senden duyacağım,” dedi Ral. O an kılıcını kullansa, sesindeki o acı dolu rengin kestiği kadar derinden yaralayamazdı Caryn’i. “Geoffrey’e anlattın mı? Ferret ile ilgili gizli planlarımdan ona bahsettin mi?”

“B-ben, bunu yapmak istemedim, ama ben—”

“Ona anlattın mı!”

Caryn gözlerini açıp kapayınca gözyaşları, yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. “Evet, anlattım.”

Ral, Caryn’e tokat attı ve Caryn bir anda kendini yerde buldu. Ağzına dolan kanın tadını hissedebiliyordu ama buna aldırmadı; hatta memnun bile oldu çünkü gerçekte, bunu hak ettiğini düşünüyordu.

Yeniden ayağa kalkmaya çabaladı Caryn ve kendini, Ral’in yüzüne bakmak için zorladı. Ona tekrar vuracağını biliyordu ve bir yandan bunu yapmasını da istiyordu. Yine de başını kaldırdığında, ona vuracak bir adamın yüzü yerine, kendisiyle aynı acıyı çeken bir adamın yüzünü gördü. Bu adam da tıpkı onun gibi duygusal çelişkiler yaşıyor ve neredeyse ikiye bölünüyordu. Caryn ona uzanmak, dokunmak ve onu rahatlatmak istedi. Dizlerinin üzerine çöküp ona, affedilmek için yalvarmak istedi.

Ama bunu yapmadı. Öylece duruyordu.

Ral’in buz gibi bakan gözlerini gördüğü tek bir anda, onu bir daha affetmeyeceğini anlamıştı.

Ral kendini toparlamaya çalışıyordu. Yüz ifadesinde birçok duygu aynı anda kendini gösteriyordu: öfke, hayal kırıklığı, acı

ve umutsuzluk. Bir süre sonra...

“Söylemek istediğin bir şey var mı?” diye sordu Ral.

Hem çok şey vardı hem de hiçbir şey yoktu. Başını iki yana sallamaktan başka bir şey yapamadı.

“Nişanlandığımız günden beri bana hep özgürlüğün için yal-
dın durdun. Özgürlüğünü her şeyin üzerinde tuttun. İşte şimdi, bugünden sonra, ona sahip olacaksın Ivesham’lı Caryn.”

Caryn hiçbir şey söylemedi. Boğazında düğümlenen bir şeyler vardı ve sıcak gözyaşları, yanaklarından aşağı sel gibi akıyordu. Göğsü, neredeyse nefes almasını imkansız kılacak kadar sızlıyor, kalbi ise, ortadan ikiye ayrılmışçasına ağrıyordu.

Caryn’in karşısında bir kule gibi yükselen Ral’in dudakları sert ve affetmeyi reddeden bir çizgi halini almıştı. Bu haliyle çok korkutucu görünüyordu. “Lynette birkaç aydır Pontefact’ta. Gerçek düzenlemeleri yapmıştır. Adamlarım seni de oraya götürecekler. Kadınlarımdan arasına katılabilirsin... ya da manastıra geri dönebilirsin. Seçim senin. Hangisini istiyorsun?”

Bu, verilmesi zor bir karar değildi. Bir zamanlar her şeyin üzerinde tutup, bir hediye gibi gördüğü özgürlük, şimdi onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ral olmadan hiçbir anlamı yoktu.

“Rahibelerin yanına dönmeyi tercih ederim.” Belki de orada iç huzuruna gidecek bir yol bulur ve Ral’in adamlarının ölmesine neden olması konusunda kendini affedebilirdi.

Ral bunu duyunca kaşlarını çatı; Caryn’in bu tercihi yapmasına şaşırmış gibiydi. “İstediğin şeyin bu olduğuna emin misin?”

“Evet, lordum.”

Ral sert bir ifadeyle duruyordu. “Pekala o zaman. Eşyalarını toparla ve yola çıkmak için hazırlan. Girart seni manastıra götürecektir.” Ral bunları söyledikten sonra arkasını döndü ve Caryn’dan uzaklaştı. Sırtını dik tutmaya, bacağındaki kanayan yarayı yok saymaya çalışıyordu. Adamlarına doğru ilerledi.

Caryn, Ral'in geniş sırtını ve uzun adımlarını izledi. Güçsüz düşmüş olmasına rağmen geniş omuzlarını dik tutuyordu. Caryn o an, Ral'i daha önce hissettiğinden bile daha çok sevdiğini fark etti.

"Ral..." Ral durdu. Sırtı daha da sert bir şekilde öylece çakılı kalmıştı ama dönüp arkasına bakmadı. "Bacığın... ben... lütfen... birinin seni tedavi etmesi gerek. Isolda bunu-" Ral yürümeye başlamıştı yeniden. Yorgun adımları onu her saniye biraz daha uzağa taşıyordu.

Caryn, orada öylece ne kadar süre dikildiğinin farkında değildi. Saniyeler ona saat gibi gelmişti; dakikalar ise sonsuzluk.

"Gel küçüğüm. Hazırlanmalıyız." Marta'nın zayıf elleri Caryn'in omuzlarını tutmuştu. Onu hareket ettirmeye, adım atarak ilerletmeye çalışıyordu. Caryn konuşmadı, sadece yaşlı kadının onu üst kata götürmesine izin verdi, sonra da Marta onun eşyalarını küçük bir el çantasına doldururken öyle pencerenin kenarında durdu. Manastırda çok fazla eşyaya ihtiyacı olmayacaktı.

Zaten dünyada en çok ihtiyaç duyabileceği şeyi de kaybetmişti.

Girart ve kılavuzluk etmek için onlara katılan Ral'in iki adamıyla birlikte, gri atına atlayan Caryn, manastıra doğru yola çıkmıştı. Yolculuğun ve gördüğü manzaranın çok azını hatırlıyordu; çünkü etrafını gözyaşlarının gözlerine örttüğü bir perdenin ardından izlemişti. Sessizce ağlamış, kalbinin paramparça olduğunu hissetmişti.

Marta, Caryn'i teselli etmeye ve işlerin bir şekilde yoluna gireceğine ikna etmeye çalışmıştı. Caryn ise ona öylece bakmış ve işlerin bir daha kendisi için asla yoluna girmeyeceğini söylemişti.

Ral'in adamları onun yüzünden ölmüştü. Kocasını yaralanmıştı. Ral hem kendi hayatı hem de adamlarının hayatları konusunda ona güvenmişti, o ise Ral'in güvenini boşa çıkarmıştı.

Tipki kendi kendine karşı duyduğu güveni de boşa çıkarttığı gibi.

"Burada iyi olacak mısınız, leydim?" Girart manastırın kapısında duruyordu; diğer iki adam ise onun arkasında bekliyorlardı. O her zaman Caryn'e karşı kibar olmuştu ve Caryn de onu severdi. Ancak böyle bir zamanda gösterdiği nezaket yine de Caryn'i şaşırtmıştı.

"İyi olacak," dedi Holy Cross Manastırı'nın sert yüzlü yöneticisi Rahibe Terese. "Kız kardeşi Gweneth burada, ayrıca birçok arkadaşı da var. Burası bir zamanlar onun eviydi."

Ev? Caryn'in aklından belli belirsiz düşünceler geçiyordu. Yıllardır ilk kez Braxston Kalesi için bu hisleri hissetmişti. Ona ihtiyaç duyulduğunu hissettiği tek yer orası olmuştu... ait olduğunu hissettiği tek yer orasıydı.

"Gel, Caryn. Kıyafetlerini değiştirmeliyiz."

Caryn susmaya devam ediyordu. Hâlâ üzerinde olan orman yeşili, güzel tünici giymeyi hak etmemişti. Karalara bürünüp, dizlerinin üzerine çöküp saatlerce dua etmeliydi. Yine de bu bile yeterli bir ceza olmazdı.

"Kıyafetlerini giydiğinde kendini daha iyi hissedeceksin," diyordu başrahibe. "Kocanı affetmese de Tanrı affedecek senin günahlarını." Caryn'in hatırladığından daha da tiksindirici olan, kasvetli koridorda ilerlediler. Belki de bu sefer, buradan asla kurtulamayacağını bildiği için böyle hissediyordu.

"Geri dönüşün bir bakıma bize bereket getirdi. Seni tekrar bizim himayemize gönderen Lord Ral epey cömert davrandı. İyi ve adil bir adam olduğu belli. Onu böylesine hayal kırıklığına uğratmış olman çok kötü."

Başrahibe, aklından geçenlerin hepsini söylemiyordu. Caryn manastıra hiç uygun değildi. Aksilikleriyle herkesin başına bela oluyordu. Yaşadığı her şeyi hak ediyordu.

Caryn, uzun ve ince başrahibeyi, dar ve uzun bir oda boyunca takip etti. Odanın bir köşesinde, mısır kabuklarıyla yapılmış bir yatak vardı. Burası bundan sonra, belki de uzun yıllar boyunca onun evi olacak yer olmalıydı.

Caryn, orman yeşili elbisesinde birilerinin ellerinin gezindiğini hissetti. Başka birinin elleri de saçlarındaki tokaları çıkarıyordu. Nefret ettiği Rahibe Agnes'in de aralarında bulunduğu birkaç rahibe, elbisesini çıkarıp, o kaba, keten bezinden yapılmış manastır kıyafetlerinden birini giymesi için ona yardım ediyorlardı. Ardından kahverengi, yünlü tuniği giydirdiler ve onu bir kez daha yalnız bıraktılar.

Caryn, yumru yumru olmuş mısır kabuklarıyla hazırlanmış yatağa gömüldü. Rutubetli taş duvara dokundu; yanağını duvara yaslayarak dinlendi. Nemi ve soğuğu yanağında hissediyordu, tıpkı kalbinde de olduğu gibi. Yatağa kıvrılırken kirpiklerinin arasından dökülmeye başlayan yaşlara teslim oldu ve gözlerini kapadı.

Ral, seni çok seviyorum. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim. Soğuk duvara karşı, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, nasıl olup da her şeyin bu kadar kötü bir noktaya geldiğini soruyordu kendi kendine.

Ral başını masadan kaldırdı. Etrafındaki şövalyelerden birkaçı horlarken, bir kısmının da kahkahaları kalenin duvarları arasında yankılanıyordu.

"Geç oldu, lordum." Richard, Ral'in omzunu dürtüyordu. "Yatağa gitme zamanınız gelmiş olabilir."

Ral'in kolu, başının altından bir yılan gibi kıvrılarak çıktı ve masadaki yemek artıklarının olduğu tabakları, boş şarap kadehlerini yararak ilerledi. Sonuna kadar uzandığında, elindeki kadehi Richard'a doğru kaldırdı. "Bunu benim için doldur."

Richard bir an duraksadı. Sonra da köşede bekleyen yarım kadehi kadar hizmetkara başıyla işaret etti. "Şarap tulumunu getir. Lord Ral biraz daha şarap istiyor."

Leo hızla geldi, kadehi doldurdu ve yeniden uzaklaştı. Ral kadehi kafasına dikip yeniden doldurulması için uzatınca, Leo istemeyerek de olsa kadehi bir kez daha doldurdu.

"Leydi Caryn gittiğinden beri böyle," diye fısıldadı Leo, Richard'a.

"Doğru," diye ona katıldı Richard yüzünü buruşturarak. "Birazdan diğerleri gibi sesli bir şekilde uyumaya başlayacak ve ben de onu yukarıya, yatağına taşımaları için birkaç adam çağıracağım."

"Ben Leydi Caryn ile ilgili söylenen şeylere inanmıyorum. Onun kocasına ihanet ettiğine inanmıyorum."

Caryn bunu kabul etmesine rağmen Richard da, Ambra da, hatta diğer adamların birçoğu da bu duruma inanmıyorlardı. Richard, bakışlarını, Lord Ral'in sergilediği bu acınacak haldeki manzaradan başka bir yöne doğru çevirdi. Ral bir kez daha masadaki dağınıklığın üzerine sızmıştı. Birkaç adım ötedeki gölgelerin arasında ise Marta, endişeli bakışlarla onu izliyor ve omaylamayan bir şekilde başını sallıyordu.

Ral neredeyse altı tam gündür içiyordu. Artık hareketlerini kontrol edemiyor, sesi kayık bir şekilde çıkıyordu; yapılmasını istediği şeyler mantıksızdı.

Ral'in acısı çok büyüktü ve Richard bunu anlıyordu. Yarası çok derindeydi, katlanması onun için çok zordu. Kalede Ral'in acısını en iyi anlayabilecek kişi Richard'dı. Eğer Caryn'in yerinde Ambra olsaydı, Ambra onu aldatsaydı, başka birine gitseydi... Richard, bu durumda hayatına devam edip edemeyeceği konusunda emin değildi.

"Onu yukarıya çıkaracağım." Bu Odo'ydu. Onun da yüzü en az Richard ve diğerleri kadar korku dolu, endişeli görünüyordu.

Girart ve diğer birkaç adamları birlikte, lordları olan bu iri yarı adamı yerinden kaldırıp, taş merdivenlerden yukarı götürdüler. Bu iş artık neredeyse, her gece yapılması gereken bir rutin halini almıştı.

Richard, üst kata çıkıp koridorda gözden kayboldukları ana kadar izledi onları. Sonra da güçsüz düşmüş bir şekilde odasına gitti. Karısının onu karşılayacak kollarında biraz olsun dinlenebilirdi. Lord Ral ise sadece boş bir yatakla karşılaşacak ve anıların acısıyla birlikte cehennem gibi bir gece geçirecekti.

Richard, Caryn'in de bir yerlerde, bu tür geceler geçirip geçirmediğini merak etti.

* * *

İlk birkaç gün boyunca Caryn'i kendi başına düşünmesi ve Tanrı'dan af dilemesi için yalnız bıraktılar. Caryn bütün zamanını acı bir tecrit halinde geçiriyor, odasından çıkmak istemiyor, hasta hissediyor, manastırda pişen yemeklerin bir lokmasını bile ağzına süremiyordu.

Sonra bir sabah erkenden, odasına giren birinin sesiyle uyanı. Yorgunluktan tükenmiş gözlerini yavaşça açmıştı, kalbi amaçsız bir şekilde atıyordu.

Ayak ucunda duran kendisiyle aynı kahverengi yünlü tuniği giymiş kızın hatlarını fark etti ve onun kız kardeşi olduğunu anladı. Yatakta oturdu ve uyuklu gözlerini ovuşturdu.

"Merhaba Gweneth," dedi yumuşak bir ses tonuyla Kız kardeşinin gülümseyişini karanlıkta bile görebiliyordu. Siyah saçlı kız Caryn'in önüne diz çöktü ve Caryn de onun elini tuttu. "Bu kadar erken saatte kalkmamalısın." Caryn'in sesinde herhangi bir eleştirisi ifadesi yoktu.

Caryn kız kardeşinin samimi, dürüst ve mavi gözlerinin içi-

ne bakamıyordu, Gweneth'in onun gözlerinde göreceği şeyden korkuyordu.

Gweneth, Caryn'in kız kardeşi olduğunu tam olarak anlamıyordu ama bir şekilde onunla arkadaş olabileceğinin farkındaydı ve aralarında bir sıcaklık vardı. O kazayı yaşadıkları günden sonra bir daha hiç konuşmamıştı belki ama etrafındaki insanlara karşı inanılmaz bir empati yeteneği geliştirmişti. Onların sevinçlerini, acılarını, mutluluklarını ve pişmanlıklarını paylaşmak konusunda çok iyiydi. Gweneth, bulunduğu yerde iyiliğin öyle çiçekler açmasını sağlıyordu ki, başka şeylere yer kalmıyordu.

Üzerlerindeki gölgeler, doğmakta olan güneşin, parmaklı camdan içeri süzülmesiyle birlikte dağılmış, içinde bulundukları küçük oda aydınlanmıştı. Caryn, yatağında doğrulup oturdu.

"Güneş doğuyor," dedi Gweneth'e hevesli bir şekilde. O sırada Gweneth onu elinden çekmiş, yerden kaldırmaya çalışmıştı. Kahverengi, yünlü tuniğinden tutunduğu Gweneth'in kendisini yönlendirmesine izin veren Caryn, onunla birlikte alt kata indi ve kapıdan dışarı çıktı.

Güzel Gweneth, Caryn'i, bahçedeki kadife çiçeği ektiği yere götürmüştü. Önce güneşi işaret etti parmağıyla, sonra da güzel, sarı çiçekleri.

"Evet, onlar da küçücük birer güneş gibiler," dedi Caryn. Sonra da bir tanesini kopararak Gweneth'in kulağının arkasına taktı. O sırada tanıdık ve dostane bir ses arkalarından seslenmişti. Caryn arkadaşını, Rahibe Beatrice'i görmek için döndü. Beatrice gülümsüyor ve el sallıyordu onlara doğru. Caryn ve Gweneth de el salladılar. Gweneth, eteğini toplayarak kapıya, Beatrice'in yanına doğru koşmaya başladı. Caryn ise olduğu yerde duruyordu.

Beatrice'in yanına koşmak yerine bakışlarını yere indirmiş, sarı, parlak çiçeklere bakıyordu. Kadife çiçekleri, kız kardeşinin güneşe çıkmasını sağladığı ve onu eğlendirdiği için mutluydu. Onun hayatında artık güneş ışığı olmayacaktı, çünkü Ral'i

kaybetmişti. Artık sarı, parlayan güneş ışınları ne kadar yere inmeye devam etse de, Caryn içinde soğukluk hissediyordu; karanlıktaydı.

Güneşin onu ısıttığı günleri bir daha görüp göremeyeceğini merak etti.

"Sana bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyorum!" Odo, sahanlıkta, Ral'in oturup Braxston hesap kayıtlarını incelediği masanın başında volta atıyordu.

"Ne? Ne yanlış olabilir ki? İnkâr etmedi ki yaptıklarını."

"Neyi yapıp neyi yapmadığı değil önemli olan. Söylediğim şey, bazı durumların aslında görüldüğü gibi olmadığı."

"Vazgeç artık, Odo. Bu aptallıklardan bıktım. Arkadaşım olduğunu unutma." Ral, bir haftadan fazladır içiyordu ve nihayet yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı. İçki, acısını bir süreliğine unutmasını sağlıyordu; ancak şarap kadehinden uzun süre uzak kalırsa, acıları yeniden kendini hissettirmeye başlayabilirdi.

"Zaten arkadaş olduğumuz için sana bunları söylüyorum. Gerçeği araştırmanı rica ediyorum."

Ral eliyle masaya vurdu. "Gerçeği mi istiyorsun? Acı gerçek şu ki; benim karım, başka bir adamla aşk yaşıyordu. Adam açgözlü ve hırslı bir adamdı. İsteddiği şeyi elde etmek için karımı kullandı ama kendini bir anda, hiç beklenmedik bir şekilde ölmüş olarak buldu. İşte bu dostum, gerçek bu!"

"Karın sana aşıkta, Geoffrey'e değil. Ferret ile ilgili planlarını ona anlattıysa, bunun bir nedeni olmalı."

"Onu savunduğuna inanmıyorum. Sen, sen ondan hiç hoşlanmazdın."

"Bu doğru... yani başlarda öyleydi. Sonra seninle nasıl ilgilendiğini, seni nasıl mutlu ettiğini gördüm. Sen içeriye girdiğinde sana nasıl baktığını gördüm ve senin ona nasıl baktığını da..."

"Saçma şeyler söylüyorsun. O kadın Geoffrey'e aşıkta."

"Hayır, sana aşıkta!"

Ral, güçsüz bir şekilde iç çekti. Bu duyduklarına hiçbir şekilde inanmıyordu. "Bu doğru olsa bile, o bana ihanet etti. Güvenemeyeceğim bir kadınla yaşayamam."

"Sana bilerek ihanet ettiğine inanmıyorum. Onun için çok şey ifade ediyorsun."

"Bu kadar yeter! Onun benimle ilgilendiği konusunda neden bu kadar ısrarcısın? İlgilendiği de değil hatta, sevdiği diyorsun. Üstelik o bana, beni sevdiğiyle ilgili tek kelime bile etmemişti."

"Sen ona, onu sevdiğini söyledin mi?"

"Hayır ama—"

"Bir keresinde sana karşı duyduğu aşktan bahsetmişti," dedi Odo yumuşak bir şekilde. "Daha önce bir kadının yüzünde hiç böyle bir ifade görmemiştim. Bir erkek, kendisine o şekilde bakabilecek bir kadın için tüm krallığını feda edebilir."

Ral, içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Gününün her dakikası, kaybetmenin verdiği acıyla burkularak geçmişti. Her ne kadar bundan kurtulmaya çalışırsa çalışsın olmuyordu; bu his onunla birlikte her yere geliyor, içini acıtıyordu. Şimdi de Odo gelmiş onun yükünü ağırlaştırıyor, hatıralarını canlandırıyor; ama Ral, içindeki şüpheden bir türlü kurtulamıyor, bu yaşananların hiç gerçekleşmemiş olduğu zamanlara özlem duyuyordu.

"Çık dışarı," dedi Ral hafifçe tehdit eder gibi Odo'ya. "Çık ve bir daha da gelme."

Odo bir an öylece kaldı. "Özür dilerim. Amacım seni üzmemek değildi." Sonra döndü ve kapıya doğru ilerledi. "Ama yine de söylediklerimden pişman değilim."

Odo kapıyı arkasından kapatırken Ral de hesapların yazılı olduğu defteri hızlıca kapatmıştı.

"Çıldırılmış," diye mırıldandı Odo, kapıda bekleyen Marta'ya. Yaşlı kadın hiçbir şey söylemedi ancak dönüp avluya doğru in-

meye başladığında, sanki omuzları Odo'nun söylediklerinin altında iyice ezilmiş gibiydi.

Caryn, yumuşak çimenlerin ve çiçeklerin arasındaki bir çıkıntıya oturdu. Manastırda büyük zahmetlerle bitirmek için uğraştığı işlerini tamamlar tamamlamaz buraya gelmişti. Sadece oturmak ve hatırlamak istiyordu.

İlk başta geçmişe ait her şeyi engellemek, unutmak ve kaybolmasını sağlamak istemişti. Ancak bir anda, geçmişin onun için acılara karşı bir sığınak olduğunu ve onu teselli ettiğini fark etti.

Günlerce uğraştığı onca yorucu işin, herkesi doyurmaya yetmeyen yiyeceklerin, yaşadığı boğucu hapishane hayatının ve hissettiği suçluluk duygusunun arasında, ona biraz da olsa rahatlık hissi veren tek şey, Ral'le paylaştığı anıları yeniden hatırladığı zamanlardı.

Hatırlamak yeterince kolaydı. Ral'in yakışıklı yüzünün hatırası, Caryn'in zihninde hâlâ capcanlı duruyordu, tıpkı onu atının üzerinde, çayırdaki gördüğü yıllar önceki o günde olduğu gibi. Yüzündeki her çizgiyi, dudaklarındaki her kıvrımı olduğu gibi hatırlıyordu. Gözlerinin rengini griden maviye çeviren o muzip çizgileri ve onu arzuladığını belli eden, derinden gelen o bakışlar hâlâ aklındaydı.

Ral'in kuvvetli ellerini ve dokunurken nasıl hissettirdiklerini de hatırlayabiliyordu. Ona dokunduğu an içinde uyandırdığı hisleri, ağladığında onu teskin etmek için okşayan ve acısını hafifletmeye çalışan elleri anımsıyordu.

Caryn kurtları ve Ral'in onu korumak için kendi hayatını nasıl da tehlikeye attığını hatırladı. Leo'ya nasıl da yardım ettiğini, Sakson savaşçısıyla ilgili gerçek ortaya çıksın ve adalet yerini bulsun diye nasıl da uğraştığını hatırlıyordu. Ral'i düşündükçe kalbi sızlıyordu ama yaşadıklarını hatırlarken bile mutlu oluyordu. Bir yandan da, bir daha o günlere dönemeyeceğini düşünüyordu.

Caryn, Ral'le baş başa oldukları zamanları da düşünüyordu sıkça. Onun derinden gelen, sert sesini, gülümsediği zaman dudaklarının aldığı şekli, paylaştıkları kahkahaları ve... endişeleri. Şimdi onun sorumluluklarını kim paylaşıyordu acaba? Caryn bunu merak ediyordu. Nasıl bir adam dönüşmüştü acaba? Onun Caryn'e ihtiyacı vardı ve Caryn, onu öylece bırakmıştı.

Caryn bakışlarını yukarı kaldırıp, kız kardeşinin yanında durduğunu görünce şaşırdı. Gweneth'in kusursuz görüntüsünün gölgesi, Caryn'in yüzüne düşüyordu. Gweneth sessiz bir şekilde aşağıya, Caryn'e bakıyordu; sonra onun yanına diz çöktü. Elleri küçük bir buket çiçek vardı. Çiçekleri uzattı ve Caryn'in ellerine doğru bastırdı. Çiçekleri kabul eden Caryn'in elleri titriyor, içindeki acı büyüyor, sanki onu ortadan ikiye bölecekmiş gibi acıtıyordu.

Caryn, Gweneth'e doğru uzandı ve o anda, kız kardeşinin mavi gözlerindeki yaşları fark etti. Acıyla gözlerine dolan yaşlar artık oldukları yere sığmıyor, yanaklarından aşağı süzülüyorlardı. Gweneth'in yüzünde acı vardı, hem de en az Caryn'inki kadar derin bir acı. Kız kardeşini nadiren gözleri yaşlı ve mutsuz bir halde görmüş olan Caryn, boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti.

Caryn'in içinde bulunduğu acı Gweneth'e de yansımıştı. Gweneth, kız kardeşinin yaşadığı kederi hissetmiş, onun yüzündeki ifadede, yaşadığı hayal kırıklığını ve kayıpları görmüştü. Otların arasındaki o küçük çıkıntıya oturduğunu gördüğü an, Caryn'in içinde bulunduğu acıları hissetmişti.

Caryn, titreyen elleriyle, kardeşinin verdiği çiçekleri burnuna doğru kaldırdı ve güzel kokularını içine çekti. Bir kez daha bakışlarını Gweneth'e çevirdi ve kendini gülümsemek için zorladı. Uzanarak kardeşinin güzel yanaklarındaki yaşları sildi; sonra da kendi yanaklarındakileri temizledi.

"Ağlamamalıydın," dedi sahte bir neşeyle. "Burası çok güzel, öyle değil mi?" Eviyle, Ral'le, ona duyduğu aşk ve hissettiği yalnızlıkla ilgili düşüncelerini kafasından uzaklaştırarak gülümsemeye devam etmeye zorladı kendini. Gweneth'in yumuşak, kırmızı dudakları da bir tebessümle kıvrılana kadar bunu yaptı.

Caryn küçük bir çan çiçeğine doğru uzanarak onu koparttı ve Gweneth'e uzattı. "Baksana ne kadar da güzel. Rengi tıpkı gözlerinin rengi gibi." Kız kardeşi artık daha içten bir şekilde gülüyordu. Hevesli bir şekilde başını sallayarak, yerde o renk çiçeklerden daha fazlasını aramaya başladı. Biraz uzakta aradığını bulmuştu ve oraya doğru yöneldi. Caryn, kız kardeşinin uzaklaşmasını izledi. Onun, acısını unuttuğunu biliyordu. Gweneth'in çektiği acının ömrü bir kelebeğin ömrü gibi kısa olurdu.

Caryn'in acısı ise gitmiyordu, azalmıyordu, aksine daha da alevleniyordu. Hayatında ilk defa, etrafındaki hiçbir şey ona keyif vermiyordu. Ne güneş ışığı ne de mavi gökyüzü onu neşelendirebiliyordu. Ve yine hayatında ilk defa, içinde yaşadığı dünyanın dışında kalan şeylerin farkında olmayan kız kardeşini kıskanıyordu.

BÖLÜM 23

Ral büyük ve boş yatağına doğru baktı. Hissettiği acı kalbine bir bıçak gibi saplanıyordu sanki. Bu acı, Odo'yla tartıştığı günden beri yakasını bırakmamıştı. Aslında, o şüphe, içine süzül-
düğünden beri geçen her gün giderek kötüleşmişti bu acı.

Caryn için yanıp tutuşuyordu. Baştan beri onunla geçirdikleri her anı düşünüyordu; ama içindeki bu acı, Caryn'e karşı hissettiği öfkeyi de arzuyu da geçirmemişti.

Bazen, aklını karıştırıp kafasındaki soru işaretlerini ortaya çıkardığı için Odo'dan nefret ediyordu. Bir günün batımından diğerinin doğuşuna, bu şüpheler Ral'in aklından hiç çıkmıyordu. En olmadık zamanlarda karısının yaptığı bir şey, ona olan ilgisi-
ne ispat olabilecek bir söz aklına geliyordu... Odo'nun söylediği sevgiyi kanıtlayabilecek şeyler...

Birlikte geçirdikleri zamanları, en ufak ayrıntılarına kadar hatırlıyordu. İlk başta evlilik fikrine nasıl karşı çıktığını, onun öfkesine, cesur bir şekilde nasıl göğüs gerdiğini hatırlıyordu. Daha sonrasında Ral onu tutup göğsüne bastırması ve Caryn de orada ağlamıştı. Kurtlarla karşı karşıya kaldıklarında Ral'i yalnız bırakmayıp, kendi hayatını hiç düşünmeden tehlikeye atmıştı. Leo

için nasıl cesaretli davrandığını, kendini hiçe sayarak o çocuğu korumak için neler yaptığını da anımsadı. Bu yaptıklarıyla Ral'in saygısını ve beğenisini kazanmıştı zaten.

Kalenin işleriyle ilgilenmeye başladığında, kızıp, ortalığı nasılsa pislik bir halde bıraktığını hatırlayınca gülümsedi Ral. Ne cesaretle Ral'e bu şekilde tepki göstermişti ki? Yine de bu yaptığıyla hizmetkarların sadakatini kazanmıştı. Ral, Lynette'i gözlerinin önüne getirdi ve onunla birlikte olmasının Caryn'i ne kadar incittiğini... Eğer Ral'i sevmeseydi neden bu olay karşısında böylesine çok acı çekecekti ki?

Ancak belki de, artık Ral'i daha az görüp yeterince çok şey öğrenemeyeceği için çekmişti o acıyı.

Ral sandalyesine oturdu, dirseklerini masaya dayamıştı, başını ellerinin arasına alarak parmaklarını saçlarına geçirdi. Daha kaç kere Caryn'i ve vücudunun yumuşaklığını hatırlayacaktı? Daha kaç kere onun gülümseyişini, kahkahalarını ve sesini anımsayacaktı?

Nasıl oluyordu da ona ihanet eden bir kadın artık hayatında değil diye böylesine çaresiz ve umutsuz hissediyordu?

Sönmek üzere olan tek bir mumun aydınlattığı odanın karanlığına doğru iç çekti. Eliana'yı düşündü ve onun kardeşiyle yaşadığı o şeytani yasak aşkı fark ettiği zaman hissettiği acıyı hatırlamaya çalıştı. O zaman da çok acı çekmişti. Aptal yerine konmanın, aldatılmanın ve ona ait olduğunu zannettiği bir şeyi kaybetmenin neden olduğu bir acıydı bu.

Ama yine de Caryn'i kaybettiğinden bu yana çektiği acı gibi değildi o.

Çünkü bu sefer durum farklıydı. Bu sefer beynini kemiren şüpheler vardı. Ral kendi kendine sordu: Onu bu şekilde aldatabilecek, ahlaktan yoksun, kendi isteklerini elde etmek uğruna onu kullanacak bir kadın için böylesine üzülebilir miydi?

Böyle bir kadının gidişi onu derinden incitebilir miydi?

Caryn'e karşı hissettiği tutku, önsezilerini de köreltecek kadar ileri mi gitmişti?

Ral, ayak sürüme sesleri duydu ve başını kaldırdı. Marta, büyük, ağaç masanın karşı tarafında duruyordu.

"Çok fazla acı çektiniz, lordum; ama Leydi Caryn de çekti. Artık gerçekleri duymaya hazır mısınız?"

Marta'nın sözleri üzerine Ral'in kalbi bir an durdu sanki ama sonra normale döndü. Temkinli yaklaşıyordu duyduklarına. "Ne gerçeği?"

"Caryn'inizin size ihanet ettiğini düşündüğünüz gece olanlar."

"O artık benim Caryn'im değil—"

"Değil mi gerçekten? O zaman neden bu kadar acı çekiyorsunuz?"

"Söyleyecek bir şeyin varsa söyle, yaşlı kadın, yoksa da beni rahat bırak."

Marta, gri tuniğinin etekleri arasından bir şarap kadehi çıkardı ve masaya koydu. "Sizin Ferret'ı aramaya gideceğiniz akşam Leydi Caryn, bununla şarap içti."

"Eğer onun sarhoş olduğunu söylüyorsan bu hiçbir işe yaramaz. Ona güvenemeyeceksem—"

"Sarhoş değildi. Fazla içmedi. Benim söylemeye çalıştığım şey şu: Ona ilaç verildi."

"İlaç mı?" Ral, içinde kıpırdanmaya başlayan umudu bastırıp, uzun süredir hissetmediği duygularla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. "Geoffrey'in onun şarabına bir şeyler koyduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Buna verosa deniyor. Şarabına bir şeyler koymaktan daha fazlası demek bu. Kurutulmuş bazı bitkilerin karışımıyla hazırlanan bir sıvı ve yüksek derecede ağrı çekenleri uyuşturmak için kullanılıyor. Yüksek dozda alınınca insanların bir şeyler görmesine neden olur...normalde yapmayacağı şeyleri bile yapmasını sağlar."

"Bu hikayeye inanmamı mı bekliyorsun? Kanıtın var mı? Neden bu kadar geç açıklamaya karar verdin bunu?"

"Başkalarını dinlemeyi denediğiniz bir zaman oldu mu?"

Hayır, olmamıştı. Ral bunun farkındaydı. Öfkesi çok büyük, acısı çok fazlaydı. "Hikayeni bir kere daha anlat. Sonra da kanıtlarını göster. Kanıtın yoksa bu konuşma bitmiştir." Ral, içinde beliren umuda karşılık, bu yaşlı kadının sırtını dönüp gitmemesi için dua ediyordu.

Marta onu hayal kırıklığına uğratmadı. O gece merdivenlerde karşılaştıklarında Caryn'in cildinde fark ettiği solgunluktan başlayarak anlattı. Endişelendiği için avluya dönmüş ve Caryn'in ardında bıraktığı şarap kadehini bulmuştu. Kadehten o anda bile otların kokusu geliyordu. Kadehi alıp revire gittiğinde, Hassan tarafından hazırlanmış uyuşturucu özelliği olan otların bulunduğu kavanozlardan bazılarının içindeki malzemelerin eksildiğini, diplerinde çok az kaldığını görmüştü. Yine de bunun hiçbir anlam gelmediğine dair umudunu yitirmemiş, hemen karar vermek yerine hizmetkarları gizlice sorguya çekmişti.

Ral'in ikna olmadığını gören Marta ayaklarını sürüyerek kapıya doğru ilerlemeye başladı. Kapıyı açtı ve hizmetkar kadınlardan biri içeri girdi. Endişeli gözlerle Ral'e doğru bakıyordu.

"Korkma," dedi Marta. "O gece revirin önünden geçerken ne gördüğünü Lord Ral'e anlatmalısın."

Kadının ismi Elda'ydı, Ral bunu hatırlıyordu. Caryn'den çok da büyük olmayan bir genç kadındı.

"O Geoffrey'di lordum. O kadar geç bir saatte revirde ne yapıyor olabileceğini merak ettim ama sonuçta bu benim işim değildi, o nedenle hiçbir şey sormadım."

"İçeride ne yapıyordu?" diye sordu Marta.

"Kavanozlardaki otlarla uğraşıyordu. Acelesi olduğu belliydi, zaten birkaç dakika içinde oradan ayrıldı."

"Geoffrey böyle bir karışım hazırlamayı nereden biliyor olabilir ki?" diye sordu Ral. Kalbi artık daha hızlı atıyor ve içindeki umut büyüterek onu yükseklere uçuracaktı gibi kanat çırpıyordu.

"Onun orada epey fazla zaman geçirdiğini unutmuşu benziyorsunuz. Leydi Caryn onun ağrısını dindirmek için ilaçlar yapmıştı. Yanlışa düşmeyin, lordum. Geoffrey de Clare ne yaptığını gayet iyi biliyor olmalıydı."

"Yine de yanılıyor olma ihtimaliniz var hâlâ. Leydi Caryn için neler hissettiğinizi biliyorum. Sadece onun iyi olmasını umduğunuz için—"

"O geceye geri dönün ve düşünün, lordum. Karınızın nasıl uyuduğunu hatırlamıyor musunuz? Sizi uğurlamak için bile uyanmamıştı. Daha sonra kendine geldiğinde sizi göremediği için çok üzülmüştü."

Ral, Caryn'i odalarına taşıdığı anlara geri döndü. Sert hareketleri bile Caryn'i uyandırmamıştı. Öyle derin bir uykudaydı ki, sanki... sanki ilaç almış gibiydi.

Ral'in, masanın üstündeki elleri yumruk halini aldı. "Eğer olaylar bu anlattığınız gibi olduysa, neden Caryn bana bunu açıklamadı? Neden kendini savunacak hiçbir şey söylemedi?"

"Caryn'iniz kendini suçlu hissediyor. Adamlarınız öldü ve bu onun hatası yüzünden oldu. Siz ona güvenmiştiniz ama o sizi yanılttı. Hayatının geriye kalanı boyunca, bunun için kendini cezalandıracak."

"Yüce Tanrım, buna inanamıyorum." Hayata yeniden dönmüş gibiydi. Yüksek bir yere çıkıp avazı çıktığı kadar bağırarak, duvarları yumruklamak istiyor, bunları daha önce fark edemediği için sinirden dişlerini sıkıyordu.

Bir şeyler yanlış, demişti Odo ama Ral, acısı ve öfkesi yüzünden bunları görememişti.

"Ona gitmeliyim."

"Yolculuğa çıkmak için saat çok geç. Dışarıda ayın cılız ışığından başka size yol gösterebilecek hiçbir şey yok."

Ral gülümsedi. Keyfi yerine geliyor, kanı damarlarında daha hızlı akmaya başlıyor, ruhu hayata dönüyordu. "Yollar, haftalaradımrlarıyla kapıya doğru ilerledi. Odo'ya seslendi. Onun sesiyle hizmetkarlardan bazıları da yataklarından sıçramıştı. Ral emirlerini sıralamaya başladı.

Ardında bıraktığı Marta ise gülümsedi ve yanağından süzülen gözyaşını sildi.

Ral, yanına on adamını alarak Holy Cross Manastırı'na doğru yola çıktı. Yol, zorlu geçiyordu. Sadece birkaç saat uyuyabilmişti ve yeni gün batmadan evvel yola devam etmişlerdi. Ne kadar yorgun olsa da, günlerdir ilk kez hayata döndüğünü hissediyordu. Bir daha asla böyle hissedemeyeceğinden korkmuştu.

Manastıra yaklaştıkça yapacağı şey kafasında netleşiyordu ama bir yandan endişesi de büyüyordu. Caryn'e ne söyleyecekti? Peki ya Caryn ona ne söyleyecekti? Caryn gibi Ral de kendini ihanet konusunda suçlu hissediyordu. Eğer Caryn'e daha fazla güvenseydi, öfkesi yerine içgüdülerini dinleseydi, gerçeği daha önce keşfedebilirdi.

Odo bile bir şeylerin görüldüğü gibi olmadığını anlamıştı. Oysa kocası olarak Ral, Caryn'le ilgili gerçekleri fark edememişti, onun gerçek duygularını anlayamamıştı.

Ral, Caryn'e karşı sergilediği acımasız davranışları hatırlayınca midesine bir ağrı saplandığını hissetti. İçindeki öfkeyi etrafına da saçmış, hissettiği acının aynısını Caryn'e de yaşatmıştı. Caryn'in onu affedip affetmeyeceğini merak etti. Çok merak ettiği bir diğer konu ise, Caryn'in manastırda mutlu olup olmadığıydı. Her zaman özgür olacağı, yapması gereken işler ve sorumlulukları altında ezilmeyeceği bir hayatı olsun isterdi.

Bütün bu yaşananlardan sonra Caryn eve dönmeyi kabul etmezse diye endişeleniyordu.

"Lord Raolfe!" Rahibe, bir adım geriye çekilerek Ral'in içeri girmesine müsaade etti. "Kusura bakmayın... geleceğinizle ilgili hiçbir bilgi almadık."

Ral selam vermek için durmamıştı bile neredeyse. "Karımı görmeye geldim. Nerede o?"

Rahibe hafif bir bıkkınlık ifadesiyle gülümsedi. "Dışarıda. Her zaman tercih ettiği gibi. Diz çöküp dua ederek geçireceği saatler onun için daha iyi olabilirdi ama..." Zayıf, uzun boylu rahibe içerideki kapıya yürüyerek kapıyı açtı. "Salonun sonuna kadar beni takip edin. Rahibe Beatrice size onun yerini gösterecektir."

Adamları kapıda beklerken Ral, loş ve nemli koridor boyunca rahibeyi takip etti. Ortalık rutubetli, karanlık ve kasvetliydi. Caryn'i böyle bir yerde yaşamak zorunda bıraktığı için, içine bir dalga gibi yayılan suçluluk duygusuyla dişlerini sıktı Ral. Koridorun sonuna geldiklerinde rahibe, Ral'i bir başka rahibeye yönlendirdi. Ral, bu yeni rahibenin, Caryn'in arkadaşı olduğunu hatırlamıştı.

"Başka bir şeye ihtiyacınız yoksa," dedi kadın, "Rahibe Beatrice isteğinizi yerine getirecektir." Sonra döndü ve onları yalnız bıraktı.

"Karınızı görmek için mi geldiniz, lordum?" diye sordu Beatrice.

"Evet. O nasıl?"

"Korkarım pek iyi değil, lordum. Günlerdir saklanıyor. Bu, güzel bir çiçeğin solduğunu izlemek gibi bir şey. O buraya ait değil, lordum."

Ral boğazını temizledi ve konuşmaya başladı ama sesi hâlâ boğuk çıkıyordu. "Umarım düşünceleri değişmemiştir."

Beatrice, paslı menteşeleri korkutucu bir sesle gıcırdayan ahşap, ağır bir kapıyı açtı. Sonra da Ral'in geçmesine izin verdi.

"İşte orada, lordum." Beatrice, çayırdaki hafifçe yükselen tepeleri işaret etti. "Rahibelerden izin aldığı her an orada oturuyor. Güneşin altında oturuyor ama sanki güneş onu hiç ısıtmıyor gibi."

"Evet, bu hissi iyi biliyorum."

Beatrice, Ral'i yalnız bıraktı. Ral bir süre orada öylece durdu. Cesaretini toplamaya çalışıyor, doğru kelimelerin aklına gelmesi için dua ediyordu. Sonra da, uzaklarda görünen, oturan kadın figürüne doğru ilerlemeye başladı.

Caryn, bir çıkıntının üzerine oturmuş, öylece uzakları seyreliyordu. Manastırda yapılması gereken çok fazla iş vardı; hiçbir zaman bitmeyecekmiş gibi görünen işler. Neyse ki son birkaç gündür, orada biraz yalnız zaman geçirmesine izin veriliyordu. Caryn, bunun, Ral'in manastıra verdiği para yüzünden mi kabul edildiğini merak ediyordu... yoksa gözlerinde gördükleri keder yüzünden mi izin veriyorlardı, ruhunun en derinlerine kadar hissettiği acı yüzünden miydi?

Bakışlarını, altında uzanan çayırdaki gezdirdi. Gördüğü güzelliğin pek de bilincinde değildi, güneşin sıcaklığını ise hissetmiyordu bile. Orada öylece ne kadar zamandır oturduğundan emin değildi ama bir an, üzerine bir gölgenin düştüğünü fark etti. Bacakları, yumuşak deriden yapılmış dize kadar uzanan çizimlerle sarılmış bir adam Caryn'i daldığı düşüncelerden uyandırmış, başını çevirip yukarıya doğru bakmasına neden olmuştu. Ellerini siper ederek yukarıya bakan Caryn, karşısında duran adamın güneşte parlayan hatlarını tanıdı.

"Ral..." Bu, Ral'in duyduğu en yumuşak fısıldayıştı ve gülümsedi. Caryn, bu gülümsemeyi bir daha hiç göremeyeceğinden korkmuştu.

"Seni görmek güzel, Cara."

Bir zamanlar iyi anlarında söylediği bu ismi Ral'in ağzından hem de özlem dolu bir tonda tekrar duymak Caryn'e acı vermişti. Yapabildiği kadar hızlı bir şekilde ayağa kalktı ve kahverengi, biçimsiz tuniğindeki otları silkeledi. Caryn'in gözleri her zaman Ral'in yakışıklı yüzüne, iri yarı ve kaslı vücudunun görünüşüne saplanır kalırdı. Ancak bu sefer, Ral'in zayıflamış olduğunu gördü. Zayıflamıştı ama yine de hâlâ gücü yerinde görünüyordu.

"S-sen iyi misin, lordum? Bacağın iyileşti mi?" Neden gelmiş olabilirdi ki? Caryn belli bir neden bulamıyordu.

"Yaram önemli bir şey değildi. İyiyim." Ral, Caryn'in tam karşısında durmuş, garip bir şekilde inceliyordu onu. "Peki ya sen, Cara? Sen de iyi misin?"

Neden ona bu şekilde hitap etmeye devam ediyordu ki? Böyle yumuşak bir ses tonuyla, neredeyse ilgili bir şekilde. Bu durum Caryn'in gözlerinin yaşarmaya başlamasına neden oldu, ayrıca boğazında da bir şeyler düğümleniyordu. Caryn gülümsedi, gülüşünün çok parıldamaması için dua ediyordu bir yandan da.

"Evet, lordum. Rahibeler benimle ilgilendiler. Gweneth de burada. Onun mutluluğunu görmek beni memnun ediyor."

Ral uzaklara doğru bakıyordu. Bakışı bir yerlere sabitlenmişti; tıpkı Caryn'in bakışları gibi. Caryn, Ral'in güçlü çenesinin hatlarını ve dudaklarının kıvrımlarını düşünüyordu. Omuzları öyle genişti ki, güneşi engelliyordu. Ral bir kez daha bakışlarını Caryn'in yüzüne çevirene kadar öylece kaldılar.

"Dışarı çok güzel. Benimle biraz yürür müsün?"

"Nasıl istersen, lordum." Aslında Caryn bunu yapmak istemiyordu. Çünkü Ral'in neden olduğu acı çok büyüktü, yaşadığı kayıpların Caryn'e çektiği ıstırap dayanılmaz bir ağırlıktaydı. Ral'in gelişine bu kadar şaşırmamalıydı. Altı üstü Caryn'in iyi olup olmadığını görmek için gelmişti. Sonuçta hâlâ onun karısıydı. Ziyaretinin tek sebebi bu olabilirdi.

Caryn'in iç organları sert bir düğümle bir araya toplanmıştı sanki. Çünkü aklına, Ral'in evliliklerini bitirmek için gelmiş olma ihtimali de geliyordu. Braxston'a ve topraklarına varis olacak çocukları da yoktu. Caryn, gözlerindeki yaşlar yanaklarından aşağı süzülmesin diye mücadele ediyordu.

"Marta nasıl?" diye sordu manastırdan uzaklaştıkları sırada ayaklarının altında uzanan yumuşak çimenleri çiğneyerek.

"İyi. Seni merak edip duruyor. Ambra da öyle."

"Onlara iyi olduğumu söylemelisin. Ve...ve bir zamanlar evim olan bu yere geri döndüğüm için memnun olduğumu da." Caryn, Ral'in vücudunun gerildiğine yemin edebilirdi. Tepenin eteklerine geldiklerinde durakladı, rüzgar, siyah saçlarını hafifçe dalgalandırıyordu.

"Bugün buraya gelmemin bir sebebi var," dedi Ral. "Sana sormam gereken sorular var, öğrenmem gereken şeyler."

"Sorular derken, lordum?"

"Geoffrey ile konuştuğun gece hakkında."

Caryn bir an sendeledi, hissettiği acı çok büyüktü. Ral, onu tutmak için uzandı. Sadece elinin dokunuşu bile Caryn'e, onu ne kadar özlediğini hatırlatmıştı.

"İyi misin?"

"Bu... bu benim de tam olarak hatırlamadığım bir şey. Çok acı veriyor bana. Ama ben—"

"Bir şeyleri hatırlamandan ziyade, Geoffrey'e Ferret'la ilgili şeyleri anlatma nedeninle ilgileniyorum."

Bir acı hissi, Caryn'in boğazını yakıyordu. Ral, ona unutmak için çabaladığı şeyleri hatırlatıyordu. "Niyetim bu değildi." Caryn yutkundu, konuşmak daha kolay olabilseydi keşke. "Şarap içmiştim, yani sanırım şaraptı. O bir şeyler görmeme, bir şeyler... söylememe neden oldu. Ben de onun neden böyle bir şey yaptığını merak ediyorum. Eline ne geçecekti ki?"

"Toprakları istiyordu. Malvern ona, bilgi vermesi durumunda kralın ona cömert davranacağı konusunda söz vermiş."

Caryn dalgın bir şekilde başını salladı. Artık Ral'in geliş sebebini bir önemi kalmamıştı. "Hasta yattığı zamanlarda sayıklamış, annesinden ve babasının ona hiç bakmadığından bahsetmişti. Bunu telafi edeceğini sayıklamıştı. Sen de bir keresinde onun çok hırslı olduğundan bahsetmiştin. Çok geç kaldım. Haklı olduğumu geç anladım."

"O senin aşığın da değildi."

Caryn başını iki yana sallayarak ümitsiz bir şekilde gülümsedi. "Hayır, lordum. Sana hep sadık kaldım."

Ral'in çenesi kenetlenmişti. "Yani bu, onu sevmediğin anlamına da mı geliyor?"

"Geoffrey'i mi? O bir erkek çocuğu sayılırdı. Geoffrey'e karşı, arkadaşlıktan başka hiçbir şey hissetmedim."

Ral uzun bir süre sessiz kaldı. Konuşmaya başladığında da sesi garip bir şekilde gergin çıkmıştı. "Senden bir açıklama yapmanı istemeliydim. Çok üzgünüm, özür dilerim."

"Açıklama mı? Lordum, açıklayacak hiçbir şey yok. Adamların benim yüzümden öldü. Sen bana güvenip sırrını verdin, bense onu açığa çıkardım. Bir kez daha sana ihanet etmiş oldum. Üzgün olan ve özür dilemesi gereken benim."

Ral ellerini Caryn'in omuzlarına koydu. Parmaklarını etine batırıyor gibiydi. Yüzünü çevirmesi için zorladı Caryn'i. "Sen bana ihanet etmedin! Geoffrey o bilgileri senden değil de Odo'dan öğrenseydi, Odo'yu kaleden gönderir miydin sanıyorsun?" *Hayatımdan, kalbimden uzaklara gönderir miydin?* "Tüm bu olanların Geoffrey'in hatası olduğunu, suçlanacak tek kişinin o olduğunu göremez miydin sanıyorsun?"

"B-ben anlayamıyorum."

"Herkes hata yapar, Cara. Senin yaptığın hata Geoffrey'e güvenmektir. Ama bu senin doğanda var, etrafındaki insanlara

kolaylıkla güveniyorsun ki zaten ben de senin bu özelliğinin değişmesini istemezdim. Verdiğin hatalı bir hüküm yüzünden seni cezalandırmak gibi bir niyetim hiçbir zaman olmadı; daha önce ben de hatalar yaptım.”

“Hata mı, lordum?”

“Evet. Lynette’e gittiğim o gece korkunç bir hataydı. Bunun için büyük bir pişmanlık hissediyorum.”

“Benim yüzümden adamların öldü. Hiçbir şey bunu değiştiremez.”

“Adamlarım Geoffrey yüzünden öldü!”

Caryn bir şey söylemedi; sadece bakışlarını Ral’e kilitlemiş, söylediklerini anlamaya çalışıyordu. Ral, elini saçlarının arasından geçirerek başını eğdi ve Caryn’e baktı. Daha ne söyleyeceğini bilemiyor, ona dokunmamak için kendini zor tutuyordu, bunu bir kez bile yaparsa, Caryn’i kendine doğru çekip daha ileriye gideceğinin farkındaydı.

“Senden bana bir iyilik yapmanı isteyeceğim, Cara.”

“Tabii ki, lordum, ama önce ben senden bir iyilik isteyeyim.”

Ral tek kaşını kaldırdı. “Benden iyilik mi istiyorsun?”

“Evet.”

“Nedir?”

“Bugünden sonra bir daha buraya gelmemeni rica edeceğim. İyi olduğumu gördün. Evliliğimizi bitirmek istersen de, lütfen bunu bildirmesi için başka bir haberci gönder.”

Ral, göğsündeki ağrıyla savaşıyordu. “Neden?”

Caryn üzgün bir tebessümle Ral’e baktı. O anda Ral, Caryn’in gözlerindeki yaşları fark etti. “Seni tekrar görmesem daha iyi olur... çünkü bu... bu kalbimi acıtıyor... hem de çok.” Caryn farkında olmadan elini kalbinin üzerine götürmüştü; o anda Ral, kendi kalbine de bir bıçak saplanmış gibi hissetti.

“Yalvarırım, *cherie*, bu sözlerinle beni yaralıyorsun. Senden

isteyeceğim iyiliğin ne olduğunu öğrenmeden böyle şeyler söyleme.”

Caryn başını salladı ve yanaklarındaki ıslaklığı sildi.

Ral derin ve kararlı bir nefes aldı. “Birlikte geçirdiğimiz zamanlar boyunca senin özgürlüğüne ne kadar düşkün olduğumu öğrendim. Görevler ve sorumluluklar tarafından esir alınmayı sevmediğini biliyorum ama yine de... eve dönme ihtimalini düşünmeni isteyeceğim.”

Caryn’in kaşları çatılmıştı. “Eve mi, lordum? Kaleye dönmemi kastediyor olamazsın değil mi?”

“Orada sana ihtiyaç var. Marta yaşlı ve güçsüz, ayrıca senin bakımına ihtiyaç duyan Leo da var. Ambra ve Richard’ın da işler için senin desteğine ihtiyaçları var ve... onların hepsinden çok... benim sana... ihtiyacım var, Cara.”

Caryn uzun ve tereddütlerle dolu bir süre boyunca Ral’e baktı ve kendini daha fazla tutamadı; gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. “Beni affedebilecek misin?”

“Söyledim ya, *cherie*, senin yaptığın şey sadece bir hataydı. Af dilemesi gereken benim. Sana inanmalı ve güvenmeliydim.” Ral uzandı ve Caryn’i kendine doğru çekerek kollarının arasına aldı. Onu sonsuz bir ilgiyle sarıyor ve kendisine öylesine yakın tutuyordu ki, Caryn, onun kalp atışlarını duyabiliyordu. Ral başını eğerek Caryn’i şefkatli bir şekilde öptü; ancak bu öpücük gittikçe tutku dolu bir hal almaya başlıyordu. Sonunda Caryn’i titretecek kadar arzulu bir hale gelmişti.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı Caryn, ateşli öpücükleri sona erdiğinde. “Belki de gördüğüm ilk andan beri seviyorum.”

Ral onu kendine doğru hızlıca çekti. Yüzündeki gülümseme öylesine canlıydı ki, sanki dünya yeniden çiçeklenmiş gibiydi. “Madem öyle, eve döneceğini de söyle bana.”

Caryn, derinden gelen bir gülümsemeyle cevap verdi. Sonu

gelmeyecek zannedilen bir karanlıktan ve fırtınadan sonra, yenden güneş açıyordu sanki. "Dünyada beni en mutlu edebilecek şey budur."

Ral, Caryn'i yeniden öptü. Onu sımsıkı sarmış, daha önce hiç yapmadığı bir şekilde, hiç konuşmadan ve sevgi sözleri söylemeden ona olan hislerini, dokunuşlarıyla ifade ediyordu. Hafiften titreyen elleriyle Caryn'in saçlarını başının arkasına doğru iterek okşadı.

"Sen hazır olur olmaz yola çıkacağız. Seni bir kez daha yatağımızda, çıplak göreceğim. Sana sarılıp seni öpeceğim ve saatlerce sevişeceğiz. Eğer şu an Holy Cross'un sınırları içinde olmasaydık bunları çoktan yapmaya başlamış olurum."

Ral son bir kez daha öptü onu. Caryn'in dizleri titriyordu. Ral onu kucağına aldı ve çimenlerin üzerinde, manastırın kapısına doğru ilerlemeye başladı. Kasvetli koridorda, rahibelere, karısının eşyalarını toplayıp adamlarından birine vermelerini söyleyecek kadar durdu.

Çıkış kapısına geldiklerinde Ral, Caryn'i kucağından indirdi. "Kız kardeşine hoşça kal diyecek misin?"

"Evet lordum."

"Peki o zaman. Seni dışarıda bekleyeceğim." Ral lafını bitirir bitirmez, Gweneth'in elinden tutmuş bir şekilde yaklaşan rahibe Beatrice göründü.

"Sen gerçek bir arkadaşsın, Beatrice." Caryn onlara doğru yürüdü ve önce Beatrice'e, sonra da kız kardeşine sarıldı. Gweneth'in gülüşü öylesine aydınlıktı ki, ortalığa ışık saçıyordu.

"Yakında ziyaretinize geleceğim," diye söz verdi Caryn. Gweneth'in elini tuttu; sonra Gweneth uzanarak Caryn'in yanına bir öpücük kondurdu. Caryn kız kardeşine bir kez daha sıkıca sarıldı, ardından Ral ve adamlarıyla buluşmak için dışarı çıktı.

"Mutlu olun," diye seslendi Rahibe Beatrice, Caryn'in arka-

sından. Ancak dert etmesine gerek yoktu çünkü Caryn'in ne kadar mutlu olduğunu zaten gözleriyle görmüştü.

Caryn, Ral'i, ağaçtan yapılma ağır kapının dışında beklerken buldu. Gözlerinde mavi ve parlak gölgeler vardı. Gülüşü öyle sıcaktı ki, Caryn'in kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

"Eve gidiyoruz demek?" dedi Caryn.

"Evet sevgilim, eve gidiyoruz."

Ev. Ne kadar da kıymetli bir kelimeydi. Caryn, Ral onu kaldırıp atının sırtına yerleştirirken gülümsedi. Kollarını onun beline dolamıştı ve Caryn de, Ral'in duvar gibi sert göğsüne yaslanıp bıraktı kendini.

Yolculukları hızlı geçiyordu; Ral de en az Caryn kadar istiyordu bir an evvel Braxston'a varmayı. Gece olduğunda yan yana uyumuşlardı. Caryn'in Ral'in kendisini nasıl arzuladığının farkındaydı. Zaten sertleşmiş erkekliği de bunu kanıtlıyordu. Ral ona henüz sahip olmamıştı. Caryn, Ral'in bunu, ona ne kadar değer verdiğini göstermek için yaptığını biliyordu. Bütün bu olana karşı hissettiği üzüntü ve pişmanlığı ifade etme şekli buydu.

Ertesi gün Caryn, dönüş yolunda binsin diye Ral tarafından getirilen gri binek atının sırtında seyahat etti. Ral, Caryn'in atının hemen yanında seyahat ediyor, sık sık Caryn'e bakıp sıcak bir şekilde gülümsüyordu. Kaleye yaklaştıkça keyifleri yerine geliyordu. Ral o kadar rahatlamış hissediyordu ki, başlarına gelebilecek herhangi bir şeye karşı tetikte değildi.

Bir anda onlara doğru yaklaşan atlıların seslerini duydular. Bir avuç Braxston şövalyesine karşı saldırı başlamıştı. Geniş ağızlı kılıçlar Ral ve adamlarına doğru kalkmıştı.

"Bu Malvern!" diye bağırdı Ral. Adamları cesur bir şekilde saldırganlara karşı koyarken, Ral de üzerinde olduğu savaş atını, Caryn'in binek atına yakın tutmaya çalışıyordu. Ral ve adamların sayıca azdı. Braxston şövalyeleri kısa bir süre sonra güçlerini

kaybetmeye başladılar. Lord Stephen'in adamları öne geçiyordu. O sırada Caryn'i, cesurca savaşı kocasının yanından uzaklaştırmak hiç de zor olmamıştı.

"Ral!" diye çığlık attı Caryn. O sırada Malvern'in adamlarından biri sol taraftan Ral'e yaklaşıyor, kaldırdığı kılıcını Ral'in kafasına doğru indiriyordu. Ral kalkanını kaldırarak kendini bu darbeden korudu ancak o sırada iki adam daha Ral'e karşı saldırıya geçmişlerdi.

"Kaleye sür!" diye bağırdı Ral. Caryn o an, bu komutu adamlarına değil, ona vermiş olduğunu anladı.

Atını döndürdü ve topuklarıyla onu dürttü; ama artık çok geç kalmıştı. Atını çıldırmış şekilde bir o tarafa bir bu tarafa döndürüyordu, ama o sırada iri yarı bir şövalyenin uzanıp, onu atının sırtından çekip almasına engel olamadı. Ona karşı koymayı denemişti ama adam çok güçlüydü. Caryn'i atının sırtına aldığı gibi atını döndürdü ve uzaklaşmaya başladılar. Adamların geri kalanı, Ral ve Ral'in adamlarına saldırmaya devam ediyordu. Amaçları, Caryn yeterince uzak bir yere götürülene kadar takip edilmesine engel olmaktı. Bu nedenle savaşarak Ral ve adamlarını oyaltıyorlardı. Ral'in birkaç adamı yaralanmıştı.

Ral, karısının, düşmanın atına alındığını ve uzaklaştırıldığını görünce iyice öfkelenmiş, geniş ağızlı kılıcına uzandı. Bir mızrak, üzerinde olduğu savaş atını yaralayana kadar dövüşmeye devam etti. Geriye sadece kendisi ve dört adamı kalana kadar mücadele etti. Bir süre sonra Stephen'in geriye kalan adamları da Ral'i şaşırtacak bir şekilde geriye çekilmeye başladılar. Kılıçlarını kınlarını yerleştirip atlarını döndürerek, Caryn'i kaçıran adamın gittiği yoldan ilerleyip ormanın içinde kayboldular.

"Neden bizi de öldürmediler?" diye soran Girart, giden adamların arkasından boş gözlerle bakıyordu. Adamların giderken kaldırdıkları toz, izlerini hâlâ takip edilebilir kılıyordu. "Anlamıyorum."

Ral, kana bulanmış kılıcının kabzasını sert bir şekilde sıkıyordu. "Hâlâ hayattayız çünkü Stephen öyle olmasını istedi. Bu mutlaka onun planının bir parçası olmalı."

"Ama neden, lordum?"

"Fidye isteyecek." Ral sert bir küfür savurdu. "Beni seçim yapmak zorunda bırakacak." Ral etrafına bakındı ve ağaçların arasında otlayan başıboş bir ata doğru ilerledi. Uzun bacaklı at, Malvern'in adamlarından birine aitti.

"Adamlarımız ne durumda?" diye sordu Ral, uzanıp başıboş atı kendine yaklaştırmak için.

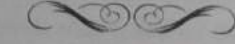
"İki ölü, dört yaralı."

"Yaralılar ata binebilecek durumda mı?"

"Evet. Şimdi bile atlarını toparlamaya çalışıyorlar."

"Güzel. Yola devam ediyoruz." Kısa bir süre sonra Braxston'a vardılar. Ral, elinde kalan adamlarını bir araya topladı ve ona destek verebilecek kişilere, daha fazla adama ihtiyacı olduğuyla ilgili haber gönderdi. Ral, Caryn'i ve Malvern'in, sırf onun karısı olduğu için Caryn'e ne gibi şeyler yapabileceğini düşünmemeye çalışıyordu.

Kesin olarak bildiği tek bir şey vardı: Bu sefer Caryn'i üzme-yecekti.

BÖLÜM 24

Caryn, sırtına yüzüstü uzandığı atın hareketleriyle karnının acıdığını hissediyordu. Atın sırtında ormanın derinliklerine doğru gerçekleştirdikleri zorlu yolculuk ve diğer adamların kaba davranışları yüzünden hırpalanmıştı. Susamıştı, yorgun ve korkmuş hissediyordu.

Ral'e ne olmuştu? Yaralanmış mıydı? Yoksa ölmüş müydü? Onun hâlâ hayatta olduğuna tüm kalbiyle inanıyor olsa da, yol boyunca her saniye endişelendi. Eğer kötü bir şey olmuş olsaydı Caryn bunu hissederdi; içinden bir ses ona bunu fısıldardı.

Caryn bir an bambaşka bir endişeye kapıldı. Başını çevirip baktığında Malvern'in yeşil-beyaz renkleriyle birlikte, yeşil ipek kumaşla kurulmuş büyük bir çadıra yaklaştıklarını görmüştü. Uzun boylu şövalye atın dizginlerini çekmişti; o anda Caryn onu aşağıya indirmek için uzanan elleri hissetti. Ayakları yere bastığı anda biri onu çadıra doğru çekiştirmeye başladı. Çadıra vardıklarından bezden kapı yukarı kaldırıldı ve Caryn'i içeri ittiler.

Kaba kahkahaları duyan Caryn dönüp sesin geldiği yere baktığında karşısında duran adamın Lord Stephen olmadığını fark

etti. Karşısındaki Acımasız Beltar idi. Yağlı saçları ve yüzüne göre düşük duran kaşlarıyla, Caryn'in hatırladığı kadar ürkütücü görünüyordu.

Onun tam yanında da Malvern oturuyordu. "Hoş geldiniz, leydim," dedi sanki sadece bir ziyaret için Caryn'i oraya getirmiş gibi. "Bize katılmanız ne kadar kibar bir davranış."

"Kibar davranış mı? Acımasız adam kaçırmalarına bu ismi mi veriyorsun?" Caryn doğrudan Malvern'e bakıp onunla konuşuyordu. Sonra bakışlarını ondan ayırdı ve çadırın içine göz gezdirdi. Parlak ipekleri, çok değerli olduğu belli olan halıları, egzotik kürkleri gördü. Bakışlarını Beltar'a çevirdiğinde gözleri şaşkınlıkla açılmıştı çünkü o anda, Beltar'ın ayaklarının altındaki İran halısı üzerinde elleri, ayakları ve ağzı bağlı olan ince sarışın kadını fark etti. "Ambra!"

Beltar kaba bir şekilde güldü; Caryn ise gerilmişti. "O burada ne yapıyor? Onu neden bu hale soktunuz?"

"Korkarım arkadaşınız sizin kadar akıllıca davranamadı, leydim. Belki de onu, yapacağı en iyi şeyin bize daha fazla sorun çıkarmamak olduğu konusunda ikna edebilirsiniz. Eğer bunu yapmazsa o halde kalmaya devam edecek."

Caryn aceleyle arkadaşının yanına gitti. Yanaklarında bir sürü yara bere vardı, dudağında ise kurumuş kan gördü Caryn. "O n-nasıl geldi buraya?"

Beltar yeniden güldü. "Çok kolay oldu, gerçekten. Kasabada ona ihtiyaç olduğuyla ilgili bir mesaj göndermemiz yetti. Tek hatam, onu yakalamaları için iki adam göndermekti. Adamların hali de en az onunki kadar harap."

Caryn, duyduklarından memnun bir şekilde içten içe güldü. Eğilerek, güven verici bir tavırla arkadaşının ellerini tuttu. "Daha fazla sorun çıkarmayacaksın, anlaştık mı?"

Ambra onaylar gibi başını salladı.

"İstediginizi yapacak."

Beltar işaret etti ve Ambra'nın ellerindeki ve ayaklarındaki ipler kesildi. Caryn de ağzındaki bağı çözdü.

"İyi misin?"

"İyiyim, hepsi onların yüzünden." Ambra, yaralanmış el bileklerini ovuşturdu. Caryn ise Stephen'a dönüp sert bir şekilde baktı.

"Bizden ne istiyorsunuz?"

"Şu an senden istediğimiz bir şey yok, Leydi Caryn... ama yine de vakit biraz daha geçip de kız kardeşim buraya vardığında, senden isteyeceğim çok şey olabilir. Şu an için istediğim tek şey, senin için kocandan fidye olarak ne koparabileceğime karar vermek."

"Ya Ambra? Onun için de fidye isteyecek misiniz?"

"Hayır," dedi Beltar kendini beğenmiş ve şehvet düşkün olduğu belli eden bir gülümseyişle. "O fahişe bana ait."

Ambra cevap vermek için ağzını açıyordu ki Caryn onun kolunu sıkarak susmasını ima etti.

"Acıktım," dedi Caryn. "Ayrıca susadım da ve yorgunum. Leydi Ambra'nın da aynı durumda olduğu kesin. Bize ne tür işkenceler yapacağınıza karar verene kadar ihtiyaçlarımızı gidermemize müsaade eder misiniz?"

Beltar karşı çıkacaktı ki, Stephen elini kaldırdı ve onu durdurdu. "Ona küçük bir çadıra alın. Karınlarını doyurup ihtiyaçlarını giderdiklerine emin olun. Sonra da bağlayın. Buraya tekrar gelmeleri gereken zamana kadar bağlı kalsınlar."

Beltar, yüksek sırtlı sandalyesine yayıldı iyice. "Tekrar buraya geleceğine emin olabilirsiniz," dedi Ambra'ya. "Bu gece bitmeden senin güzelliklerinin tadını çıkaracağım. Planım bu. Sen akşam eğlencem olacaksın."

Ambra'nın tüyleri diken diken olmuştu. Caryn onu kendine

doğru çekti. "Aptal olma," diye uyardı onu. "Biz sadece iki kadınız. Yapabileceğimiz pek bir şey yok."

"Sadece kadınız demek!" Ambra burnundan soluyordu. Yanlarındaki adamlar onları çadırın dışına doğru çekeştiriyorlardı. Kampin içinde uygun adım yürüyüp küçük bir çadıra doğru ilerledikleri sırada Caryn, bir kez daha Beltar'ın kahkahasını duydu.

"Onlara nasıl izin verirsin bu—"

"Sadece iki kişiyiz ve onlar çok kalabalıklar. Bu durumda gücünü boşa harcama. Ve onları, karşı koymayacağımıza inandır. Bu arada etrafına iyi bak, her şeyi aklına yaz. Daha sonra ihtiyacımız olabilecek her şeyi aklında tut."

Ambra, Caryn'in niyetini anlayarak gülümsedi ancak ikinci çadıra vardıklarında yüzündeki gülümseme solmuştu.

"Burada küçük bir savaşı idare edebilecek kadar çok asker var," diye fısıldadı. "Sadece fidye almak için fazla kalabalıklar."

"Evet," dedi Caryn cesareti kırılmış bir şekilde. "Amaçları bir kuşatma başlatmak olmalı. Kaleyi almak istedikleri apaçık belli ve korkarım bu amaçlarından uzak da sayılmazlar."

İki kadın da susmuştu. Başka bir şey söylemediler. Ral hayatta ve iyi olsa bile, Stephen ve Beltar'ın topladığı bu güce karşı kaleyi savunması imkansız gibi görünüyordu.

"Onları uyarmanın bir yolunu bulmalıyız," diye fısıldadı Caryn, adamları onları küçük çadırın içine itip, bez kapıyı indirdiklerinde. Ayak seslerinden anladıkları kadarıyla adamlardan biri çadırın önünde bir diğeri de arka tarafında nöbet tutuyordu.

"Onları nasıl uyarabiliriz ki? Başımızda nöbetçiler var, bizi çok yakından takip ediyorlar. Beltar'ın benim için... yaptığı planlar... belli ama Malvern'in senin için neler planladığını bilmiyoruz."

Caryn ürperdi. Lord Stephen'ın ne kadar acımasız olabildiğini, manastırdan rahibe yemini etmemiş kızları aldığı gece öğ-

renmişti. Hem ondan kaçtığı hem de Ral'e ait olduğu için ondan çifte intikam alacaktı.

"Eğer yeterince dikkatli olursak bir yol bulabiliriz. Cesaretini kaybetme." Caryn bunları söylüyordu ama en başta kendisi ümitsiz bir haldeydi. Yüce Tanrım, nasıl kaçabilirlerdi ki?

Ral, Braxston Kalesi'nin güçlü duvarlarını gördü. Onun yokluğunda da kale korunmuştu. Asma köprüyü indirmeleri için nöbetçiye seslendi. Köprü indiğinde adamlarına içeri girmelerini söyledi.

Kaleye ulaşmaları çok uzun sürmemişti. Zaten Stephen'in adamları saldırdığında da çok uzakta değillerdi. Odo, Ral'le avluda bir araya geldi. Richard da yanındaydı. İki adamın da yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Sizi çok merak ettik," dedi Odo. "Döndüğünüze çok memnun oldum." Dört yaralı adam atlarından indiriliyordu. "Malvern'i gördünüz mü?"

"Evet. Bize saldırdılar. İki adamımızı öldürdüler ve Caryn'i de kaçırdılar."

"Yüce Tanrım!"

"Ambra'yı da kaçırdılar," dedi Richard. "Onu ararken Stephen'in adamlarını bulduk. O kadar kalabalıklardı ki, onlarla savaşamayacağımız için geri dönmek zorunda kaldık."

"Onunla bir daha karşı karşıya gelmeyiz diye umuyordum," dedi Ral acı bir şekilde. "Babası Kral William'la yakın arkadaş olmasaydı şimdiye kadar çoktan kılıcımın tadına bakmış olurdu."

"Daha fazlası da var, *mon ami*," dedi Odo. "Korkarım ki Lord Stephen yalnız değil. Beltar'ın kuvvetleriyle bir araya gelmiş. Bu kalenin dışında karşılaştıklarımız, adamlarının sadece çok küçük bir kısmı olmalı."

"Üstelik kadınlarımızı da aldılar," diye ekledi Richard.

Ral dişlerini sıkıyordu. "Evet, aldılar." Döndü ve ahırlara

doğru ilerlemeye başladı. "İlk önce fidye isteyerek başlayacaklar ama korkarım asıl hedefleri Braxston Kalesi'ni ele geçirmek."

"Ben de öyle olduğunu düşünüyorum," dedi Odo.

"William'a haber göndermeliyiz. Ancak yine de Malvern'in topladığı adamlara karşı bize göndereceği destek zamanında yetiştirebilir." Ral, onu takip eden yardımcısına döndü. "Şeytan'ı hazırlayın benim için. Hava karamadan önce bizi bekleyen şeyin ne olduğunu görmeliyim."

"Pekala lordum." Genç delikanlı denileni yapmak için uzaklaştığında Richard, Ral'in yanına geldi.

"Bu sefer ben de sizinle gelmeliyim."

Ral ona karşı çıkıp, kalede kalmasının daha iyi olacağını anlatmaya çalışacaktı ama Caryn düşmanlarının elindeyken hissettiği korkuyu, üzerinde hiçbir silahı, zırhı olmasa bile Caryn'i bulmaya gideceği gerçeğini hatırlayıp, Richard'ın durumuna anlayış gösterdi.

Başını evet anlamında salladı. "O zaman hazırlan. Gece yolculuğa çıkacağız. Sadece işimize yarayacak adamları al. Odo kaleyi koruyacak kuvvetlerin başında durmak için burada kalıyor."

"Buraya karımla birlikte geri dönmek niyetindeyim," dedi Richard meydan okurcasına. Ciddi bir ifadeyle Ral'in yüzüne bakıyordu.

Ral gülümsedi ve tehditkar bir ses tonuyla konuştu. "Benim de aynı niyette olduğuma emin olabilirsiniz."

"Lokmaları zorla yutuyorum," diye yakındı Ambra, kampın arka tarafındaki çadırlarında sofranın başında oturdukları sırada. Birkaç adım ötelerinde, kalın bir İran halısının üzerinde, kırmızı ipek kılıflarla kaplanmış minderler duruyordu. Bir köşede sedef işlemeli perdeler vardı ve yatak şilteleri yere serilmişti.

"Yemek zorundayız," dedi Caryn. "Gücümüz yerinde olma-

lı.” Bir tepsi kavrulmuş yaban ördeği eti ile birlikte, büyük kulplu bir şişe şarap getirilmişti.

“Evet ama yiyemeyecek kadar endişeliyim. Ayrıca bu et sert ve içinde kemik parçaları—”

“Evet, buldum.” Caryn ona katılıyordu. Başını kaldırdı ve ona baktı. Gözlerinde, henüz tüm detayları netleşmemiş planlarının ilk aşamalarını hazırladığını belli eden bir kıpırtı belirtisi vardı. “Sana katılıyorum.” Uzanıp, Ambra’ya daha da yaklaştı. “Adam içeri girdiğinde boğuluyormuş gibi numara yapacaksın. Ben de şarap şişesini adamın kafasına geçirip onu bayıltacağım. Sonra da kaçacağız.”

Ambra gülümsedi ve Caryn’in eline bir ördek budu yerleştirdi. “Ben senden büyüğüm. Boğulma numarasını sen yap, adamın kafasına şişeyi ben geçireyim.”

“Erkek taklidi yaptığın onca zaman düşünülürse sen benden daha iyi rol yaparsın. Ayrıca—”

“Söyledim ya, ben senden büyüğüm!”

Ambra içinde şarap olan kulplu şişeyi alıp, masada rahat ulaşabileceği bir pozisyona getirirken Caryn iç çekti. “Pekala,” dedi Ambra. “Boğuluyor numarası yapmaya başlayabilirsin.”

Ördeğin yağlı budunu ısırdığında, boğuluyormuş gibi davranmanın çok da zor olmayacağını düşündü Caryn. Öksürmeye başladığında Ambra onun sırtına vuruyor ve iyi olup olmadığıyla ilgili endişelerini sesli bir şekilde dillendiriyordu. Bütün bu süre boyunca Caryn öksürmeye ve hırlamaya devam etti.

“Yardım edin! Biri bize yardım etsin!” Ambra çadırın kapısına koştu ve bezi yukarı iterek kaldırdı. “Boğuluyor. Leydi Caryn ördeğin kemiği yüzünden boğuluyor, ölecek. Lütfen, bize yardım edin!”

Ne yazık ki çadıra bir değil iki adam birden gelmişti. İçeri girdiklerinde yerde debelenen, öksüren ve öğüren Caryn’i gör-

düler. Yüzlerine endişeli bir ifade oturmuştu. Caryn bir hırıltı ve öksürüğün daha ardından, yere öylece yığıldı.

“Yardım etmeliyim,” dedi ilk adam ama o döner dönmez Ambra, şarap şişesini adamın kafasına geçirdi. İkinci adam da bu sesler üzerine olaya karışınca bu sefer Caryn, yerden kalktığı gibi üzerinde yiyeceklerinin olduğu tepsiyi kaptı ve ağır metalle adamın suratına vurdu.

“Seni fahişe!” Adam sendelemiş ama yere düşmemişti. Hatta hiç de iyiye alamet olmadığı belli bir ifadeyle onlara doğru yaklaşıyordu.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Ambra.

“B-ben emin değilim.” Adam kapıya doğru gitmelerini engelleyecek bir yerdeydi. Ayrıca şu an kaçsalar bile, adam hemen diğerlerine haber verirdi ve fazla uzaklaşmadan yakalanırlardı.

“Biraz canınızı yaksam Lord Stephen bir şey demez, hak ettiniz çünkü,” diyen adam, kötü niyetini gizlemeye hiç gerek duymadan, ellerini yumruk şeklinde sıkmış haliyle onlara doğru yaklaşıyordu.

Caryn, kalp atışlarının gürültüsü arasında, çadırın üst kısmından gelen bir vızıltı duydu. Keskin bir bıçak, çadırın bir kenarını kesiyordu. Bu sesi karşılarındaki adam da duymuştu ama o kesilen yere ulaşana kadar, açılan delikten güçlü ve geniş göğsüyle içeri giren bir başka adam görünmüştü bile. Güçlü koluyla Stephen’in adamının boğazını sardı ve sonra da gırtlığını kesti. Adam, bilinçsiz bir şekilde öylece yere yığılmıştı.

“Bu Gareth!” dedi Caryn, Ambra’ya heyecanlı bir şekilde. “Kasabalıların kaleye getirdiği Sakson savaşçısı.” Caryn, iri yarı, sarı saçlı şövalyeye dönerek gülümsedi. “Sizi gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam, Lord Gareth, ama burada olduğumuza nereden biliyordunuz?”

Tatsız bir gülümseme yüzündeki ifadeyi karanlıklaştırılmıştı.

"Malvern geldiğinden beri izliyorum. Onun kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Etrafımızdaki üç yüz elli kilometrelik alanda Malvern'in zalimliklerini bilmeyen ve bunlar yüzünden ondan nefret etmeyen bir Sakson savaşçısı bulamazsınız."

Caryn'in kalbi hâlâ küt küt atıyordu. Gareth'i çadırın dışına doğru takip etti. Ambra da aceleyle arkalarından gidiyordu. Dakikalar sonra büyük ağaçlar ve kampı da çevreleyen çalılar tarafından yutulmuş gibi görünmez olmuşlardı; ama yine de uzaklaşmaya devam ediyorlardı. Karanlıkta nereye basacağından emin olmak zordu. Caryn birçok kez bacağını ya da kolunu çizen dallarla karşılaştı ya da yerdeki oyuklara basarak sendeledi.

"Durmamalıyız," dedi Gareth sessiz bir şekilde. "Çok yakında ortadan kaybolduğunuzun farkına varırlar."

Caryn başını sallayarak onayladı. Dalların yırttığı yerlerinin acısına aldırmıyordu. O ve Ambra, Gareth'i izlemeye devam ettiler. Braxston Kalesi'ne doğru gidiyorlardı. Açıklık bir alana geldiklerinde bir an durdular. Gareth bir şeylerden şüphelenmiş gibiydi.

"Şuraya geçin," diye fısıldadı onlara çalılık bir yeri gösterirken. Kendisi de sinsice ağaçların arasına doğru hareket ediyordu. Caryn, Ambra'nın yanına çömeldi; arkadaşının ince, uzun elini tutuyordu. Tam yanında bir dal çatırdadığında ise Caryn'in kalbi neredeyse duracaktı.

"Görünen o ki, endişelerimizin çoğu boşunaymış, sen ne diyorsun, Richard?"

"Ral!" Caryn hemen ayağa kalktı; Ral de onu kollarının arasına aldı. "Bizi nasıl buldunuz?" diye sordu Caryn. "Nerede olduğumuzu nasıl anladınız?"

Ral, Caryn'in beline doladığı kollarını biraz daha sıkılaştırdı ve korumacı bir şekilde ona sarılmaya devam etti. "Gareth sayesinde oldu. Ormanı gezip bize casusluk etti."

Richard gülümsedi, Ambra onun kollarında rahatına bakıyordu. "Gareth sizin zaten kendi kendinizi kurtarmak üzere olduğunuzu söyledi. Cesaretiniz sayesinde zaten kendi işinizi halletmişsiniz." Richard, Ambra'nın yanağına dokundu, morarmış izleri fark etti. Öfkesi yüz ifadesinden belli oluyordu. "Bunu başka kadınlar yaşasa, korkar ve kuzu gibi başlarına gelecekleri beklerlerdi. Ben de sadece öyle bir kadın istediğimi düşünürdüm hep; ama yanılmışım." Richard, karısının yanağını öptü. "Ben ikinizle de gurur duyuyorum."

Caryn başını yukarı çevirip Ral'e baktı. "Malvern, Braxston Kalesi'ni almak istiyor. Oldukça büyük bir ordu toplamış."

"Evet. Gareth bize gösterdi."

"O nerede?"

"Ormanda bir yerlerde. Bize yardım edecek, eğer yapabilirse."

"Peki ya Malvern?"

"Tek seçeneğimiz, adamlarım yardımımıza gelene kadar kaleyi korumak."

Caryn başını salladı. Bir savaşın getirebileceği ölümleri ve yıkımı düşündükçe içi titriyordu; ayrıca gereken yardım zamanında gelmezse ne yapacaklarını merak ediyordu.

BÖLÜM 25

Ral, sonraki iki günü, kaleyi güçlendirmek için çalışarak geçirdi. Azalmış yiyecek stokları ve Malvern'in kasabalılar verdiği zarar yüzünden, ne kadar direnebileceklerinden emin değildi. Yine de mümkün olduğu kadar uzun bir süre, topraklarına sahip çıkacaktı.

Kaygılarıyla ilgili Caryn'e hiçbir şey anlatmıyordu. Onu da telaşlandırmanın bir faydası olmayacaktı. Stephen aman veremeyecekti. Ral'i öldürebilirdi. Bu durumda Caryn'i bekleyen son da pek parlak olmayacaktı.

Kaleye dönüşlerinin üçüncü gününde, nöbetçiler kale duvarlarının dışında bir hareketlilik fark ettiler. Kalenin tepesindeki siperlere doğru taş merdivenlerden çıkan Ral, asma köprüünün dışındaki alana kadar gelen Malvern'in adamlarının, kalenin etrafını nasıl da korkunç bir şekilde sarmış olduklarını gördü. Yeşil-beyaz renkteki bayraklar dalgalanıyordu, askerlerin zırhları güneşte parlıyordu. Malvern'in adamlarının hemen arkasında, Beltar'ın adamları da kaleyi kuşatmak için gereken pozisyonu almaktaydı.

Ral, farkında olmadan ellerini yumruk şeklinde sıktı. Çok

kısa bir süre sonra savaş başlayacaktı. Yüzleşmek zorunda kaldıkları zor şartları, açlığı, hastalıkları, sadece kaledeki değil, kasabadaki insanların da içini acıtan şiddetli ölümleri düşününce tüyleri ürperdi.

Önceden yaptıkları savaşları düşündü. Ölmüş arkadaşlarının etrafında dolanan adamlarını hatırladı. Savaşlardan birinde, kuşattıkları kalenin surların üzerlerine dökülen kızgın yağları ve bu yağlar yüzünden cehennemden beter bir acıyla hayatını kaybeden adamları hatırladı.

Aynı zamanda beklemekten başka yapabileceği hiçbir şey olmadığını da biliyordu. İhtiyacı olan tek şey zamandı. Kralın adamlarının desteğe gelmelerini beklemesi gerekiyordu.

Durduğu yüksek yerdeki siperden, düşmanlarının adamlarının kaleyi kuşatmasını izledi. Braxston'un okçuları, zırhları ve silahlarıyla hazır durumdaki şövalyeleri, savaşmaya hazır güçlü erkekleri, ilk saldırıyı karşılamak için hazır bekliyorlardı. Arkasından gelen sesleri duyan Ral döndü ve Caryn'in kapıyı açarak sipere girdiğini, kendisine doğru geldiğini gördü. Endişesi, yüzünden okunuyordu ve yaşanacaklardan emin olamadığı için bakışlarına bir karanlık çökmüş gibiydi. Ral'in yanına vardığında ona doğru uzandı, Ral de onu tutarak göğsüne bastırdı.

"Gelmene sevindim," dedi Ral yumuşak bir şekilde.

Caryn dışarıya, araziye yerleşen orduya baktı. "Yalnızdım. Tereddütlerim bana işkence ediyordu resmen. Beklemek işin en zor kısmı."

"Hayır, *cherie*, savaş başlayınca asıl zor olanın ne olduğunu göreceğiz."

"Onları tutabilir miyiz?"

"Bir süre için evet; ama sonra her şey Tanrı'nın ellerinde." Ral aşağıya iyice yerleşen yüzlerce kişiden oluşan orduya ve kurdıkları savaş kulesiyle, doğru pozisyona getirmeye çalıştıkları

mancınığa baktı. Kaplumbağa kabuğu şeklinde yapılmış, kaleye giden bir köprü inşaa etmeye çalışan askerleri koruyan metal zırhın ötesindeki iri kütüğü gördü. Bu kütüğü, kalenin kapısını kırmak için kullanacaklardı.

Stephen çok iyi hazırlanmış, diye düşündü Ral acı içinde, yananacakları düşündükçe midesine ağrılar giriyordu.

Ral başını eğip Caryn'e baktı, onun yumuşaklığını hissetti ve bir an için bile olsa, yüzleşmek zorunda kalacakları cehennemi andıracak günlerin kaygısından uzaklaştı. Bu kaygılar yerine güneşin parlayan ışıklarını fark etti, Caryn'in koyu saçlarında nasıl da parıldadıklarını düşündü. Yataklarında geçirdikleri en son gecenin hatıralarını anımsadı. Ral'in ona ihtiyacı vardı ve Caryn de bu ihtiyacı defalarca gidermişti. Kadınsı hatlarıyla Ral'i baştan çıkarıyordu, onun tutkulu dokunuşlarına karşılık veriyordu. Neredeyse tek vücut olmuşlardı artık.

Ral, Caryn'in yanağına dokundu ve çenesini okşadı. "Sana söylemek istediğim bir şeyler var. Bundan çok önce söylemem gerekirdi aslında." Caryn'in siyah, şekilli kaşları çatıldı, Ral de parmağıyla onları düzeltmeye çalıştı.

"Ne söyleyeceksin, Ral?"

"Bu benim için söylemesi kolay bir şey değil. Aslında bir süre öncesine kadar bunu hissedebileceğime bile inanmazdım. Seni tanıdığımdan beri...sen, benim karım olduğundan beri... böyle bir duygunun gerçekten hissedilebileceğini keşfettim. Ve bunu keşfettiğim için dünyanın en şanslı erkeklerinden biri olduğumu düşünüyorum." Ral, kalbinde taşıdığı tüm sevecenlikle birlikte Caryn'e gülümsedi. "Seni seviyorum, Cara. Bir süredir bunu söylemek istedim ama doğru kelimeleri bulamıyordum. Seni seviyorum ve benim için başka bir kadın söz konusu olamaz artık. Ne şimdi ne de başka bir zaman."

Caryn'in gözleri yaşlarla dolmuştu, kocasının ismini fısıldadı

ve elini onun yanağına doğru kaldırdı. "Senden bunu duyacağımı hiç düşünmemiştim. Bugünleri görebilmek için hep dua ettim; şimdi bunun gerçek olduğuna inanamıyorum."

"Sana bunu daha önce söylemeliydim. Belki de daha önce söyleseydim daha az üzülmüş olacaktık."

"Bunu çok daha önce söylemesi gereken bendim. Ama seni kaybetmekten korktum. Sen benim kocam olarak istediğim tek erkektin. Seni sonsuza dek seveceğim."

"Cara..." Ral uzandı ve Caryn'i öptü. Şefkatli, yumuşak bir öptüktü bu, kalbindeki tüm sevgiyi ona göstermek ister gibiydi. Öpüşmeleri bittiğinde Ral, Caryn'e sarıldı ve onun başının üzerinden ileriye, birazdan savaşmaya başlayacakları orduya baktı. Ölüm etraflarında kol geziyordu ama Ral yine de içinde, daha önce hiç hissetmediği bir mutluluk hissediyordu. Caryn ona iyice yaslanmıştı. Ral de onu daha sıkı sardı, uzun ve biraz acıtarak da olsa şefkatini gösteren bir sarılıştı bu.

Keşke onun güvende olacağından emin olsaydı ve ertesi gün başlarına geleceklerle ilgili hiçbir endişesi olmasaydı. Ral, yüzleşmek zorunda oldukları güçlü orduya baktı, kale duvarlarının hemen dışında bekleyen ölümü ve yıkımı gördü; hiçbir şeyden emin olamayacağını söyledi kendine.

Rüzgar, siperde acı acı esiyor, Caryn'in örgülü saçını savuruyordu. Bir an için erkeklerin savaş ve ölüm gerçekleriyle dolu sert dünyasından kendini çıkarmayı başardı.

"Aslında bir süredir hazırlar," dedi Ral'in de içinde bulunduğu sessizliği yırtarak. "Neden saldırıya geçmiyorlar?"

Ral, başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Bizim adamlarımız da hazırlar. Onları böyle iyi eğittiği bilmek beni rahatlatıyor."

"Evet, bu çok işimize yarayacak avantajlı bir durum."

Bir süre daha onları izlediler. Sonra kuleden bir adam Ral'e bağırdı ve sert bir şekilde az ilerdeki bir alanı işaret etti. Caryn o an, Stephen'in ordusunun neden harekete geçmediğini anladı. Başka bir silahlı grubu daha bekliyorlardı.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı Caryn, karnına bir bıçak saplanmış gibiydi, "daha fazla adam toplamış."

Ral, gergin bir yüz ifadesiyle siperin kenarına ilerledi ve gelenlere baktı. Sonra, Caryn'i şaşırtacak bir şekilde gülümsedi, "Hayır sevgilim. Bu gelen Kral William'in ordusundan başkası değil."

"William mı? Eğer öyleyse neden Beltar da onlarla birlikte geliyor?" Beltar'ın orada olduğu kesindi. Grubun ortasında, Kral William'in yanında, atının sırtında mağrur ve soğukkanlı bir şekilde oturan uzun boylu şişman savaşçı Beltar'dı. Kral atını onlara doğru sürüyordu. Bir yanında Beltar vardı; diğer yanında ise Stephen. Bir tür buluşma gerçekleşecekti, bu belliydi. Onlar yaklaştıkça, Beltar'ın, Kral William'in emirlerine uymaya karar verdiği ortaya çıktı – Stephen ise zincirlenmişti.

"Gel," dedi Ral. "Kral William geldiğine göre güvendesiniz demektir." Elini, Caryn'in beline yerleştirerek onu tekrar kalenin içine doğru yönlendirdi.

Caryn, attığı her güçlü adımda Ral'in ne kadar rahatlamış olduğunu hissedebiliyordu; kendi rahatlığı da, merdivenlerden aşağı attıkları her adımda büyüyordu. Ral'in ona söylediği sevgi sözcüklerini anımsıyordu, bunu yaptıkça ona karşı duyduğu sevgi artıyordu. Ral kalbini ona vermiş ve kendini, geleceklerine adamıştı. Kral William geldiğine ve Stephen'in kalles tuzağından kurtulduklarına göre, artık o gelecek başlamıştı.

Merdivenleri bitirip büyük avludan geçtiler. Sonra da dış avluya giden merdivenlere doğru ilerlediler.

"Beni burada bekle," dedi Ral, güven verici bir gülümseme ve dudaklarını kondurduğu hızlı bir öpücükle.

Ral'in isteyebileceğini düşünen yardımcısı, siyah savaş atı Şeytan'ı hazırlamıştı. At, yerinde duramıyor, toynaklarıyla yeri dövüyordu. Ral o sırada üzerine giydiği ağır, zincir zırhına rağmen atın sırtına kolayca bindi. Aubrey de eline miğferini verdi. Ral miğferini başına geçirirken Odo, Girart ve yirmi iyi adamı daha Ral'in yanına geliyordu.

Asma köprüünün indirilmesi emrini veren Ral, topuklarıyla atını dürterek ilerletti. Şeytan, asma köprüünün tahtaları üzerinde sesler çıkararak ilerlerken, arkasından da diğer adamların atları düzgün bir sıra halinde geliyordu. Son adam da asma köprüden karşı tarafa geçtiğinde Caryn, kendini pencerelerden birine atmıştı; aynı anda Ambra da yapmıştı bunu.

"Lambert ve Hugh oradalar," dedi ince, uzun kız heyecanlı bir şekilde alandaki adamlara doğru işaret ederken. "Onları bu pencereden görebiliyorum. Kral William, Lord Stephen'in ihanetini öğrendikten sonra Malvern'e doğru yola çıkmış olmalı."

"Tanrı'ya şükürler olsun. Böyle bir şeyi hiç umut etmiyordum."

"Beltar'a ne diyorsun? Kralın tarafına geçmiş gibi."

"Beltar merhametsiz bir adam ama aptal değil. Kralı kızdıracak bir şey yapmaya niyetli olduğuna inanmıyorum. Kaybedecek çok şeyi var. Kral William, Lord Stephen'in Ferret'la çevirdiği oyunu ve vergi görevlisinin soyulması olayında oynadığı rolü öğrendiyse, Beltar, Stephen'dan desteğini çekmek zorunda kalmıştır."

"Ayrıca, tüm bunları göz önüne alırsak," diye başladı Ambra, "Stephen'in kendi adamları bile ona sırtını dönecektir."

Caryn gülümsedi. "Evet, böyle olacağı kesin."

Merdivenlerin en üstüne çıktıklarında Caryn'in kalbi heyecanla atıyordu. Silahlı ve zırhlı adamların oluşturduğu orduya doğru baktı. Tam karşıda kral ve lordları, hararetle bir şekilde tartışmaktaydı. Tartışmayı bitirdiklerinde garip bir şey oldu; Ral

attan indi, Stephen da öyle. Birisi Stephen'ın zincirlerini çözdü ve Caryn'i çok korkutacak bir şekilde eline kılıç verdi.

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı Caryn, Ral de kendi kılıcını çıkarırken.

"Dövüşecekler," dedi Ambra.

"Evet," dedi Caryn, kelimeler dudaklarından titrek bir şekilde çıkıyordu. Evet, Ral o toprakların en iyi savaşçısıydı, mükemmel yetenekleri vardı ama Stephen de Montreale de korkusuz ve güçlü bir savaşçıydı; üstelik umutsuzdu. Ral'i yenmesi durumunda neler kazanacağını bir tek Tanrı biliyordu.

Caryn'in elleri titriyordu. *Yüce Tanrım, ne olur onun kazanmasına yardım et.*

Adamlar kılıçlarını kaldırdılar. Birbirlerine karşı savurdıkları her darbeye çarpışan kılıçlardan çıkan metalik sesler ortalıkta yankılanıyordu. Duyduğu her seste ürperen Caryn, kocasının kazanması için dua ediyor, onun için korkuyordu. Stephen'ın hamleleri sağlam ve şiddetliydi, ama yine de düzensizlerdi. Sanki günün olayları, duyularını her nasılsa köreltmisti. Yine de çılgın gibi savaştı bu. Eğer Ral, Stephen'ın her bir darbesini soğukkanlı bir şekilde karşılamasaydı, adamlar onu ölü görebilirlerdi.

Malvern sonunda yorulmaya, Ral'in ağır yumruklarıysa durumu kötüleştirmeye başladı. Stephen'ın gömleğinde kan göründü, uzak bir mesafeden bile görülebilecek kıpkırmızı bir iz.

Stephen'ın kalçasına bir darbe indi. Bir dizinin üstüne çöktü, ardından tüm gücünü kullanarak kılıcının Ral'i neredeyse yakalayan tehlikeli kavisiyle tekrar yükseltti. Ral darbeyi durdurdu, ancak böyle yaparak bedenini tamamen savunmasız bir pozisyona sokmuştu. Caryn gerilerek nefesini tuttu. Hamle yapan Stephen'ın kılıcının, Ral'in göğsüyle birleşeceğinden emindi. Oysa tam aksine, Ral geri adım attı ve aynı anda kılıcını doğrulttu.

Kılıcın ucu Stephen'ın kötü kalbine batarak derinine girdi.

Bir anlığına yakışıklı sarışın lord yalnızca olduğu yerde durdu, tepki gösteremedi ve az sonra öleceğine inanmak istemedi. Ardından, toprağa düşen kırık bir dal gibi yere yıkıldı.

Caryn rahatlayarak hıçkırdı. Ellerini boğazına götürdü. Göz yaşları gözlerini yakıyordu.

Ambra gülümseyerek ve Caryn'in elini tutarak "O iyi, leydim," dedi.

"Evet. Tanrı'ya şükür ki güvende."

Daha Stephen'ın bedeni sürüklenip götürülmeden, Beltar adamlarına işaret verdi ve adamları geri çekilmeye başladı. Kral, Ral'e bir şeyler söyledi, ardından şövalyelerine döndü ve emirler vermeye devam etti. Ral, Şeytan'a binerek adamlarına doğru ilerledi ve Caryn'e aşağı inme ve dönüşünü beklemek için kalenin avlusuna gitme şansı vererek atını kaleye sürdü.

Caryn deli gibi atan kalbiyle, kalenin içine açılan ahşap merdivenlere vardı ve Ral'e bakmak için döndü. İri siyah atının üstünde dimdik ve gururla oturan Ral'in ilerleyişini izlerken gülümsedi. Birkaç dakika sonra Ral, yüzündeki ışık saçan gülümsemesiyle Caryn'in karşısında dikildi.

"Savaş bitti," dedi, "hem de daha başlamadan."

"Evet. Tanrı dualarımızı kabul etti."

"Stephen öldü. Onun ve kız kardeşinin topraklarına kral el koydu. Sonunda biz de onun yaratacağı tehlikelerden kurtulduk."

"Peki ya kasaba halkı?" diye sordu Caryn. "O topraklarda evi olan insanlar Malvern'den çok çektiler."

"Bu konuda iyi bir anlaşma yapıldı. Kral, Malvern'in servetiyle halkın eksiklerini gidermeye karar verdi."

"Peki ya bizim topraklarımız?"

"Bizim topraklarımız, evet. Braxstonlular sonunda hak ettikleri toprakları alacaklar."

Caryn kendini Ral'in kollarına attı. Ral de onun zırhlı göğsüne bastırdı. "Seni seviyorum, Ral."

Ral gülümsedi. Gözleri neşeyle ve galibiyet mutluluğuyla parlıyordu. "Benimle üst kata gelip beni ne kadar sevdiğini gösterirsen çok mutlu olurum."

"Ama kral—"

"William akşam yemeğinden önce gelmez. Hazırlıkların yapılması işini de Richard halleder."

Caryn gülümsedi ve uzanıp Ral'i dudaklarından öptü. "Size eşlik etmek benim için zevktir, lordum."

Ral parmaklarıyla Caryn'in çenesini tutup başını yukarı kaldırdı ve onu uzun, derin bir şekilde öptü. "Seni seviyorum, hayatımın kadını," dedi yumuşak bir şekilde. Kollarını Caryn'e dolayarak gülümsedi ve birlikte merdivenlere doğru ilerlediler.

Kara Melek

Onlar bölünmüş topraklarda, birbirlerini düşman biliyorlardı. Ivesham'lı Caryn manastırın soğuk duvarları arasından kurtulup özgürlüğüne kavuşmayı beklemektedir. Acımasız Ral olarak tanınan Norman şövalye onu bir kez ölümden kurtarıp sonra kaderine terk ettiği günden beri Caryn, onu babasının topraklarına konan ve adamlarını kız kardeşinin üzerine salıp masumiyetini çalan bir adam olarak tanımaktadır. Halkına barış getirmek için onunla evlenmeyi kabul ettiğinde ise düşünceleri ve planları korkutucu bir hal alır.

Fakat kaderleri çarpışan kılıçlardan çok daha keskindi.

Esrarengiz Savaşçı'nın kanı, Caryn'in kıpkırmızı ve yakıcı dudaklarıyla lanetlenmiştir sanki. Vahşi bir tutkunun pençesinde olduğundan habersiz Ral, tehlikenin nereden geldiğini geç fark edecektir. Asi bir gelin, İngiliz ormanlarında gezinen kurtlardan ve haydutlardan daha ölümcül bir hain olabilir mi?

"Mükemmel bir ortaçağ aşk hikayesi."

Affaire de Coeur

₺18.00